

Trận Chiến Tình Yêu

Contents

Trận Chiến Tình Yêu	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	6
3. Chương 3	9
4. Chương 4	12
5. Chương 5	15
6. Chương 6	18
7. Chương 7	22
8. Chương 8	25
9. Chương 9	29
10. Chương 10	32
11. Chương 11	35
12. Chương 12	39
13. Chương 13	42
14. Chương 14	45
15. Chương 15	49
16. Chương 16	52
17. Chương 17	56
18. Chương 18	60
19. Chương 19	64
20. Chương 20	68
21. Chương 21	71
22. Chương 22	75
23. Chương 23	78
24. Chương 24	82
25. Chương 25	86
26. Chương 26	90
27. Chương 27	93
28. Chương 28	97
29. Chương 29	100
30. Chương 30	104
31. Chương 31	108
32. Chương 32	112
33. Chương 33	116
34. Chương 34	119
35. Chương 35	123
36. Chương 36	126
37. Chương 37	130
38. Chương 38	135
39. Chương 39	138
40. Chương 40	142
41. Chương 41	146

42. Chương 42	150
43. Chương 43	154
44. Chương 44	158
45. Chương 45	162
46. Chương 46	166
47. Chương 47	170
48. Chương 48	173
49. Chương 49	177
50. Chương 50	181
51. Chương 51: Extra: Một Ngày Của Yunho	185

Trận Chiến Tình Yêu

Giới thiệu

Chỉnh sửa: An Minh “Tớ thích cậu, chúng ta hẹn hò được không?” Đây là câu nói đầu tiên mà JaeJoong nói với YunHo khi

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tran-chien-tinh-yeu>

1. Chương 1

“Tớ thích cậu, chúng ta hẹn hò được không?”

Đây là câu nói đầu tiên mà JaeJoong nói với YunHo khi hai người lần đầu gặp nhau.

Sau này hỏi lại JaeJoong thì cậu đã không còn nhớ được, lúc ấy trong mắt cậu đều chỉ tồn tại gương mặt anh tuấn vô cùng nhưng cũng rất lạnh lùng của YunHo. Còn YunHo lại nhớ rất rõ, người từng tỏ tình với anh rất nhiều, con trai cũng không ít, nhưng dám ở trước mặt bao nhiêu người nói ra lời làm người khác giật mình đó thì lại là lần đầu tiên, hướng chỉ diện mạo của cậu con trai đó rất được, hơn nữa vẻ mặt cậu lại hưng phấn, một chút ngượng ngùng hay căng thẳng đều không có.

Nhưng YunHo vẫn cự tuyệt, “Tôi không có hứng thú với con trai.”

JaeJoong hoàn toàn không để ý đến lời từ chối của anh, mắt mở to lấp lánh, “Tớ nhất định sẽ khiến cậu thích tớ.” Còn một tay chống hông một tay giơ lên làm ký hiệu Victory, tràn đầy sự tự tin.

Biểu tình của YunHo không hề thay đổi, cũng không đem chuyện này để ở trong lòng.

Tác phong của JaeJoong là siêu cấp hành động, cùng ngày hôm đó đã nhanh chóng điều tra được thông tin cá nhân của YunHo: 20 tuổi, sinh viên năm hai của Học viện nam sinh XX, Chủ tịch CLB Hapkido của trường, đai đen, Vô địch giải Hapkido toàn quốc, hot boy của trường nhưng hiện tại chưa có người yêu.

“Em phải chuyển trường!” Về đến nhà, JaeJoong lập tức tuyên bố.

“Diên cái gì thế? Đang yên đang lành sao lại đòi chuyển trường?” Người thân duy nhất của JaeJoong, anh trai Kim HeeChul liếc cậu đứng 0.2 giây rồi lại vùi đầu gõ bàn phím lách cách.

“Nghe em nói này,” JaeJoong hưng phấn giữ chặt tay HeeChul, không cho anh tiếp tục làm việc. “Hôm nay em gặp được một người vô cùng đẹp trai. Em trúng tình yêu sét đánh rồi, nhất định phải theo đuổi người ấy.”

Cả người JaeJoong như toả sáng khiến HeeChul có chút nhức mắt, anh bất đắc dĩ đưa tay đẩy em trai ra. “Đầu óc em bị nước vào rồi hả? Tự nhiên đi thích một tên con trai?!”

“Con trai thì làm sao? Em thích cậu ấy! Hyung không đồng ý cũng không được!” JaeJoong ngã người xuống sôpha, tuyên bố hùng hồn.

Cấu kỉnh gãi đầu, HeeChul hiểu rõ không thể dễ dàng mà cho qua vấn đề này, xem ra hôm nay không giải quyết chuyện này thì không yên ổn.

“Đầu đuôi ra làm sao?” Giọng nói HeeChul đầy cam chịu.

“Để em kể nhé.” Thấy HeeChul chấp nhận nghe mình nói, JaeJoong hưng phấn cao độ, cho luôn một tràng. “Hôm nay em đi giúp ChangMin bán vé xem trận đấu trong cung thể thao, cuối cùng còn thừa một ít, em không muốn lãng phí tiền nên liền cầm vé đi vào xem luôn, kết quả là gặp được cậu ấy!”

JaeJoong đắm chìm trong hồi tưởng, “Cậu ấy đang tham gia một trận Hapkido, bộ dáng thực sự rất đẹp trai, nhìn người xung quanh bằng nửa con mắt, khí thế bức người, sau đó nhanh nhẹn tung một cước. Mắt em còn chưa kịp chớp thì cậu ấy đã thắng rồi! Trời ạ! Tại sao lại có người anh tuấn như thế chứ? Lúc đó tim em đập nhanh đến mức tưởng không thở nổi. Em biết, nhất định là em đã yêu cậu ấy mất rồi!”

HeeChul không nói gì, chỉ đen mặt nhìn em trai đang khoa chân múa tay kể lại.

“Hyung xem này, em còn chụp cả ảnh của cậu ấy!” JaeJoong vui sướng lấy điện thoại ra khoe.

HeeChul nhìn kỹ bức ảnh. Được rồi, anh thừa nhận tên con trai này quả thực đẹp trai, mặt nhỏ, nét cằm kiên quyết, mắt dài nhỏ hơi xếch, đôi môi mỏng hơi nhếch lên, rất anh tuấn nhưng nhìn qua có vẻ lạnh lùng, trang phục thi đấu không che mất thân thể cường tráng. Dùng mắt thẩm mỹ cùng khiếu bói móc của mình đánh giá, thì diện mạo của tên này phải đến 98 điểm. Vì sao không phải 100? Vô nghĩa, trên đời này có ai là hoàn hảo chứ.

“Thế nào hyung? Không tồi đúng không?” JaeJoong vội hỏi.

“Cũng được.” HeeChul giương mắt. “Em thật sự muốn theo đuổi cậu ta?”

“Vâng.” Về mặt của JaeJoong đầy kiên định.

“Đến lúc bị cự tuyệt không được về tìm hyung khóc đầu đây.” HeeChul đành chấp nhận chuyện này. Là con trai thì trong quá trình trưởng thành chuyện gì cũng nên trải qua một chút, cuộc sống thuận lợi quá cũng không nên, để đứa em của anh ném thử cảm giác đụng đầu vào cửa sắt (ý nói chuyện khó khăn) cũng không có gì là không tốt. Nhưng căn bản là HeeChul không nghĩ JaeJoong có thể thành công. Dù là ai cũng thế thôi, đột nhiên có một cậu con trai không biết từ đâu xuất hiện nói thích mình rồi muốn hẹn hò, ai mà đáp ứng cho nổi, trừ phi người đó cũng thích con trai, nhưng cơ may này còn không đến 1%, làm sao có sự trùng hợp kỳ lạ như vậy chứ.

Cho nên, HeeChul dường như đã hình dung ra kết cục không mấy sáng sủa của JaeJoong, anh nhìn em trai mình đầy vẻ thương hại.

JaeJoong đương nhiên không hứng thú với việc đoán suy nghĩ của HeeChul, cậu chỉ biết rằng mình có thể chuyển đến học cùng trường với YunHo. “Cận thủy lâu thai tiên đắc nguyệt” (“Nhà ở bên hồ sẽ được hưởng ánh trăng trước”, ý nói cứ gần gũi người ta rồi sẽ có lợi), Jung YunHo, tôi đến đây!

Ba ngày sau, JaeJoong đã đứng trên bục giảng trong lớp của YunHo, “Chào mọi người, tớ là Kim JaeJoong, sinh viên mới chuyển đến, mong được giúp đỡ.”

Không hề nghĩ rằng cậu ấy sẽ chuyển đến đây? Không phải là để tiếp cận mình chứ? YunHo chống cằm, thờ ơ chống lại ánh mắt nhìn mình đăm đăm không che giấu. Hóa ra đúng là vì mình mà chuyển đến thật.

Vừa hết giờ học, đám sinh viên xung quanh còn chưa kịp vây lấy bạn học đẹp trai mới đến để chào hỏi, đã thấy cậu nhanh chóng đi tới trước bàn của YunHo, hai tay chống lên bàn, nhìn YunHo từ trên xuống. Ánh mắt lóe sáng.

Nhìn tư thế kia, chẳng lẽ là đến tìm YunHo trả thù? Phòng học lập tức trở nên yên tĩnh. Mọi người đến thở cũng không dám thở mạnh, toàn bộ ánh mắt tập trung vào hai người kia.

YunHo vẻ mặt lãnh đạm nhìn JaeJoong, chờ đợi.

“Lời tớ nói lần trước là rất nghiêm túc. Cho nên,” JaeJoong ngừng một chút, “Cậu có muốn thay đổi câu trả lời của mình không?”

“Câu trả lời của tôi vẫn thế, tôi không có hứng thú với con trai.” YunHo vẫn như trước, lạnh lùng từ chối.

Sắc mặt của JaeJoong âm ỉ một chút, nhưng rồi nhanh chóng phần chấn trở lại. “Không sao hết, tớ sẽ dùng hành động thực tế để khiến cậu thay đổi suy nghĩ!”

“Ai ya... chẳng lẽ hai người này là loại quan hệ đó...?” Đám sinh viên xung quanh bắt đầu thì thầm bàn tán.

Đến giờ cơm trưa, câu chuyện về mối quan hệ mờ ám giữa cậu sinh viên mới chuyển đến và hot boy Jung YunHo đã lan truyền khắp trường.

“Chúng ta cùng nhau ăn trưa đi.” JaeJoong đuổi theo YunHo.

YunHo vẫn đi thẳng về phía trước.

“Đi chậm một chút, tớ còn chưa thuộc đường.” JaeJoong vẫn kiên trì theo sát.

YunHo liền đi chậm lại.

Trong căng-tin đầy tiếng ồn ào, YunHo mua một phần cơm xong liền đi ra ngoài.

“Cậu đi đâu thế? Không ở lại ăn à?” JaeJoong tuy thấy khó hiểu nhưng vẫn đi theo.

“Nhiều người quá.” YunHo cuối cùng cũng chịu mở miệng giải thích.

Đi thêm một chút, hai người đã đến trước ký túc xá dành cho sinh viên.

YunHo dừng lại, nhìn JaeJoong. “Đến ký túc xá của tôi rồi.”

JaeJoong lập tức nhìn số phòng, 306. Phòng của cậu là 308, vừa vặn ở ngay bên cạnh. (Ở KTX một dãy là phòng số lẻ, một dãy là phòng số chẵn.)

Thấy YunHo cứ đứng trước cửa không có ý mời cậu vào, JaeJoong đành sờ sờ mũi quay về phòng, trước khi đi còn không quên dặn, “Tớ ở phòng 308, nếu rảnh thì qua chơi nha.”

Đáp lời cậu chính là cánh cửa đóng ‘Rầm’ một tiếng =.=

Ngồi trên giường, JaeJoong mở cơm hộp ra, aii, mùi vị lẫn màu sắc chả ra sao, cảm giác muốn ăn một chút cũng không có. Nhìn thấy hành lý còn để trên đất chưa sắp xếp lại, JaeJoong xắn tay áo đứng dậy dọn dẹp.

Vì sao Jung YunHo lại chọn vào học ở cái học viện nam sinh bắt buộc sinh viên phải ở ký túc xá chứ? Khiến cậu phải xa nhà, đồ ăn khó nuốt, nếu không tính đến ở đây có Jung YunHo thì cái học viện này không thể nào so được với trường tổng hợp mà cậu học hồi trước, vừa gần nhà vừa được ngoại trú. Hy sinh nhiều như vậy để đến đây theo đuổi cậu ta, cậu ta đối với mình lúc nào cũng bày ra vẻ mặt lạnh lùng ấy... tự nhiên JaeJoong thấy có chút chán nản.

Á! Không được không được! JaeJoong lắc lắc đầu, nắm chặt tay lại tự cổ vũ mình: Kim JaeJoong, cố lên, sẽ có ngày Jung YunHo phải chịu quỳ gối trước mặt mình!!!

‘Cạch’, cửa phòng mở ra, một cậu con trai vẻ thanh tú đi vào, nhìn thấy JaeJoong liền ngạc nhiên một chút.

“Chào cậu, tớ là sinh viên mới chuyển đến, tên Kim JaeJoong.” JaeJoong chủ động mỉm cười chào hỏi.

Phản ứng đầu tiên của cậu ta là, “Cậu chính là người cùng Jung YunHo...” Có lẽ không biết nói tiếp thế nào, hoặc là nhận thấy nói về chuyện riêng của người khác rất không ổn, nên cậu ta lúng túng một chút, rồi mỉm cười, “Chào cậu, tớ là Heo Young Saeng.”

Xem như không nghe thấy câu nói nửa chừng lúc này của Young Saeng, JaeJoong tiếp tục “ngoại giao”, “Tớ mới đến nên có nhiều chuyện chưa biết, mong được cậu giúp đỡ.”

“Ah, nhất định, nhất định rồi.”

Hết giờ học buổi chiều, theo lịch trình thì YunHo sẽ đến CLB Hapkido để tập luyện. JaeJoong đi theo, nhưng vừa đến giữa sân thì điện thoại reo, nhìn thấy cái tên hiển thị trên màn hình, không biết phải làm sao, đành đi qua hàng cây bên đường nghe điện thoại.

“Làm sao thế, hyung?”

“Em tan học chưa? Nhanh về nấu cơm đi, hyung sắp chết đói rồi.” Đúng vậy, người gọi tới chính là HeeChul đại nhân.

JaeJoong đen mặt. “Em đang ở nội trú cơ mà! Hyung có biết học nội trú nghĩa là gì không? Nghĩa là không về nhà đó.”

“Em không về thì ai nấu cơm? Muốn để hyung đói chết à? Hyung chết rồi ai nuôi em?” HeeChul đâu có thêm bận tâm.

“Em có ngồi xe về nhanh nhất cũng phải một tiếng rưỡi, hyung gọi đồ ăn ngoài đi.” JaeJoong mới không muốn mất công đến thế chỉ vì mỗi việc về nhà nấu cơm.

“Buổi trưa hyung gọi rồi, vừa đắt vừa khó nuốt. Em về ngay cho hyung!”

“Hyung à...” JaeJoong năn nỉ.

“Hyung đồng ý cho em chuyển trường để theo đuổi người ta chứ không phải cho em để hyung đói chết. Nếu không về ngay thì mai hyung bắt em về trường cũ học.” Nói xong, HeeChul đại nhân ngắt máy.

Im im nhìn điện thoại, một phút sau, JaeJoong đành cam chịu quay người đi ra cổng.

Điều khiến cho con người ta phần nộ là gì? Là anh trai vì muốn ăn cơm mà bắt em trai mình ngồi xe gần 2 tiếng đồng hồ về nhà nấu cơm.

Điều càng khiến người ta phần nộ hơn lại là gì? Là em trai ngoan ngoãn vội vàng chạy về nhà để nấu cơm thì lại phát hiện anh trai đang cầm một chén cơm chiên trứng ăn ngon lành.

“Hyung... hyung làm sao lại...” JaeJoong run run chỉ tay, kích động đến mức nói cũng không lưu loát.

“A, JaeJoong về rồi à? Hyung nghe HeeChul nói em chuyển trường rồi, sao hôm nay mới ngày đầu đã về nhà? Có vấn đề gì không thế?” “Thủ phạm” mặc tạp dề bê bát canh đi từ trong bếp ra.

“Han Kyung hyung đến rồi sao còn bảo em về???” JaeJoong phần uất gào lên.

“Thì gọi điện thoại cho em xong anh ta mới đến. Dù sao em cũng lên xe rồi không xuống giữa đường được, cho nên hyung không gọi lại nữa.” HeeChul hờ hững giải thích, bê canh lên uống một ngụm lớn.

Han Kyung đại khái đã hiểu được tình huống, vội vàng an ủi JaeJoong sắp bùng nổ bên cạnh. “Hyung là định qua lấy bản thảo, thấy HeeChul đói bụng nên làm cơm giúp. Em về rồi thì cùng nhau ăn cơm đi.”

JaeJoong nhìn món cơm chiên thơm ngon, cuối cùng cũng cầm thìa, biến cảm phần thành sức lực, giống như giải quyết kẻ thù giết cha mà hung hăng xúc cơm cho vào miệng liên tục. Đáng giận!

“JaeJoong em ăn từ từ thôi, không nghẹn mất, trong chảo vẫn còn mà.” Han Kyung kinh hãi, rồi cời tạp dề ra, “HeeChul, tôi về đây. Thứ Hai là hạn nộp bản thảo rồi, cố gắng viết nhanh lên nhé.”

“Ừ.” HeeChul cũng đang vội vàng ăn cơm, tiếng đáp nghe không rõ lắm.

Han Kyung liền nhanh chóng đi khỏi, bầu không khí giữa hai anh em nhà này đáng sợ quá ==

“Trước khi đi nhớ làm sẵn đồ ăn cho vào tủ lạnh.” HeeChul buông bát, ợ một tiếng rồi xoa xoa bụng quay về phòng.

Khốn! Nguyên rửa hyung viết không ra bản thảo! Trong lòng JaeJoong oán hận vô cùng, nhưng nghĩ lại, câu nguyên rửa kia không đúng, nếu bản thảo không viết được thì người sốt ruột chính là Han Kyung hyung, chứ hyung cậu thì một chút vội cũng không có.

Chẳng lẽ không có biện pháp đối phó hyung hay sao? JaeJoong ai oán nằm dài ra bàn. Hại cậu hôm nay không đi xem YunHo tập Hapkido được.

Thôi quên đi, nhanh nhanh chuẩn bị sẵn đồ ăn mấy ngày tới cho hyung, làm sandwich với cả cơm chiên cũng được, sau đó cho hyung ấy ăn đồ ăn ngoài, nếu không được thì gọi Han Kyung hyung đến cứu mạng vậy, cậu còn phải về ký túc xá trước giờ đóng cửa.

“Cậu về rồi à?” Young Saeng có chút ngạc nhiên nhìn JaeJoong đang thở hổn hển.

“Ừ.” JaeJoong thấy đèn bên phòng YunHo đã tắt, xem ra đêm nay không chúc YunHo ngủ ngon được rồi.

Tắm rửa thay quần áo xong, JaeJoong về giường nằm. Nhìn nhìn trần nhà, YunHo chỉ cách mình có một bức tường thôi.

Hôm nay bị Kim HeeChul phá đám, ngày mai nhất định phải tiếp tục cố gắng

2. Chương 2

Ngày hôm sau, JaeJoong tiếp tục triển khai chiến thuật bám sát người ta, mà YunHo vẫn tiếp tục không để ý tới. Tiến triển duy nhất so với ngày đầu tiên là hôm nay JaeJoong đã theo tới được CLB Hapkido, nhưng khi được mời tham gia CLB thì cậu lại từ chối.

“Nếu không muốn gia nhập thì cậu đến đây làm gì?” Phó chủ tịch CLB Kim Young Woon ngạc nhiên nhìn JaeJoong.

“Tôi...” JaeJoong còn chưa kịp trả lời, đã có một thành viên bên cạnh kéo Young Woon qua nói nhỏ, “Phó chủ tịch, đó chính là người nói sẽ theo đuổi Chủ tịch của chúng ta đó.” Thành viên này chính là một trong số những sinh viên chứng kiến cảnh tượng ngày hôm qua.

“Cậu muốn theo đuổi học trưởng YunHo của chúng tôi?” Young Woon nhìn JaeJoong từ trên xuống dưới, cẩn thận đánh giá. Sự nổi tiếng của học trưởng thì mọi người đều biết, nhưng được con trai theo đuổi thì đây vẫn là lần đầu tiên đi. Ừ, dùng khí cũng lớn đấy. Young Woon quay lại nhìn YunHo vẻ mặt không chút thay đổi vừa đánh ngã một thành viên, rồi quay lại nhìn JaeJoong sang sảng cười, vỗ vai cậu, “Được, đặc biệt cho phép cậu vào làm khán giả.”

“Cám ơn nhé!” Cậu Phó chủ tịch này đúng là rất hiểu tâm tư người khác. JaeJoong đầy cảm kích nghĩ.

Nhìn nhìn xung quanh, chọn được một chỗ có tầm nhìn tốt, JaeJoong sau khi ngồi xuống liền tập trung quan sát YunHo.

Cho dù YunHo có quen bị nhìn đến mấy thì cũng có chút chịu không nổi ánh mắt nóng rực lại không hề kiêng dè gì như vậy, liền quay qua trừng mắt cảnh cáo JaeJoong.

JaeJoong mới mặc kệ YunHo có cảnh cáo mình hay không, vừa thấy anh nhìn qua liền bật dậy vung tay hét to, “YunHo cố lên!” Cười còn rạng rỡ hơn cả ánh mặt trời.

YunHo chỉ cảm thấy toàn thân vô lực, thiếu chút nữa chân đá không đến được đối thủ.

“Cậu ‘khủng bố’ thật đấy.” Mấy thành viên ngồi bên cạnh ngưỡng mộ nhìn JaeJoong. Học trưởng YunHo vừa mới vì một câu của cậu mà suýt phạm sai lầm, đúng là trăm năm khó gặp.

“Tớ không có mà.” JaeJoong khiêm tốn đáp.

Xem YunHo tập Hapkido thật sự là một loại hưởng thụ bằng thị giác, mỗi một cước, mỗi một quyền, đều dứt khoát mạnh mẽ, vô cùng đúng tiêu chuẩn. Nếu miêu tả bằng một chữ: Đẹp!, hai chữ: Quá đẹp!, ba chữ: Đẹp vô cùng >.<>

JaeJoong cười, khoe miệng cong lên, cậu đang vô cùng vui vẻ.

Lại một người bị đánh ngã, YunHo cầm lấy khăn lau mặt, sau đó vỗ vỗ tay để khiến mọi người chú ý, “Ngày mai chúng ta sẽ có buổi luyện tập với Học viện Lục Diệp, hôm nay mọi người về sớm một chút để nghỉ ngơi.”

“Học viện Lục Diệp lợi hại lắm à?” JaeJoong giữ một thành viên lại hỏi.

“Ừ, học trưởng bên đó và học trưởng YunHo của chúng ta hồi trước học chung trường trung học.”

Khoe mắt liếc thấy YunHo sắp đi, JaeJoong vội vàng đuổi theo.

Hai người cùng đến phòng thay đồ, YunHo vào phòng tắm, JaeJoong đành buồn chán đợi bên ngoài.

Rất nhanh, YunHo chỉ mặc quần dài, khóa thân trên đi ra, vừa đi vừa lau tóc còn ướt nước.

“Whoa!” JaeJoong kìm lòng không được, huýt sáo một tiếng. Thân trên của YunHo không có gì che đậy, cho dù là nhìn bằng ánh mắt bình thường của đàn ông con trai với nhau cũng khiến cho người ta vô cùng ngưỡng mộ, cơ thể rắn chắc, làn da khỏe mạnh, đường cong cũng rất được, vài giọt nước còn đọng lại trên người, chảy dần xuống càng khiến người khác chảy nước miếng. Lại thêm mái tóc rối còn ướt, quả thực gọi cảm đến chết mất. Nếu không phải JaeJoong còn bị chút dè dặt cuối cùng kìm lại thì không chừng đã không để ý gì đến hình tượng mà nhào qua rồi.

YunHo thuận tay lấy một cái khăn sạch khác đưa cho JaeJoong.

“A? Cậu muốn tó lau tóc hộ cậu à?” JaeJoong ‘tưởng bở’.

“Lau nước miếng của cậu đi.” Câu trả lời của YunHo hoàn toàn không chút lưu tình.

Thật đúng là... người này luôn biết cách chỉ dùng một câu mà đã kích cậu vô cùng nặng nề. JaeJoong phần nộ nắm chặt cái khăn.

YunHo mặc quần áo xong liền đi mua cơm rồi về ký túc, JaeJoong vẫn đi theo, chưa từ bỏ ý định tìm cách hẹn anh đi chơi. “Bây giờ còn sớm, bài tập cũng không nhiều, chúng ta ra ngoài đi chơi đi, đồ ăn bên ngoài cũng ngon hơn ở căng-tin.” Cả ngày ở trường thể này một chút thú vị cũng không có.

“Cậu tự đi đi.” YunHo đóng rầm cánh cửa trước mặt JaeJoong lần thứ hai.

Cửa đâu có chọc giận cậu, cứ vậy có ngày cửa cũng bị hỏng, thế nào cậu cũng phải bồi thường! JaeJoong làm cái mặt quỷ.

Xoa xoa cái bụng trống rỗng, tâm lý vừa bị đả kích xong, nếu không bảo vệ thật tốt cơ thể mình thì sao mà thành công được. Cho nên JaeJoong quyết định sẽ ra ngoài ăn đồ ngon.

Đi ngang qua sân bóng, ‘Vèo’ một tiếng đã có một vật thể bay rất nhanh từ trong sân bóng ra, may là bay sượt qua ngay trước mặt JaeJoong, còn thấy gió ào qua mặt.

Bị tập kích bất ngờ làm JaeJoong hóa đá tại chỗ, một giọt mồ hôi lạnh chảy từ thái dương xuống.

Vật thể lúc nãy chạm đất cách đó không xa, còn nảy vài cái, JaeJoong nhìn rõ hóa ra là quả bóng.

Trời ạ! Tự nhiên có quả bóng bay đâu ra vậy? JaeJoong cảm khái.

“A! Xin lỗi xin lỗi! Cậu không sao chứ?” Có một cậu sinh viên đầu đầy mồ hôi từ trong sân chạy ra, vẻ mặt đầy áy náy.

“Suýt chút nữa tôi bị quả bóng của cậu đập vào mặt. May tôi phản ứng kịp không thì vào viện rồi.” JaeJoong vỗ vỗ ngực, tim cậu còn đang đập thình thịch.

“Rất xin lỗi, là tớ dùng sức quá đà.” Cậu kia vẫn giải thích.

“Lần sau cậu chú ý một chút.” Nhìn cậu ta bộ dạng không tệ lắm, hơn nữa nhận lỗi có thành ý, JaeJoong cũng không muốn lằng nhằng làm gì, phẩy tay tiếp tục đi. Nghe loáng thoáng phía sau có người gọi, “JunSu!”

Nhớ là lúc trước ở đây có tiệm ăn cũng khá ngon mà, sao giờ không thấy nữa? JaeJoong nhìn phải nhìn trái, cách đó không xa có một nam sinh viên ngồi trên ghế dài dưới tàng cây nhìn ra sân bóng, thôi được rồi, qua đó hỏi thăm vậy.

“Chào cậu, cậu có biết gần đây có một tiệm ăn tên Kim gia ở đâu không?”

Cậu ta ngẩng đầu lên, mỉm cười, trong chớp mắt JaeJoong có cảm giác như đầy trời hoa đào bay, whoa... cậu này đúng là rất.. rất đào hoa đi. Xin thứ lỗi vốn từ của JaeJoong không được phong phú lắm, mà dù sao loại con trai nhìn như bạch mã vương tử lại có ánh mắt như vậy nói không đào hoa hơi khó tin.

“Tiệm đó giờ chuyển đến một ngõ nhỏ, chỗ đó hơi khó tìm, để tôi đưa cậu đi.” Giọng nói của cậu ta vừa trầm ấm vừa quyến rũ. Nếu đi làm người dẫn chương trình phát thanh đêm khuya thì đảm bảo số lượng thính giả vô cùng cao, JaeJoong nghĩ nghĩ.

JaeJoong đi theo sinh viên kia, tìm được tiệm ăn muốn đến. Tuy vị trí có hơi bất tiện nhưng đồ ăn rất ngon, có điều đến đúng giờ cơm chiều nên có vẻ không còn chỗ ngồi.

Là ‘có vẻ’ thôi, JaeJoong vốn mắt sáng chân nhanh nên thấy có người vừa ăn xong đứng dậy liền lập tức đi qua tranh chỗ trước, cuối cùng cũng được như ý.

Đang lúc chờ đợi đồ ăn được đưa lên, JaeJoong nhàm chán nhìn xung quanh.

“Tớ ngồi đây được không?” Là cậu con trai đào hoa hồi nãy.

Không lẽ cậu ta muốn bắt chuyện với mình? JaeJoong nhìn quanh thấy quả thật đã hết chỗ, đành phải gật đầu.

Ai ngờ cậu ta ngồi xuống còn chưa kịp mở miệng đã đứng lên hướng ra cửa vẫy vẫy, “JunSu, ở đây!”

Chỉ thấy cái người suýt nữa đá bóng trúng JaeJoong lúc chiều hướng bên này đi qua.

“A!” Cậu ta đã nhận ra JaeJoong.

“Chào cậu!” JaeJoong lịch sự chào trước.

“Chào cậu!” Cậu ta cũng lễ phép đáp lại. “Hồi nãy rất xin lỗi, cậu có bị thương không?” Cậu ta xin lỗi lần nữa, rồi quay qua người còn lại giải thích, “Suýt chút nữa tớ đá bóng trúng cậu ấy.”

“Tớ có thấy.” Cậu trai đào hoa mỉm cười.

“Tớ tưởng cậu đi trước mà.”

“Cậu ấy hỏi tớ đường, nên tớ dẫn cậu ấy đến đây luôn.”

Hóa ra hai người này quen nhau, tình cảm có vẻ cũng tốt. Nhìn qua thì thấy như thể cầu thù bóng đá với vương tử quý tộc ở bên nhau, một sự kết hợp kỳ lạ, nhưng bầu không khí vây quanh hai người đó vừa hòa hợp vừa khiến người ngoài khó xâm nhập là làm sao? Nhưng dù sao đây cũng không phải mối quan tâm của JaeJoong, món cơm cậu gọi đã được đưa lên rồi.

Uh, vẫn là mùi thơm ngon lành như lúc trước, JaeJoong vừa lòng cầm lấy thìa.

“YooChun cũng thích món này nhất.” Cậu sinh viên đá bóng đột nhiên lên tiếng.

JaeJoong ngơ ngác, YooChun là ai?

“Đây là món tôi rất thích.” ‘Đào hoa’ chủ động giải đáp.

Ah, hiểu rồi, hai người này một người là JunSu, một người là YooChun.

Ăn xong cơm chiều lại trở về trường, JaeJoong tiếp tục ‘mặt dày’ gõ cửa phòng YunHo. Nghe nói bạn cùng phòng của YunHo đã đi du học nên hiện giờ anh chỉ ở một mình.

“Có chuyện gì?” YunHo đứng chắn ở cửa, ý đồ rất rõ ràng, không cho JaeJoong đi vào.

“Tớ có một số bài tập không hiểu, cậu giảng giúp tớ được không?” JaeJoong giơ lên cuốn sách giáo khoa đã chuẩn bị sẵn.

YunHo nheo mắt, dường như đang xem xét lời nói của cậu có mấy phần là thật.

JaeJoong ra sức làm cho ánh mắt mình thật chân thành khẩn thiết.

“Sách trong tay cậu kỳ sau mới học đến.” Kết luận của YunHo là tên nhóc này có ý đồ khác, cho nên đóng cửa.

Hả? Học kỳ sau mới học thì phát sách làm chi sớm vậy? JaeJoong ngạc nhiên nhìn quyển sách.

Lại thất bại, aii.... JaeJoong đành quay về phòng buôn chuyện với Young Saeng một lúc rồi lên giường đi ngủ.

3. Chương 3

Ngày hôm nay chính là buổi luyện tập với Học viện Lục Diệp.

“Lâu lắm không gặp, YunHo.” Người đi đầu học viện bên kia, có vẻ là học trưởng liền cùng YunHo chào hỏi.

“Hai cuối tuần trước không phải mới gặp sao?” YunHo một chút khách sáo cũng không thích.

“Thì cũng gần như vậy.” Người đó chỉ có thể ngượng ngùng cười.

Thật không ngờ, cái cậu đào hoa hôm qua gặp cũng tập Hapkido. JaeJoong đứng bên cảm khái, thế giới này đúng là quá nhỏ. Rồi ngó nghiêng nhìn ra phía sau cậu ta, quả nhiên cậu sinh viên đá bóng cũng có mặt, nhưng lại không mặc trang phục thi đấu, không lẽ cũng là khán giả giống mình sao?

“YunHo.” JunSu cúi đầu đến gần YunHo.

“Chào cậu.” YunHo đáp lại.

“Trận đấu sắp tới, cố lên!” JunSu ngẩng đầu nhìn anh.

“Cảm ơn.”

“Này này JunSu, cậu là sinh viên trường mình cơ mà, sao lại cổ vũ cho YunHo?” YooChun cười kháng nghị.

JaeJoong cũng muốn kháng nghị, mặt cái cậu JunSu đó đồ bưng là làm sao? Không phải cũng thích YunHo của cậu đi? Vì thế JaeJoong không nghĩ nhiều liền tiến lên trước.

“A?” YooChun ngạc nhiên một chút, nhưng rồi mỉm cười theo thói quen. “Hóa ra cậu cũng học trường này à?” Nhìn nhìn trang phục bình thường của JaeJoong, “Cậu cũng là thành viên CLB Hapkido?”

“Tôi...” JaeJoong vừa định mở miệng thì YunHo sợ cậu lại nói ra những điều khiến mọi người phải choáng nên giành nói trước, “Cậu ấy chỉ là tập vụ thôi, không cần để ý, chúng ta bắt đầu luôn đi.”

‘Tập vụ’ Kim JaeJoong bị người khác xem thường liền phẫn nộ đá nhẹ vào chân YunHo một cái tỏ vẻ bất mãn, sau đó đi đến một góc chờ xem trận đấu.

Thành viên của hai bên thi đấu trước, không có gì thú vị khiến JaeJoong ngáp liên tục. Biết làm sao được, trò hay bao giờ chả ở cuối cùng.

Vất vả đợi mãi, cuối cùng YunHo và YooChun cũng lên sàn thi đấu.

“Cố lên!” JunSu bên cạnh hét to, cũng không biết là cổ vũ cho ai nữa. Nhưng ánh mắt của cậu ta lại theo sát từng cử động của YunHo.

Hừ! Chưa bao giờ JaeJoong muốn YunHo thua như lúc này, cậu không muốn cái cậu JunSu kia nhìn đến dáng vẻ anh tuấn ngời ngời của YunHo khi chiến thắng, thôi anh cứ thua đi là tốt nhất.

“YooChun cố lên!” JaeJoong dùng hai bàn tay làm loa hô to, không quan tâm ánh mắt nhìn cậu đầy kỳ quái của đám sinh viên xung quanh.

“Này, cậu là sinh viên trường mình cơ mà!” Kim Young Woon kéo kéo tay cậu.

Thế thì làm sao? JaeJoong lườm cậu ta một cái, tiếp tục hô, “YooChun cố lên!”

YooChun vô cùng ngạc nhiên nhìn qua, mà ngay cả YunHo cũng không hiểu làm sao.

“Cậu nhanh như vậy liền chuyển qua thích cái tên công tử bột kia à?” Young Woon sau một hồi nghĩ tới nghĩ lui mới nghĩ ra được lý do có khả năng nhất, nếu không sao JaeJoong lại quay ngược 180 độ như vậy. “YunHo sẽ không thua đâu.”

“Ai bảo thế? Chuyện gì mà chẳng có ngộ nhờ!” JaeJoong cãi, rồi quay đầu lại tiếp tục hô, “YooChun, tôi cổ vũ cho cậu! Cậu nhất định phải thắng!”

“Cậu là kẻ phản bội!” Kim Young Woon đẩy JaeJoong một chút.

JaeJoong ngay tức khắc phản kích, hai người ở ngay bên cạnh sàn đấu bắt đầu vật nhau.

Khoé mắt YunHo trông thấy cảnh tượng đó, sự chú ý phút chốc bị phân tán. Nhưng cao thủ so chiêu thì một giây phân tâm cũng là tối kỵ, YooChun chớp thời cơ đá trúng sườn YunHo, giành chiến thắng.

JaeJoong nhanh chóng liếc nhìn JunSu một cái, thấy thần thái trong mắt cậu ta ảm đạm hẳn, liền vô cùng vui mừng, sự bi thương của tình địch chính là niềm vui của cậu.

“Làm tốt lắm, YooChun!” JaeJoong là người thứ nhất tiến lên vỗ tay hoan hô, đáng vẻ thân thiết kia nếu người không biết chuyện mà nhìn vào đảm bảo nghĩ hai người này là bạn thân của nhau.

“Cám ơn!” Tuy không rõ vì sao hôm nay cậu này lại nhiệt tình như vậy, YooChun ngay cả tên cậu ấy còn không biết, nhưng vẫn rất lịch sự nói lời cảm ơn.

“Đi thôi, chúng ta cùng đi ăn mừng nào.” JaeJoong cũng không giải thích gì thêm, khoác vai YooChun đi ra ngoài, thái độ cực kỳ tự nhiên.

YunHo thấy vẻ thân mật của cậu và YooChun, trong lòng không hiểu vì sao cảm thấy có chút buồn phiền, đối với thái độ quay ngược 180 độ của JaeJoong anh có chút không thể thích ứng.

JunSu đi đến bên YunHo, “Chúng ta đã lâu không gặp, hay là buổi tối cùng nhau ăn cơm đi?”

“Tôi...” YunHo vừa định mở miệng, đã thấy JaeJoong kéo YooChun quay về.

Vốn là JaeJoong đi được mấy bước mới chợt nhớ ra đã bỏ lại YunHo cùng tình địch nên vội vàng chạy về, một tay ôm lấy YunHo nói, “Cùng đi ăn đi, tuy rằng cậu thua nhưng mà không sao, thi đấu có thắng có bại là chuyện bình thường, thất bại là mẹ thành công, không cần nản lòng đâu. Đi thôi đi thôi~” Nói xong lại mạnh mẽ đem người lôi đi.

Cứ như vậy, bốn người cùng nhau ngồi quanh một cái bàn chờ cơm được đưa lên. Mặc dù JaeJoong có chút không vừa lòng vì JunSu cũng đi theo, nhưng cậu vốn không xem cậu ta vào mắt, hơn nữa cũng không thấy JunSu làm gì quá đáng nên không thêm so đo nữa.

Bởi vì YunHo vẻ mặt lạnh lùng không mở miệng, mà JunSu có vẻ cũng không thích nói chuyện, nên kết quả là chỉ có JaeJoong và YooChun nói chuyện trên trời dưới biển từ Bắc chí Nam, còn hai người kia chỉ im lặng ăn.

“Hoá ra là cậu và YunHo hồi nhỏ cùng học Hapkido nên quen nhau sao? Thế thì chắc là quen biết lâu lắm rồi nhỉ, hồi bé YunHo có lạnh lùng như thế này không?” JaeJoong hưng phấn nhìn YooChun, hoàn toàn không đem ‘đương sự’ đang ngồi đó để vào mắt.

“Cũng giống giống như vậy, YunHo không thích giao tiếp nhiều lắm. Nhưng rất nhiều nữ sinh thích vẻ ‘cool’ này của cậu ấy.” YooChun cười.

“Cool cái đầu í!” JaeJoong khinh thường nói, căn bản quên mất chính mình lúc trước cũng vì vẻ cool của YunHo mà bị tình yêu sét đánh. “Giả vờ cool để khiến người khác chú ý, cách này đã out date (lạc hậu) rồi

biết chưa?” Vừa cười thật rạng rỡ vừa chỉ tay vào chính mình, “Mốt hiện nay chính là loại con trai đầy sức sống giống ánh mặt trời như tôi đây!”

“Haha, không phải cậu cũng bị YunHo thu hút vì thế à?” YooChun chỉ một câu nói đúng tim đen của JaeJoong.

JaeJoong nhất thời nghẹn lời. “A... cái đó thì...” Vòng vo một lúc, cuối cùng bất đắc dĩ liếc YunHo một cái, “Ừ... thì đúng vậy.”

“Thực ra YunHo là kiểu người ngoài lạnh trong nóng, đối với bạn bè cũng rất tốt, ai nhờ gì cậu ấy cũng giúp cả.”

“Đôi tốt với bạn bè à?” JaeJoong nhìn nhìn YunHo, “Nhưng mà tôi không muốn làm bạn của cậu ấy.”

“Hả?” YooChun có chút không hiểu, cậu tưởng JaeJoong là bạn của YunHo mà.

“Haha, tôi đang theo đuổi để YunHo làm bạn trai của tôi!” JaeJoong rớt cuộc cũng có cơ hội công khai ý định của mình với YunHo ngay trước mặt JunSu, cho nên rất vui sướng, giống như thổ lộ trước sẽ nắm chắc phần thắng vậy.

“Khụ... khụ...” YooChun và JunSu đang uống nước, vì câu nói trên mà giật mình phát sắc. Hết cơn ho rồi hai người nhìn về phía YunHo, nhưng có vẻ anh không định giải thích, đáng vẻ lãnh đạm như chuyện đó chẳng liên quan gì đến mình

“Cậu đang đùa đúng không?” JunSu không tin.

“Không phải đùa, tôi rất nghiêm túc.” JaeJoong từ trước đến nay chưa từng kiêng dè vấn đề này, lúc nào cũng có thể công khai rằng cậu thích YunHo.

“Tớ nghe nói trận đấu lần trước có người tỏ tình với cậu, bây giờ JaeJoong lại...” YooChun vỗ vỗ vai YunHo, “Gần đây số đào hoa của cậu vượng thật.”

“Người đó cũng chính là tôi.” JaeJoong nói rõ.

Đúng là đúng cảm thật! YooChun có chút kinh ngạc, nhìn nhìn hai người.

JaeJoong vẫn không để ý, tiếp tục nói, “Về sau mong được giúp đỡ nha, hì hì.”

Đương sự không tỏ thái độ gì, người ngoài cũng không tiện nói lời ủng hộ, hướng chỉ đây là tình yêu cùng giới. Nhìn YunHo không biết anh đang nghĩ gì, người vốn linh hoạt như YooChun lần đầu tiên trong đời gặp phải tình thế không biết phải mở lời làm sao.

Cứ thế trong bầu không khí kỳ lạ, bốn người cũng dùng xong bữa tối.

Ăn xong, JaeJoong lấy ra một tấm thẻ giảm giá, “Cùng đi hát karaoke đi.”

YunHo từ chối, “Tôi phải về.”

JunSu cũng lắc đầu, “Chiều mai tớ có bài kiểm tra, phải về học bài.”

“Tôi cũng...” YooChun còn chưa nói xong, JaeJoong đã tóm lấy tay cậu. “Hai người chúng ta đi cũng được, có thể ưu đãi không dùng thì lãng phí lắm.”

“Tôi không...” YooChun nghĩ hai người còn chưa thân quen đến mức đi hát karaoke cùng nhau nên định từ chối. Nhưng kể từ khi bạn tốt ChangMin đi xuất ngoại đến giờ đã gần một tháng JaeJoong không được hát, khát vọng đối với cái micro là vô cùng lớn nên cậu rất muốn đi. YunHo thì cậu không có khả năng bắt anh đi cùng, mà cũng không dám; tình địch JunSu thì đương nhiên không ở trong danh sách mời, cho nên cuối cùng chỉ còn lại YooChun.

“Đi thôi đi thôi, tôi mời! Không lẽ sợ tôi ăn thịt cậu à?” JaeJoong không cho YooChun cơ hội từ chối.

Còn YooChun nghĩ, đi hát một lúc cũng chẳng sao, còn có thể vì JunSu tìm hiểu JaeJoong một chút, nên cũng đồng ý.

4. Chương 4

Mười giờ đêm, JaeJoong gõ cửa phòng YunHo ở ký túc xá.

Đối mặt với YunHo đang cau mày, JaeJoong chỉ cười, “Tớ quên đem chìa khoá phòng, mà Young Saeng còn chưa về, tớ vào phòng cậu chờ một lát được không?”

Có vẻ không tìm được lý do gì để từ chối nên YunHo đành phải cho cậu vào.

Há há, cuối cùng cũng phải để mình vào! JaeJoong cười thầm.

Cấu trúc phòng của YunHo nói chung là giống mọi phòng ký túc khác, nhưng vì chỉ có một người ở nên có vẻ khá rộng rãi, đồ đạc sắp xếp cũng gọn gàng. JaeJoong nghĩ nghĩ, vấn đề tiếp theo phải cố gắng là, làm thế nào để được chuyển vào đây ở cùng YunHo.

“Cậu không cần để ý tớ đâu, tớ sẽ im lặng không làm phiền gì cậu hết.” JaeJoong tỏ ra hiểu ý, nhưng quay đầu lại đã thấy YunHo ngồi vào bàn học, nhìn kỹ thì thấy bên cổ anh có sợi dây gì buông xuống dưới... là dây tai nghe điện thoại. Hoá ra người nào đó đã dự kiến trước mà đeo sẵn nút tai.

Hừ! Cố tình không nhìn mình à? Không cho cậu được như ý!

JaeJoong thấy không còn cái ghế nào khác ngoài cái YunHo đang ngồi, liền tự động đặt mông xuống giường YunHo.

Tiện tay cầm lấy ví tiền không biết tại sao lại để trên giường, JaeJoong hoàn toàn không để ý đến cái gọi là ‘phép lịch sự’ mà tự nhiên mở ra xem. Đối với số tiền trong ví cậu không có hứng thú, cậu chỉ quan tâm xem có ảnh ai đó không thôi.

Kết quả rất vừa lòng, ví tiền của YunHo cũng nhàm chán như chính con người anh vậy == ngoài tiền mặt và thẻ ra thì chẳng có gì nữa.

Ánh mắt JaeJoong lại đảo quanh, cậu lấy ví của mình ra, gỡ cái ảnh vẫn dán trong ví mình đem dán lên ví của YunHo. Quay lại phía YunHo thì thấy anh không có vẻ gì là phát hiện trò mờ ám vừa rồi của mình. Lại quay lại nhìn hình ảnh chính mình đang cười rạng rỡ, JaeJoong vô cùng tự kỷ gật đầu về hài lòng.

Để ví tiền lại chỗ cũ, JaeJoong tìm mục tiêu kế tiếp.

Đúng rồi, nhắc đến giường, JaeJoong lại liên tưởng đến thứ gì đó. Dưới gối? Không có. Dưới nệm? Cũng không có. Trên giá sách? Làm sao dám ngang nhiên như vậy. Chẳng lẽ là... ở dưới giường? JaeJoong quỳ hẳn xuống đất rồi thò đầu vào gầm giường tìm kiếm, thậm chí còn quờ tay vào sờ soạng.

“Cậu đang làm cái gì thế hả?” Tiếng động lớn như vậy, người chết cũng bị đánh thức, huống chi bạn YunHo của chúng ta chỉ đang ra về chú tâm đọc sách thôi.

“Tớ đang tìm...” JaeJoong ngẩng đầu cười hắc hắc, “Tớ đang tìm xem tạp chí Playboy với đĩa phim ‘ấy’ cậu giấu ở đâu.”

Khoé miệng YunHo giật giật, “Tôi không có mấy thứ đó.”

“Làm sao không có được?” JaeJoong lập tức đứng lên, “Đây là học viện nam sinh mà.” Nói xong liền đến gần YunHo, mắt chớp chớp, “Thế cậu ‘giải quyết’ kiểu gì?”

“Tại sao tôi phải nói cho cậu?” YunHo quay qua một bên, hoàn toàn không muốn cùng người khác thảo luận vấn đề nhạy cảm này.

“À?” JaeJoong lại bắt đầu không an phận mà ra sức phát huy trí tưởng tượng, về bí mật hỏi YunHo, “Chẳng lẽ... cậu không ‘lên’ nổi?”

Bất cứ một thanh niên tràn đầy sức sống nào nghe phải loại nghi ngờ rất có tính ‘sỉ nhục’ tự tôn của mình thế kia đều chịu không nổi, Jung YunHo cũng không ngoại lệ. Cho nên anh rất cuộc phát uy, lấy tốc độ

cực nhanh đem JaeJoong áp đảo trên giường, biểu tình vừa quyến rũ vừa nguy hiểm, “Cậu muốn tôi chứng minh cho cậu xem không?”

JaeJoong ngăn người mất 0.5 giây mới hồi phục tinh thần, tuy rằng tư thế này thật mờ ám nhưng cậu chỉ thấy muốn cười. Phép khích tướng có hiệu quả? Cho nên, cuối cùng JaeJoong bật cười thật.

YunHo cảm thấy vô cùng thất bại, anh cúi đầu khẽ rửa mặt một tiếng, rồi nhắm mắt hôn lên môi JaeJoong. Khoảng khắc hai đôi môi chạm nhau, anh mới phát hiện hoá ra môi của con trai và của con gái cũng không quá bất đồng, đều ấm áp và mềm mại.

Cư nhiên bị hôn?! JaeJoong hoàn toàn bị bất ngờ, cho nên quên nhắm mắt lại, cứ thế mở to mắt nhìn gương mặt YunHo đang ở rất gần.

Bị nhìn chằm chằm như vậy thì dù thần kinh vững đến đâu cũng không có khả năng tiếp tục, YunHo trong phút chốc liền từ bỏ ý định xâm nhập vào bên trong ‘quân địch’ lần ý định ‘chiến đấu’ đến khi đối phương phải đầu hàng. Anh rời khỏi người JaeJoong, ngồi xuống cạnh giường, buồn bực vò đầu.

“Sao lại ngừng?” JaeJoong cũng ngồi xuống bên cạnh, hỏi, cậu còn chưa kịp có cảm giác đã kết thúc rồi.

“Cậu đối với loại chuyện này một chút cũng không bài xích sao?” YunHo quay lại nhìn JaeJoong, biểu tình thật bất đắc dĩ.

“Nếu đối tượng là cậu, tớ cảm thấy chấp nhận được.” JaeJoong nắm lấy tay anh, vẻ mặt nghiêm túc khó thấy.

YunHo thở dài, “Rồi cậu sẽ hối hận.”

JaeJoong kiên định nói, “Không có chuyện đó đâu.”

YunHo sâu kín nhìn cậu, trong lòng đang tự hỏi chính mình, liệu bản thân có thể chấp nhận tình yêu với một người con trai hay không? Không phải tình một đêm, mà là một tình yêu thực sự.

Còn JaeJoong trong đầu thì nghĩ, thật sự phải làm ‘chuyện đó’ ư? Làm xong có thể cùng cậu ấy hẹn hò chứ? Đây có phải là điều mình muốn không? Nếu như thân thể không phù hợp, có phải vĩnh viễn sẽ không có khả năng ở bên nhau?

Đột nhiên, tiếng gõ cửa cắt ngang mọi suy nghĩ của hai người.

Là YoungSaeng, “JaeJoong à, tớ về rồi.”

Sao lại về đúng lúc này cơ chứ? JaeJoong oán hận trừng mắt nhìn YoungSaeng, còn đúng một bước chân là qua được cửa thì lại ‘đỉnh’ thế đó, thật là xui xẻo!

Nhìn ánh mắt như thấy cứu tinh giá lâm mà YunHo vô thức lộ ra, JaeJoong càng giận không để đâu cho hết. Jung YunHo, sẽ có ngày tôi bắt cậu cam tâm tình nguyện phục dưới chân tôi!

Nhìn cánh cửa đã đóng lại, YunHo lại thở dài. Sao lại có người như thế chứ? Vừa chấp nhất vừa da mặt dày =.= Mà càng kinh khủng hơn là, chính mình đang dần quen với sự tồn tại của cậu ấy. Giống như hồi nãy, dù đang đọc sách nhưng đầu vẫn nghĩ đến chuyện JaeJoong và YooChun đi hát karaoke với nhau. YooChun tuy thoát nhìn đối với ai cũng dịu dàng như nhau, nhưng nếu ai đó lỡ thích cậu ta thì đều đối mặt với nguy cơ phải đau lòng.

YunHo không thể phủ nhận rằng, khoảnh khắc mở cửa nhìn thấy JaeJoong, anh đột nhiên có cảm giác thật an tâm.

Tuy rằng một lần nữa anh lại lạnh lùng từ chối cậu, nhưng mà ‘Đạo cao một thước, Ma cao một trượng’ (ở đây chỉ trích 2 câu của cả bài kệ, ý nói sự tinh ranh của JaeJoong lúc nào cũng lấn lướt được sự nghiêm nghị của YunHo), sự ương ngạnh của đối phương khiến anh vô cùng bất ngờ. Chỉ mới vài ngày đã tiến triển đến giai đoạn A rồi. Vốn định dọa cậu một chút, kết quả mình tự trói mình, rốt cuộc chính mình mới là người bị dọa.

Nếu cứ tiếp tục thế này, chuyện hẹn hò chỉ còn là vấn đề thời gian mà thôi.

Anh biết, ở những trường toàn nam như thế này, vì giải buồn mà không hiềm các trường hợp lén lút yêu nhau, nhưng anh không cần điều đó. Nói anh thanh cao cũng được, kiêu ngạo cũng được, nếu không phải xuất phát từ tình cảm thực sự thì làm sao có thể chấp nhận một thân thể rắn chắc có cấu tạo giống mình đâu? Xu hướng giới tính của anh vô cùng bình thường, cho dù nhìn con trai khoả thân một chút hứng thú cũng không có. Cho nên, đối với hành động chủ động hôn JaeJoong vừa rồi lẫn ý định thử xâm nhập vào cậu, anh cũng không có cách nào giải thích.

Trong mắt anh, cái gọi là ‘thích’ hay ‘hẹn hò’ đều là chuyện nhàm chán. Mới đầu có thể có chút mới mẻ, nhưng hai người bên nhau không tránh khỏi việc phải thoả hiệp hay chiều ý người kia, không bằng cứ một mình tự do tự tại. Hiện tại, YunHo rất vừa lòng với cuộc sống của mình, anh chưa bao giờ cảm thấy chỉ có một mình sẽ tịch mịch, cũng chưa từng gặp được ai khiến mình rung động.

Còn đối với chuyện JaeJoong công khai theo đuổi anh, anh cũng không muốn để ý, cứ để vậy xem sao. Lâu ngày, dù là người kiên trì đến mấy cũng sẽ phải nản lòng, biết đâu được một thời gian cậu ấy sẽ thấy anh không còn thú vị nữa mà bỏ cuộc. Nhưng nếu cậu ấy vẫn kiên định như vậy... thôi đến lúc đó sẽ nghĩ sau.

“Là lá la...” JaeJoong vui vẻ ngân nga một đoạn bài hát. Há há, mới ba ngày quan hệ giữa hai người đã tiến triển đến mức hôn nhau, đột phá giai đoạn thứ nhất, về sau liền tiếp tục ‘thuận nước đẩy thuyền’, vui quá đi mất, ha ha.

Lúc mới vào cửa mặt còn cau có như người ta nợ tiền không trả, làm sao chỉ chớp mắt đã rạng rỡ như mặt trời rồi? YoungSaeng ở một bên âm thầm quan sát JaeJoong, trong lòng lặng lẽ cảm khái, haizz... sao con trai nhiều khi còn khó hiểu hơn cả con gái vậy!

Đợi đến khi mặt trời lại mọc vào ngày hôm sau, JaeJoong phát hiện dường như cậu đã quá lạc quan. YunHo hoàn toàn không xem nụ hôn ngày hôm qua thành vấn đề gì to tát, vẫn như trước kia xem cậu như người vô hình vậy. JaeJoong đau khổ đi theo anh cả một ngày, YunHo thì một câu cũng không nói, đến nhìn cũng không nhìn cậu được một cái.

Ngày hôm sau nữa, vẫn không có gì thay đổi.

Không được! Phải lập kế hoạch tác chiến mới! JaeJoong suy nghĩ một lát, rồi quyết định quay về nhà tìm viện binh.

Cái mà JaeJoong gọi là ‘cứu binh’, chính là mấy cuốn tiểu thuyết tình yêu do Kim HeeChul viết mà bình thường JaeJoong vô cùng khinh thường và cực độ khinh bỉ. Cậu cho rằng những người mua sách đó đều bị nước vào đầu hết, cái loại nội dung nhàm chán đó cậu không cần viết bản thảo mà thuận miệng đọc ra được luôn. Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu loại sách này bán chạy như vậy thì chắc cũng tham khảo được chút ít.

“Không phải em chưa từng đọc sách hyung viết sao?” Rốt cuộc bị HeeChul xem đây là cơ hội để lên mặt.

“Đúng nha, em xem còn muốn nôn nữa đó.” JaeJoong ngẩng lên lườm anh trai một cái, “Vô cùng kinh dị, buồn nôn chết luôn.”

“Vậy sao còn xem?” HeeChul cũng không phủ nhận, chỉ cần đọc giả thích, sách bán chạy thì nội dung có buồn nôn hơn nữa anh cũng viết ra được. Tuy rằng không xứng với phẩm vị cao quý của anh nhưng mà, không kiếm được tiền thì làm sao có cơm ăn.

“A, hyung, người thứ ba xuất hiện có thể xúc tiến tình cảm của hai người phát triển à?” JaeJoong xem đến cả chục quyển thì thấy quyển nào cũng có nhân vật thứ ba, sau đó hai nhân vật chính sau khi ghen mới phát hiện tình cảm thực sự của mình, rồi kết quả là happy ending.

“Ai cũng viết vậy thì chắc là đúng thế.” HeeChul cũng không chắc chắn.

“Thử một lần chắc cũng không hại gì đâu nhỉ.” JaeJoong lăm lăm, sau đó bắt đầu tiến hành tìm đối tượng thích hợp làm kẻ thứ ba.

Gần đây bên cạnh không có nữ sinh nào, hay là tìm bạn gái trước kia? Hay bạn gái trước trước kia? Bạn gái trước trước trước kia?... Nhưng mà ‘Hảo mã bắt cật hồi đầu thảo’ (“Ngựa tốt không quay lại ăn cỏ cũ”), huống chi cái người cứ bám dính cậu như cô ta phải khó khăn lắm cậu mới rũ bỏ được, mời thần đến thì dễ tiễn thần đi mới khó, tốt nhất là không đụng đến nữa!

Thế thì tìm ai bây giờ? Nữ sinh mà tốt đến mức khiến YunHo phát ghen thì chắc không dễ tìm, mà nhớ đầu YunHo với cô ta nảy sinh tình cảm với nhau thì khác nào trộm gà không thành còn mất gạo? Không được!

Uhm... vậy tìm con trai chắc an toàn hơn.

ChangMin? Không được! Tên nhóc kia đi du học làm sao về nhanh như vậy được, hơn nữa bị cậu ta nắm trúng nhược điểm thì sau này khó sống lắm. Loại! HeeChul hyung? Cũng không được. Bị hyung biết được nhược điểm thì sau này còn khó sống hơn, đảm bảo cả đời không ngóc đầu lên nổi. Mình đâu có khuynh hướng tự ngược đãi bản thân chứ =.= Còn YoungSaeng? Chọn người này căn bản không có sức thuyết phục, cũng bỏ qua!!! Vậy còn ai chứ???

Những người quen thân bên cạnh đều đã nghĩ đến rồi nhưng đều không được, trong đầu JaeJoong đột nhiên xuất hiện một gương mặt: Park YooChun! Cậu ta và YunHo vốn quen biết nhau, là đối thủ cạnh tranh, bộ dạng cũng khá, hoàn toàn phù hợp tiêu chuẩn làm kẻ thứ ba! Hơn nữa có vẻ như quan hệ giữa cậu ta và JunSu cũng không đơn giản, dựa vào trực giác từ trước đến nay rất linh nghiệm của cậu, JaeJoong khẳng định hai người này có nội tình gì đó. Không chừng nhân dịp này còn có thể biến YooChun thành đồng minh, cậu ta giúp mình theo đuổi YunHo, mình cũng tạo điều kiện giúp cậu ta theo đuổi Kim JunSu, một mũi tên trúng hai đích, vừa có được YunHo vừa ‘giải quyết’ được tình địch, đúng là diệu kế nha!

Càng nghĩ càng phục mình quá đi mất, haha!

Nhìn thấy em trai ngồi trên sôpha vừa để lộ vẻ mặt kỳ quái vừa cười đầy khùng bố, HeeChul tự nhiên không rét mà run. Đứa bé này... không phải vì đọc tiểu thuyết mình viết nên phát điên rồi chứ?

5. Chương 5

“YooChun, đi đá bóng với tớ đi.” JunSu đứng trước cửa phòng căn YooChun lại.

“Thật xin lỗi, hôm nay tớ có hẹn rồi.” Vẻ mặt YooChun đầy áy náy.

“Lâu lắm rồi cậu không đá bóng cùng tớ.”

“Xin lỗi, để lần sau vậy, tớ phải đi bây giờ.” YooChun nói xong liền lướt qua JunSu mà đi.

Lại là Kim JaeJoong!

JunSu đi theo YooChun, từ xa xa thấy YooChun và JaeJoong gặp nhau, sau đó JaeJoong vỗ thân mật ôm lấy tay YooChun cùng đi.

Gần đây thường xuyên thấy JaeJoong và YooChun đi với nhau. Không phải JaeJoong thích YunHo sao? Cậu ta thay đổi đối tượng hay là bắt cá hai tay? Mà YooChun biết thế sao còn đi với cậu ta? Không lẽ YooChun cũng thích JaeJoong?

Trong lòng JunSu cảm thấy vô cùng không thoải mái.

“Phim vừa này hay nhỉ?” Đi ra khỏi rạp chiếu, JaeJoong nhìn YooChun bên cạnh, hỏi.

“Ừ, hay.” YooChun là nói thật, tim cậu ta cũng khá vững.

“Hồi trước không có ai chịu đi xem phim kinh dị cùng tôi hết, nếu cậu cũng thích thì tốt quá!” JaeJoong vui vẻ nói.

“Tiếp theo chúng ta đi đâu? Có dự định sẵn chưa?” YooChun hỏi đầy chờ đợi, con người của cậu Kim JaeJoong này cũng thật thú vị, tính cách, sở thích không ngờ cũng khá giống mình.

JaeJoong đảo mắt, “Có muốn ra bờ sông ngắm trăng không?” Các bạn gái cũ của cậu đều rất thích màn này, cậu vốn định dành để đi cùng YunHo, nhưng trước mắt chắc chắn anh sẽ không đáp ứng đi cùng cậu, cho nên lần này xem như tập dượt trước vậy.

YooChun mỉm cười, “Tại sao lại không?”

Gió đêm thổi nhẹ, những ngọn đèn hai bên bờ sông toả thứ ánh sáng mờ ảo, người đi đường rất thưa thớt, chỉ có mấy đôi nam nữ ngồi ở chỗ tối tán tỉnh nhau, thậm chí làm chút chuyện không thể để người ngoài biết.

“Chỗ này rất được đúng không?” JaeJoong tựa vào lan can, nét mặt trầm tĩnh khó thấy. “Mỗi lần đến đây tôi đều cảm thấy, chỉ cần ngắm ánh trăng lấp lánh trên mặt nước yên tĩnh, tâm trạng sẽ trở nên bình thản đi rất nhiều, giống như tất cả phiền muộn đều bị dòng nước cuốn đi hết.”

YooChun nghiêng đầu nhìn JaeJoong, lúc này cậu không có vẻ hoạt bát như thường ngày, tóc đen bay lất phất, ánh mắt sâu thẳm, toát ra một vẻ đẹp lạnh lẽ. Trong khoảnh khắc, YooChun có cảm giác mình không thể rời mắt khỏi cậu ta.

Trong đầu đột nhiên nảy ra ý tưởng... YooChun quay nhìn về phía mặt sông, “Cậu có thấy là rất nhiều phương diện chúng ta hợp nhau hay không? Vì sao không thử cùng tôi hẹn hò một lần? Tôi tin là so với YunHo, tôi càng thích hợp hơn.” Sau đó quay lại nhìn JaeJoong, “Tôi nói thật đấy.”

JaeJoong mở to mắt, nhưng vẻ mặt thản nhiên, “Nhưng người tôi thích lại là YunHo, đối với cậu không hề có cảm giác.”

“Biết đâu sau khi thử cậu sẽ thay đổi suy nghĩ.” YooChun chậm chậm tiến lại gần.

“Có phải đi mua quần áo đâu mà thử hay không thử?” JaeJoong đẩy cậu ta ra, bắt đầu có chút khó chịu.

“Khoan đã!” YooChun nắm lấy cổ tay cậu.

“Gì vậy? Cậu muốn dùng sức mạnh à?” JaeJoong trừng mắt nhìn cái tay của YooChun.

Nhưng cậu ta nhẹ nhàng lắc đầu, “Tôi không thích miễn cưỡng.” rồi buông tay.

“Vì sao cậu lại thích YunHo?” Cậu ta hỏi khẽ, gần như là tự hỏi chính mình.

“Thích mà cũng cần lý do nữa à? Thích là thích thôi.” JaeJoong nhìn YooChun đầy kỳ lạ.

Ở trong mắt YooChun, gương mặt của JaeJoong như lũng vào một gương mặt khác, người đó cũng từng dùng vẻ mặt và giọng nói như thế để nói ra điều y hệt như JaeJoong vừa nói.

“Aiii,” YooChun cúi đầu cười khổ, cứ vậy bị thua mà không rõ lý do, khiến người ta thật không cam lòng.

“Này, cậu đừng có uể oải như vậy.” JaeJoong vỗ vỗ vai cậu ta an ủi, “Người yêu là tạm thời, bạn tốt mới là cả đời!”

“Cả đời được nhìn không được ăn, cậu đúng là tàn nhẫn.” YooChun cuối cùng cũng lấy lại tinh thần, đùa lại.

“Đi thôi, tuy rằng cậu bị tôi từ chối, nhưng tôi vẫn rất là nghĩa hiệp sẽ cùng cậu đi ăn đêm, xem như bù đắp tổn thất tinh thần vậy.” JaeJoong cười, vui vẻ khoác vai YooChun.

“Cậu đúng là không khách khí gì cả.” YooChun nhìn lại vẻ khinh thường.

“Hi hi!”

“Này hai vị huynh đệ, có hứng thú ra bờ sông ngắm cảnh đêm hả?” Trước mặt hai người đột nhiên xuất hiện một đám người ăn mặc khá hầm hố.

“Có chuyện gì?” YooChun bước lên chắn phía trước JaeJoong.

“Định mượn chút tiền uống nước ấy mà.” Đám người đó cười đầy vẻ lưu manh.

YooChun vốn định cho bọn họ ít tiền cho yên chuyện, ai ngờ JaeJoong ở phía sau lại nhảy ra hét to, “Một xu cũng không cho! Đừng có mơ!” còn dùng sức đẩy YooChun một chút, “YooChun, lên đi!”

Bọn kia chắc cũng đã tính đến chuyện đàn ông con trai không dễ nghe theo như vậy, cho nên kẻ có vẻ là đứng đầu vung tay, “Rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt, các anh em, dạy cho hai đứa này một bài học!”

Không thể trốn được nữa, YooChun bắt đầu chuẩn bị tư thế ứng chiến.

May là bọn kia cũng không quá đông người, chỉ có bốn tên, dù YooChun chỉ một chọi bốn nhưng dù sao cũng tập võ nhiều năm nên rất nhanh đánh ngã bọn chúng. Có điều bọn kia không cam tâm bị một anh chàng có vẻ thư sinh như vậy đánh bại, nên đồng loạt rút dao ra khỏi túi.

YooChun tiến lên một bước dài để tấn công phủ đầu, cậu tóm lấy bàn tay cầm dao của một tên, lại đá bay dao trong tay một tên khác, tên thứ ba xông lên thì YooChun lôi tên thứ nhất ra trước để cản lại, nhưng chính vì vậy cậu không thể phân thân để tránh được tên thứ tư. YooChun cố gắng tung một đá ra sau nhưng tên đó tránh được.

Chẳng lẽ hôm nay phải đổ máu ở đây? YooChun nhìn con dao loé lên dưới ánh trăng, theo bản năng xoay người lại.

Không ngờ có người xông đến, chỉ bằng một cước đem dao đá văng. YooChun nhìn qua, chỉ thấy JaeJoong đang cười tít mắt, “Thế này tôi có được xem như anh hùng cứu mỹ nhân không?”

Đám lưu manh bị thua nằm rên rỉ trên mặt đất, JaeJoong còn chưa hết giận cho mỗi tên vài đá. “Này thì cướp đường này! Xem bọn mày về sau còn dám đi xin tiền nữa không?!”

“Thôi đủ rồi đấy, đi thôi!” YooChun kéo cậu đi khỏi đó.

Đi được một lát, YooChun quyết định hỏi, “JaeJoong, cậu có học Hapkido đúng không?” Cú đá vừa rồi vô cùng bài bản.

“Có học qua một chút, nhưng không thể so với các cậu được.” JaeJoong cười haha, “Hồi này may là có cậu.” Rồi đột nhiên lại trở nên đặc ý, “Nhưng thời điểm máu chốt vẫn là tôi lập công.”

Chỉ nhìn cú đá kia thì biết thời gian tập không phải là ít, nhưng vì sao cậu ta không tập tiếp? Nhưng thấy JaeJoong có vẻ không muốn nói tiếp, YooChun cũng không muốn hỏi nữa, “Thôi được rồi, chúng ta về đi.”

JaeJoong nhìn đồng hồ, “Về á? Còn sớm mà, không phải nói còn đi ăn đêm à? Cậu không được nghỉ lại chứ, xem như là an ủi tôi đi.”

“Cậu thật là... thích tiền của tôi đến thế à? Thôi thua cậu đấy, đi thôi đi.” YooChun tiêu sái vung tay lên.

Ở ký túc xá...

“YunHo!” YoungSaeng cố thu hết can đảm gõ cửa căn phòng bên cạnh.

YunHo nhú mày nhìn bạn học kiêm hàng xóm nhưng rất ít khi trò chuyện, chờ cậu ta nói tiếp.

“Là thế này,” YoungSaeng có chút căng thẳng, tuy rằng cùng tuổi nhưng cậu cảm thấy YunHo có nét quyết đoán trưởng thành hơn hẳn. “JaeJoong còn chưa về, tớ thấy cậu ấy để quên chìa khoá trên bàn, mà đêm nay tớ có việc ngủ ở ngoài, nên tớ gửi nhờ chìa khoá phòng ở chỗ cậu được không?”

“Tại sao?” YunHo tự nhiên hỏi.

YoungSaeng có chút không hiểu, tại sao là tại sao?

“Tại sao lại gửi ở chỗ tôi?” YunHo làm rõ câu hỏi.

Cái này không phải là đương nhiên à? YoungSaeng định nói vậy, nhưng thấy ánh mắt của YunHo liền vô thức thấp giọng lại, “Tớ nghĩ là, nếu JaeJoong không vào được phòng thì sẽ đi tìm cậu trước tiên.”

YunHo im lặng một lúc, rồi đưa tay ra.

YoungSaeng vội vàng đưa chìa khoá cho anh.

Đóng cửa lại, YunHo nhìn đồng hồ, đã mười giờ rưỡi. Tên nhóc này đêm khuya lại đi đâu chơi?

Điện thoại đổ chuông, YunHo bắt máy, “Alô?”

“Là tớ, JunSu đây. Tớ có đàn em học cùng trường, anh trai của em ấy muốn thi vào trường của cậu, nên muốn đến gặp cậu tìm hiểu trước một chút, không biết cậu có thời gian không?”

YunHo nghĩ nghĩ, “Trừ lúc đi học và hoạt động CLB thì lúc nào cũng được.”

“Thế để tớ nói với họ.”

“Ừ.” Nói xong, YunHo muốn bỏ máy, nhưng JunSu vẫn nói tiếp.

“Cậu biết không?” JunSu do dự một lát, “... Gần đây... Kim JaeJoong và YooChun có vẻ thân thiết lắm.”

“Thế à?”

Không nghĩ YunHo lại trả lời bình thản như vậy, JunSu không biết nói gì thêm, vì thế đành chào tạm biệt, “Thôi không có việc gì nữa, gặp cậu sau.”

Không biết vì sao lại đem chuyện này nói cho YunHo biết, là vì bản thân hy vọng YunHo sẽ có phản ứng gì chăng? Sẽ ngăn cản hay giúp đỡ hai người đó? YooChun là bạn tốt của mình, nếu cậu ấy thực sự thích Kim JaeJoong thì mình phải ủng hộ mới đúng, hơn nữa nếu JaeJoong không ở bên YunHo thì cơ hội cho chính mình sẽ nhiều hơn một chút... như vậy sẽ vẹn toàn cả đôi bên, nhưng vì sao lại không thể vui nổi?

..... Thật nghĩ không ra.

Còn suy nghĩ của YunHo thì sao?

... Vốn chẳng mấy người biết rõ được YunHo đang nghĩ cái gì.

Thực ra, YunHo cũng không nghĩ nhiều về chuyện này lắm. Hôm nay không phải ngày đầu tiên JaeJoong cùng YooChun thân cận như vậy, mà thời gian này cậu cũng không đi theo anh nhiều như lúc trước. YunHo đoán, có lẽ JaeJoong đã hết hứng thú với mình.

... Nhưng cũng chẳng sao...

6. Chương 6

Chiếc chìa khoá YoungSaeng đưa cho YunHo cuối cùng cũng không phát huy được công dụng của nó, vì đêm đó JaeJoong không về.

Rốt cuộc cậu đi đâu?

Sau khi cùng YooChun đi ăn đêm về thì JaeJoong nhận được điện thoại của bệnh viện, liền vội vã ngồi xe suốt hai tiếng để về nhà.

Nhìn anh trai sắc mặt tái nhợt đang nằm trên giường bệnh, JaeJoong không kìm nổi lo lắng, “Hyung ngốc, sao lại đến mức bị ngộ độc thức ăn chứ?”

“Đại khái là vì ăn nhầm đồ ăn mất vệ sinh ngoài tiệm.” Han Kyung đứng bên cũng lo lắng, có điều càng lo hơn vì bản thảo không đến tay đúng hạn được.

“Đến bản thân mình còn không chăm sóc được, sao hyung ngốc thế?” Giọng nói của JaeJoong đầy sự đau lòng, cậu chỉ có duy nhất một anh trai để nương tựa lẫn nhau, tuy bình thường hyung nói năng ác miệng, đối với cậu cũng không quá dịu dàng, nhưng dù thế nào cũng là hyung nuôi cậu, lại huyết mạch tương liên, nhìn hyung như vậy cậu không chịu nổi.

“Em bảo ai ngốc hả?” HeeChul mở mắt, giọng vẫn còn yếu.

“Em nói Han Kyung hyung!” JaeJoong lập tức chữa lại, không đùa được đâu, đừng nhìn hyung hiện tại ốm yếu mà khinh thường, đến khi khoẻ lại thì mấy trò trả thù của hyung người bình thường vốn không đối phó được. “Hyung ấy không biết đường chăm sóc hyung, rất vô dụng.”

“Hừ!” HeeChul cũng không sức đâu mà so đo với em trai.

“Hyung, cứ thế này làm thế nào em yên tâm đi học xa đây?” JaeJoong cầm tay HeeChul, vẻ chân tình khó thấy.

“VẬY QUAY VỀ NHÀ ĐI.” HeeChul thản nhiên đáp lại.

‘Phịch’, JaeJoong bỏ tay ra, tay HeeChul rơi xuống giường. JaeJoong có chút đen mặt, quả nhiên anh em nhà cậu hoàn toàn không thích hợp diễn kịch tình cảm.

“Hyung nghỉ ngơi cho tốt vào, bác sĩ nói không có vấn đề gì lớn, chiều nay hoặc sáng mai là có thể xuất viện.” JaeJoong đứng dậy, lảng đi đề tài vừa vô ý khơi ra.

“Biết ngay nhóc con ‘trọng sắc khinh anh’ mà lại.” Ánh mắt khinh thường của HeeChul đâm thẳng vào lưng JaeJoong.

“Ayyy, đừng nói vậy chứ, đương nhiên hyung là người quan trọng nhất đối với em.” JaeJoong haha cười, ánh nhìn chuyển qua bên cạnh, dừng lại trên người Han Kyung đứng bên xem kịch vui. “Nhưng mà Han Kyung hyung đáp ứng em sẽ chăm sóc hyung rồi, cho nên em rất là yên tâm.”

Hả? Han Kyung mở to mắt, anh nói vậy lúc nào ở đâu chứ?

“Han Kyung hyung, hyung em giao cho anh nha! Nếu anh trai em xảy ra chuyện gì thì em tìm hyung tính sổ đấy!” JaeJoong vỗ vỗ vai Han Kyung, lén nháy mắt với anh, cậu quyết tâm đem rắc rối mang tên hyung này giao cho người khác.

“Anh...” Han Kyung vừa định mở miệng đính chính, JaeJoong lại lặng lẽ làm cho anh im luôn, “Nếu hyung chăm sóc tốt cho anh trai em, bản thảo có thể giao đúng hạn, tiền thưởng cho hyung cũng sẽ cao lên, đúng không?”

Ayyy! Thôi tất cả vì công việc vậy! Han Kyung âm thầm thở dài, “Anh sẽ chăm sóc tốt cho HeeChul, em cứ yên tâm.”

JaeJoong vô cùng vừa lòng cười, “Hyung nghỉ đi nha, cuối tuần em sẽ về nhà.”

Thế là đã ‘giải quyết’ xong hyung khó chiều, JaeJoong tâm trạng phơi phới trở về trường, lại ở ngay trước cổng đụng phải cảnh tượng khiến cậu tức giận khôn nguôi: JunSu, YunHo cùng một cô gái đứng nói gì đó, sau đó cùng nhau đi mất.

JaeJoong vội vàng đuổi theo.

Ba người kia vào một tiệm ăn gần trường, vừa ngồi xuống thì đã thấy JaeJoong vẻ mặt tươi cười đi qua, “Trùng hợp thật đấy, tớ ngồi cùng không ngại chứ?” Lời vừa nói xong miệng đã đặt xuống ghế rồi.

“À?” JunSu giật mình há miệng, “Sao lại trùng hợp như vậy?”

YunHo chỉ im lặng nhìn JaeJoong, nhưng ánh mắt anh rõ ràng là không tin.

Chỉ có cô gái còn lại là lần đầu gặp JaeJoong, có chút ngượng ngùng, ánh mắt vừa ngẫu nhiên chạm mặt JaeJoong, liền lập tức dịch ghế ngồi đối diện với cậu.

“Không giới thiệu một chút sao? Mỹ nhân này là ai thế?” JaeJoong nhìn về phía JunSu có chút khiêu khích.

“À, đây là đàn em cùng trường với tớ, anh trai em ấy muốn thi vào trường cậu nên đến tìm hiểu trước một chút.” JunSu giải thích.

JaeJoong nheo nheo mắt, “A... ra là vậy...” Có quỷ mới tin! Anh trai muốn tìm hiểu trường thì sao không tự mình đến, nhờ em gái làm gì, rõ ràng cô ta muốn gặp YunHo thì có.

Nhưng mà... tại sao lại nhờ JunSu đưa đi? Vì sao??

Hay là.... “Tôi không có được thì cậu cũng đừng mơ”? Cậu ta thà đem YunHo giới thiệu cho người khác còn hơn để mình giành được? Quá độc ác!

JaeJoong nhất thời tiến vào trạng thái cảnh giới cao độ, vẻ tươi cười trên mặt lại càng rạng rỡ.

“Đây là tài liệu tuyển sinh của trường tôi, bạn cầm về cho anh trai xem qua.” YunHo chỉ muốn sớm xong việc, liền đưa ra tài liệu đã chuẩn bị sẵn.

“Vâng, cảm ơn học trưởng.” Cô gái này đáng vẻ vừa dịu dàng vừa ngoan ngoãn, khiến người ta rất dễ có thiện cảm.

Nhưng ‘người ta’ này không bao gồm Kim JaeJoong. Ở trong mắt cậu, chỉ cần là người vì thích mà muốn tiếp cận YunHo, dù nam hay nữ đều là kẻ thù hết.

Nhưng mà, tuy đều là địch, cậu sẽ có các biện pháp khác nhau để ‘xử lý’. Trước khi gặp YunHo, nếu đối mặt với con gái, JaeJoong thường tỏ ra vừa dịu dàng vừa lịch thiệp, cộng thêm vẻ ngoài anh tuấn khó cưỡng, tích cực đánh vào tâm lý các nàng, bây giờ cũng đối đãi với cô gái trước mặt như vậy, chẳng sợ cô ta để ý đến một YunHo vừa lạnh lùng vừa khó hiểu kia.

Cứ thế ‘giọng khách át giọng chủ’, trên bàn cơm JaeJoong liên tục nói lời hay ý đẹp, đặc biệt còn kể một số chuyện hay ho trong trường, khiến cô gái kia cứ thi thoảng lại che miệng cười duyên.

Mãi cho đến khi ra khỏi tiệm ăn, JunSu vẫn chưa thể hiểu: Kim JaeJoong rõ ràng là người không liên quan tự dừng nửa đường xuất hiện, làm sao đột nhiên lại trở thành trung tâm khiến người ta vô thức xoay quanh? Thật không hiểu nổi!

Đến lúc tạm biệt, cô gái kia đỏ mặt xin số điện thoại của JaeJoong, dường như đã hoàn toàn quên mất YunHo bên cạnh.

Há há! Mục tiêu đạt thành! JaeJoong cười cho cô ta số của ChangMin, dù sao tên nhóc kia đang xuất ngoại nên sẽ tạm thời không liên lạc được.

Không hiểu cậu ta đang điên cái gì nữa! YunHo lạnh lùng quan sát hành động của JaeJoong. Cả một đêm không về, giờ lại ra về niềm nở với nữ sinh mới quen, rốt cuộc là sao chứ?

“Chúng tôi về đây.” Ôm lấy tay YunHo, JaeJoong vừa vẫy tay chào hai người kia vừa quyết đoán kéo YunHo trở về trường.

Một lần nữa, JunSu đáng thương lại bị JaeJoong phá đám cơ hội ở chung với YunHo.

Về đến ký túc xá, YunHo đột nhiên nhớ ra một chuyện, liền lấy chìa khoá phòng đưa cho JaeJoong.

“Là cho tớ?” JaeJoong vừa mừng vừa sợ.

YunHo nhìn vẻ kích động của cậu đầy lạ lùng, lấy cái chìa khoá thôi có gì đâu mà phải hưng phấn đến thế?

Í? Cái chìa này nhìn quen quá... JaeJoong hồ nghi nhìn YunHo, “Cái chìa này rất giống chìa khoá phòng của tớ...”

“Chính là chìa của cậu.”

JaeJoong mắt hững, còn tưởng YunHo đem chìa khoá phòng anh cho cậu chứ, quả nhiên là không có khả năng mà.

.....A? Không đúng! “Sao chìa khoá của tớ lại ở chỗ cậu?”

“Bạn cùng phòng của cậu đưa cho tôi, tối qua cậu ta ngủ ở ngoài, sợ cậu về không vào phòng được.” YunHo giải thích ngắn gọn.

Ngủ ở ngoài à? Bình thường nếu muốn ngủ ở ngoài một đêm sẽ phải xin trước một thời gian, mà cũng không dễ dàng được duyệt. Cậu bạn ngoan ngoãn đó có chuyện gì mà phải làm thế? Sự chú ý của JaeJoong lập tức chuyển qua đối tượng khác.

Hết giờ học chiều, JaeJoong theo thói quen định đi đến CLB Hapkido. Đi đến khoảng sân trước cổng trường thì đột nhiên nhìn thấy YoungSaeng bước từ trên xe xuống, có chút lảo đảo, lập tức có một người con trai xuống xe đỡ lấy cậu.

JaeJoong cũng không nghĩ nhiều, thấy YoungSaeng đi không vững liền nghĩ chắc cậu ta bị thương ở chân, đột nhiên muốn thể hiện tình đồng chí thăm thiết liền đi qua định giúp đỡ.

Không nghĩ tới YoungSaeng vừa nhìn thấy cậu lập tức đỏ bừng mặt, đẩy người con trai đang đỡ cậu ta lên xe.

Hành động này khiến JaeJoong chú ý đến người kia. Uhm, cũng khá cao ráo dễ nhìn, nói chung là bộ dạng anh tuấn.

Thấy JaeJoong nhìn, YoungSaeng càng vội đẩy anh ta đi.

“Vậy em cứ nghỉ ngơi đi nhé, anh sẽ gọi cho em sau.” Nói xong câu đó, anh ta lái xe đi mất.

“Ai thế? Bạn cậu hả?” JaeJoong tò mò hỏi.

“Ừ.” YoungSaeng rõ ràng không muốn nói nhiều, quay người đi về phía ký túc xá.

JaeJoong thấy dáng đi của cậu ta không được tự nhiên, liền đi theo đỡ giúp, “Cậu bị trật chân hả? Có muốn đến phòng y tế khám qua không?”

“Không cần!” YoungSaeng vội từ chối.

JaeJoong đột nhiên nghĩ ra, “Hôm qua cậu xin ngủ ở ngoài là đi với anh ta à?”

Mặt YoungSaeng lại đỏ lên, “Có chút việc, cho nên... cậu đừng nói cho người khác biết.”

Hình như có vấn đề gì đó, không dừng tự nhiên đỏ mặt làm gì? JaeJoong nghĩ nghĩ.

Đưa YoungSaeng về phòng xong, JaeJoong tiếp tục hành trình bị bỏ dở hồi nãy, đó là qua CLB Hapkido xem YunHo tập luyện.

Ăn xong cơm chiều, về phòng thì YoungSaeng đã ngủ.

JaeJoong lôi sách ra đọc, nhưng đọc được một lát lại bỏ sách qua một bên, bắt đầu lập kế hoạch tiếp theo để ‘tấn công’ YunHo, đột nhiên nghe thấy tiếng rên rỉ rất khẽ. Chú ý lắng nghe một chút mới phát hiện là từ YoungSaeng mà ra. Thấy cậu ta đang nhắm mắt ngủ, cứ nghĩ là gặp ác mộng nên nói mê, nào ngờ khi đụng vào người YoungSaeng để đánh thức cậu ta thì thấy cơ thể nóng bừng. JaeJoong vội vàng sờ lên trán cậu ta. Không xong rồi, YoungSaeng phát sốt!

“Cậu bị sốt rồi!” JaeJoong lay tỉnh YoungSaeng, hỏi, “Có thuốc hạ sốt không?”

YoungSaeng mơ mơ hồ hồ lắc đầu.

JaeJoong sốt ruột vò đầu, cậu cũng không có.

“YunHo, cậu có thuốc hạ sốt không? YoungSaeng bị sốt.” JaeJoong chạy qua phòng YunHo nhờ giúp đỡ.

“Tôi không có. Sốt bao nhiêu độ? Nếu cao quá thì phải đưa đến phòng y tế.” YunHo đi theo JaeJoong vào phòng cậu. Anh sờ tay lên trán YoungSaeng, nhúm mày, cậu ta sốt quá rồi.

“Đưa cậu ta đến phòng y tế.” YunHo quyết định. Tuy rằng con trai thân thể khỏe mạnh có phát sốt cũng không phải việc lớn, nhưng lúc trước có nam sinh viên vì coi thường sốt nhẹ mà cuối cùng bị biến chứng thành viêm phổi phải nằm viện hơn nửa tháng, thôi thì cứ phòng trước cho an tâm vậy.

YunHo đem YoungSaeng kéo lên trên lưng, vừa đi được mấy bước đã bị JaeJoong giữ lại.

“Trên quần cậu ấy có vết máu, nhớ đâu trên người cậu ấy bị thương.” JaeJoong ý bảo YunHo để YoungSaeng xuống.

Vì đều là con trai cả mà YoungSaeng lại đang ý thức không rõ ràng, không có gì phải ngại, nên JaeJoong trực tiếp cởi quần của cậu ta ra để kiểm tra. Kết quả phát hiện trên underwear cũng có vết máu.

JaeJoong ngây người, không hiểu làm sao.

YunHo dù sao học ở đây cũng đã lâu, trấn tĩnh lại một chút liền nghĩ ra. Hoá ra đây là nguyên nhân cậu ta xin ngủ ở ngoài.

Cuối cùng YoungSaeng vẫn được đưa đến phòng y tế. YunHo cùng bác sĩ ở đó nói vài câu, bác sĩ này liền nhanh chóng xử lý vết thương cho YoungSaeng.

Sau đó YunHo cùng bác sĩ ra ngoài, chỉ còn lại mình JaeJoong ở lại trông cậu ta.

JaeJoong nhìn gương mặt ngủ say của YoungSaeng, trong lòng không dám tin. Vừa nãy nghe YunHo nói chuyện mới biết, thật là nhìn không ra, bình thường nhìn cậu ta hiền lành nhu thuận, không ngờ cũng thoáng như vậy.

Đối phương hẳn là người lúc sáng, nhìn diện mạo thì cũng khá xứng đôi. Không biết cảm giác của YoungSaeng lúc đó thế nào? JaeJoong nghĩ nghĩ, đợi đến khi cậu ta tỉnh lại, nhất định phải tìm hiểu một chút còn chuẩn bị tâm lý.

7. Chương 7

YoungSaeng khi tỉnh lại liền nhìn đến căn phòng toàn màu trắng, lại ngửi thấy mùi thuốc sát trùng nên đoán rằng mình đang ở phòng y tế.

“Cậu cảm thấy thế nào? Còn mệt không?”

Cậu ta nghiêng đầu, nhìn thấy JaeJoong.

“Tớ bị làm sao?” YoungSaeng không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Cậu lên cơn sốt. Bác sĩ nói vết thương chỗ đó của cậu không được xử lý tốt nên bị nhiễm trùng, nhưng đã cầm máu bôi thuốc rồi, cũng cho cậu uống thuốc hạ sốt và kháng sinh rồi. Giờ cậu thấy người làm sao? Có không thoải mái chỗ nào không?” JaeJoong nói một tràng.

“Ah, thật xin lỗi, làm phiền các cậu quá.” YoungSaeng theo phản xạ nói cảm ơn, phải đến mấy giây sau mới phát hiện ra điều gì, cậu ta lập tức đỏ mặt, “Các cậu biết rồi?”

“Ừ.” JaeJoong gật đầu, nhìn YoungSaeng, “Là người đó đúng không? Cái người đưa cậu về lúc chiều ấy?”

YoungSaeng xấu hổ cúi đầu, khẽ “Ừ” một tiếng.

“Đây là lần thứ mấy của cậu? Cảm giác thế nào?” JaeJoong tò mò, “Nói đi, tớ không nói cho ai biết đâu.”

Mặt YoungSaeng càng đỏ hơn. Cậu ta ấp úng cả nửa ngày, rồi mới nói ra hai chữ, “Rất đau.”

Đau ư? JaeJoong suy nghĩ một chút, rồi bỗng nhiên hiểu ra. Đúng rồi, chảy máu đến thế thì làm sao không đau cho được? Cũng giống như chuyện đó của nam nữ thôi, nếu là nam nam thì đương nhiên phải có một người ở dưới.

“Cậu là người nằm dưới à?” JaeJoong hỏi.

YoungSaeng gật đầu.

Nếu như thế, tức là người ở dưới sẽ bị đau, vậy phải làm người ở trên mới được!

Thành thật mà nói, nếu không biết chuyện này của YoungSaeng, JaeJoong còn không nghĩ xa như vậy, cậu vẫn chỉ toàn tâm toàn ý theo đuổi YunHo mà thôi. Nhưng hiện tại, vấn đề ‘ở trên’ hay ‘ở dưới’ đã chính thức xuất hiện trong phạm vi suy xét của cậu.

Sau một lúc nghiên cứu kỹ càng vấn đề này, JaeJoong phát hiện ra, cho dù là dựa vào ngoại hình hay tính cách để phân chia vị trí, việc YunHo nằm dưới là rất ít khả năng. Nói cách khác, nếu như cậu muốn cùng YunHo trở thành người yêu thật sự, thì cậu phải chuẩn bị tốt để đón nhận chuyện này cả về thể xác lẫn tâm lý.

Con người vốn luôn bất an và lo lắng đối với những điều chưa biết. Ngẫm nghĩ chuyện với YoungSaeng, JaeJoong cảm thấy có chút hoảng loạn... sau này nhất định cậu phải dành thời gian tìm hiểu kỹ mới được.

Hoặc là... JaeJoong đột nhiên nảy ra ý nghĩ, cậu cũng sẽ đi tập hapkido, biết đâu có thể dùng vũ lực quyết định ai trên ai dưới thì sao?

Được rồi! Dù sao cũng phải thử mới biết!

“Sao cậu lại đột nhiên muốn tham gia thế? Không lẽ cậu nảy sinh hứng thú với Hapkido rồi à?” Trước yêu cầu muốn có một bộ đồng phục lên sàn tập của JaeJoong, Kim Young Woon hoàn toàn bất ngờ.

“Xem như thế cũng được.” JaeJoong thay đồ xong, bắt đầu khởi động.

“Động tác có vẻ chuyên nghiệp đấy, chắc mấy ngày nay làm khán giả cậu cũng học được một chút nhỉ.” Young Woon nói xong, nhìn xung quanh giúp JaeJoong kiếm một huấn luyện viên phù hợp. “Trước tiên để tôi dạy cậu một số động tác cơ bản đã.”

“Không cần, cậu tập luôn với tôi đi.”

“Cậu nói, tập với tôi?” Young Woon giật mình, chỉ vào chính mình hỏi.

“Ừ, cậu lên đi, tôi sẵn sàng rồi.” Thái độ của JaeJoong vô cùng tự nhiên, giống như đây là chuyện vô cùng dễ dàng.

“Cũng được! Nếu bị đau thì đừng có đi tìm YunHo mà khóc lóc kể lể, khổ nhục kể dùng với cậu ta là vô dụng.”

“Nói nhiều quá!”

‘Bịch’ một tiếng, Young Woon phát hiện trong tầm nhìn của mình chỉ có một màu trắng của trần nhà. Sao lại thế này? Cậu bị thua?? Không thể nào!!!

Cho dù cậu ta có khinh địch thì cũng không thể thua nhanh như vậy chứ? Đối thủ chỉ là Kim JaeJoong thôi cơ mà!

Không đúng! Mình dù sao cũng là Phó chủ tịch CLB, cho dù sơ suất đến mấy thì người mới tập như JaeJoong cũng không thể thắng được! Nghĩ vậy, Young Woon liền nhanh chóng đứng dậy, lớn tiếng hỏi, “Cậu đã từng tập Hapkido?”

“Tôi chưa từng nói là mình chưa tập bao giờ nha.” JaeJoong vẻ vô tội.

JaeJoong quả thật chưa nói qua, nhưng cho dù là ai nhìn dáng vẻ khá nhỏ người của cậu thì cũng chẳng thể hình dung đây là một cao thủ Hapkido cả.

Uhm, tuy bỏ tập lâu rồi nhưng cũng không bị quên nhiều quá, JaeJoong quay đầu lại nhìn YunHo đang tập trung phía bên kia sân, tìm cậu ấy tập thử xem.

“YunHo.”

YunHo nghe gọi liền quay lại, nhìn thấy một JaeJoong mặc đồng phục màu trắng càng làm lộ rõ thân hình thon gầy của cậu. Anh có chút bất ngờ, tại sao lại thay đồ tập làm gì chứ?

“Cậu tập đối kháng với tớ được không?” JaeJoong nghiêm túc nói.

Không biết vì sao JaeJoong đột nhiên đưa ra yêu cầu này, YunHo nhú mày, “Cậu chắc chứ? Tôi sẽ không nường tay đâu đấy.”

“Chắc chắn.”

“Được.”

JaeJoong nhìn trái nhìn phải, thấy mọi người đều lên nhìn qua bên này, liền nói, “Chúng ta sang phòng bên đi.”

YunHo không nói gì, chỉ im lặng đi theo cậu.

“Lên đi!” JaeJoong xuống tấn, ánh mắt vô cùng nghiêm túc, biểu tình trong nháy mắt trở nên lãnh khốc.

YunHo hiểu, JaeJoong tuyệt đối không phải là người mới bắt đầu tập, thực lực của cậu chỉ sợ không hề thua kém mình. Vì thế anh cũng thu lại vẻ thoải mái, chuẩn bị sẵn sàng nghênh chiến.

Không khí xung quanh vô cùng căng thẳng.

“Hãy!” Hai người gần như đồng thời tung cước. Sau khi hai chân chạm nhau giữa không trung, JaeJoong nhanh chóng lùi về rồi tung liên hoàn cước, YunHo chỉ nhất nhất phòng thủ, hai người hoàn toàn tập trung vào trận đấu. Đặc biệt là JaeJoong, đã lâu không giao chiến với cao thủ nên càng đánh càng hưng phấn. YunHo tuy trong lòng rất ngạc nhiên trước khả năng của JaeJoong, nhưng vẫn bình tĩnh đối phó.

Hai người lên xuống nhịp nhàng, quyền cước loang loáng. Tầm hơn mười phút sau, YunHo do kinh nghiệm thực chiến phong phú hơn cho nên lợi dụng một khoảnh khắc sơ hở của JaeJoong tung một cước. Mắt thấy không còn chỗ để tránh, JaeJoong theo bản năng nhào vào trong lòng YunHo, tranh thủ lúc anh còn không đứng vững liền nắm lấy cánh tay anh thực hiện một cú hất vai.

YunHo không kịp phòng bị nên bị hất ngã, sau khi ‘đo đất’ liền trừng mắt nhìn JaeJoong đang nằm trên người mình, “Cậu dùng Aikido.”

“Hắc hắc.” JaeJoong vốn da mặt dày nên không để ý, chỉ cần thắng là được, còn lại làm sao để thắng cậu không quan tâm. “Nhưng dù sao cậu cũng thua rồi.”

Bị thua kiểu đó YunHo làm sao cam tâm được! “Lần nữa!” YunHo đẩy JaeJoong ra, định đứng dậy.

Nếu đấu nữa đảm bảo không còn cơ hội chiếm thế thượng phong, JaeJoong hiểu rõ điều đó, cho nên bắt đầu kì kèo. “Trừ phi cậu đáp ứng tớ một việc.”

YunHo hoàn toàn không có hứng thú với yêu cầu của JaeJoong, nên dùng sức một chút đẩy JaeJoong khỏi người mình.

“A!” JaeJoong lại cố gắng nhào vào trên người YunHo.

Hai người cứ thế lăn thành một đoàn trên chiếu tập.

Cuối cùng, do JaeJoong vốn thể lực kém hơn một chút nên đã bị YunHo lúc này đang thở gấp gấp đặt ở dưới thân, giữ chặt.

Trong trận chiến hồi nãy, cổ áo đồng phục của JaeJoong vô tình bị bung ra, để lộ phần ngực trắng nõn, có thể thoáng thấy hai điểm nhỏ. Sắc mặt cũng vì dùng sức mà hồng lên, ánh mắt có chút ướt át, đôi môi đỏ hơi hé ra, tóc đen mềm xoã trên mặt đất. Lại nằm như thế, khiến người ta có cảm giác muốn chiếm lấy.

Bốn mắt nhìn nhau, YunHo đột nhiên phát hiện không khí trở nên kích tình, hơn nữa tư thế của hai người đang vô cùng mờ ám. YunHo quay đầu đi, vừa định đứng dậy thì một bàn tay kéo anh lại.

“Cậu lại muốn trốn sao?” JaeJoong khiêu khích nhìn anh.

YunHo lặng yên nhìn cậu. Sau đó, đôi môi ẩm áp của anh áp lên môi JaeJoong.

JaeJoong nhắm mắt lại, hai tay tự nhiên vòng ôm lấy cổ YunHo, hé môi chào đón sự xâm nhập của anh.

Kỹ thuật hôn của YunHo quả thật không tồi, JaeJoong đang lúc ý loạn tình mê nghĩ nghĩ, lại tích cực đưa lưỡi ra cùng anh quấn quýt.

Tay của YunHo thuận thế tháo đai lưng của JaeJoong, luồn từ dưới lên, chu du khắp khuôn ngực cậu, xoa nắn hai điểm nhỏ nổi lên.

“Ừ...” Thật dễ chịu, JaeJoong không kìm được rên rỉ thật khẽ.

Cạch!

“Á! Thật xin lỗi, làm phiền hai người rồi.” Tiếng của Kim Young Woon.

Hai người cùng quay đầu nhìn lại.

“Tớ chưa thấy gì hết, cứ tiếp tục đi.” Young Woon vừa cười tủm tỉm vừa đi ra.

Sự mê muội phút chốc biến mất, YunHo ảo não vò đầu. Bảo bối mê người đang nằm dưới thân kia, ánh mắt long lanh ướt át, môi đỏ hơi sưng lên, dấu hôn trên cổ, quần áo xộc xệch... toàn bộ là tác phẩm của chính mình.

Có phải mình vì dục vọng không được thỏa mãn nên mới thế này không?

Nhìn ánh mắt YunHo biết anh sẽ không tiếp tục, JaeJoong liền ngồi dậy, sửa sang lại quần áo. Khó khăn lắm mới có được cơ hội này, tên đáng ghét kia đúng là phá đám!

“Đợi tớ với.” Thấy YunHo sắp đi, JaeJoong vội vàng gọi. Nhưng cậu mới đi được hai bước, mắt cá chân phải đột nhiên nhói lên.

“Đau quá!”

YunHo nhíu mày lại gần, vừa đụng vào thì JaeJoong đã kêu đau.

“Chịu khó một chút, tôi đưa cậu đến phòng y tế.” YunHo đưa tay định đỡ cậu.

“Không được! Đau quá! Đi không nổi!”

YunHo bất đắc dĩ đành phải quay lưng về phía JaeJoong rồi ngồi xuống, “Lên đi!”

Hắc hắc, JaeJoong cười khoái chí, giống hệt con mèo nhỏ vừa bắt chuột ăn vụng thành công.

“Cậu nói thật đi, bắt đầu thích tớ rồi đúng không?” Ghé vào bờ vai rộng lớn của YunHo, JaeJoong nghịch ngợm thối thối vào tai anh.

“Im miệng!”

“Cậu cứ thành thật đi, tớ không trêu đâu mà.” JaeJoong tâm tình đang tốt vô cùng, hoàn toàn không ngại câu đó của YunHo.

“Còn nói nữa sẽ bỏ cậu lại.” YunHo không kiên nhẫn uy hiếp.

“Đáng ghét!” JaeJoong lại ôm cổ anh chặt thêm một chút.

Một lát sau, YunHo đột nhiên mở miệng, “Cậu nhẹ quá, nhớ ăn nhiều một chút.”

“Tớ ăn rất nhiều mà.” JaeJoong ngưng một chút, rồi lại bắt đầu trêu YunHo. “Quan tâm tớ đến thế à?”

YunHo lại không nói gì.

JaeJoong tựa mặt vào lưng anh, cười đầy vẻ ngọt ngào.

Hôm nay đã tiến triển vượt bậc. Ha ha. JaeJoong, cố lên!

8. Chương 8

Ngày hôm sau, tại CLB Hapkido, JaeJoong với mắt cá chân phải bị băng kín ngồi một bên xem YunHo tập luyện.

Kim Young Woon vẽ thần bí lại gần, liếc nhìn cái chân của JaeJoong, nói, “Hôm qua kịch liệt đến thế à?”

JaeJoong lườm cậu ta một cái nhưng không nói gì.

“Đúng là không ngờ cậu lợi hại như vậy, ‘cậu’ được cả học trưởng của chúng tôi. Yên tâm đi, tôi không nói ra ngoài đâu.” Young Woon cười đầy đen tối.

“Cậu cứ việc nói ra ngoài, tôi không quan tâm.” JaeJoong chỉ ước gì mọi người đều biết Jung YunHo là của cậu, hận không thể viết lên mặt YunHo mấy chữ, “Thuộc về Kim JaeJoong, người khác cấm đụng vào.”

“Cậu...” Young Woon còn định nói gì đó nhưng bị người khác gọi đi mất.

JaeJoong quay đầu, í, sao không thấy YunHo đâu.

Ở một góc khác...

“Sao cậu lại đến đây?”

“Dì nhờ tớ đem cái này cho cậu.” JunSu lấy gì đó trong túi ra đưa cho YunHo.

YunHo hai tay khoanh trước ngực dựa vào tường, không có vẻ gì là định nhận đồ, thậm chí đến nhìn cũng không liếc qua một cái. “Phiền cậu quá rồi. Nhưng tôi đã nói rất nhiều lần, tôi không cần mấy thứ đó. Cậu không phải giúp bà ta làm gì, lần sau trực tiếp từ chối cho tôi.”

JunSu đành buông tay, có chút bất đắc dĩ, “Cậu cứ như vậy sẽ khiến dì rất đau lòng.”

“Bà ta vốn không quan tâm đến cảm nhận của người khác, việc gì tôi phải để ý đến bà ta?” YunHo hừ lạnh một tiếng.

“Tớ thấy dì thật sự chỉ muốn đối tốt với cậu, cậu không thể cho dì một cơ hội hay sao?”

“Hiện tại tôi đang rất ổn, không khiến bà ta quan tâm.” YunHo vẫn lạnh lùng như trước.

“YunHo...”

“Tên nhóc phiền phức!” YunHo đột ngột đi thẳng qua trước mặt JunSu.

“A?” JunSu nhìn theo hướng YunHo đi, thấy được JaeJoong đang vụng về chống nạng đi tới.

“YunHo!” JaeJoong vì tìm được YunHo mà rất vui vẻ, nhưng khoé mắt lại nhìn thấy JunSu. Cậu ta lại đến làm gì nữa chứ?

“Chân đã bị thương vậy còn không ngoan ngoãn ngồi yên nữa.” YunHo đỡ cậu, giọng nói mang chút trách móc nhưng khi vào tai JaeJoong lại trở thành ngọt ngào.

“Vì tự nhiên không nhìn thấy cậu nên phải đi tìm thôi.” JaeJoong cố ý dựa sát vào YunHo, toàn bộ trọng lượng cơ thể đổ hết lên người anh, nũng nịu nói xong câu trên thì suýt nữa chính mình cũng phải buồn nôn.

“Chân cậu bị thương à?” JunSu lại chào.

“Ừ.” JaeJoong thản nhiên gật đầu, cậu hứng thú với cái túi đồ trong tay JunSu hơn.

Ngại có mặt JaeJoong ở đây, JunSu cũng không tiện nói nhiều, chỉ nói với YunHo, “Cậu suy nghĩ lại đi, đừng cố chấp như vậy.” sau đó định tạm biệt.

“Đem đồ này trả lại cho bà ta.” YunHo nhanh mắt thấy JunSu định để lại túi đồ, liền ngăn cản.

“Dù sao đây cũng là tâm ý của dì...”

“ ‘Dì’ là ai thế? Dì nhờ JunSu đem đồ cho cậu à? Vì sao lại không nhận?” JaeJoong tò mò hỏi.

YunHo tâm trạng đang không tốt, cho nên bật ra một câu, “Chuyện không liên quan đến cậu.”

JaeJoong lập tức dờ người.

Không liên quan đến cậu! Chuyện không liên quan đến cậu! Chuyện mà JunSu biết nhưng cậu không được biết.

Câu nói đó như một cú đánh thẳng vào thần kinh mẫn cảm của cậu, khiến JaeJoong giận không để đâu cho hết. Quan hệ đã đến mức hôn cũng đã hôn qua rồi, lại còn không bằng được sự thân thiết giữa anh và JunSu. Chuyện của YunHo cậu một chút cũng không biết.

JaeJoong tức giận chống nạng quay người bỏ đi.

YunHo không nhận ra sự thay đổi tâm trạng của JaeJoong, tuy tâm tình anh vẫn không được tốt lắm vì chuyện vừa rồi nhưng vẫn đưa tay ra định đỡ cậu, lại bị cậu gạt đi.

“Chuyện của tôi cũng không khiến cậu quan!” JaeJoong oán hận hét lên.

Còn YunHo ngẩn người đứng đó không hiểu làm sao.

...

Mình thì có ý tốt, muốn quan tâm nên mới hỏi thế, kết quả nhận được chỉ là một câu ‘Không liên quan đến cậu!’, cho dù chỉ là bạn bè bình thường cũng không thể lạnh lùng như vậy, huống chi quan hệ giữa mình và YunHo... JaeJoong tức giận đầy một bụng, vẫn vừa chống nạng vừa đi, không biết làm sao lại ra được hẻm đường lớn ngoài trường. Bị người qua đường nhìn, JaeJoong lập tức vì giận chó mắng mèo trừng mắt với họ. Nhìn cái gì mà nhìn? Chưa từng thấy qua thanh niên đẹp trai chống nạng à?

“Cho nên, vì chuyện đó mà cố ý gọi tôi ra đây?” YooChun khóc không được mà cười cũng không xong nhìn mấy chai bia để trước mặt.

“Là bạn thân thì phải đi uống cùng tôi chứ, tôi đang rất không vui.” JaeJoong ‘cạch’ một tiếng khui nắp chai thứ ba ra.

“Có thể tâm tình của YunHo không được tốt, nên nói chuyện không chú ý.” YooChun chậm rãi nhấp một ngụm nhỏ, dáng vẻ tao nhã như không phải đang uống bia mà là uống rượu vang vậy.

“Dù có thế thì cũng không được phân định ranh giới rõ ràng như thế chứ, tôi có phải người xa lạ đâu, đến hôn cũng đã hôn rồi cơ mà!” JaeJoong trong lúc kích động đã buột miệng, nhưng dù sao cậu cũng không nghĩ đây là chuyện bí mật cần giữ kín.

“Khụ khụ!” YooChun bị sắc bia, ho mấy tiếng mới đỡ. “Cậu và YunHo đã hôn nhau rồi?” Về mặt YooChun rất không tin, “Cậu dùng vũ lực hả?”

JaeJoong nhìn YooChun đầy vẻ khinh thường, “Dĩ nhiên là cậu ấy chủ động!”

“Sao lại thế được?” YooChun lẩm bẩm. Năm đó JunSu thổ lộ với YunHo đã bị cự tuyệt thẳng thừng, sau đó YunHo còn một mình chuyển tới trường nội trú này, tuy lý do chính là biến cố trong gia đình, nhưng YooChun vẫn cảm thấy có một phần là vì YunHo muốn tránh né JunSu. Một người vốn quá mức nghiêm túc trong vấn đề tình cảm như YunHo lại chủ động hôn Kim JaeJoong? Chẳng lẽ cậu ta đã thực sự rung động?

JunSu quen biết cậu ta nhiều năm như thế cũng chỉ có thể làm bạn, hoàn toàn thua một Kim JaeJoong đột nhiên xuất hiện, không thể không thừa nhận, duyên phận thực sự là một điều kỳ diệu.

Mà nếu vậy thì JunSu quả thật không còn cơ hội. YooChun cười khổ, có lẽ qua mấy ngày nữa mình cũng phải đi an ủi cậu ta, nói không chừng cậu ta cũng muốn mình cùng uống rượu giải sầu như thế này.

“Tôi không hề biết chuyện trước kia của cậu ấy.” JaeJoong đột nhiên tỏ vẻ ai oán nhìn YooChun. “Cậu và JunSu đều biết đúng không?”

“Tôi và YunHo lúc trước học cùng lớp, lại tập Hapkido cùng một chỗ, mà JunSu lại là hàng xóm của cậu ấy, cho nên chúng tôi biết chuyện cũng là bình thường.”

“Nói cho tôi biết được không?” JaeJoong mắt long lanh nhìn YooChun.

Hóa ra đây mới là mục đích chính của cậu ta, YooChun cuối cùng đã rõ. Cậu cẩn thận suy nghĩ một lát rồi mới nói.

“Lúc trước YunHo cũng là một học sinh nổi bật như bây giờ vậy, thành tích học tập rất tốt, tính tình lạnh lùng nhưng lại rất được nhiều người thích. Từng hẹn hò với hai nữ sinh nhưng đều đã chia tay. Còn chuyện gia đình YunHo, thì tôi chỉ có thể nói là cha mẹ của YunHo ly hôn, ba cậu ấy hiện đang ở Mỹ, còn mẹ đã

tái hôn, nhưng YunHo vẫn không chịu tha thứ cho mẹ cậu ấy. Thế thôi, những chuyện khác tôi không tiện nói nữa.”

“Ah, hóa ra YunHo vốn là đứa bé không ai muốn nhận, thảo nào tính cách có vấn đề như vậy.” JaeJoong tự nghĩ tự suy ra kết luận.

YunHo mà nghe được câu này đảm bảo sẽ tức đen mặt, YooChun cười thầm trong lòng.

“Cậu sớm chuẩn bị đi an ủi Kim JunSu đi, YunHo nhất định là của tôi!” Ý chí chiến đấu của JaeJoong lại một lần nữa bùng lên, cậu cầm cốc bia xử lý hết trong một hơi.

Đúng vậy. YooChun mỉm cười, JunSu căn bản không phải là đối thủ của JaeJoong. Cậu ta không có được sự liều lĩnh như JaeJoong, tình bạn nhiều năm với YunHo chính là gánh nặng, vì quá coi trọng điều đó nên dừng khi để tiến lên cậu ta cũng không có, sợ rằng đến lúc muốn quay đầu thì đến làm bạn cũng không thể nữa.

YooChun cũng không rõ sự tự tin của JaeJoong là từ đâu mà có, nhưng cậu linh cảm rằng cuối cùng YunHo sẽ chấp nhận JaeJoong.

Ở bên kia, trong ký túc xá, YunHo lơ đãng lật sách. Tầm mắt lướt qua mặt bàn, cảm thấy mất hết hứng thú với đồng sách vở, YunHo liền đi đến bên giường nằm xuống, ngửa mặt lên đăm đăm nhìn trần nhà, nghĩ lại cuộc đối thoại lúc chiều.

Người phụ nữ đó, không biết đây đã là lần thứ mấy làm phiền JunSu đưa đồ gì đó cho mình. Nhưng không dám tự đến gặp, cũng không dám gọi điện thoại, ngay cả dừng khí đối mặt với chính con trai mình cũng không có, chỉ biết lúc nào cũng ra vẻ đáng thương, làm sao mình có thể tha thứ?

... Mà thôi không nghĩ đến nữa! Tâm trạng sẽ bị ảnh hưởng.

Lập tức, trong đầu xuất hiện hình ảnh của một người, cũng là một nhân vật có khả năng ảnh hưởng đến tâm trạng của YunHo – Kim JaeJoong.

Buổi chiều vô duyên vô cớ nổi giận với mình rồi bỏ đi, cũng không biết là vì cái gì, tính tình bất định giống như con gái vậy, rất khó nắm bắt.

Da mặt dày, thẳng thắn, hoạt bát, cho dù xuất hiện vào lúc nào ở đâu cũng luôn có vẻ tự tin tràn đầy, nói chung tính cách hoàn toàn trái ngược với anh. Tuy gương mặt có chút giống con gái, nhưng hoàn toàn không ra vẻ làm bộ làm tịch như họ. Rất kỳ lạ, cho dù anh cả ngày bị cậu bám lấy cũng không cảm thấy khó chịu.

YunHo chạm khẽ lên môi, đã là lần thứ hai hôn cậu ấy. Cả hai lần đều vì bị khiêu khích, nhưng anh vẫn cảm thấy được nụ hôn của ngày hôm qua đã khiến mình thật sự chuyên tâm. Cậu ấy là người cùng giới đầu tiên khiến anh xuất hiện khao khát được hôn. Nếu không phải Young Woon đột ngột xuất hiện, chính anh cũng không biết sẽ tiến triển đến mức độ nào, nói không chừng hai người sẽ thật sự làm cả ‘chuyện đó’.

Hình như anh đã từng đọc một quyển sách viết rằng, “Có đôi khi, phản ứng của cơ thể lại thành thực hơn cả ý nghĩ.”

Rốt cuộc là mình bị gương mặt của cậu ấy mê hoặc hay còn điều gì khác?

Cậu ấy không giống bạn học bình thường, nhưng nói là bạn tốt như JunSu, YooChun đối với anh cũng không giống, mà so sánh cậu ấy với những cô gái lúc trước từng hẹn hò qua lại càng không thích hợp. Vậy, địa vị của cậu trong lòng anh là gì đây?

Liệu có phải là “Đã hơn mức bạn bè, nhưng chưa phải người yêu” không?

9. Chương 9

Uống tận 7 chai bia nên say bét nhè, sau khi vẫy một chiếc taxi, JaeJoong theo bản năng đọc địa chỉ nhà cho lái xe. Vì thế, hôm sau tỉnh dậy mới nhận ra đang ở trong phòng mình.

Nhìn đồng hồ trên tường, JaeJoong nghĩ nghĩ, dù sao về bây giờ cũng không kịp lên lớp, mấy tiết hôm nay cũng không quan trọng, bỏ cũng được, cứ ở nhà nghỉ ngơi một ngày rồi về trường.

Ở trên giường lăn qua lăn lại đến gần trưa, bụng bắt đầu biểu tình thì JaeJoong mới lười biếng xỏ dép ra ngoài kiếm đồ ăn.

“Dậy rồi à?” HeeChul đeo kính vẽ trí thức đang nghiên cứu một quyển sách rất dày.

“Hyung đang đọc gì vậy?” JaeJoong đi qua, nhìn thấy trên bìa ghi mấy chữ to, ‘Ba mươi sáu kế - Binh pháp Tôn Tử’, “Sao lại đọc loại sách này?”

“Có nói em cũng không hiểu được, đây là loại học vấn rất cao thâm!” HeeChul bắn ra ánh mắt khinh thường từ phía sau cặp kính.

“Em cũng không có hứng thú tìm hiểu.” JaeJoong vào bếp, “Có gì ăn không?” Nói rồi lúi từ tủ lạnh ra một hộp khoai tây nghiền, sau khi bỏ lò hâm nóng liền bắt đầu ăn.

“Yah! Đó là bữa trưa của hyung mà!” HeeChul đá JaeJoong một cái.

“Em ơi! Hyung gọi đồ ăn ngoài đi!” JaeJoong né cú đá, miệng vẫn không ngừng nhai.

“Gọi đồ ăn ngoài thì thà gọi Han Kyung còn nhanh hơn.”

“Cũng được, bảo hyung ấy hầm canh xương đi, để bồi bổ cái chân của em luôn.” JaeJoong quơ quơ cái chân còn băng kín.

“Em về nhà dưỡng thương đấy hả? Đừng nói là đánh nhau bị thương đấy.” HeeChul nhìn nhìn cái chân của JaeJoong.

“Haizz...” JaeJoong thở dài, “Em không cẩn thận bị trật chân chút thôi.”

“Dây thần kinh vận động của em phát triển thể cơ mà, nếu năng lực phản xạ kém vậy hoá ra công sức tập luyện bao nhiêu năm là bỏ đi à? Hay là gần đây uống rượu nhiều quá?” HeeChul bắt đầu ác miệng.

“Hôm qua em gặp chuyện không vui...” JaeJoong suy nghĩ xem có nên về trường luôn không. So với việc bị hyung hành hạ về mặt tinh thần, cậu thà đối mặt với vẻ lạnh lùng của YunHo còn hơn, ít nhất gương mặt kia còn dễ nhìn.

“Xét việc uống say còn nhớ đường về nhà, hyung sẽ tha cho em lần này, lần sau thì đừng hòng nhé!” HeeChul cũng không tiếp tục hỏi nữa, chỉ thần nhiên buông một câu như vậy.

Làm thế nào mà vận khí hôm nay tốt thế? JaeJoong vô cùng kinh ngạc, nhưng vẫn ngoan ngoãn hứa hẹn, “Vâng, không có lần sau nữa đâu ạ.”

Kk~ HeeChul cười thầm trong lòng, chiêu anh vừa sử dụng có tên “Dục cầm cố túng” (Muốn bắt phải vờ tha) thì phải...

Buổi tối, JaeJoong về tới ký túc xá của trường.

Vừa vào cửa, liền nhìn thấy ánh mắt đầy đồng cảm của bạn cùng phòng YoungSaeng.

“Có chuyện gì thế?” JaeJoong có cảm giác không lành.

“Hôm nay thầy giáo nói phải thi kết thúc môn, nếu thi không qua thì học lại.”

“Không phải chứ???” JaeJoong mở to mắt, không phải giữa kỳ không phải cuối kỳ thì thi cái gì? Thầy có nổi hứng cũng nên kiếm chuyện khác mà làm chứ?

Thôi xong! Hai ngày nữa là kết thúc môn rồi. Mỗi lần đi học cậu nghe thầy giảng như nghe sách trời vậy, hoàn toàn không hiểu, sách giáo khoa thì chưa từng mở vẫn còn mới nguyên, không lẽ đi thi bằng niềm tin chắc?

Lúc này mà có bánh mì trí nhớ của Dôrêmon thì tốt rồi!

Hướng ánh mắt cầu cứu đến YoungSaeng, thì cậu ta bày ra vẻ mặt đầy áy náy, “Tớ chỉ sợ cố lắm cũng chỉ vừa đủ điểm qua thôi, không giúp được cậu.”

Thế thì chỉ còn cách tìm người phòng bên thôi. JaeJoong liền ôm sách chạy sang.

YunHo vừa mở cửa, JaeJoong không nói nhiều, trực tiếp giơ đồng sách lên, “Nhanh giúp tớ ôn tập đi! Nếu không sẽ phải học lại!”

YunHo sửng sốt, nhưng lập tức nghiêng người cho cậu đi vào.

Anh cầm quyển vở trên bàn đưa cho cậu, JaeJoong vội vã mở ra. Whoa! Ghi chép cẩn thận rõ ràng thế! Chữ viết cũng giống bản thân YunHo, rất có khí chất! Vội lật qua mấy trang, tâm trạng hưng phấn nhanh chóng xẹp xuống. Má ơi, sao lại dài như vậy chứ? Đến bao giờ mới xem hết! Mà dù có xem hết thì làm sao mà nhớ?

“Tớ nhất định không qua nổi rồi!” Buông vở, JaeJoong giống như động vật thân mềm bò ra bàn, vẻ ai oán vô cùng, có thể hình dung được tương lai u ám đang chờ đón phía trước.

“Nếu không kịp xem hết thì đọc ý chính đi!” Thanh âm lạnh lùng nhưng bình tĩnh của YunHo vang lên.

JaeJoong ngẩng đầu, vẻ tội nghiệp nhìn anh. “Chắc cũng chỉ còn cách đó.”

Trước kì thi mới ra sức học cả đêm thì chắc đa số sinh viên đều trải qua, cảm giác khổ sở không dễ gì mà hình dung được. Nội dung không chỉ khó hiểu mà còn rất nhàm chán, cho nên có khả năng ru ngủ vô cùng lớn, cố thức suốt cả đêm nhưng đồng hồ sinh học không ngừng chỉ thị cho não phải nghỉ ngơi, cơn buồn ngủ cứ liên tục xuất hiện. JaeJoong thực hận không thể lấy tấm chống hai mí mắt lên.

“Về ngủ đi!” Nhìn JaeJoong mắt sắp không mở nổi lại còn cố tự tát một cái ép mình tỉnh, YunHo đột nhiên có cảm giác đau lòng.

“Không được! Tớ không muốn học lại!” JaeJoong nói đầy đau khổ.

“Tôi đảm bảo cậu sẽ qua được!” Không nghĩ nhiều, YunHo bật ra một câu.

“Thật không?” JaeJoong lập tức vui vẻ, nhưng lại nghi ngờ, “Cậu định giúp tớ gian lận à?”

“Không phải thế.” YunHo có chút hối hận, nhưng lời đã nói rồi biết làm sao. “Nhưng tôi sẽ có cách.”

“Cậu thật tốt quá!” JaeJoong hoan hô ôm lấy anh.

YunHo còn chưa phản ứng kịp, cậu đã buông tay đi ra cửa, “Tớ về ngủ đây, buồn ngủ sắp chết rồi.”

Nhìn mấy quyển vở trên bàn, YunHo âm thầm cười khổ, xem ra người sẽ buồn ngủ sắp chết là chính mình đây.

Ngày hôm sau, YunHo đem một tập khoảng mười tờ ghi chép cho JaeJoong, nghiêm túc dặn, “Đây là những ý chính quan trọng nhất tôi tổng hợp lại, chỉ cần cậu nhớ hết những cái này đảm bảo sẽ qua. Cho nên toàn bộ nội dung này thế nào cũng phải học thuộc.”

“Được!” JaeJoong vui vẻ cầm lấy, rồi giơ tay chào kiểu nhà binh, “Đảm bảo hoàn thành nhiệm vụ.”

YunHo quay người, ngáp một cái.

“Không ngủ được à?” JaeJoong ra vẻ quan tâm.

“Không có việc gì.” YunHo đáp qua qua, không muốn cho cậu biết mình đã thức cả đêm tổng hợp lại bài vở.

Kết quả không cần nói, JaeJoong chật vật mới đủ điểm qua, nhưng thế cũng đủ làm cho cậu vui sướng không thôi.

“YunHo! Bài tổng hợp của cậu bám sát đề lắm! Nếu không có cậu chắc tớ trượt rồi!” JaeJoong hưng phấn nói, “Tớ mời cậu đi ăn nhé!”

“Không cần đâu!” YunHo trong lòng nghĩ nghĩ, may mà JaeJoong qua, không thì tâm huyết của mình đã bị phung phí.

“Nếu bài này mà đem photo rồi bán xem chừng sẽ rất đắt hàng.” YunHo vừa nghe người nào đó lẩm bẩm, lập tức quay đầu lại, vẻ hung dữ, “Cậu vừa nói gì?”

“Không có gì hết! Tớ chỉ thấy là, tớ qua được kì thi cho nên bài tổng hợp cậu vất vả làm ra không bị lãng phí.” JaeJoong rúm người lại, nhanh chóng lấp liếm.

“Trả lại cho tôi!” YunHo tức giận đưa tay định giật lấy. Tên nhóc vô ơn này, anh vì ai mà phải hy sinh giấc ngủ làm ra cái bài tổng hợp đó chứ?

“Tớ biết rồi biết rồi mà!” JaeJoong vội giữ chặt mấy tờ giấy trước ngực, “Tớ sẽ quý trọng nó!”

YunHo lúc này mới chịu thôi.

“Ghi chép của YunHo à?” YoungSaeng vẽ hăm mộ nhìn JaeJoong. “Vở của cậu ấy bao giờ cũng ghi rất sạch sẽ lại có trật tự, ý chính đều được ghi chú rõ ràng, nhiều người muốn mượn vở cậu ấy chép lại nhưng không ai dám mở miệng. Lúc trước có người từng thử nhưng bị từ chối.”

“Thật không?” JaeJoong nhìn tập giấy trong tay.

“Cái này, hình như mới được chép ra thì phải.” YoungSaeng nhìn kĩ một lúc, hỏi.

“Ừ, hình như thế.”

“Cậu ấy quan tâm đến cậu quá.” YoungSaeng kết luận, tự nguyện chịu vất vả để làm ra bản tổng hợp này cho người khác, tình cảm tuyệt đối không bình thường.

“Thật thế không? Haha.” JaeJoong rạng rỡ mặt mày. Tốt rồi, Jung YunHo, cậu rốt cuộc cũng đáp lại tình cảm của tôi.

Tối đó, JaeJoong qua phòng YunHo định rủ anh đi ăn cơm thì phát hiện YunHo không ở trong phòng. Mà không khí rất không bình thường, các phòng ký túc vốn lúc nào cũng ồn ào không thôi giờ lại rất im ắng, dường như mọi người đã rủ nhau đi đâu hết.

Có chuyện gì thế nhỉ? Qua được đợt kiểm tra nên mọi người đi ăn mừng tập thể à? Nếu thế tại sao không ai báo cho cậu?

Cả ký túc xá chỉ còn mỗi YoungSaeng nằm trên giường yên lặng đọc sách.

“Cậu có biết mọi người đi đâu hết rồi không?” JaeJoong hỏi.

“Đi gặp mặt ấy mà.”

“Đi gặp mặt?” Thanh âm của JaeJoong đột nhiên cao chót vót, “Gặp mặt cái gì? Sao tớ không biết?”

“Cậu không biết à?” YoungSaeng ngạc nhiên, “Hai ngày trước có thông báo mà, hay lúc đó cậu không ở đây?”

“Đi gặp mặt ai? Ở đâu? YunHo có đi không?” JaeJoong vội hỏi.

“Chắc là có, nam sinh trong lớp kéo cậu ấy đi bằng được mà. Hình như gặp mặt nữ sinh của trường trung học bên cạnh thì phải, nghe nói Hội trưởng Hội học sinh liên kết bên đó qua mời. Địa điểm là tiệm karaoke gần đây.”

Sắc mặt của JaeJoong tối hẳn, có tôi ở đây mà cậu còn dám đi ra ngoài gặp mặt nữ sinh, cậu không đem tôi để vào mắt đúng không hả Jung YunHo? Hừ! Đã thế tôi phải đi xem cái gọi là ‘gặp mặt’ của mấy người là gì.

Định lao ra cửa thì JaeJoong đột nhiên nhớ ra, “Thế còn cậu, sao lại không đi?”

YoungSaeng đỏ mặt, “Tớ có người mình thích rồi mà.” Ngừng một chút, “Đúng rồi, cái cô hội trưởng kia từng đến trường chúng ta tỏ tình với YunHo nhưng bị từ chối. Chắc cậu không biết chuyện này đúng không?”

“Cảm ơn cậu nhé.” JaeJoong âm thầm thở dài, lại có ruồi nhặng cần đuổi rồi đây.

10. Chương 10

JaeJoong mở cửa phòng hát karaoke đánh ‘rầm’, một phòng cả nam lẫn nữ đang ồn ào nói chuyện đột nhiên trở nên yên tĩnh mất một lúc.

JaeJoong liếc một cái đã thấy YunHo đang ngồi ở một góc uống nước, rất hài lòng cong cong khoé môi, đi qua chỗ anh, ánh mắt quét một lượt, “Sao mọi người đi chơi lại không gọi tớ?”

“Thật xin lỗi, cứ nhiên lại quên mất cậu.” Có người vội pha trò để không khí lại trở nên náo nhiệt. Phù, hồi này cậu ta xông vào hùng hổ như vậy khiến người ta giật mình, tưởng đây là sân vận động chắc?

JaeJoong đặt mông xuống bên cạnh YunHo, đẩy cô gái ngồi cạnh anh ra chỗ khác, rồi cầm lấy ly nước trên tay anh uống một hơi hết sạch, “Khát quá đi mất.”

Thành thật mà nói, đối với sự xuất hiện đột ngột của JaeJoong, YunHo một chút bất ngờ cũng không có. Không phải anh quá tự tin rằng cậu sẽ đến vì anh, mà đơn thuần chỉ là một loại cảm giác giống như chờ đợi cậu xuất hiện. Anh nghĩ, sự có mặt của JaeJoong có thể làm cuộc gặp mặt nhằm chán này thú vị hơn một chút.

JaeJoong vừa uống nước xong, đã có một cô gái tiến lại chỗ cậu, “JaeJoong oppa, oppa cũng đến sao?”

Đây là ai ấy nhỉ? JaeJoong nhìn nhìn một lúc, thấy cũng quen mắt nhưng không có ấn tượng gì.

“Số điện thoại oppa cho em lần trước không gọi được.” Cô gái rút di động ra.

Nhìn dãy số trên điện thoại, JaeJoong lập tức nhớ ra, hoá ra là nữ sinh mà lần trước cậu cho số di động của ChangMin. Vì thế JaeJoong không đỏ mặt cũng không thờ ơ (ý nói nói dối nhưng vẫn thản nhiên được) nói, “À, gần đây điện thoại của anh bị hỏng, phải đem đi sửa, mấy ngày nữa mới lấy về.”

“Ra là thế.” Cô gái kia lại tin.

Thấy cô còn định nói gì nữa, JaeJoong vội vàng quay sang YunHo, “Chúng ta hát một bài đi.” rồi mặc kệ YunHo có đồng ý hay không, kéo anh lên bục, chọn bài hát.

“Chúng ta song ca nhé. Tớ hát giọng nam cậu hát giọng nữ.” JaeJoong đưa micro cho YunHo.

YunHo nhìn cậu, chậm rãi đưa tay cầm lấy mic, nói một câu, “Giọng nữ cậu hát.”

Cũng được, JaeJoong nghĩ nghĩ, dù sao cậu cũng hát được giọng kim (giọng cao của nữ).

Hát xong một bài, JaeJoong càng trở nên vui vẻ. Không ngờ YunHo hát giọng nam trầm lại tuyệt đến vậy. Nếu được anh dùng giọng nói đó thì thậm chí bên tai thì chắc là thích lắm!

“Cậu hát tốt quá! JaeJoong, lại đây chơi xúc xắc không?” Bạn học gọi JaeJoong.

“Có.” JaeJoong vốn ham chơi lập tức chạy qua.

“Thua bị phạt uống bia nhé.” Cậu bạn chỉ một đồng chai bia để bên cạnh.

“Không vấn đề!” JaeJoong sáng khoái đáp.

Có điều vận khí hôm nay của cậu không được tốt, chơi một hồi đã phải uống đến sáu cốc bia lớn. Tuy rằng mặt vẫn không đỏ sắc, nhưng tâm trạng bắt đầu hưng phấn đến mức không kiểm soát nổi.

“YunHo! Lại đây cùng uống nào! Sao lại ngồi một mình một chỗ vậy?” JaeJoong dứt khoát lôi YunHo qua.

“Uống đi! Tổ mời cậu! Cảm ơn cậu giúp tớ qua kỳ thi!” JaeJoong rót đầy bia cho anh.

YunHo không nói gì, cầm cốc bia giữa đầu uống hết.

“Được lắm!” JaeJoong thấy YunHo uống có vẻ dễ dàng, đột nhiên nảy sinh ý nghĩ muốn chuốc say anh, liền không ngừng rót tiếp, “Tớ lại mời cậu một cốc nữa!”

YunHo lại uống.

JaeJoong lại rót đầy.

Đám bạn học cũng tụ lại xung quanh từ lúc nào không biết, ồn ào góp vui.

Bia tuy có nồng độ cồn thấp hơn rượu, nhưng uống nhiều cũng sẽ say. Không biết đã được bao nhiêu cốc rồi, nhưng bị các nữ sinh lo lắng ngăn cản, hai người rốt cuộc ngừng uống.

JaeJoong đứng lên, có chút choáng váng, quơ tay muốn níu lấy gì đó để đứng cho vững thì được một bàn tay giữ chặt lấy. Quay đầu nhìn lại, bắt gặp ánh mắt vẫn rất tỉnh táo của YunHo.

Tửu lượng của người này sao tốt quá vậy? Không những không chuốc được anh say mà chính mình lại bị say, JaeJoong mơ màng nghĩ. Thế này thì làm sao có cơ hội nhìn YunHo rượu say làm loạn, hay say rồi nói thật chứ?

JaeJoong thuận đà nhào vào lòng YunHo, ôm chặt anh không buông, “Buồn ngủ quá đi..”

“Vậy chúng ta về.” YunHo đỡ lấy JaeJoong, nói với những người ở lại, “Mọi người tiếp tục chơi nhé, JaeJoong có chút không ổn, tôi đưa cậu ấy về.”

Có cậu mới không ổn ấy! JaeJoong rất muốn lên tiếng phản bác, đây là vấn đề thể diện có biết không? Uống thêm mấy chai nữa cũng không sao hết, chỉ là cậu buồn ngủ mà thôi.

YunHo hoàn toàn không quan tâm JaeJoong nghĩ gì, vẫn đỡ lấy cậu đi ra khỏi phòng hát.

“Này, đa số nữ sinh là vì cậu mà tới, cả buổi cũng chả thấy cậu để mắt đến ai, chưa gì đã bỏ đi vậy?” Ở cửa, có một nam sinh kéo tay YunHo, nói nhỏ.

“YunHo là của tôi!” JaeJoong trừng mắt nhìn cậu ta, sau đó chủ động lôi YunHo đi thẳng ra ngoài.

YunHo cũng không phản đối gì, chỉ nhún vai với người kia, mỉm cười đầy khó hiểu, “Như vậy các cậu được thêm cơ hội, không tốt hay sao?”

“Hai người họ là người yêu thật à?” Cậu bạn kinh ngạc nhìn YunHo đỡ lấy một JaeJoong đang chân nam đá chân chiêu dần đi xa.

.....

Ra đến bên ngoài bị gió lạnh ùa vào mặt, khiến JaeJoong cũng tỉnh ra một chút.

“Sao? Đi gặp mặt vui chứ?” JaeJoong quay lại nhìn YunHo.

“Do thiếu người mà thôi.”

“Thiếu người sao không đến tìm tớ chứ? Tớ chưa từng tham gia gặp mặt mà!” JaeJoong bắt măn.

Đưa cậu đến để bị cậu giành hết sự chú ý của đám con gái đó hả? Người có đầu óc tuyệt nhiên sẽ không tìm cậu. Nghĩ thế nhưng YunHo không nói ra.

“Có điều nữ sinh trường này cũng thường thôi, không bằng nữ sinh trường cũ của tớ.” JaeJoong tiếp tục oán hận.

“....”

“Thế... cậu có nhìn vừa mắt cô nào không?” Mấy câu trước chỉ để rào đón cho câu trọng điểm này đây.

“Không có.” YunHo thẳng thắn nói.

“Mấy cô gái đó còn không đẹp bằng tớ nữa..” Đối với dung mạo của mình, JaeJoong vô cùng tự tin, hay nói là tự kỷ cũng được.

YunHo không nói gì, tuy sự thật đúng là thế, nhưng đàn ông con trai ai lại xem như đó là chuyện đáng tự hào chứ?

“Về trường đi.”

“Mà tớ bảo này, cậu uống từng đầy bia mà không có cảm giác gì à? Không phải cậu tắm rượu mà lớn đầy chứ?” Tỉu lượng của JaeJoong cũng xem như khá, thế mà lại thua YunHo, có chút không phục.

“Bia không tính như rượu.” YunHo nhẹ nhàng nói. Hồi trước ở nhà anh thường xuyên uống rượu ngoại, đối với anh rượu chẳng qua là thứ cần pha với nước mà thôi.

Bia đã uống không lại rồi, rượu đảm bảo càng không thể uống thẳng. Xem ra ý định dùng rượu dụ dỗ YunHo không thể thực hiện được rồi. JaeJoong đầy nuối tiếc phát hiện ra đạo cụ vô cùng quan trọng trong các tiểu thuyết ngôn tình - rượu - lần này lại không thể phát huy tác dụng của nó.

Qua ngày hôm sau, JaeJoong đứng ở đầu cầu thang chặn đường cậu sinh viên tổ chức cuộc gặp mặt hôm qua.

“Có chuyện gì thế?” Cậu ta bất an nhìn JaeJoong.

“Nhớ kỹ nhé!” JaeJoong áp sát cậu ta vào tường, tay tóm cằm cậu ta, vẻ rất chi là du côn, nói, “Lần sau tổ chức gặp mặt mà muốn đưa YunHo đi phải báo với tôi trước, nghe rõ chưa?”

“Vì sao?” Cậu sinh viên cố thu hết can đảm hỏi.

“Không vì sao hết!” JaeJoong nheo mắt, “Nghe theo là được rồi, biết chưa hả?” Nói rồi bắt đầu bẻ khớp ngón tay rắc rắc.

“Được rồi!” Cậu sinh viên vội hét lên. Một mặt tự nhủ với bản thân, mình không sợ cậu ta, tuyệt đối không sợ; một đằng lại không thể không cảm thấy, khuôn mặt thanh tú kia làm sao lại gây cảm giác áp bách lớn như thế chứ?

“Tốt lắm.” JaeJoong vừa lòng, bước lui lại tha cho cậu ta.

Haha.. đã lâu không trình diễn màn bắt nạt kẻ yếu này, cảm giác sảng khoái thật! JaeJoong ngẩng đầu nhìn trời, bầu trời cao trong, xanh ngắt không một gợn mây, thời tiết tốt thế này nên làm gì mới thích nhỉ? Cứ ở trong trường thì quá nhàm chán, mà chiều cũng chỉ có giờ tự học thôi.

Hắc hắc! Quyết định rồi! Ra ngoài đi uống trà chiều.

Mục tiêu vẫn là tiệm ăn nhỏ gần trường quen thuộc.

Lúc đi ngang qua sân bóng, JaeJoong cố ý nhìn quanh một chút xem có JunSu không..

...không ngờ cậu ta ở đó thật.

JaeJoong lại nhìn quanh một vòng xem có YooChun không...

...không có.

Đang do dự có nên cứ thế mà đi tiếp không, thì JunSu đi tới, “JaeJoong!”

“Trùng hợp quá nhỉ!” JaeJoong đành phải lên tiếng chào hỏi.

“Cậu định ra ngoài à? Một mình?”

“Ừ. YooChun không có đây sao?”

“Ừ, chiều nay cậu ấy có tiết học.”

“Ah...”

.....

.....

Sự im lặng đầy ngượng ngùng.

Đúng là mình với cậu ta không có chuyện gì để nói thật. JaeJoong nghĩ nghĩ, thôi đi tiếp vậy.

“Cậu...” JunSu đột nhiên mở miệng, “Cậu có thời gian không?”

“Có chuyện gì à?”

“Chúng ta nói chuyện một lát nhé?”

11. Chương 11

Hai người ngồi xuống đối diện nhau trong tiệm ăn gần trường.

JaeJoong vẽ nhàm chán uống từng ngụm nước nhỏ, trong lòng âm thầm phỏng đoán: Cậu ta muốn nói gì với mình? Yêu cầu mình rời đi YunHo? Hay bảo mình tránh xa YooChun?

“Tớ và YunHo, trước kia là hàng xóm, còn là bạn học từ mẫu giáo đến sơ trung.” JunSu đột nhiên mở miệng.

JaeJoong ngẩng đầu nhìn cậu ta, vẻ mặt cậu ta đầy hoài niệm.

“Cậu ấy làm gì cũng rất xuất sắc, dù là học tập hay các môn vận động, thật lòng tớ rất hâm mộ cậu ấy, à không, tôn thờ thì đúng hơn.” JunSu uống một ngụm nước, rồi tiếp tục nói, “Chúng tớ vốn thân nhau, dù YunHo có bạn gái thì tớ vẫn là bạn tốt nhất của cậu ấy. Chỉ cần tớ có việc nhờ là cậu ấy sẽ giúp, kể cả có khiến cậu ấy phải từ chối bạn gái đi nữa.” Lại ngưng một chút, “Tớ từng nghĩ rằng tớ và YunHo sẽ mãi như thế.”

“Lên sơ trung bắt đầu quen YooChun, có lẽ vì có duyên nên YooChun cùng chúng tớ nhanh chóng trở nên thân thiết. Rồi tớ dần dần phát hiện ra, YunHo đối xử với YooChun cũng giống như đối xử với tớ. Chỉ cần YooChun có việc cần nhờ là YunHo cũng sẽ không do dự từ chối tớ. Tớ bắt đầu cảm thấy khó chịu. Vì tớ cứ nghĩ rằng đối với YunHo tớ là một người đặc biệt, cũng như vị trí của YunHo trong lòng tớ vậy.”

JunSu lại cúi đầu uống nước, “Vừa lúc đó YunHo chia tay bạn gái, tớ nghĩ, nếu tớ thay thế vị trí của cô gái kia, có phải là có thể độc chiếm YunHo không? Khi đó quả thật tớ cũng có chút nóng vội, không suy nghĩ nhiều liền liều lĩnh đi bày tỏ với YunHo, kết quả là,” JunSu cười khổ một chút, “bị từ chối thẳng thừng.”

“Lúc đó tớ không biết làm gì, liền chạy đi tìm YooChun. YooChun đi tìm YunHo nói chuyện, nhưng tớ không rõ họ nói chuyện gì. Chỉ là đến khi gặp lại nhau thì cả tớ và YunHo đều xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra. Ba chúng tớ vẫn là bạn tốt như trước kia.”

Cho dù chuyện không thành thì tớ vẫn là bạn của YunHo, ít nhất vẫn có thể ở bên cậu ấy, lúc đó tớ đã nghĩ như vậy. Nhưng đến kì thi lên cao trung, YunHo không nói gì mà lẳng lặng đăng ký vào trường hiện tại, YooChun nói là cậu ấy muốn tách khỏi gia đình, nhưng tớ cảm thấy như cậu ấy muốn thoát khỏi tớ.

Tớ đã cho rằng mình bị cậu ấy ghét bỏ, nên không dám đi tìm cậu ấy. YooChun vì thường xuyên cùng tập Hapkido với cậu ấy nên có thể cho tớ biết một chút tin tức, kể cả chuyện cậu ấy chưa có bạn gái.

Nhờ mẹ YunHo mà tớ mới có lý do đi gặp cậu ấy. Tớ đã rất vui vì phát hiện thái độ của cậu ấy với tớ không thể thay đổi. Tớ lại bắt đầu ảo tưởng rằng mình sẽ có cơ hội, dù sao tớ vẫn là người hiểu rõ cậu ấy nhất.”

“Nhưng mà...” Nói đến đây, JunSu chuyển mắt nhìn thẳng JaeJoong, “Cậu lại xuất hiện!”

“Thế thì làm sao?” JaeJoong cũng chẳng ngại gì mà nhìn lại cậu ta.

“Cậu cũng thích YunHo?”

“Đúng thế!”

“Tớ quả thật không rõ, YunHo đã từ chối cậu rồi, tại sao cậu vẫn cứ bám lấy cậu ấy không buông thế?”

“Chuyện đó liên quan gì đến cậu? Chính cậu cũng còn chưa chịu hết hy vọng đấy thôi!” Ánh mắt hai người chạm nhau toé lửa, khẩu khí như muốn bùng nổ.

“Cậu ấy sẽ không thích con trai đâu! Cậu ấy không phải đồng tính!”

“Cũng không hẳn! Chúng tôi đã hôn nhau rồi!” JaeJoong đắc ý nhìn về mặt bỗng chốc tối sầm lại của JunSu.

“Không thể nào!” JunSu không tin.

“Kệ cậu có tin hay không, đó vẫn là sự thật.” JaeJoong bắt đầu chiếm thế thượng phong, cảm thấy thật cao hứng.

Xét tính cách của YunHo, nếu cậu ấy không muốn thì không ai có thể ép buộc cả. JunSu rất không muốn tin, nhưng lý trí nói cho cậu ta biết JaeJoong không nói dối.

“Vì sao?” JunSu hệt hăng nhìn JaeJoong, “Rốt cuộc YunHo thích cậu ở điểm nào?”

“Đương nhiên là thích toàn bộ con người tôi, tôi có chỗ nào không tốt chứ?” JaeJoong dong dạc tuyên bố, không quên chêm thêm một câu chí mạng, “Cậu và YunHo ở bên nhau lâu đến thế nhưng YunHo chưa từng thích cậu, đáng lẽ cậu nên từ bỏ lâu rồi mới phải.”

JunSu dờ người.

‘Đắm’ cũng đắm rồi, giờ phải ‘xoa’ một chút. JaeJoong quyết định an ủi cậu ta mấy câu, cũng là tạo điều kiện cho YooChun, “Cậu không cần phải thương tâm như vậy, bỏ qua cái cây này còn có cả khu rừng đang đợi cậu. Nói không chừng một nửa của cậu đã sớm ở bên cậu rồi.” Trong lòng JaeJoong không ngừng tán thưởng mấy câu hoa mỹ hiếm khi nói ra của mình.

JunSu ngẩng đầu lên, “Ý cậu là sao? Chuyện của tôi không khiến cậu quan tâm.”

Sao lắm người thích nói câu này thế nhỉ, như vậy là tổn thương người ta có biết không? JaeJoong mất hứng, không quan tâm thì thôi, cậu tưởng tôi rảnh rỗi lắm chắc? Chịu đủ rồi nha!

“Tôi đi đây!” JaeJoong đứng dậy.

JunSu cũng không ngăn cản.

Đi được hai bước, JaeJoong đột nhiên quay lại, “À phải rồi, nhờ cậu chuyển lời chúc đi đường bình an của tôi đến YooChun, ngày cậu ấy bay tôi có việc không đi tiễn được.”

“YooChun? Cậu ấy đi đâu?” JunSu ngờ vực.

“Cậu không biết à?” JaeJoong tỏ vẻ ngạc nhiên, “YooChun không nói cho cậu à?” Sau đó tự hỏi tự đáp luôn, “À, chắc YooChun thấy không nhất thiết phải nói cho cậu, hai người chẳng qua là bạn học bình thường thôi mà.”

JunSu tức giận đến mức nghiến răng, nhưng không thể không kiềm chế, “Cậu ấy đi đâu? Khi nào đi?”

“Hình như là đi Mỹ thì phải, có thể sẽ không quay lại đây nữa. Cậu muốn đi tiễn à? Tôi cũng không nhớ rõ là ngày nào bay nữa.” Nói xong, lại ra vẻ thần bí nhỏ giọng, “Aiii, tự nhiên nói ra làm gì chứ, YooChun đâu có muốn để người khác biết.”

Biết JaeJoong cố ý chọc tức mình nhưng JunSu không còn tâm trí để so đo với cậu. Cậu ta đứng dậy đi ra ngoài.

Hắc hắc, đi nhanh thế! JaeJoong cười thầm. Park YooChun, xem cậu tạ ơn tôi thế nào nào!

Chỉ tội nghiệp nhân vật chính YunHo, nhanh chóng đã bị lãng quên.

JaeJoong vui vẻ huýt sáo đi về. YooChun đúng là phải về Mỹ thật, chỉ có điều gia đình có việc nên về mấy ngày thôi, YooChun cũng nói việc này không nhất thiết phải nói cho JunSu biết. Cho nên mình không có gạt người nha. Hơn nữa mình nói, “Không chừng không trở lại” chứ không phải “Từ nay sẽ không quay lại”, JunSu vội cái gì là việc của cậu ta, mình hoàn toàn không liên quan.

Làm cậu bực sẽ bị trả lại gấp đôi! Kim JaeJoong đương nhiên không phải người bị mắng không mắng lại bị đánh không đánh lại nhé!

Như vậy tình địch này không còn tính đe dọa nữa. Mà cũng hy vọng JunSu sớm nhận ra, người mà cậu ta nhất nhất ý lại cũng như không thể lý khai – là YooChun mới đúng.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh ngắt, JaeJoong tự cổ vũ chính mình, Cố lên, Toàn lực tấn công Jung YunHo!

~***~

Cuối tuần, JaeJoong lập kế hoạch lôi kéo YunHo ra ngoài hẹn hò.

Sau đây là toàn bộ quá trình.

“Cuối tuần ra ngoài chơi đi...”

“Không rảnh.”

“Cả ngày cứ ở mãi trong trường là sao?”

“Phải tập luyện, tháng sau có trận đấu.”

“Một ngày không luyện thì chết à?”

“Không chết nhưng sẽ thua.”

“Thế nửa ngày nhé, nửa ngày cũng được.”

“Không được.”

JaeJoong trừng mắt nhìn YunHo, im mất vài giây.

Bất cứ giá nào cũng phải bắt YunHo ra ngoài cho được.

“Thế phải làm sao cậu mới đồng ý?”

YunHo rớt cuộc cũng quay qua nhìn cậu, “Cậu từng tập qua Hapkido, đến hỗ trợ CLB được không?”

JaeJoong suy nghĩ một lát, có chút không cam lòng, tiếp tục đấu tranh đòi quyền lợi, “Vậy cậu phải ra ngoài với tớ một ngày!”

“Nửa ngày!” Ngữ khí của YunHo rất dứt khoát, không cho phép thương lượng.

Nhục quá đi mất! Đem chính mình ra trao đổi mà chỉ được có nửa ngày. JaeJoong trừng mắt nhìn YunHo một lúc lâu, đối phương hoàn toàn không có phản ứng gì, đành bất đắc dĩ cúi đầu, giọng đầy u ám, “Biết rồi!”

“Thành giao!” YunHo khê cong khoé miệng.

Tuy quá trình có hơi phức tạp nhưng cuối cùng cũng đạt được mục đích.

Sáng sớm, JaeJoong rời giường cẩn thận chọn quần áo. Mặc rồi cởi, cởi rồi lại mặc, cứ thế suốt nửa giờ, rốt cuộc cũng chọn được một bộ màu trắng, vừa nhẹ nhàng vừa thoải mái.

“YunHo!” JaeJoong hưng phấn gõ cửa phòng bên cạnh.

YunHo mở cửa, tuy anh chỉ mặc đơn giản quần jean và sơ mi nhưng vẫn rất đẹp trai.

“Đi thôi.”

Hai người con trai hẹn hò thì làm những gì?

Kế hoạch của JaeJoong là thế này: Đầu tiên, tranh thủ buổi sáng cuối tuần ít người sẽ đi xem phim suốt chiều sáng, sở thích của cậu là phim kinh dị phiêu lưu mạo hiểm; sau đó, đến khu vui chơi giải trí chơi khoảng 1-2 tiếng; tiếp theo sẽ đi ăn buffet, ăn cho cả bữa sáng bữa trưa luôn; cuối cùng, nếu còn thời gian sẽ đi hát karaoke.

.....

Ai ngờ, kết quả một chút lãng mạn cũng không có.

Tưởng tượng của JaeJoong là: Hai người cùng đi dạo phố mua đồ tình nhân, sau đó tìm một nơi ăn bữa tối trong ánh nến, rồi cùng nhau nắm tay đi dạo bên bờ sông, cuối cùng sẽ là tìm quán bar ồn ào một chút. Nếu sự tình phát triển thuận lợi, cậu cũng không ngại thuê phòng qua đêm cùng YunHo đâu.

Chính là, YunHo chỉ đồng ý đi chơi cùng cậu nửa ngày, sau đó về sẽ tập Hapkido. Có điều thói quen của YunHo là nếu ngày mai tập thì tối nay sẽ nghỉ ngơi, cho nên hôm nay đi chơi cũng không thể chơi quá sức, tránh tiêu hao quá nhiều thể lực để còn dành sức tập luyện nữa.

JaeJoong biết thế liền vô cùng buồn bực, cứ như mình bị mắc lừa vậy. Nhưng cũng chẳng còn cách nào khác, được rồi, đành phải điều chỉnh kế hoạch thôi.

Đối với sự an bài của JaeJoong, YunHo khá là phối hợp. Lúc xem phim không ngủ gật, ra khỏi rạp rồi còn trao đổi một chút về bộ phim; ở khu vui chơi biểu hiện cũng khá xuất sắc, dù là trò đua xe hay bắn súng đều lọt vào top 3, khiến ông chủ ở đó không ngừng chú ý; cuối cùng là khi đi hát karaoke, JaeJoong chọn toàn bài nam nữ song ca nhưng YunHo cũng không ý kiến gì, chỉ có điều nhất quyết chỉ hát giọng nam.

YunHo hát không có vấn đề gì, chỉ có duy nhất một điều khiến JaeJoong khó chịu là anh cứ nhìn chăm chăm vào phần chữ chạy trên màn hình, hoàn toàn chú tâm vào việc hát, không thèm chú ý đến mấy cái liếc mắt đưa tình của JaeJoong. Làm JaeJoong tức đến nổi suýt nữa lao ra chắn ngay phía trước tầm nhìn của anh.

Đến lúc phải về trường, YunHo đi phía trước, JaeJoong đi đằng sau, trong lòng cảm khái: Tuy đều làm những chuyện mình muốn, lại cùng đi với người mình thích, tại sao một chút cảm giác giống như hẹn hò cũng không có? Aiii....

Hai người vô tình đi qua một khu phố thương mại khá nhộn nhịp. Bởi vì cuối tuần nên người đi dạo phố rất đông, đặc biệt có rất nhiều đôi tình nhân. JaeJoong vô cùng hâm mộ nhìn người ta nắm tay khoác vai nhau, đến khi quay sang đã không còn thấy YunHo đâu nữa.

JaeJoong bối rối mất hai giây, sau tỉnh táo lại, Thôi bỏ đi, lạc nhau thì làm sao, có phải không biết đường đâu. Tự mình về vậy, dù sao cũng hẹn hò xong rồi.

Vừa đi lên được hai bước, cánh tay đột nhiên bị người nắm lấy, không ngờ là YunHo.

“Đồng người quá, cùng đi sẽ tốt hơn.” YunHo vô cùng tự nhiên nắm lấy cổ tay JaeJoong kéo cậu đi về phía trước.

A? JaeJoong kinh ngạc mất một lúc, sau đó thì tim bắt đầu đập mạnh. Kỳ lạ thật! Sự đụng chạm này cũng chưa đến mức xem như là nắm tay, tại sao lại còn hồi hộp hơn cả khi hôn nhau vậy?

Bàn tay của YunHo nắm lấy tay cậu tuy không quá chặt, nhưng hoàn toàn không có ý buông lỏng.

Một hành động nhỏ như vậy, khiến cho tâm tình của JaeJoong phút chốc trở nên vô cùng tốt, ảm ức suốt cả một ngày nhanh chóng biến lên chín tầng mây.

Giữa đám đông người, có hai nam sinh vẻ ngoài xuất chúng đang nắm tay nhau, một trước một sau cùng nhau đi tới. Mặc dù thu hút không ít ánh mắt của người khác, nhưng nam sinh phía trước biểu tình rất thần nhiên, còn nam sinh đi sau thì sắc mặt ửng đỏ, đuôi mày khoé mắt lộ nét cười.

12. Chương 12

Tại sân tập của CLB Hapkido.

“Bắt đầu!”

“Hãy!” Một đòn đá vòng rất đẹp mắt.

“Đạt!”

“Lên nữa!”

“Em xin thôi ạ!” Cậu nam sinh vẻ mặt đầy cầu xin, “Học trưởng YunHo, em không tập đối kháng với nhóm trưởng JaeJoong nữa đâu.”

YunHo nhíu mày nhìn JaeJoong, cậu nhún vai vẻ vô tội, thì rõ ràng là cậu có làm gì sai đâu, Hapkido cậu học nhằm mục đích tự vệ, nên lúc ‘xuống chân’ không tránh khỏi nặng một chút.

“Cậu đi qua tập đá chân đi.” YunHo thở dài, khoát khoát tay.

Nam sinh như thể nhận được đại xá, vô cùng vui mừng chạy đi mất.

“Còn ai muốn tập cùng tôi nữa không?” JaeJoong vừa quay đầu, toàn thể thành viên CLB nhất loạt lùi một bước.

JaeJoong nhìn qua YunHo, ý từ rất rõ ràng, không phải là tớ không muốn giúp, mà là người khác không chịu cho tớ giúp nhé.

YunHo vô cùng bất đắc dĩ, “Vậy cậu cũng nghỉ ngơi đi.”

“Đó là người thứ mấy bị cậu đá thương hả?” JaeJoong vừa ra khỏi sân tập, Kim YoungWoon lập tức xuất hiện.

“Làm như bị thương dễ lắm ấy!” JaeJoong lườm cậu ta một cái, cậu đã chú ý không tấn công vào những bộ phận trọng yếu rồi.

“Thật không nhìn ra cậu lại ghê gớm như vậy.” Kim YoungWoon tặc lưỡi, “Nhưng cậu có tức giận với học trưởng chúng tôi thì cũng đừng trút giận lên các thành viên chứ.”

“Tôi mà là loại người nhỏ nhen thế à? Đừng có làm hỏng thanh danh của tôi!” JaeJoong đập một phát vào vai cậu ta.

“Mà rốt cuộc trình độ của cậu đến cấp mấy rồi? Nếu được thì cậu gia nhập CLB rồi đi thi đấu được không?” YoungWoon đề nghị.

“Không muốn.” JaeJoong dứt khoát từ chối, vào CLB còn không phải là cấp dưới của YunHo, vô duyên vô cớ thua kém cậu ấy, đương nhiên không được.

“Đúng là lãng phí nhân tài mà.” YoungWoon tiếc nuối lắc đầu.

“Cậu có vẻ rảnh rồi nhỉ?” JaeJoong nheo mắt, “Tôi tập với cậu nhé?”

YoungWoon lập tức lắc đầu, “Thôi khỏi, hôm nay tớ tập đủ rồi.” Đùa à, lần trước bị hất ngã một lần cũng đủ nhớ mãi rồi. Tuy lúc đó thua cũng do chủ quan, nhưng mấy ngày nay quan sát kỹ rồi, không thể nhìn ra JaeJoong trông yếu ớt như vậy, vừa nghe hai chữ “Bắt đầu” lập tức hoá thân thành ác quỷ, vẻ đàng đàng sát khí của cậu ta chưa gì đã khiến đối thủ muốn nhượng bộ rồi. May ra chỉ có YunHo mới đối phó được.

“Hừ.” JaeJoong tỏ vẻ khinh thường.

“Mà cậu rốt cuộc tập bao nhiêu môn? Chắc không chỉ mỗi Hapkido nhỉ?” YoungWoon vẫn tiếp tục hiếu kì.

JaeJoong thờ ơ đưa tay ra đếm, “Hapkido, Karatedo, Judo, Kendo (Kiếm đạo), tất cả đều có học qua.”

Thật khủng bố! Mới “học qua” thôi mà thực lực đã đến thế này? Về sau tuyệt đối không được chọc tới Kim JaeJoong – YoungWoon âm thầm ghi nhớ trong lòng.

“Vậy sao cậu không tham gia thi đấu?” YoungWoon chắc chắn một điều, Kim JaeJoong với vẻ ngoài lần thực lực xuất sắc này mà lên sàn đấu đảm bảo sẽ khiến rất nhiều người kinh ngạc – cái này không cần nói ra mà ai cũng biết.

“Đi thi đấu nhiều quy tắc lắm, như bị bó chân bó tay, không hứng thú!” JaeJoong lơ đãng nhìn qua YunHo đang hướng dẫn các thành viên khác tập luyện.

YoungWoon lập tức mặt đen, trời ạ, lại còn nói thế này, cái cậu Kim JaeJoong này rõ ràng có khả năng như vậy lại không muốn đi thi đấu... nhân tài như vậy mà không thu nạp được thì đúng là quá lãng phí.

“Nghe nói phần thưởng cho đội chiến thắng trận đấu lần này là một chuyến du lịch hai ngày một đêm ở biển đấy.” YoungWoon thay đổi cách tiếp cận, tính toán lấy lợi dụ dỗ.

“Đi biển à?” JaeJoong quả nhiên thấy hứng thú. “Mấy người được đi?”

“Đương nhiên là sáu người tham gia thi đấu rồi. Có vẻ như lần này tìm được nhà tài trợ lớn nên giải thưởng cũng rất hào phóng. Nhưng mà,” YoungWoon đột nhiên đổi giọng, “Chuyện đó thì liên quan gì đến cậu nhỉ? Dù sao cậu cũng chẳng phải thành viên CLB.”

JaeJoong không nói gì, còn đang bận đấu tranh tư tưởng.

“Biển xanh, ánh mặt trời, bờ cát dài, mỹ nữ mặc đồ bơi, a, tuyệt vời thật!” YoungWoon tiếp tục khiêu khích JaeJoong.

JaeJoong lập tức quay qua tóm lấy áo YoungWoon, “Tôi muốn tham gia CLB!”

Cẩn câu rồi! YoungWoon nhếch miệng cười, “Rất hoan nghênh, phiền cậu điền vào đơn xin gia nhập nhé.”

Hừ, chẳng phải chỉ là trận đấu cấp phường thôi sao? Chuyến du lịch này, ai cũng không được phép cướp của mình! JaeJoong ý chí chiến đấu bùng bùng.

“Kim JaeJoong gia nhập CLB?” YunHo ngạc nhiên nhìn YoungWoon.

“Tớ bảo cậu ta người chiến thắng sẽ được đi du lịch ở biển, nhưng phải là thành viên CLB mới được đi, cho nên cậu ta đồng ý.” YoungWoon vô cùng đắc ý.

“Cậu ấy muốn đi biển đến thế à?” YunHo lẩm bẩm.

YoungWoon đầy vẻ thương cảm liếc YunHo một cái, tên này không phải ngốc bình thường mà.

Trận đấu lần này, vốn không cần JaeJoong lên sàn thì CLB trường YunHo cũng có thể chiếm thượng phong, vì đối thủ chẳng qua chỉ là sinh viên trường YooChun thôi, mà YooChun đã đi Mỹ rồi, cho nên trường YunHo chẳng tốn mấy công sức mà giành chiến thắng. Có điều JaeJoong vì muốn cùng đi biển với YunHo nên đã uy hiếp một sư đệ ‘dâng nộp’ vị trí thi đấu của cậu ta.

“Tại sao ạ? Học trưởng YunHo đã chọn em rồi mà.” Sư đệ tên Lee HyukJae này có chút cứng đầu, sống chết không đồng ý.

“Nói tóm lại là cậu mạnh hay tôi mạnh?” JaeJoong lấy thân phận nhóm trưởng ra dọa. “Không thể vì trận đấu này nhỏ mà khinh địch được! Nếu thua vì cậu thì cậu có chịu nổi trách nhiệm hay không??”

“Em...” Giọng HyukJae đầy tội nghiệp, “Nhưng em cũng không nhất định sẽ thua mà...”

“Tôi nói là ‘nhờ đâu!’” JaeJoong sốt ruột gõ gõ bàn, “Vấn đề nằm ở cái sự ‘nhờ đâu’ đấy, có biết không hả?”

“Em biết rồi.” HyukJae bị dồn vào chân tường, thiếu điều chui vào xó nhà ngồi đếm kiến nữa thôi.

Mục đích đã đạt được, JaeJoong vui vẻ cười, còn thuận miệng an ủi cậu ta, “Cậu mới năm nhất thôi, về sau còn nhiều cơ hội, đừng lo là. Biết đâu sau này cậu lại là át chủ bài của CLB thì sao?”

“Vâng...” HyukJae như sắp hết hơi.

Đi được hai bước, JaeJoong lại quay đầu dặn, “Nhớ, là do cậu thực lực không đủ nên tình nguyện nhường tư cách tham gia thi đấu cho tôi, nghe chưa?”

Làm sư đệ quả thực số khổ mà... HyukJae khóc không ra nước mắt.

Vì thế, JaeJoong được tham gia chuyến du lịch biển.

Đáng tiếc tiết trời không đẹp như mong muốn. Dự báo thời tiết nói có thể có bão qua. Vậy nên bãi biển vốn đông người chỉ còn lại một số ít du khách không sợ bão.

Vé du lịch cho nhóm YunHo là vé có thời hạn, quá hạn sẽ không dùng được nữa, cho nên CLB sau một hồi bàn qua bàn lại vẫn quyết tâm đi. Mà nếu thành viên đã muốn đi, đương nhiên YunHo cũng không thể không đi, ai bảo trách nhiệm phụ trách an toàn của mọi người thuộc về anh.

Đứng trên bờ cát, nhìn bầu trời cuộn cuộn mây đen, JaeJoong hận đến độ nghiêng răng. Bầu trời sao của cậu, cuộc đi dạo bên bờ biển của cậu... tại sao ông trời cứ luôn đối nghịch với cậu vậy???

....

Trời bắt đầu mưa. Gió từng trận từng trận thổi mạnh, cây cối đung đưa dữ dội.

YunHo tắm xong đi ra, thấy các thành viên khác đang ngồi chơi bài, liền nhắc, “Mọi người chú ý đóng chặt cửa sổ, đừng đi ra ngoài.”

“Biết rồi, bọn tớ có gốc đâu.” YoungWoon thuận miệng đáp trả.

YunHo ngồi xuống cạnh đó, vừa cầm khăn lau tóc vừa xem mọi người chơi, đột nhiên, anh phát hiện thấy thiếu một người, “JaeJoong đâu? Cậu ấy đi đâu rồi?”

“À, hồi nãy ăn cơm chiều xong cậu ấy nói muốn ra biển đi dạo.” Một thành viên trả lời.

Đi dạo? Tim YunHo đột nhiên nảy lên. Lúc mưa to gió lớn thế này lại đi dạo? Đầu cậu ta bị nước vào rồi hả?

Ầm! Một ánh chớp loé lên, tiếp đó là tiếng sấm nổ mạnh. Cơn mưa bên ngoài đã không thể dùng đơn giản hai chữ ‘mưa to’ để mà hình dung được nữa rồi.

“Ồn quá!” YunHo đứng bật dậy, đi vội ra ngoài.

Những người còn lại đưa mắt nhìn nhau, YoungWoon phản ứng lại trước tiên, liền gọi một tiếng, “Thời tiết thế này chắc cậu ấy cũng biết đường về rồi, gọi di động cho cậu ấy hỏi trước đã.”

YunHo vẫn không dừng bước, lập tức lấy di động ra gọi cho JaeJoong, anh khẩn trương đến mức điều khiển đơn này cũng quên mất.

“Tút... TUT...” Điện thoại không có người nghe.

YunHo gọi đến mấy lần cũng không ai nhắc máy.

YunHo đã ra đến cửa nhà nghỉ, nhìn màn mưa trắng xóa bên ngoài, không chút do dự liền cầm lấy chiếc ô để cạnh cửa chuẩn bị lao ra ngoài đó.

“Ai da, mưa lớn thế cháu còn định đi đâu?” Chủ nhà nghỉ vừa lúc nhìn thấy YunHo, liền ngăn anh lại.

“Bạn cháu còn đang ở bên ngoài chưa về, cháu phải đi đón cậu ấy.”

“Mưa to lắm, chờ ngớt mưa hãy đi. Bạn cháu chắc cũng biết tìm chỗ trú mưa chứ.” Ông chủ có lòng tốt khuyên YunHo.

YunHo nhất thời ngẩn người, cậu ấy sẽ biết tìm nơi trú mưa chứ? Tại sao điều anh nghĩ đến, lại là hình ảnh tên nhóc đó cả người ướt đầm run rẩy đứng giữa trời mưa gió, bất lực chờ anh đến đón về thôi?

“Là bạn gái của cháu à? Nhìn cháu có vẻ khẩn trương quá.” Ông chủ hỏi xong, lập tức nhớ ra, “À, ta quên mất, đoàn các cháu toàn là nam sinh.”

Quay đầu nhìn ra bên ngoài, lòng YunHo tràn ngập bất an, “Cháu đi đón cậu ấy sớm một chút vẫn tốt hơn.” Nói xong YunHo giương ô đi ra ngoài.

“Í? YunHo, cậu định đi đâu vậy?” Sau lưng YunHo vang lên một giọng nói.

YunHo vội quay đầu lại, thấy JaeJoong ăn mặc chỉnh tề, sạch sẽ khoan khoái nhìn anh, gương mặt có chút ửng đỏ, trên vai còn vắt một cái khăn để lau tóc.

“Không phải cậu đang ở bên ngoài đi dạo sao?” YunHo bỗng nhiên có chút chưa tiếp nhận được.

“Trời mưa nên tớ quay lại, mưa còn dạo cái gì chứ?” Mặt JaeJoong tỏ vẻ ‘Cậu xem tớ là đồ ngốc hả?’. “Cậu nghĩ tớ đang ở ngoài đó?” Lại nhìn chiếc ô trong tay YunHo, “Cậu định đi đón tớ sao?”

“Vậy sao vừa rồi cậu không nghe điện thoại?” YunHo nắm chặt cán ô trong tay, chiếc ô giờ như bằng chứng, khiến anh không được tự nhiên.

“À, lúc nãy tớ đi tắm.” JaeJoong lấy di động ra, quả nhiên có năm cuộc gọi nhỡ của YunHo.

“Cậu không ra ngoài là tốt rồi.” YunHo cất ô, nét mặt ngượng ngùng, vội quay trở về phòng.

“Này.” JaeJoong định giữ anh lại, YunHo lại vội đi như thể bị quái vật đuổi theo.

....

Trong phòng, YunHo nhìn vào chính mình trong gương.

Vừa rồi rõ ràng lòng tràn đầy khẩn trương và lo lắng.

Có phải vì đối tượng là Kim JaeJoong không? Nếu là bất kỳ thành viên nào khác, liệu anh có lo lắng đến thế không?

Bình tĩnh suy nghĩ lại, câu trả lời sẽ là không, dù sao cũng là người trưởng thành rồi, gặp lúc mưa to sấm sét chắc phải biết đường tìm chỗ trú, hơn nữa lại là con trai, cho dù có đội mưa chạy về thì cũng chỉ cần tắm nước nóng để phòng bị cảm thôi, cần gì phải lo nhiều đến thế.

Đó đều là những điều rõ ràng cả, tại sao vừa nãy lại không nghĩ đến? Chỉ muốn nhanh chóng nhìn thấy cậu ấy, xác định cậu ấy không sao cả mới có thể yên tâm.

... Đó có phải là vì quá quan tâm nên mới rối trí hay không?

13. Chương 13

Phòng được xếp hai người một phòng.

Tranh thủ lúc mọi người tụ tập chơi bài, JaeJoong kéo YoungWoon – người ở cùng phòng với YunHo qua một bên, hai người thì thầm to nhỏ một lúc lâu, đến khi YunHo quay về phòng thì phát hiện bạn cùng phòng đã đổi.

“Haizz...” Thở dài. YunHo phát hiện ra JaeJoong quyết tâm bức mình đến đường cùng mới chịu.

Cúi đầu xuống, YunHo cố ý thờ ơ với JaeJoong, đi qua giường nằm quay lưng về phía cậu.

“YunHo!” JaeJoong lập tức nhào qua đẩy đẩy anh, “Khó có dịp ra ngoài qua đêm, gặp bão đã chán lắm rồi, cậu còn ngủ sớm như vậy, thế thì có khác gì lúc ở trường cơ chứ?”

YunHo xoay người lại, vẻ mặt vẫn rất bất đắc dĩ, “Vậy cậu muốn thế nào?”

JaeJoong ngồi bên giường, mạnh dạn nắm tay YunHo áp lên má mình, ánh mắt đầy khiêu khích, “Chúng ta có thể làm chuyện mà ở trường không làm được.”

YunHo nhìn JaeJoong một lúc, anh tình em nguyện, cũng không phải ý tồi. Liền ngồi dậy, tay hơi dùng sức kéo cậu lên giường, đặt ở dưới thân mình, “Sẽ như cậu muốn.”

Hai đôi môi vừa chạm nhau, bóng đèn trên đầu chợt loé lên, sau đó, tắt ngóm.

Giây tiếp theo, bên ngoài vang lên tiếng gào thét thảm thiết, “Mất điện!”, “Tại sao lại mất điện? Không có điện không bật được điều hoà!”, “A! Không có điều hoà làm sao mà ngủ?”

YunHo buông JaeJoong ra, “Để tôi đi xem thế nào.”

JaeJoong vô cùng oán hận găm găm chần, hôm nay ông trời quyết tâm gây khó dễ cho cậu hay sao vậy????

Kết quả, chủ nhà nghỉ nói có thể bão làm đứt đường dây, phải đợi trời sáng hết mưa mới đi sửa được. May mắn vẫn còn một tầng không bị đứt dây, vẫn có điện. Bởi vì còn phải chiếu cố các khách trọ khác, mà cũng vì đám YunHo đều là con trai, nên ông chủ đề nghị tất cả vào một phòng lớn cùng ngủ qua một đêm. Bù lại, ngày mai sẽ được chiêu đãi một bữa ăn sang trọng.

Không còn cách nào khác, mọi người đành tụ tập vào một căn phòng lớn.

“Tớ chưa muốn ngủ. Hay chúng ta kể chuyện ma đi.” Một người đề nghị.

“Được.” Những người khác hòa theo.

Rõ chán. Có phải con gái đâu, chuyện mà có gì mà sợ? JaeJoong uể oải ngáp một cái, một phòng đầy người thế này thì chẳng làm ăn được gì nữa rồi, thà đi ngủ sớm còn hơn.

Mọi người hạ nhiệt độ điều hoà xuống, còn thấp một ngọn nến, bắt đầu kể chuyện ma.

Không biết kể đến chuyện thứ mấy, JaeJoong liền ngủ mất.

JaeJoong không biết, khi ngủ cả người cậu dựa hết vào YunHo, YunHo bế cậu lên giường dịu dàng đến thế nào. Phòng có ba cái giường, YunHo chiếm luôn cho JaeJoong một cái.

Sáng sớm hôm sau, bão cũng đã qua, trên bãi biển là một mớ hỗn độn, mọi người nhìn nhau, rồi quyết định trở về, xem như gặp xui xẻo.

Đời này quả nhiên chẳng có bữa cơm nào miễn phí!

JaeJoong nghĩ nghĩ, biết trước thế này thì đã chẳng vất vả chiếm vị trí thi đấu của sư đệ làm gì, chẳng tiến triển được chút nào cả.

Cậu không nghĩ đến, khi quay về trường, lại có một bất ngờ đang chờ đợi cậu.

Vừa đi qua cửa bảo vệ, bác bảo vệ ngồi trong đã gọi JaeJoong lại, “Kim JaeJoong! Cậu có khách!”

“Khách ạ?” JaeJoong tò mò đi vào, là YooChun từ Mỹ quay lại chẳng?

“A!” Người ngồi bên trong khiến JaeJoong vô cùng bất ngờ. Đúng là từ Mỹ về thật, nhưng không phải Park YooChun, cái dáng người vừa cao vừa gầy kia, nụ cười lúc nào cũng như đang che giấu âm mưu nào đó kia... chính là bạn thân của cậu – Shim ChangMin.

“Không phải cậu đi một năm hay sao? Làm sao về nhanh thế được?” JaeJoong ngạc nhiên.

“Nghỉ.” ChangMin lời ít ý nhiều, ánh mắt lướt qua đám người phía sau JaeJoong, nhìn đến người cao nhất và cũng anh tuấn nhất, trực giác nói cho cậu biết, chính là người đó.

“Làm sao cậu biết tớ ở trong này? HeeChul hyung nói hả?” JaeJoong không phát hiện ánh mắt của ChangMin vì vẫn còn đang quá bất ngờ.

“Ừ.” ChangMin vẫn nhìn thẳng vào người kia, sau đó, khoé môi cong lên thành một nụ cười, “Tớ chờ cậu cũng lâu rồi, thôi mình về nhà đi.”

“À, xin lỗi nhé, bọn tớ đi hoạt động ngoại khoá.” JaeJoong giải thích.

“Đi thôi.” ChangMin vô cùng thân thiết khoác vai JaeJoong đi ra ngoài, “Tớ là vì món lẩu kim chi của cậu mới về đây.”

“Không vấn đề gì!” JaeJoong vui vẻ đáp ứng.

Lúc đi qua YunHo, JaeJoong đột nhiên đứng lại, “A, YunHo!”

YunHo im lặng nhìn cậu, đúng hơn là nhìn cái tay đang để trên vai cậu.

“Đêm nay tớ không về, cậu nói với YoungSaeng hộ tớ nhé. Còn nữa, ngày mai tớ xin nghỉ.”

“Ừ.” YunHo gật đầu.

Sau đó tiếp tục im lặng nhìn JaeJoong cùng tên nhóc điển trai kia kéo nhau đi mất.

“Ai thế nhỉ? Có vẻ thân thiết với JaeJoong quá.”

“Cậu ta đẹp trai thật.”

“Hình như bạn của JaeJoong toàn người đẹp trai, cái cậu Park YooChun kia cũng thế.”

.....

Thành viên CLB xì xào bàn tán với nhau, âm lượng vừa đủ để YunHo nghe rõ hết.

Ánh mắt của YunHo trầm xuống. Cậu ta là gì của cậu? Vì sao không giới thiệu với tôi? Nếu như cậu thật sự thích tôi, vì sao trước mặt tôi lại không để ý mà luôn tỏ ra thân thiết với người khác?

Cậu có thực sự thật lòng không, JaeJoong?

Lại nói chuyện bên JaeJoong, trên đường về nhà, ChangMin bắt đầu quá trình điều tra.

“Nghe HeeChul hyung nói, cậu chuyển trường vì một tên con trai hả?” ChangMin vờ như lơ đãng hỏi.

“Ừ.” JaeJoong lúc này mới nhớ ra, “Ai, vừa nãy quên giới thiệu hai người với nhau rồi.”

“Phải không? Lúc nãy cậu ta cũng ở đó à?” Quả nhiên đúng là người kia.

“Ừ, người đẹp trai nhất ấy, cậu có để ý không?” JaeJoong vui vẻ nói, “Cậu ấy là chủ tịch CLB Hapkido, à mà tớ còn chưa kịp cảm ơn cậu, nếu không giúp cậu đi bán vé trận đấu đó thì làm sao tớ gặp được cậu ấy.”

ChangMin không nói gì, làm thế quái nào mà đi bán vé giúp mình mà lại có một cuộc diễn ngộ như thế nhỉ. Nghĩ rồi liền cố ý trêu JaeJoong, “Tớ không để ý người khác nên không thấy.”

“Cậu ấy xuất chúng như vậy mà cậu không để ý à?” JaeJoong ngạc nhiên, “Mất cậu có vấn đề hả?”

“Có lẽ chỉ mỗi cậu thấy cậu ta đẹp trai thôi.”

“Người theo đuổi cậu ấy có thể lấp đầy hai cái sân thi đấu Hapkido đấy! Cậu mới không có mắt!” Đụng đến chuyện này thì JaeJoong quyết không chịu thua.

“Nếu có nhiều người theo đuổi vậy thì chắc gì cậu ta chú ý đến cậu?” ChangMin ra vẻ khinh thường.

“Tớ làm sao? Tớ là người gặp người yêu nhá!” JaeJoong tự sướng, hoàn toàn không khiêm tốn chút nào.

“Ặc!” ChangMin làm vẻ mặt buồn nôn.

“Tên nhóc cậu này!” JaeJoong ra đòn sát thủ, tóm lấy áo ChangMin ra sức lay.

“Được rồi được rồi! Buông tay!” ChangMin ra hiệu ngừng lại, bị JaeJoong lay đến mức chóng mặt rồi. “Cậu thật lòng sao?”

“Đương nhiên, lần nào tớ yêu mà chẳng thật lòng.”

“Nhưng đối phương là con trai...”

JaeJoong trừng mắt, “Shim ChangMin! Cậu dám kỳ thị?”

“Không phải. Tớ chỉ tò mò thôi, làm sao cậu lại nhìn trúng cậu ta?”

“Không biết nữa, thích là thích thôi.” JaeJoong nhún vai rất ‘phong cách Mỹ’.

“Vậy hai người tiến triển đến mức nào rồi?”

“Hả? À....” JaeJoong có chút do dự.

Có vẻ như không được thuận lợi lắm, ChangMin nghĩ, dựa trên hiểu biết của cậu đối với JaeJoong, nếu thuận lợi nhất định JaeJoong sẽ khoe ra ngay.

Xem ra, tên kia còn chưa khám phá hết mặt tốt của JaeJoong.

“Vậy cậu cố gắng lên, nếu như bị đá thì tớ sẽ cố gắng nghe cậu khóc lóc kể lể qua điện thoại vậy.” ChangMin vỗ vỗ vai JaeJoong.

“Nếu đá cũng là tớ đá cậu ấy, tớ làm sao bị đá chứ? Cậu đúng mà miệng quạ!” JaeJoong nhéo nhéo miệng ChangMin, “Không muốn ăn lẩu nữa hả?”

Hai người hi hi ha ha cười đùa, đề tài chuyển sang tối nay ăn gì.

Mà JaeJoong không biết, trong lòng ChangMin đã nảy ra một ý.

Về đến nhà, HeeChul vô cùng bình tĩnh liếc JaeJoong một cái, “Đã về?”

Cũng không ngạc nhiên, ChangMin mà tới thể nào chẳng lời JaeJoong về nhà.

“Tối nay nhà mình ăn lẩu!” JaeJoong hưng phấn tuyên bố.

“Ồ.” HeeChul vẫn không thay đổi sắc mặt, chuyện này anh cũng dự kiến rồi, món yêu thích nhất của tên nhóc ChangMin kia vĩnh viễn không đổi.

“Haizz!” Anh không nhịn nổi liền thở dài một tiếng. Hai tên nhóc này lớn lên dưới mắt anh, khiến anh chỉ cần nhìn hai đứa giơ tay lên là đã biết chúng muốn nhéo mặt hay muốn vò đầu rồi.

Quá thấu hiểu nhau, một chút rung động nhỏ nhoi cũng không có, thật là chẳng có gì thú vị. Rất nhiều thanh mai trúc mã chính vì điều đó nên mãi chỉ có thể là thanh mai trúc mã, không có cách nào tiến triển thêm được nữa.

JaeJoong và ChangMin hoàn toàn không biết đến sự cảm khái âm thầm của HeeChul, sau khi bỏ lại một câu “Bọn em đi siêu thị” liền kéo nhau đi mất.

HeeChul nhìn cánh cửa, nghĩ một chút rồi lẩm bẩm, “Gọi luôn cả Han Kyung vậy, ít nhất cũng được ăn món mới.”

14. Chương 14

Ở nhà một đêm, qua hôm sau JaeJoong trở về trường, dù sao cũng sắp thi cuối kỳ rồi, vẫn nên chăm chỉ lên lớp.

ChangMin đưa JaeJoong về, nói muốn đi tham quan trường cùng ký túc xá một chút, JaeJoong liền đáp ứng.

Thong thả theo JaeJoong đi dạo một vòng trong trường, ChangMin nhận thấy nhân duyên của JaeJoong vẫn rất tốt, đi tới đâu cũng có người đến chào hỏi. Có điều, cũng vì thế mà người đi cạnh JaeJoong – ChangMin cũng nhận được rất nhiều ánh mắt tò mò.

Trong lúc vô tình ngẩng đầu, ChangMin phát hiện có người đứng ở cửa sổ tầng trên nhìn mình chằm chằm, đó không phải Jung YunHo thì là ai chứ?

Anh ta cũng chú ý à? ChangMin nhếch môi cười với YunHo, sau đó quay sang khoác vai JaeJoong đầy vui vẻ, “Thôi tham quan đủ rồi, tớ về đây.”

“Hả.. ừ, lần sau về lại tụ tập nhé.” JaeJoong tiễn ChangMin ra cổng trường.

Đi đến chỗ rẽ, ChangMin dừng lại, liếc ra sau. JaeJoong quả nhiên đã đi mất. Cậu liền tựa sát tường, rút di động ra gửi tin nhắn: Tôi chờ anh trước cổng. Có chuyện liên quan đến JaeJoong muốn nói cho anh biết. Nhớ đến một mình.

Số điện thoại là lên lấy từ di động của JaeJoong.

Lúc YunHo đi ra, nhìn thấy ChangMin đang đứng khoanh tay dựa vào tường, vẻ ung dung nhìn lại anh.

“Là cậu?” YunHo vốn đang đoán xem ai là người nhắn tin cho mình.

“Tôi là Shim ChangMin, hàng xóm kiêm bạn học từ nhỏ của JaeJoong.” ChangMin tự giới thiệu.

“Tôi là Jung YunHo....”

“Tôi biết!” ChangMin cắt ngang lời giới thiệu của YunHo. “Chúng ta tìm một chỗ ngồi đi.”

Sau khi tìm được một tiệm ăn, hai người ngồi xuống, âm thầm đánh giá đối phương, không ai muốn mở miệng trước.

Xem ai nhịn được lâu hơn, ChangMin nghĩ nghĩ.

“Cậu tìm tôi có việc gì?” Cuối cùng YunHo đành lên tiếng.

“Tôi nghe HeeChul hyung nói, JaeJoong đang theo đuổi anh.” ChangMin uống một ngụm nước, chậm rãi nói.

YunHo không nói gì, chờ ChangMin tiếp tục.

Nhưng anh không mở miệng, ChangMin cũng quyết định im luôn.

YunHo đợi một hồi, lại đành phải hỏi, “Rồi sao?”

“Có vẻ JaeJoong rất thật lòng, cho nên tôi muốn biết, anh nghĩ về cậu ấy như thế nào?” ChangMin nhìn thẳng vào mắt anh.

“Chuyện đó không liên quan đến cậu.” YunHo không trốn tránh ánh mắt của ChangMin, cũng nhìn lại.

ChangMin cười khẽ, “Mặc dù JaeJoong lớn hơn tôi, lại biết Hapkido, đầu óc cũng xem như khôn khéo, nhưng lúc trước vẫn là tôi chiếu cố cậu ấy. Kể từ đêm cha mẹ JaeJoong mất, khi mà cậu ấy khóc trước mặt tôi, từ đó tôi không thể nào mặc kệ cậu ấy được. Anh đừng thấy cậu ấy cả ngày hi hi ha ha như thế cái gì cũng không để ý mà nhầm, thực ra cậu ấy rất nặng tình nghĩa, rất dễ bị lừa, mà cũng dễ bị tổn thương.” Về mặt ChangMin dần trở nên nghiêm túc. “Cho nên, tôi hoàn toàn không muốn có người thừa lúc không có tôi ở đây mà làm chuyện không hay với cậu ấy.”

Câu này YunHo nghe thấy vô cùng chói tai. Cậu ta nói như thể JaeJoong là của cậu ta vậy. Mà rõ ràng JaeJoong theo đuổi anh, tại sao từ miệng cậu ta anh lại trở thành kẻ thứ ba?

“Vậy cậu nói với JaeJoong điều đó đi.”

“Anh đừng hiểu lầm.” ChangMin lại cười. “Ý của tôi là, lúc tôi không ở đây, nếu anh có thể chăm sóc JaeJoong, tôi sẽ rất cảm ơn.”

Đây rốt cuộc là ý gì? YunHo có chút không hiểu.

“Cha mẹ JaeJoong gặp tai nạn nên qua đời sớm, cậu ấy cùng HeeChul hyung nương tựa nhau mà sống, nhưng trong lòng cậu ấy vẫn rất khát vọng có được một gia đình ấm áp như người khác, sự trống vắng là điều cậu ấy không chịu nổi nhất. À mà trông anh khá giống cha JaeJoong, thảo nào cậu ấy lại thích anh.” ChangMin nửa đùa nửa thật.

Cậu ta ám chỉ JaeJoong vì mong mỗi tình thương của cha mới tiếp cận anh sao? Anh còn chưa già đến mức làm cha của cậu ấy. Về mặt YunHo khó chịu.

ChangMin tiếp tục, “Thực ra JaeJoong luôn thiếu cảm giác an toàn. Ngày trước đáng về cậu ấy rất đáng yêu, thường bị hiểu nhầm là con gái, còn có một lần bị người xấu trêu chọc, cho nên sau đó cậu ấy mới đi học võ. Tuy hiện tại JaeJoong đã thừa sức bảo vệ mình, nhưng vẫn rất để ý việc đụng chạm với người khác.”

YunHo lộ vẻ mặt không đồng ý, anh hoàn toàn không thấy JaeJoong ngại ngần chuyện đó chút nào, ngược lại lúc nào cũng ra sức quyến rũ anh.

Dựa trên hiểu biết đối với JaeJoong, làm sao ChangMin lại không biết được suy nghĩ của YunHo, vì thế nói tiếp, “JaeJoong cũng biết như vậy là không tốt, cho nên cậu ấy cố gắng dùng hành động thực tế để chứng minh mình đã vượt qua trở ngại tâm lý đó.” ChangMin đột nhiên cúi người về phía trước, thấp giọng thì thầm, “Hai người đã hôn nhau rồi đúng không?”

Không cần nghĩ cũng biết JaeJoong nói chuyện đó cho cậu ta.

“Tuy nhiên để tiến thêm bước nữa thì không dễ dàng như vậy, tận đáy lòng cậu ấy vẫn còn sự ám ảnh. Nếu anh muốn tốt cho cậu ấy, thì nên chú ý một chút.” ChangMin ra vẻ Tôi-cũng-chỉ-muốn-tốt-cho-hai-người-thôi.

Chú ý cái gì? Cậu ta ám chỉ mình không được cưỡng ép JaeJoong? YunHo nghĩ nghĩ, nhìn mình có vẻ muốn làm chuyện đó lắm à? Mặc dù không dám nói mình “toạ hoài bất loạn” (ôm người trong lòng mà vẫn bình tĩnh), nhưng chỉ cần JaeJoong không cố ý trêu chọc, nhất định vẫn kiềm chế được.

“Có lẽ cậu nên nói chuyện với JaeJoong.”

“JaeJoong rất cố chấp, đã quyết định chuyện gì thì không ai có thể lay chuyển được.” ChangMin bày ra vẻ mặt bất đắc dĩ.

“Tóm lại, chỉ cần JaeJoong cảm thấy hạnh phúc khi ở bên anh, thì tôi sẽ ủng hộ hai người. Nhưng nếu anh làm cậu ấy thương tâm...” ChangMin dài giọng, “...thì cũng không sao, tôi sẽ an ủi cậu ấy.”

Rốt cuộc ý của cậu ta là ủng hộ hay không ủng hộ anh và JaeJoong? YunHo hoàn toàn không hiểu.

ChangMin cũng không có ý định nói tiếp, mục tiêu của cậu giờ đã chuyển sang miếng bít tết trước mặt.

Đối với người có tướng mạo tốt gia cảnh tốt, từ khi sinh ra đến giờ muốn gì đều không tốn sức mà có được, hẳn sẽ thấy ngày qua quá mức vô vị nhàm chán, cho nên việc một người như JaeJoong có thể vì mục tiêu của mình mà toàn tâm toàn ý cố gắng sẽ khiến người ta ngưỡng mộ, rồi không tự chủ được mà muốn tiếp cận, biết đâu có thể nhờ JaeJoong mà tìm thấy điều chính mình đang không có. ChangMin vốn là như thế, mà YunHo chắc hẳn cũng như vậy, cho nên cả hai đều bị JaeJoong thu hút.

Có lẽ YunHo còn chưa nhận ra được điều đó, nhưng ChangMin thì đã hiểu từ lâu.

Tuy rằng giữa mình và JaeJoong chỉ có tình bạn, nhưng hai người đã thân thiết rất nhiều năm, đột nhiên lại thấy bạn thân mình chuyển trường theo đuổi người khác, làm sao có thể không buồn bực? ChangMin cảm thấy mình hoàn toàn có thể hiểu được cảm giác của người cha khi thấy con gái mình nuôi từ nhỏ đến lớn lại bị con rể cướp mất. Muốn tạo ra chút cản trở nho nhỏ trong tình cảm giữa hai người đó, nhưng rồi cậu cũng sẽ dễ dàng bỏ qua thôi.

Những lời vừa nãy rõ ràng đã khiến YunHo lúng túng. Haha, cậu muốn chính là thế đó. Cảnh giới cao nhất của nói dối chính là nửa thật nửa giả, trong giả có thật, trong thật có giả. Còn câu nào thật câu nào giả thì cho anh ta nghĩ đến vỡ đầu luôn.

Ăn xong miếng thịt bò cuối cùng, ChangMin buông dao nĩa, “Cám ơn, tôi no rồi.”

Tuy rằng không biết dựa vào đâu mà mình phải mời cậu ta ăn, nhưng YunHo vẫn rất phong độ rút ví tính tiền.

ChangMin tinh mắt nhìn thấy trên ví YunHo có dán ảnh JaeJoong đang cười rạng rỡ

YunHo phát hiện ánh mắt của ChangMin, có chút không được tự nhiên. “Là cậu ấy tự dán.”

Nụ cười của ChangMin càng thêm đen tối. Đương nhiên biết là JaeJoong tự dấn rồi, nhưng anh không có gỡ ra cũng đủ cho thấy thái độ của anh.

“Jung YunHo, tôi giao JaeJoong cho anh, phải biết quý trọng cậu ấy.”

Lúc chia tay, ChangMin vỗ vai YunHo nói câu ấy.

Rất lâu về sau, có lần YunHo tình cờ nhắc đến chuyện này với JaeJoong, cậu lập tức nhảy dựng lên, “Tên nhóc đó chỉ biết nói lung tung! Bịa đặt! Hoàn toàn bịa đặt!”

YunHo âm thầm thở ra một hơi, may là anh không hoàn toàn tin lời cậu ta.

Trở lại trường, YunHo hoàn toàn không nhắc gì đến cuộc gặp hồi nãy, JaeJoong không biết, thấy YunHo không hỏi nên cũng không giải thích gì nhiều, chỉ nói ChangMin là bạn thân từ nhỏ hiện đang học ở nước ngoài, chỉ tranh thủ mấy ngày nghỉ quay về thăm nhà rồi lại đi.

Mọi người thấy JaeJoong lại quay về bám theo YunHo, phỏng đoán ban đầu về mối quan hệ giữa JaeJoong và ChangMin liền sụp đổ, không đến hai ngày đã bị quên sạch.

Thoáng cái đã sắp đến kỳ nghỉ hè. Trước kỳ nghỉ hè chính là đợt thi cuối kỳ đầy đau khổ, mà trước đợt thi đó, còn có một đại sự.

Các đàn anh khoa trên đảm nhiệm chức Ký túc xá trưởng sắp tốt nghiệp, trước khi rời trường muốn tổ chức chọn người kế nhiệm.

JaeJoong đối với loại chuyện này không hề hứng thú, nhưng cũng vì nhân duyên của cậu quá tốt nên có người đề cử cậu, rồi sau đó người bỏ phiếu cho cậu ngày càng nhiều, cuối cùng thành ra JaeJoong giành được số phiếu nhiều nhất.

“Tớ chẳng muốn làm cái chức đó đâu, có gì hay ho chứ, cả ngày đi giục mọi người nộp phí điện nước, rồi chỗ nào bóng đèn vòi nước hay cái gì hư hỏng lại gọi mình, có chuyện tranh cãi cũng đến lượt mình ra giải quyết, phiền chết được.” JaeJoong nằm trên giường, trút hết oán giận ra với YoungSaeng.

“Làm Ký túc xá trưởng có thể tự do xếp phòng trong ký túc mà, muốn ở phòng nào với ai cũng được, cũng chẳng bị quản lý chuyện ra vào.” YoungSaeng cười.

“Hả?” JaeJoong bật đứng dậy, hai mắt toả sáng, “Muốn ở chung phòng với ai cũng được? Thật không?”

“Thật.”

“Thế thì tớ phải làm.” JaeJoong quyết định.

Đúng như mong muốn, JaeJoong được chọn làm Ký túc xá trưởng kế nhiệm.

Việc đầu tiên cậu làm sau khi nhận chức chính là chuyển đến phòng của YunHo.

“Haha, thế này xem như chung sống với nhau rồi!”

“Cậu đang làm cái gì vậy?” YunHo khó hiểu nhìn JaeJoong vất vả chuyển hết bàn ghế tủ ra ngoài, rồi lại quay vào đẩy giường.

“Nhanh đến giúp tớ, đem ghép hai cái giường lại.”

YunHo mặt đen, “Vì sao?”

“Hai người làm sao ngủ giường đơn được?” JaeJoong nói rất chi là hợp lý.

“Ai ngủ giường người đó!” YunHo cố gắng kiềm chế. Đây là ký túc xá của trường, không phải nhà anh.

“Hừ!” Ai ngủ giường nấy à? Sau này đừng có hối hận đấy! JaeJoong oán giận chuyển đồ về chỗ cũ.

15. Chương 15

“JaeJoong, hôm trước em về nhà hyung quên nói với em một chuyện.” HeeChul vốn rất hiếm khi gọi điện cho JaeJoong.

“Chuyện gì ạ?” JaeJoong linh cảm có chuyện không hay.

“Tháng sau và tháng sau nữa hyung phải đi châu Âu sưu tầm một số bài dân ca, cho nên nghỉ hè em về nhà hay đi đâu chơi cũng được, nhưng nhớ biết tự chăm sóc mình.”

“Cái gì?” JaeJoong kêu to. Sưu với chả tầm! Chắc chắn là đi du lịch bằng kinh phí công ty thì có. Cũng không thèm đưa mình đi cùng nữa! “Em cũng muốn đi!”

“Em tự bỏ tiền ra nhé?” Quả nhiên là thế, HeeChul cười nhạt.

“Vậy hyung phải đem quà về cho em.” JaeJoong đành lui để đòi cái khác.

“Để xem đã. Mà sinh hoạt phí nhớ tiết kiệm một chút, đừng có nghỉ hè chỉ biết chơi bời thôi, nghe không?” HeeChul dặn vài câu xong liền cúp điện thoại.

JaeJoong nhìn lịch, giờ đã là cuối tháng, đến khi đợt thi cuối kỳ kết thúc cũng đã là tháng sau. Lúc đó ở nhà chẳng có ai, ChangMin cũng không ở đây, nói về nhà thì không bằng ở lại trường còn hơn. Không biết có nhiều người cũng ở lại trường như mình không nhỉ?

“YunHo!” JaeJoong gọi YunHo đang chuyên tâm đọc sách, “Nghỉ hè cậu có về nhà không?”

“Có thể về, cũng có thể không về.” Câu trả lời của YunHo rất là nước đôi.

“Tớ bị hyung bỏ rơi rồi, cậu không thể cũng bỏ rơi tớ.” JaeJoong nhào qua làm nũng.

YunHo nhìn cậu, sau đó khoé môi hơi nhếch lên, lộ ra vài phần gian ác, “Nếu cậu thi trượt, sẽ phải ở lại trường chuẩn bị thi lại.”

JaeJoong lập tức thay đổi sắc mặt, quay về bàn học đọc sách.

Trước khi học kỳ kết thúc, CLB Hapkido sẽ cùng Học viện Lục Diệp tổ chức một đợt huấn luyện cuối.

YooChun đã từ Mỹ trở lại, JunSu cũng đi cùng lại đây.

Đối với việc JaeJoong gia nhập CLB, YooChun không ngạc nhiên lắm, nhưng JunSu lại vô cùng kinh ngạc mà phát hiện thêm một phương diện mới của JaeJoong – đó là sau khi biến thân lại càng bạo lực.

“Sao vậy, từ Mỹ về lúc nào mà không nói với tôi một tiếng?” JaeJoong cùng YooChun qua một bên nói chuyện phiếm.

“Lúc nào cậu rảnh, tôi mời cậu ăn cơm.” YooChun cười vẻ có lỗi.

“Tâm trạng cậu cũng tốt quá nhỉ, có tiến triển rồi sao?” JaeJoong nhìn thấy JunSu đang đi qua bên này, lấy khuỷu tay hích YooChun một cái.

“Haha, nhờ phúc của cậu thôi.” YooChun vẻ đắc ý.

“Hừ, cậu cũng nên giúp lại tôi để trả ơn chứ nhỉ?” Nhìn vẻ mặt rạng rỡ của YooChun, JaeJoong nghĩ về tình cảnh của mình, không khỏi cảm thấy hơi khó chịu.

“Không thuận lợi sao? Chưa tiến triển gì à?” YooChun vội vàng tỏ vẻ quan tâm, “YunHo cũng khá cứng cỏi đấy.”

“Cậu xem thường tôi hả?” JaeJoong lườm một cái, “Tôi đã chuyển vào ở chung phòng với cậu ấy rồi.”

“A? Lợi hại thật!” YooChun tỏ vẻ bội phục.

“Trước mắt tôi phải chuẩn bị thi cuối kỳ đã, thi xong sẽ tính cách thu phục cậu ấy.”

“Nhắc mới nhớ, nghỉ hè cậu có kế hoạch gì không?”

“Còn chưa nghĩ nữa, hyung của tôi không ở nhà, về cũng chẳng biết nói chuyện với ai, không biết đi đâu mới tốt.” JaeJoong sửa lại đai lưng.

“Tôi định đi du lịch một chuyến, cậu có hứng thú không?” YooChun thuận miệng mời.

“Du lịch à...”

“Du lịch cái gì?” JunSu vừa tới, nghe được đúng câu cuối.

JaeJoong đột nhiên nảy ra một ý, liền đưa tay khoác vai YooChun, “Chúng tôi định nghỉ hè cùng nhau đi du lịch.”

“Chỉ có hai người các cậu?” JunSu quả nhiên mắc câu, lập tức truy vấn.

“Thì sao? Không được à?” JaeJoong cố ý khiêu khích.

“JunSu nếu thấy hứng thú thì đi cùng nhé?” YooChun thoát khỏi tay JaeJoong, nhìn thấy YunHo cũng đi qua bên này.

“Được, đi đâu? Tổ cũng đi.” JunSu lập tức đáp ứng.

“Chúng tớ đang bàn chuyện du lịch mùa hè, cậu có muốn cùng đi không?” YooChun lại quay qua YunHo.

“Đi đi, càng đông càng vui.” JunSu cũng góp lời.

YunHo nhìn về phía JaeJoong, cậu cố ý quay đầu qua chỗ khác.

“Tôi không có vấn đề gì.” YunHo đáp.

“Vậy quyết định trước như thế nhé, thời gian địa điểm cụ thể sẽ bàn sau.” YooChun vốn định du du lịch một mình, cuối cùng lại thành ra bốn người cùng đi.

JaeJoong nghiêm túc ngồi trước bàn học, sách giáo khoa mở ra để trước mặt, mắt chăm chú vào trang sách, nhưng ánh mắt cậu như nhìn vào hư vô, hoàn toàn thất thần.

Việc đổi phòng quả thật không đúng thời điểm chút nào, ngay trước đợt thi cuối kỳ. Cho dù JaeJoong trong lòng rất muốn tiến thêm một bước với YunHo, nhưng lại không thể không lo lắng đến kết quả thi được. Nếu kết quả không tốt, không những phải hoãn cả kỳ nghỉ hè đẹp đẽ cho việc ôn tập chuẩn bị thi lại, mà còn nhớ đâu đến thi lại cũng không qua, thì cậu sẽ đối mặt với bi kịch học lại, trở thành đàn em của YunHo.

JaeJoong không thể nào chấp nhận nỗi việc bị người khác xem như bình hoa di động, chỉ có gương mặt chứ không có đầu óc. Cho dù cậu chuyển trường đến đây là vì YunHo, nhưng thành tích học tập cũng nhất quyết không thể sút kém.

Tuy nhiên, nói là nói vậy, đụng đến bài ôn tập là JaeJoong lại thấy đau đầu. Quyết tâm lúc đầu không biết đã bay đến phương trời nào rồi, lưng thì như bị rút hết xương, cả người nằm dài ra bàn.

Cho dù có bản đề cương hết sức ngắn gọn súc tích của YunHo, nhưng sự vất vả gấp gáp trước kì thi không phải là điều mà người thường có thể chịu đựng nổi.

“Thi xong tớ nhất định bán hết đồng sách đó đi! Vừa nhìn đã thấy khó chịu!” JaeJoong vừa lật sách vừa lẩm bẩm.

“Im lặng!” YunHo nhắc nhở lần thứ n, nếu không tập trung tinh thần thì dù mắt nhìn sách cũng không ghi nhớ được, hoàn toàn không tốt.

JaeJoong quả thật im lặng một lúc, sau đó lại nghiêng đầu nhìn YunHo, giọng thương lượng, “Nếu tớ qua được kỳ thi này thì cậu có phần thưởng cho tớ được không? Như vậy tớ sẽ có động lực để cố gắng!”

Da mặt cũng quá dày đi! YunHo chút nữa bật ra câu ấy. Dựa vào cái gì tôi phải thưởng cho cậu? Ai đó mới phải tạ ơn tôi ấy!

JaeJoong nhìn sắc mặt không tốt của YunHo, lập tức chữa lại, “Nếu không thì, cậu thưởng cho tớ, rồi tớ lại thưởng cho cậu?”

YunHo rất là hoài nghi, “Cậu định thưởng gì cho tôi?”

JaeJoong đặt một ngón tay lên môi, chớp mắt với YunHo đầy quyến rũ, “Một nụ hôn!”

YunHo lườm cậu một cái, không thêm đáp lại.

“Oa, không ngờ lòng tham của cậu lớn vậy! Không lẽ muốn tớ lấy thân báo đáp?” JaeJoong tiếp tục đùa.

“Đó là phần thưởng cậu muốn thì có.” YunHo không nói thì thôi, khi đã mở miệng thì toàn lời sắc sảo.

“Vậy cậu có đồng ý thưởng không?” JaeJoong đi qua đứng cạnh bàn YunHo, nhìn anh từ trên xuống.

“Không phải đã nói sẽ cùng đi du lịch rồi sao?”

“Thực ra đó là dự định của tớ với YooChun, cậu chẳng qua là thuận tiện tham gia, không tính.”

“Hai người vốn định đi riêng với nhau?” YunHo nghe ra ý quan trọng nhất.

Lúc ấy chỉ là thuận miệng nói ra để gạt JunSu, đương nhiên không nên nói với YunHo như thế, cho nên JaeJoong lập tức chối, “Chỉ vì tớ không biết đi đâu mùa hè này, có người đi du lịch cùng thì tốt. Đi đây đi đó cũng thêm được chút kiến thức.”

Không biết làm sao, nghĩ đến cảnh JaeJoong cùng YooChun đi du lịch, cùng nhau ăn uống chơi đùa vui vẻ, YunHo cảm thấy trong lòng vô cùng không thoải mái. Ma xui quỷ khiến thế nào, lại bật ra câu: “Tôi cũng có thể đi cùng cậu.”

Lời vừa ra khỏi miệng, YunHo liền hối hận. Nhưng đã muộn rồi, JaeJoong hai mắt sáng lên, hét to một tiếng, “Tốt!”

YunHo đành phải nói thêm, “Để lần sau, lần sau tôi sẽ đi cùng cậu, lần này đi cùng mọi người thì tốt hơn.”

“Được.” JaeJoong cũng vui vẻ đồng ý. Không sao hết, YunHo bằng lòng là được, có tự nguyện thì đi chơi mới thoải mái.

Vì chuyến du lịch mùa hè! Cố lên!

JaeJoong như thể được truyền thêm năng lượng, biến thân thành diện mạo mới, tinh thần hưng phấn gấp một trăm lần toàn tâm toàn ý vào việc ôn tập.

Nỗi khổ sở của việc ôn tập trước kỳ thi không cần nhiều lời, cũng không kém người xưa phải “tóc buộc xà nhà, lấy dùi đâm chân” (Điển tích trong Tam tự kinh, chỉ việc học hành vất vả) là mấy, khoảng thời gian đó tất cả sinh viên đều dùng tình trạng thâm quầng của đôi mắt mà phỏng đoán tiến độ ôn tập của nhau. JaeJoong hầu như đêm nào cũng thức trắng, vẫn là YunHo mấy lần thấy vậy không chịu nổi liền cưỡng chế cậu lên giường đi ngủ, có thể JaeJoong mới không đến nỗi trở thành gấu trúc.

Có điều, dù là lâm trận mới mài gươm, không sắc thì cũng sáng. Cho nên khi thi xong, JaeJoong đã định liệu trước “Tuyệt đối không có vấn đề gì!” sau đó vui đầu ngủ suốt một ngày.

Đang trong thời gian chờ đợi kết quả thi, JaeJoong còn chưa định được chiến lược tấn công tiếp theo, thì YunHo đã thông báo, sau khai giảng sẽ là giải đấu Hapkido toàn quốc, cho nên ngay nghỉ phải dành thời gian tập luyện.

Đành vậy, JaeJoong oán hận nghĩ, xét việc YunHo vẫn biết dành ra thời gian cho chuyến du lịch, thi đấu xong xuôi đã rồi tìm cách bắt YunHo dành thời gian cho mình sau.

Mà phải đòi gấp đôi mới được!

“Thế giải thưởng lần này là gì? Không phải phiếu du lịch có thời hạn vớ vẩn như lần trước chứ?” JaeJoong hỏi Kim YoungWoon.

“Không, giải đấu toàn quốc toàn lấy tiền làm phần thưởng.”

“Bao nhiêu?”

“Giải nhất hai vạn (~64triệu), giải nhì một vạn (~32triệu), giải ba năm nghìn (~16tr)”

JaeJoong tính toán, tuy rằng ít thì ít thật, nhưng nếu có từng đó tiền, quỹ CLB sẽ dư dả khá nhiều, chi phí cho hện hồ trả hình ngoại khoá chắc chắn sẽ có.

“Tốt lắm! Mục tiêu của chúng ta là: Quán quân toàn quốc! Mọi người cố lên!” JaeJoong nhanh chóng biến thân thành thành viên nhiệt huyết của CLB.

Ba ngày sau, nhà trường công bố kết quả thi cuối kỳ. JaeJoong qua tất cả các môn, trong đó còn có một môn đạt loại Giỏi, thật khiến cho người khác phải choáng váng.

“Không phải cậu lại giở trò gì với giáo viên chứ?” Kim YoungWoon không sợ chết trên JaeJoong, lúc này hai người đã trở nên khá thân thiết.

“Lại nói lung tung gì đấy? Hừ, bản đại nhân là ‘thâm tàng bất lộ’, thực lực vượt xa cậu tưởng tượng hơi bị nhiều.” Cái đuôi của JaeJoong quả thực sắp vẩy lên tận trời rồi.

“Được rồi được rồi, ai chẳng biết cậu được YunHo giúp đỡ, bớt khoe khoang đi.” Kim YoungWoon không chịu nổi, xua xua tay.

“Biết ngay là cậu ghen tị.” JaeJoong làm mặt quỷ với cậu ta.

Di động đổ chuông.

JaeJoong nhận điện, “YooChun à?... Ừ, thi xong rồi... Đương nhiên qua hết.... Được, chiều gặp!”

“Park YooChun, tôi nói cho cậu biết, chức quán quân của giải đấu toàn quốc lần này là chúng tôi cầm chắc rồi, các cậu đừng nghĩ đến chuyện tranh giành!” Vừa thấy mặt, JaeJoong liền nhanh chóng phủ đầu một câu.

“Chuyện đó nói sau.” YooChun hoàn toàn không để ý, “Chúng ta bàn chuyện du lịch trước đã. Tôi có xem qua một số quảng cáo, định chọn ra một dịp cuối tuần đi ba ngày hai đêm ở đảo Lamma. Đây là địa điểm du lịch mới mở, phong cảnh đẹp, hải sản tươi ngon, có thể bơi hoặc lặn, còn có một công viên nước rất lớn, khách sạn đúng chuẩn 4 sao.” YooChun đem tờ giới thiệu đưa cho mọi người.

“Phải chọn dịp thời tiết tốt.” JaeJoong đối với sự kiện gặp bão kia vẫn khắc sâu trong lòng.

“Tất nhiên.”

“Tớ không có ý kiến gì.” JunSu đồng ý.

“Tôi thấy cũng được.” YunHo nói.

“Nếu tất cả đồng ý thì quyết định vậy nhé, tôi đi liên hệ đại lý du lịch.” YooChun nghiêm nhiên trở thành người phụ trách.

Kỳ nghỉ mùa hè, cuối cùng đã đến rồi!

16. Chương 16

Đến khách sạn, việc thứ nhất chính là chia phòng. Hai phòng đôi, phải xếp thế nào đây?

“Tôi với YunHo một phòng.” JaeJoong cầm lấy một chiếc chìa khoá.

“Vậy tôi và JunSu...” YooChun còn chưa nói xong đã bị JunSu cắt ngang, “Khoan đã.”

Ba đôi mắt quay sang nhìn JunSu.

JunSu do dự một chút, “Để tớ với JaeJoong một phòng.” Không muốn JaeJoong ở cùng phòng với YunHo, càng không muốn JaeJoong ở cùng YooChun, cho nên chỉ còn phương án cuối cùng, mình ở với JaeJoong.

Ngoài dự đoán của mọi người, JaeJoong lại nhún vai tỏ vẻ không sao hết. Thực ra trong lòng cậu đã sớm tính toán, đợi đến tối muộn sẽ đổi phòng với YooChun là được, chắc chắn cậu ta sẽ không phản đối.

Đem hành lý đơn giản sắp xếp xong, bốn người thay quần áo đi chơi.

Địa điểm thứ nhất, bãi biển.

Bốn chàng đẹp trai, mỗi người có một vẻ hấp dẫn khác nhau đồng thời xuất hiện trên bờ biển, lập tức trở thành trung tâm thu hút mọi ánh mắt. Tuy đã đeo kính râm, nhưng trong mắt JaeJoong và YooChun vẫn không giấu nổi vẻ đắc ý.

Nếu ra biển, hầu hết mọi người đều chọn bơi, nhưng JaeJoong lại thấy hứng thú với việc cưỡi mô tô nước hơn. JunSu vốn thích sự kích thích cũng không hèn mà cùng chọn nó. YunHo muốn lặn biển. Mà YooChun thì tạm thời tìm cái ô che nắng, nói phải thưởng thức cảnh biển đẹp trước đã.

JaeJoong phóng ánh mắt khắp bãi biển thưởng thức mỹ nữ mặc bikini, lại quay qua nhìn vẻ mặt không lấy gì làm thoải mái của JunSu, cuối cùng là vì vẻ ngớ ngẩn khó thấy của YooChun mà cười trộm. Lúc quay đầu lại, YunHo đã trang bị đầy đủ xong, chuẩn bị đi lặn rồi.

Cùng người yêu tay trong tay lặn xuống biển, ngắm những đàn cá màu cùng những rặng san hô rực rỡ, quả thực rất lãng mạn. Nhưng JaeJoong có chút không thích bộ đồ lặn cồng kềnh kia.

Do dự một lát, cuối cùng tính ham chơi trời sinh chiếm thượng phong, JaeJoong vẫn quyết định đi thuê mô tô nước để cưỡi.

Điều khiển mô tô ở trên mặt nước đập gió rẽ sóng quả thực mang đến khoái cảm thật đặc biệt. Cảm giác được tung hoành khắp nơi, nhanh chậm tùy ý, gió biển ùa vào mặt mang theo vị mặn nhưng đầy tươi mát, dưới chân sóng tung đầy những bọt trắng xoá, khiến tâm trí hoàn toàn rung động, cảm giác tuyệt vời đến mức không thể diễn tả bằng lời, người chưa từng trải nghiệm qua không thể nào cảm nhận được.

Cũng như hiện tại, JaeJoong hưng phấn đến mức muốn hét to.

“Á!” JaeJoong hét thật, nhưng không phải vì phấn khích quá độ, mà do khẩn trương quá độ. Một chiếc mô tô nước hướng đối diện đang phóng thẳng về phía cậu. Chẳng lẽ trên mặt biển rộng lớn lại xảy ra tai nạn ‘đâm xe’?

“Tránh qua đi!” JaeJoong lúng túng chuyển hướng xe sang bên phải.

“Á!” Đằng sau vang lên một tiếng thét chói tai.

JaeJoong quay đầu lại, chỉ thấy mô tô của JunSu, chắc hẳn JunSu theo sau cậu nhưng vì cậu ngoặt gấp nên cũng phải rẽ theo, rồi nhất thời không giữ nổi trọng tâm mà ngã xuống nước.

“Ồ?” JaeJoong vội vàng dừng lại, cẩn thận tìm kiếm thân ảnh của JunSu.

Chắc cậu ta cũng biết bơi, JaeJoong nghĩ, nhưng mặt nước vẫn không có xáo động gì.

Đợi 5 giây, JaeJoong quyết định nhảy xuống nước tìm.

Vào khoảnh khắc nhảy khỏi mô tô lao xuống nước, JaeJoong thoáng trông thấy đầu của JunSu nhô ra, ngay ở phía dưới cậu. Kết quả là đầu cậu đụng phải đầu JunSu, hai người va thành một đoàn, JunSu lại chìm xuống.

Đúng là đen như quạ!

Cuối cùng nhờ sự giúp đỡ của ‘thủ phạm’ gây nên vụ ‘đâm xe’ này, JaeJoong đem được JunSu lên mô tô, rồi nhanh chóng quay lại bờ biển.

JaeJoong để JunSu nằm xuống bãi cát, hoá ra cậu ta đã uống mấy ngụm nước biển rồi. JaeJoong nhấn mạnh xuống bụng JunSu để cậu ta ới hết nước ra, nhưng JunSu ới ra mấy ngụm rồi vẫn chưa tỉnh lại.

JaeJoong chớp mắt, nhìn thấy YooChun vì phát hiện có sự cố mà chạy qua bên này, lập tức nảy ra một ý. Cậu liền giả vờ kích động, “YooChun, JunSu bị rơi xuống biển, cậu nhanh làm hô hấp nhân tạo đi!”

Đang tình thế cấp bách, YooChun không còn tâm trí đâu mà phân biệt thật giả, cũng không để ý đám đông vây xung quanh, liền trực tiếp cúi đầu ôm lấy mặt JunSu, áp môi làm hô hấp nhân tạo.

Hai đôi môi vừa chạm nhau, còn chưa kịp truyền không khí qua, JunSu đã mở mắt.

“Cậu tỉnh rồi!” YooChun vui mừng.

JunSu nhấp nháy mắt, mắt mấy giây mới phản ứng được, trông thấy ánh mắt tò mò của mọi người, mặt liền đỏ lên, “Cậu... cậu...”

Vẻ thẹn thùng của JunSu khiến YooChun cũng trở nên ngượng ngùng, lúng túng giải thích, “Tớ chỉ... hô hấp nhân tạo... vì cậu bị ngất...”

Hai người mặt đỏ bừng cùng im lặng.

Đúng là thuần khiết quá đi! JaeJoong than thầm.

“Tốt rồi, YooChun, cậu đưa JunSu qua bên kia nghỉ một chút đi.” JaeJoong mở miệng, cậu sợ mình mà không lên tiếng thì hai người này không biết im lặng ngồi đây đến khi nào.

Chơi cũng đủ rồi, giờ đi tìm YunHo đã. Đợi YooChun JunSu đi rồi, JaeJoong vừa đi ra bờ biển vừa nhìn xung quanh.

Không chú ý đường đi, kết quả là đụng phải người.

Lùi lại hai bước, JaeJoong vừa ngẩng đầu, hai tiếng “JaeJoong oppa” khiến cho cậu muốn quay đầu bỏ đi luôn.

Nhưng đối phương lại đang rất kích động, “Đã lâu không gặp, JaeJoong oppa!”

Không còn cách nào khác, JaeJoong đành mỉm cười nhưng trong lòng chẳng hề vui vẻ gì, nói, “Thật trùng hợp.”

Bae Seul Ki, bạn gái đầu tiên của cậu, bởi vì thầy bói nói hai người không hợp nhau mà chia tay, lý do đó cho đến nay vẫn làm JaeJoong canh cánh trong lòng.

Cô ta đang khoác tay một người đàn ông khá điển trai, vẻ thân mật, JaeJoong đoán chắc đây là bạn trai hiện tại của cô nàng, vừa nảy cậu đụng vào chính người này.

“Đây là bạn trai của em, Choi Dong Wook; còn đây là bạn trai đầu tiên của em, Kim JaeJoong.” Bae Seul Ki nhiệt tình giới thiệu hai người với nhau. Xét trên một phương diện nào đó mà nói, thân kinh của cô nàng cũng không phải bình thường. Còn JaeJoong hoàn toàn không hứng thú với việc đứng đây tán chuyện với hai người này.

“Chào anh.” JaeJoong chào cho có lệ, định câu tiếp theo sẽ là “Tôi có chút việc phải đi trước.”

Nhưng cậu còn chưa kịp nói, Bae Seul Ki đã nhìn nhìn xung quanh, sau đó hỏi, “Oppa đi một mình thôi sao?”

Sắc mặt JaeJoong ảm đạm. Nếu để cô nàng này biết mình đang theo đuổi một người con trai, nhất định cô ta sẽ nghĩ vì mình bị cô ta nói lời chia tay => chịu đả kích nặng nề => hành động điên rồ. Thực ra lúc đây hai người đều là trẻ con, không hiểu tình yêu là gì, vừa chia tay hôm nay thì hôm sau đã chuyển mục tiêu sang người khác rồi, cũng không liên lạc gì với nhau nữa.

Mặc dù JaeJoong chưa bao giờ cho rằng việc mình thích YunHo là chuyện không nên để cho ai biết, nhưng ngay lúc này, cậu vẫn muốn trước mặt bạn gái cũ giữ được thể diện cùng tôn nghiêm của chính mình, vì thế cậu mỉm cười, “Anh đang đi đón honey nhà anh.”

“Thế ạ, vậy hôm nào bốn người chúng ta hẹn gặp nhau đi.” Ánh mắt Bae Seul Ki loé lên một chút, sau đó cười như bình thường.

“Chuyện đó nói sau.” JaeJoong đáp qua rồi bỏ đi luôn.

Đi được mấy bước, cậu nghe hai người phía sau nói chuyện.

“Bạn trai cũ của em trông cũng được nhỉ.”

“Có đẹp hơn em không?” Con gái vốn vô cùng miễn cảm với vẻ ngoài của mình.

... JaeJoong không nghe rõ anh ta trả lời thế nào.

“Một người con trai quá mức xinh đẹp sẽ khiến người khác không có cảm giác an toàn.” Bae Seul Ki chốt lại câu chuyện.

Không có cảm giác an toàn cái con khỉ! JaeJoong rất muốn quay lại nói, ngày trước là ai vì có bạn trai có vẻ ngoài xuất chúng mà suốt ngày kéo đi khắp nơi khoe khoang? Đúng là nói dối không biết ngượng.

JaeJoong bực bội tiếp tục đi về phía trước, chợt nhìn thấy một người mặc trang phục lặn đang đi từ dưới biển lên.

“YunHo!” JaeJoong vừa gọi vừa chạy lại.

Người đó tháo mặt nạ dưỡng khí ra.

Không phải YunHo. JaeJoong khẩn cấp phanh lại. Nhưng người đó đã phát hiện cậu lại gần, liền ngừng lên, vẻ mặt khó tin, “JaeJoong?”

Không lẽ hôm nay hoàng lịch viết “Không nên ra khỏi cửa” hay sao? JaeJoong lòng tràn đầy hối hận, biết thế đi chơi công viên nước cho rồi.

“Sao em lại ở đây? Đã lâu quá không gặp rồi!” Người kia hưng phấn tóm lấy tay cậu.

Bây giờ có muốn chạy cũng không được. JaeJoong miễn cưỡng lên tiếng, “HyeSung hyung.”

Shin HyeSung, con trai của sư phụ dạy Hapkido cho JaeJoong, xem như là sư huynh của JaeJoong, đồng thời là anh họ của Bae Seul Ki, hồi trước chính là nhờ HyeSung mà JaeJoong và Seul Ki mới quen nhau.

HyeSung đối xử với JaeJoong vô cùng tốt, nhưng cũng chính vì thế mà khiến JaeJoong đau đầu. Vị sư huynh này thương cậu như em trai ruột, cho nên đã ra sức tác hợp cậu và Bae Seul Ki để cậu thành em rể của mình. Sau khi chia tay với Seul Ki, cậu cứ thấy HyeSung là trốn, sau đó cậu lại chuyển nhà, HyeSung ra nước ngoài nên hai người mất liên lạc. Nhưng điều quan trọng nhất khiến cậu không muốn gặp HyeSung lúc này là: Sư huynh cậu rất ghét đồng tính luyến ái.

Shin HyeSung có gương mặt thanh tú, nhưng vóc dáng lại to cao. JaeJoong nhớ từng có nam sinh tỏ tình với HyeSung, nhưng đai đen Hapkido mà HyeSung đeo cũng không phải để làm cảnh, một cước đem người kia đá bay. Dáng vẻ hung hãn khi đó của HyeSung gây ấn tượng vô cùng sâu sắc với JaeJoong. Nếu như để anh biết bây giờ mình đang theo đuổi con trai, nhất định sẽ bị lôi đi giáo huấn. Nói không chừng HyeSung còn đến tìm YunHo để thuyết phục bằng vũ lực.

....Nghĩ thôi đã thấy đáng sợ rồi!

Nhất quyết không để HyeSung ngăn cản mình. JaeJoong cố gắng nghĩ ra lý do hợp lý để rút lui.

“Em đến đây một mình à?” HyeSung hỏi.

“Em đi cùng bạn.” JaeJoong đáp.

“Hyung đem theo mấy đệ tử của võ quán đến đây, vừa thi đấu xong nên cho mọi người đi chơi thoải mái một chút.” HyeSung mỉm cười, vì bất ngờ gặp được sư đệ yêu quý nên anh rất vui vẻ.

“Thi đấu ă?” JaeJoong mở to mắt. Phải rồi, nếu HyeSung hyung cũng tham gia giải đấu lần này, xem ra mình và YunHo muốn giành giải nhất cũng khá khó khăn.

“À phải rồi, Seul Ki cũng đến đây.” Chợt nhớ ra cô nàng đi cùng bạn trai, vẻ mặt HyeSung có chút áy náy.

“Em vừa gặp xong.” JaeJoong hoàn toàn không để ý.

“Em nghỉ ở đâu? Có kế hoạch gì không? Hay anh em mình tìm chỗ ngồi nói chuyện đi, nhiều năm không gặp rồi!” HyeSung kích động, muốn kéo JaeJoong đi luôn.

Không phải chứ! JaeJoong trong lòng muốn khóc, cái gì cậu cũng chưa kịp làm mà.

YunHo! YunHo cậu ở đâu? Nhanh tới cứu mạng >.

JaeJoong cố gắng gượng cười, “Hyung, bây giờ em còn có việc, hôm khác gặp được không ạ?”

“Vậy em cho hyung số điện thoại đi.”

JaeJoong tiếp tục trốn tránh, “Dạo này em phải trốn một kẻ đáng ghét nên chuẩn bị đổi số, hay hyung cho em số của hyung đi.”

“Cũng được.” HyeSung không nghi ngờ gì.

Phù, cuối cùng cũng đối phó được. JaeJoong thở ra một hơi dài.

“JaeJoong.”

Khoé môi JaeJoong giật giật, lại nữa!

YunHo lúc này đã lên bờ, cởi trang phục lặn, nhìn thấy JaeJoong đang cùng một người lạ nói chuyện, liền cất tiếng gọi cậu.

“JunSu đâu? Không phải đi cùng cậu sao?” YunHo thuận miệng hỏi.

“Cậu ta đi cùng YooChun qua bên kia rồi.” JaeJoong trả lời xong, quay đầu qua nhìn đến HyeSung đang quan sát YunHo.

Vừa định giới thiệu hai người với nhau, HyeSung liền mỉm cười xã giao, “Jung YunHo phải không? Không ngờ cậu lại quen biết JaeJoong.”

Thấy đối phương biết tên của mình, YunHo nhìn kỹ lại vài lần, có vẻ quen mắt, “Chúng ta có quen nhau sao?” Giọng nói không chắc chắn lắm, ánh mắt YunHo hướng qua JaeJoong dò hỏi.

“Tôi từng xem cậu thi đấu trong giải toàn quốc năm ngoái, quả thật rất lợi hại, nhưng năm nay nếu cậu muốn giành ngôi quán quân thì phải qua được cửa của tôi đã.” HyeSung kiêu ngạo tuyên bố.

Hoá ra là đối thủ, YunHo chợt hiểu, “Chuyện đó phải thử mới biết được.”

Lúc nói câu này YunHo không có ý gì đặc biệt, nhưng vẻ lạnh nhạt của anh dễ bị người khác hiểu lầm là ngạo mạn.

Thấy HyeSung có vẻ không vui, JaeJoong vội vàng kéo YunHo đi, không quên nói với HyeSung, “Hyung, chúng em có việc đi trước.”

“Nhớ gọi điện thoại cho hyung nhé.” HyeSung dặn.

“Em biết rồi.” JaeJoong lôi YunHo đi, vội vã như thể có quái vật đang đuổi theo vậy.

17. Chương 17

Ánh nắng buổi chiều vô cùng chói chang, bao phủ khắp mặt đất, khiến JaeJoong sau khi đi dạo một vòng liền quyết định quay về bể bơi khách sạn chơi còn sướng hơn.

Trên đường về, vì dây giày bị tuột phải cúi xuống buộc lại nên JaeJoong bị tụt lại phía sau một chút, đến lúc ngẩng lên đi tiếp thì trông thấy một anh chàng ngoại quốc đang đi tới, tóc vàng mắt xanh, thân hình cường tráng, mũi cao mắt sâu, nói chung cũng khá điển trai.

JaeJoong vô tình liếc nhìn một cái, lại chạm phải ánh mắt anh ta, anh ta liền mỉm cười với cậu. JaeJoong ngẩn người, theo bản năng cũng cười lại.

Không hề ngờ được đối phương lại đi thẳng đến trước mặt cậu, “Xin chào, có thể làm quen được không?” Phát âm còn có chút gượng gạo.

Anh ta đang bắt chuyện với cậu? JaeJoong có chút không rõ người này chỉ đơn thuần là quá mức nhiệt tình hay còn có hàm ý khác.

“Cùng đi uống một ly nhé?” Anh ta định khoác tay lên vai cậu.

“Không!” JaeJoong tránh được.

“Tôi rất thích cậu.” Đột nhiên anh ta nói đầy nghiêm túc.

Không phải là ‘nhất kiến chung tình’ (tình yêu từ cái nhìn đầu tiên) đấy chứ? Người nước ngoài cũng mạnh bạo thật! JaeJoong có chút kinh hãi, nhưng lập tức lắc đầu cự tuyệt, “No!”

“Why?” Người đó lại nói một loạt câu tiếng Anh, vì nói quá nhanh nên JaeJoong nghe không hiểu.

“JaeJoong?” Vừa lúc YunHo phát hiện JaeJoong đi tụt lại phía sau liền quay lại tìm.

JaeJoong lập tức vòng tay ôm lấy YunHo, hôn lên má anh một cái rồi quay sang giải thích với người nước ngoài kia, “He is my darling.”

Người nước ngoài rất có phong độ, cũng không lằng nhằng thêm, chỉ nhún vai tỏ vẻ đáng tiếc rồi bỏ đi.

YunHo đại khái cũng hiểu được tình huống, nhìn nhìn bàn tay đang nắm lấy khuỷu tay mình, không nói gì.

JaeJoong có chút đắc ý, “Haha, anh ta cũng hiểu được là chúng ta rất xứng đôi.”

“Đi thôi, YooChun JunSu đang đợi.”

“Ừ đi.” JaeJoong tiếp tục khoác tay YunHo không buông, lúm đồng tiền như hoa.

Mà YunHo cũng để yên cho JaeJoong làm thế.

Tiện nghi và dịch vụ tại khách sạn cũng khá đầy đủ. Bốn người ở phòng tập thể thao tập mấy giờ liền đến khi đổ mồ hôi đầm đìa, cảm thấy vô cùng sảng khoái.

Vận động mạnh xong rất dễ đói, lại nghe nói buổi tối có bắn pháo hoa và biểu diễn ca nhạc, nên bốn người nhanh chóng ăn bữa chiều rồi ra biển tìm sẵn vị trí đẹp.

JunSu nói khát nước, cả bốn lại vào một cửa hàng tiện lợi.

YunHo thấy YooChun vội vàng vợ một hộp BCS cùng một lọ không biết là thứ gì, tò mò nhìn qua, phát hiện đó là KY. “Cậu mua cái này làm gì?”

YooChun nhếch môi cười, “Đêm nay tớ sẽ đổi phòng với JaeJoong, phải chuẩn bị trước chứ.”

YunHo sửng sốt.

YooChun tránh qua đi tính tiền.

YunHo nhìn nhìn, do dự một lát, rồi cũng đưa tay ra lấy một lọ. Uhm, đi du lịch thế này... chuẩn bị sẵn sàng cũng tốt hơn.

Trên bờ biển rất đông người, tuy các đôi tình nhân là chủ yếu, nhưng cũng có nhiều cô gái đi cùng nhau, mà đối với họ, bốn chàng đẹp trai anh tuấn không đi cùng bạn gái như thế này vô cùng ít gặp, cho nên đám YunHo JaeJoong nhận được không ít ánh mắt chú ý của mọi người.

“Chúng ta qua bên kia đi.” Sau khi nhìn một vòng, JaeJoong phát hiện một chỗ dưới tàng cây ở phía xa. Khoảng cách vừa phải, người cũng ít.

“Bùm! Bùm! Bùm!” Pháo hoa rực rỡ đủ sắc màu bắt đầu nổ bung trên không rồi rơi xuống, hệt như cơn mưa sao băng, trong nháy mắt cả bầu trời đêm rực sáng. Tuy khoảnh khắc ngắn ngủi nhưng cũng đủ khiến tất thấy ngỡ ngàng kinh ngạc.

“Đẹp thật!” JaeJoong sóng vai đứng cạnh YunHo, ngắm nhìn ánh sáng lan toả khắp trời, không nén nổi liền cảm thán.

Quay đầu lại muốn nhìn biểu tình của YunHo, khoé mắt lại trông thấy rất nhiều đôi tình nhân đang ôm hôn nhau.

Phải rồi, lấy trời làm tấm màn, xem pháo hoa như tiếng pháo chúc mừng, ở dưới bầu trời đầy sao ôm nhau hôn nhau, đó là chuyện vô cùng lãng mạn cũng vô cùng hạnh phúc.

JaeJoong kéo áo YunHo một cái, thu hút sự chú ý của anh.

“Sao?” YunHo cúi xuống, chỉ thấy JaeJoong chạm nhẹ ngón tay lên môi mình, chớp chớp mắt đầy quyến rũ, rồi đôi môi hồng như cánh hoa khẽ hé ra, mời gọi, “Kiss.”

Trong hoàn cảnh này, tâm tình YunHo vốn đã thoải mái rất nhiều, không do dự liền vui vẻ tuân mệnh. Tay trái ôm lấy eo JaeJoong, tay phải nâng cằm cậu, chiếm lấy đôi môi mềm mại kia một cách chuẩn xác.

JaeJoong cũng thuận thế ôm lấy cổ YunHo, hưởng thụ hạnh phúc trời cho này.

Đã có kinh nghiệm từ lần trước, hai người nhanh chóng chìm đắm vào nụ hôn này, hai đầu lưỡi rất nhanh đã quấn quýt lấy nhau, một dòng chỉ bạc không kịp nuốt chảy xuống từ khoé miệng hai người.

Sự nhiệt tình bất ngờ của YunHo khiến JaeJoong thiếu chút nữa không chống đỡ được, khắp khoang miệng khoang mũi đều tràn ngập hương vị của anh, khả năng hô hấp gần như bị tước đoạt. Lần đầu tiên hôn nhau nồng nhiệt như thế khiến hai chân cậu như nhũn ra, phải dựa vào YunHo mới không bị ngã.

YunHo hơi rời môi JaeJoong ra một chút để cậu có thể hít thở, nhưng vẫn quyến luyến chạm môi vào môi cậu, dùng đầu lưỡi liếm lên đôi môi đỏ như cánh hoa. Tư vị này quả thật quá sức ngọt ngào, khiến anh chẳng muốn dừng lại.

“Thích không?” Trong lúc môi hai người vẫn đang quấn quýt, YunHo khẽ hỏi.

Cái gì? JaeJoong không phản ứng kịp.

Không hề ghét bỏ, thậm chí còn thích nụ hôn với cậu ấy, đây hẳn là biểu hiện thích cậu ấy mất rồi, YunHo nghĩ, hoàn toàn không phải chỉ là sự hấp dẫn về mặt thể xác, mà người con trai này có thể dễ dàng khiến anh không khống chế được cảm xúc của chính mình. Bắt đầu từ khi nào mà mình đã quen với sự hiện diện của cậu ấy ở bên cạnh?

Khoé môi YunHo cong lên thành một nụ cười dịu dàng, khiến JaeJoong nhìn thấy phút chốc liền ngẩn người.

Từ giờ cứ như vậy đi, thuận theo tự nhiên, thật mong chờ không biết JaeJoong sẽ tiếp tục xuất ra chiêu gì mới để theo đuổi anh.

Nụ cười trên môi YunHo càng lúc càng rạng rỡ, anh lại cúi xuống hôn lên môi JaeJoong. Hao tâm tổn sức suy nghĩ lý do làm gì chứ, anh muốn hôn cậu ấy, liền hôn, hai bên đều tình nguyện, có gì mà không thể?

Mặc dù có chút không hiểu tình hình ra làm sao, nhưng JaeJoong biết người đang để hết tâm trí vào nụ hôn với mình chính là YunHo, vậy là đủ rồi. Cậu liền nhắm mắt lại, đáp lại anh với sự nhiệt tình không hề thua kém.

Mà YooChun với JunSu ở ngay đó, đối diện màn kiss live kia chỉ biết trợn mắt nhìn. Hai người này cũng quá can đảm đi, còn không để ý xem đây là chỗ nào nữa.

JunSu vốn nghĩ mình sẽ rất khó chấp nhận chuyện này, nhưng thực ra cảm xúc chủ đạo trong cậu lúc này lại là sự ngưỡng ngùng. Cậu vô thức lùi lại, đụng phải YooChun, hai người quay sang nhìn nhau mãi cho đến khi JunSu nhận thấy khát vọng trong mắt người kia.

Mặt JunSu nóng lên, cúi đầu tránh đi ánh mắt người trước mặt, “Tở qua bên kia xem pháo hoa.”

“Tớ cũng đi.” YooChun lo lắng JunSu trốn mất, cũng đi theo.

...

Bị hôn đến mức toàn thân nóng lên, JaeJoong không kiềm chế nổi liền yêu cầu, “Chúng ta về phòng đi.”

“Ừ.” YunHo nghe vậy liền dứt khoát kéo JaeJoong đi về. Cuối cùng thì mấy thứ đồ mua hồi nãy cũng đã đến lúc sử dụng.

Tuy rằng thấy lạ vì YunHo hoàn toàn khác bộ dáng ‘giả vờ đứng đắn’ ở trường, thay vào đó lại còn chủ động, nhưng JaeJoong đương nhiên không ngạc nhiên đến mức đem chuyện này ra hỏi, chỉ đơn thuần cứ đắm chìm trong hạnh phúc này thôi.

“JaeJoong!”

JaeJoong dừng một chút, nhưng lại làm ra vẻ không nghe thấy gì, tiếp tục bước nhanh hơn về phía trước.

“JaeJoong!” Tiếng gọi càng to.

YunHo không rõ chuyện gì nên dừng lại, quay đầu nhìn ra sau.

Mà YunHo đã dừng, JaeJoong cũng không còn cách nào đi tiếp nữa.

“Hóa ra đúng là em!” Đúng vậy, người khiến cho JaeJoong chỉ muốn bỏ chạy chính là Shin HyeSung.

Hồi nãy Seul Ki nói có một đôi nam sinh đang ôm hôn nhau anh còn không tin, sau khi nhìn qua thì thấy họ thích nhau là chuyện của họ, không liên quan đến anh thì thôi, ai ngờ Choi Dong Wook lại nói một trong hai người đó nhìn rất giống bạn trai cũ của Seul Ki, anh liền cẩn thận nhìn lại, quả thật thấy giống, muốn đi lại xem kĩ hơn thì vừa lúc hai người kia đi tới, liền gặp nhau.

Shin HyeSung nhứ mày nhìn hai bàn tay của YunHo và JaeJoong đang nắm chặt.

JaeJoong vội vàng bỏ tay ra, giống cậu học trò nhỏ ngoan ngoãn đứng yên, chờ giáo huấn. Trong lòng cậu, ngược lại, đầy oán hận: Ông trời ơi là ông trời, chỗ này đông người như vậy, tại sao lại cố tình để hyung ấy nhìn thấy con??? Không biết hyung ấy có thấy cảnh hôn nhau không nữa?

“JaeJoong, quan hệ giữa hai người là thế nào?” Shin HyeSung hỏi thẳng, anh cho rằng mình có trách nhiệm làm rõ chuyện này.

“Chuyện đó thì liên quan gì đến anh?” YunHo cảm giác có chuyện không hay, liền bước qua chắn phía trước JaeJoong.

“Tôi là sư huynh của JaeJoong, nhìn JaeJoong lớn lên, không thể để cậu ấy lầm đường lạc lối được!” HyeSung hai tay khoanh trước ngực, vẻ nghiêm khắc.

Thấy dáng vẻ JaeJoong đầy tội nghiệp, YunHo đột nhiên nảy sinh mong muốn bảo hộ cậu, “JaeJoong đang sống rất tốt, không cần anh phải quan tâm.”

“JaeJoong! Trả lời câu hỏi của hyung!” HyeSung không nhìn YunHo, trực tiếp hỏi JaeJoong.

JaeJoong ló ra từ phía sau YunHo, cười ha ha định khoả lấp chuyện này, “Hyung đừng dữ thế, em với bạn học cùng đi xem pháo hoa thôi mà, đâu có vấn đề gì!”

“Bạn học?” HyeSung hừ lạnh một tiếng, “Hyung không biết em với bạn học thân thiết đến nỗi có thể hôn nhau cơ đấy!”

Hyung ấy thấy rồi! Trong đầu JaeJoong nhanh chóng tính toán, Làm sao bây giờ? Liệu mình phủ nhận hay là...

YunHo vô cùng không thích giọng điệu như thể bắt gian tại giường của HyeSung, anh và JaeJoong hôn nhau thì sao, việc gì phải ngại anh ta? “Học trưởng, chúng tôi đang hẹn hò, ôm hôn nhau cũng chẳng phải việc lớn.”

JaeJoong chấn động, cậu không nghe lầm chứ, YunHo cứ nhiên lại thừa nhận? Cậu còn tưởng không biết phải chờ tới năm nào tháng nào mới có thể nghe anh nói những lời này.

“Nhưng hai cậu đều là con trai! JaeJoong, đầu óc em có vấn đề rồi phải không?” HyeSung bắt đầu mất bình tĩnh.

“Em thích cậu ấy mà.” JaeJoong nhỏ giọng nói, không dám trực tiếp tranh cãi với HyeSung.

“Kim HeeChul biết không? Hyung sẽ nói cho cậu ta biết!” HyeSung định đem anh trai của JaeJoong ra áp chế cậu.

“Hyung ấy có biết, là em nói với hyung ấy đầu tiên, mà hyung ấy cũng đồng ý rồi.” JaeJoong có chút đắc ý.

“Đầu óc của HeeChul cũng hỏng rồi sao?? Thật đúng là...!!! Làm sao em lại có thể hẹn hò với một cậu con trai cơ chứ??” HyeSung tức giận đến mức không còn để ý gì đến hình tượng.

“Nhưng em thích cậu ấy.” JaeJoong lặp lại, ngại sắc mặt khó coi của HyeSung nên cũng không dám lớn tiếng.

“Em đi theo hyung!” HyeSung đưa tay ra kéo JaeJoong đi.

YunHo theo phản xạ nắm lấy tay còn lại của cậu.

“Á!” Bị hai người kéo về hai hướng khác nhau, JaeJoong bị đau kêu lên.

YunHo lập tức bỏ tay cậu ra. HyeSung liền nhân cơ hội đó đem JaeJoong đi.

JaeJoong vội vàng ra dấu OK với YunHo để anh khỏi lo lắng. Quen biết sư huynh này lâu như vậy, cậu đảm bảo có thể an toàn trở về.

Thật sự không phải lo lắng sao? YunHo nhìn theo hai người đi xa, khẽ nhún mày.

18. Chương 18

HyeSung đưa JaeJoong về phòng khách sạn của anh, vừa khép cửa đã bắt đầu vấn tội cậu, “Kim JaeJoong! Thành thật kể hết từ đầu tới cuối cho hyung nghe!”

Hyung nghĩ hyung là quan toà hay là cha em vậy? JaeJoong nói thầm trong lòng, quần đông quần tây, cái gì cũng quần, hết như bà quần gia, “Hyung, đây là chuyện của em, em đã không còn nhỏ nữa, em biết mình đang làm gì.”

“Cậu ta theo đuổi em hay em theo đuổi cậu ta?”

“Là em chủ động.” JaeJoong thành thật thừa nhận.

“Rốt cuộc em nghĩ cái gì trong đầu chứ?” HyeSung bùng nổ, “Lúc trước em quyết định học Hapkido không phải là để đối phó với mấy tên khốn có ý định xấu với em hay sao?”

“YunHo thì khác, em thích cậu ấy.” JaeJoong phản bác.

“Em thích cậu ta ở điểm gì? Em đâu phải đồng tính?”

“Em cũng biết mình không phải đồng tính. Em chỉ là thích YunHo thôi, điểm gì cũng thích cả, ngay từ lần đầu tiên nhìn thấy cậu ấy đã thích rồi.”

HyeSung đột nhiên bình tĩnh lại, “Em có thật lòng không?”

“Có. Đây là lần đầu tiên em có ý nghĩ muốn ở bên cạnh một người, muốn người đó chỉ nhìn em, chỉ cười với em, nói chuyện thật dịu dàng với em, em muốn tiếp xúc thân mật với người đó, chỉ cần nghĩ đến người đó thôi cũng đã thấy vui rồi, mỗi một hành động, mỗi một câu nói của người đó đều có thể chi phối cảm xúc của em. Em không biết tại sao, nhưng sự thật chính là như vậy.” JaeJoong lần đầu tiên bộc bạch tâm ý của mình.

“Em kiên quyết như vậy? Vậy còn cậu ta thì sao? Cũng thật lòng thích em?” HyeSung hỏi lại.

“Ít nhất cậu ấy cũng đã thừa nhận chúng em đang hẹn hò, không phải sao?” JaeJoong cảm thấy nỗ lực của mình cuối cùng cũng đã được đáp lại.

“Em không sợ những người xung quanh phản đối hay sao?”

“Đến lúc này thì mới chỉ có hyung không đồng ý thôi.” JaeJoong chu miệng.

“JaeJoong, lại đây.” Vẻ mặt của HyeSung đột nhiên dịu đi, còn dang rộng hai tay ra với cậu.

“Hyung định làm gì?” Sự thay đổi đột ngột của HyeSung khiến JaeJoong không hiểu ra làm sao.

“Thôi không nói chuyện đó nữa, đã lâu không gặp rồi, để hyung ôm em một cái.” HyeSung vẫn cười dịu dàng.

“À.” JaeJoong không biết HyeSung định làm gì, nhưng vẫn nghe lời để HyeSung ôm.

“Có cảm giác gì?”

“Cảm giác gì là gì ạ?”

“Được hyung ôm như vậy em có cảm giác gì không?” HyeSung kiên nhẫn giải thích cho cậu.

JaeJoong cố gắng tìm từ thích hợp để hình dung, “Uhm thì... thấy thoải mái, an tâm, ấm áp...”

“Vậy mới nói,” HyeSung buông JaeJoong ra, mỉm cười đắc thắng như thể đã nắm được nhược điểm mấu chốt, “Em căn bản là thích cảm giác được người lớn tuổi hơn quan tâm mà thôi, giống như hội chứng ‘luyện phụ tình kết’, ‘luyện huynh tình kết’ vậy!” (Hội chứng thích những người lớn tuổi hơn mình do thiếu thốn tình cảm của cha mẹ từ nhỏ)

JaeJoong trợn mắt, không hiểu tại sao HyeSung có thể rút ra một cái kết luận như vậy.

HyeSung tiếp tục thao thao, “Bởi vì cha em mất sớm, HeeChul lại không phải là một người anh biết chăm sóc tốt em mình, cho nên em mới quay sang tìm kiếm tình cảm ở những người khác. Ngày xưa em cũng toàn bám lấy hyung, nhớ không?”

“Hyung định nói, em thích YunHo là vì muốn tìm thấy sự ấm áp ở cậu ấy, giống như tình thương của cha hoặc là tình thân khác?” JaeJoong cố gắng nắm bắt mạch suy nghĩ của HyeSung.

“Đúng vậy! Cuối cùng em cũng hiểu ra rồi! Đó chẳng qua là ảo giác thôi, không phải tình yêu.” HyeSung vừa gật đầu vừa nhấn mạnh.

Đúng mới lạ đó! Hồi nãy ôm HyeSung cậu chẳng nghĩ gì, nhưng chỉ cần được YunHo ôm là cậu tự nhiên muốn được hôn, muốn tiến thêm một bước nữa, hai chuyện này có chỗ nào giống nhau chứ?

“Hyung, em có dục vọng với YunHo, em muốn cùng cậu ấy làm chuyện đó, hyung hiểu chưa? Em rất tỉnh táo, tuyệt đối không có ảo giác gì.” JaeJoong dứt khoát nói thẳng.

HyeSung như bị hắt một gáo nước lạnh, vẻ mặt không dám tin nhìn JaeJoong, “Em... em...”

Sau một lúc lâu, anh như kẻ bại trận, chán nản cúi đầu, “Thôi quên đi, hyung không quản em nữa. Nếu sau này hối hận, bị bỏ rơi thì cũng đừng đến tìm hyung mà khóc.”

“Hyung, em biết hyung rất tốt với em. Đừng nói gở như vậy, hyung phải chúc em hạnh phúc mới phải chứ.” JaeJoong ôm lấy HyeSung làm nũng.

“Em về đi, hyung không quan tâm nữa.” HyeSung đẩy cậu ra cửa, nỗi thất vọng này không thể nói hết bằng lời.

...

Ở một lối rẽ trên hành lang, JaeJoong đụng phải bạn trai của Seul Ki đang đi tới, theo phép lịch sự, cậu gật đầu chào anh ta.

Lúc sắp đi qua, anh ta lại cười đầy đen tối, nói một câu, “Hoá ra cậu thích đàn ông.”

JaeJoong lập tức trừng mắt, “Liên quan gì đến anh?”

Anh ta không để ý, tiếp tục đi, nhưng lại nói tiếp đầy ngả ngớn, “Dĩ như vậy người ta không thích đâu.”

“Không khiến anh quan tâm!” JaeJoong nhìn theo lưng anh ta, hừ, xem như biết thức thời, nếu anh ta còn lằng nhằng nhất định cậu sẽ cho anh ta biết tay.

Trở lại khách sạn thì đã khuya, JaeJoong nghĩ một chút, rồi nhấn chuông cửa phòng YunHo.

Đợi một lát không ai ra mở cửa, JaeJoong lại nhấn thêm mấy lần nữa, vẫn không có động tĩnh gì.

Chìa khoá phòng còn chưa đổi với YooChun nên không thể vào, JaeJoong lấy di động ra, không biết giờ này gọi điện có làm phiền cậu ta không.

Chần chừ mất một lúc, JaeJoong đành từ bỏ ý định, phá hoại chuyện tốt của người khác nhất định sẽ bị báo ứng.

Nhấn cho YunHo một tin, rồi đứng chờ anh mở cửa.

Đến khi YunHo ra mở cửa, thấy JaeJoong đang vô cùng nhàm chán ngồi bệt trên mặt đất.

“Hồi này tôi đang tắm, không nghe thấy tiếng chuông.” Anh giải thích, trên người vẫn đang mặc áo choàng tắm, dây lưng hơi buông lỏng, cơ ngực rắn chắc như ẩn như hiện, tóc rối vẫn còn ướt nước, trông vô cùng gợi cảm.

“Thơm quá!” JaeJoong nhào vào ngực YunHo, vùi mặt vào cổ anh hít thật sâu mùi hương tươi mát sau khi tắm, thuận tiện đá chân ra sau đóng cửa lại.

“Sư huynh có làm khó dễ không?”

“Không, không có việc gì hết.” JaeJoong ngẩng đầu nhìn vẻ mặt quan tâm của anh, bỗng nảy sinh cảm giác muốn hôn anh. “Làm sao bây giờ? Tôi rất muốn hôn cậu.”

“Thì hôn đi.” YunHo mỉm cười.

Hai người đang hôn nhau đầy nồng nhiệt, cửa đột nhiên bật mở.

Là kẻ nào không biết xem giờ thế????

YunHo buông JaeJoong ra.

Ngoài cửa là YooChun, cậu ta lập tức hiểu rằng mình đến sai thời điểm.

“Tôi chỉ qua lấy chút đồ thôi, đi ngay bây giờ.” Trước khi JaeJoong kịp nổi điên, YooChun vội giải thích.

JaeJoong bực bội ngồi lên giường, dưới ánh mắt như muốn giết người của cậu, YooChun nhanh chóng cầm đồ rồi đi khỏi.

YooChun quay lại phòng của JunSu, JunSu lúc này đang chăm chú xem một trận bóng đá châu Âu, YooChun vào cũng không thèm liếc mắt.

YooChun đột nhiên thấy buồn bực, nói không chừng đêm nay YunHo và JaeJoong sẽ có bước đột phá trọng đại, còn mình thì sao? Sớm biết thế này đã không đổi phòng với JaeJoong, tự nhiên lại dằng tiện nghi cho cậu ta.

Đăm đăm nhìn JunSu hơn một phút đồng hồ, vẫn chẳng có phản ứng gì.

YooChun không nhịn được nữa liền lên tiếng, “JunSu à, không còn sớm nữa, đi ngủ đi.”

“Không sao, bây giờ đang đi nghỉ mà. Trận đấu gay cấn thế này không thể không xem.” JunSu vẫn nhìn TV.

Qua vài giây, JunSu đột nhiên quay lại nhìn YooChun, khó hiểu hỏi, “Tại sao cậu lại ở đây? Tôi ở cùng phòng với JaeJoong cơ mà?”

“À, cậu ấy nói muốn đổi phòng với tớ.” Không ngờ tới JunSu lại phân tâm phát hiện chuyện này, YooChun vội biện hộ cho mình, JaeJoong ơi là JaeJoong, không phải tôi không giúp cậu, là ông trời không giúp cậu đấy nhé.

JunSu đứng dậy đi ra phía cửa, YooChun vội vàng đuổi kịp, khuyên, “Cậu không muốn ở cùng phòng với tớ đến thế à? YunHo và JaeJoong có thể đã đi ngủ rồi, đừng đánh thức họ nữa.”

Nhưng JunSu vẫn đi đến phòng YunHo nhấn chuông, làm sao có thể để hai người đó chung phòng chứ? Cho dù mình và YunHo không còn hy vọng gì, cũng không thể chủ động đưa cậu ấy lên giường JaeJoong như vậy được.

Ai vậy? Nếu vẫn là Park YooChun nhất định phải chém cậu ta. Cậu ta không biết kẻ thích phá đám rất dễ bị đánh hay sao?

JaeJoong tức giận ra mở cửa.

Khí thế bừng bực tắt phụt khi đụng phải cái nhìn lạnh lùng của JunSu.

“JunSu à...?” JaeJoong có chút chột dạ.

“Cậu ở chung phòng với tớ cơ mà, không nhất thiết phải chiếm giường của YooChun làm gì, làm cậu ta không có chỗ ngủ.” JunSu nói xong liền quay về phòng mình.

“Cái tên ngốc việc thành thì ít việc hỏng thì nhiều này!” JaeJoong cho YooChun một đá, YooChun nhanh nhẹn tránh được. “Nhanh chóng thu phục Kim JunSu đi! Tôi không muốn ngủ cùng phòng với cậu ta!” JaeJoong đẩy đẩy YooChun.

“Tớ cũng muốn thu phục cậu ấy, nhưng mà khó khăn quá.” YooChun thở dài.

“Cậu đúng là vô dụng, nhu không được thì phải cương chứ!” JaeJoong bày cách.

“Cho tớ xin đi! Cậu tưởng đôi chân đá bóng bao nhiêu năm của cậu ấy là giả sao? Huống hồ dựa trên tính cách của JunSu, tớ mà làm quá chỉ sợ sau này cậu ấy xem tớ như kẻ thù.”

“Tóm lại là cậu tự mà nghĩ cách giải quyết!” JaeJoong không thêm để ý nhiều như vậy, đóng luôn cửa.

“Ồ này!” YooChun không phản ứng kịp, kết quả là bị nhốt luôn bên ngoài.

“Cậu định mặc kệ YooChun ở ngoài đó à?” YunHo tuy không đi ra, nhưng vẫn nghe rõ chuyện ngoài cửa.

“Đảm bảo JunSu sẽ thu nhận cậu ta.”

Dù thế nào thì JunSu cũng từng thổ lộ với anh, nếu cứ không để ý cảm nhận của cậu ta mà thần nhiên hện hò với JaeJoong, thế nào cũng làm tổn thương lòng tự trọng và tình cảm của JunSu. Người vốn kiêu ngạo như JunSu có thể sẽ không chịu nổi.

“Sao thế?” JaeJoong nhạy cảm phát hiện biểu tình khác thường của YunHo.

“Cậu nên qua phòng JunSu đi.” YunHo quyết định, dù sao hai người vẫn còn rất nhiều thời gian.

“Vì sao chứ?” JaeJoong kinh ngạc nhìn anh.

“Lúc sáng JunSu nói muốn ở cùng phòng với cậu, không phải cậu cũng không phản đối sao?”

“Khi đó tớ nghĩ đến tối đổi phòng cũng kịp.” JaeJoong biện giải.

“Cậu thử đặt mình vào vị trí của JunSu, nghĩ hộ cậu ta một chút, đừng quá đáng quá. Dù sao cậu ta cũng là bạn tốt của tôi.”

“Vậy sao cậu không đặt mình vào hoàn cảnh của tớ mà nghĩ đi? Chỉ vì tớ nghĩ có thể ở cùng với cậu nên tớ mới đồng ý.” JaeJoong tỏ vẻ không thoải mái.

YunHo nhú mày, “Cũng không nhất thiết là ngay lúc này ở đây, sau này....”

“Hả?” JaeJoong nghi hoặc nhìn anh.

YunHo thở dài, “Về trường rồi nói sau.”

“Nói bây giờ không được à?” JaeJoong muốn truy đến cùng.

“Ý của tôi là,” YunHo nói đơn giản, “Tôi đã nói cùng cậu hẹn hò thì sẽ không đổi ý, cậu không cần phải vội vàng dùng thân thể để ràng buộc tôi! Sau này cơ hội chúng ta ở cùng nhau còn rất nhiều!”

“Cậu....” JaeJoong nói không nên lời. Nhưng gương mặt cậu dần ửng đỏ. Ai muốn dùng thân thể để ràng buộc YunHo chứ? Nói vậy.

Sau đó JaeJoong cúi đầu, ngoan ngoãn đi ra cửa.

Mở cửa, YooChun vẫn còn đứng ngoài hành lang.

“Vào đi.” JaeJoong nói với YooChun, rồi đi về phòng JunSu.

JunSu vẫn đang xem bóng đá. JaeJoong cuộn mình trong chăn, hồi tưởng lại một loạt sự kiện ngày hôm nay, đặc biệt nhớ đến từng câu nói của YunHo, nhin không được liền len lén cười.

Đêm đã khuya, nhưng vẫn còn có người không ngủ.

19. Chương 19

Bữa sáng ngày hôm sau, trên bàn ăn chỉ có ba người, JunSu vì thức đêm xem bóng đá nên vẫn còn đang ngủ bù.

“Hôm nay định đi đâu chơi?” JaeJoong cần thừa nhìn YooChun.

“Đi công viên nước nhé, chỗ đó chơi cũng được!”

“Ok! Thế thì xuất phát luôn!”

Ba thanh niên đẹp trai vừa xuất hiện đã thu hút sự chú ý của toàn bộ mỹ nữ ở đây. JaeJoong đương nhiên theo sát YunHo một tấc không rời, còn YooChun bị bỏ rơi đi phía sau, cậu ta vốn đang không vui nên gương mặt có chút u buồn, trong mắt các cô gái lại càng thêm vài phần cuốn hút.

Không bao lâu sau đã có vài cô gái mạnh dạn tiếp cận YooChun, rồi vừa cười vừa nói rủ nhau chơi đùa đầy vui vẻ.

Casanova vẫn mãi là Casanova mà thôi~ JaeJoong tặng YooChun ánh mắt đầy khinh thường. Thực sự rất muốn JunSu trông thấy vẻ mặt vui đến quên trời đất của cậu ta lúc này.

Quay sang kéo áo YunHo, cậu lôi anh đi chơi mấy trò cảm giác mạnh. Lướt sóng, trượt nước, càn mào hiểm càn tốt, cậu rất thích cảm giác tim đập mạnh rồi hết chói tai.

Cứ chơi như vậy, một buổi sáng nhanh chóng trôi qua.

Hai người đã tiêu hao khá nhiều thể lực, quyết định về khách sạn ăn trưa. YooChun không biết đã đi đâu mất nhưng hai người cũng chẳng quan tâm, dù sao cậu ta cũng trưởng thành rồi, không lạc được.

“Không phải tớ phơi nắng nhiều bị đen đấy chứ?” Trong khi chờ đợi đồ ăn được đưa ra, JaeJoong cẩn thận xem xét cánh tay của mình, “Rõ ràng tớ đã bôi kem chống nắng rồi mà.”

Đen thì không biết có phải không, nhưng rõ ràng da JaeJoong đang ửng đỏ. YunHo quay sang xem, đoán là do làn da quá nhạy cảm nên hơi bị cháy nắng.

“Ăn cơm xong thì về phòng nghỉ ngơi. Để tôi đi mua thuốc.”

“Ừ.”

YooChun quả nhiên không quay về khách sạn, nên JaeJoong thành công tiến vào chiếm giữ phòng của YunHo.

YunHo cầm trên tay thuốc trị cháy nắng vừa mua, vỗ vỗ giường, “Nằm sắp xuống, tôi giúp cậu thoa thuốc trên lưng.”

JaeJoong ngoan ngoãn làm theo.

YunHo nhẹ nhàng thoa thuốc lên phần lưng cũng đỏ ửng của cậu.

Chất thuốc mát lạnh được xoa đều lên làn da cháy nắng, đem lại cảm giác thoải mái, JaeJoong vô thức thốt ra, “Để chịu quá!”

Nhưng cảm giác hưởng thụ này chẳng được bao lâu. YunHo đưa thuốc cho cậu, vỗ vỗ vai cậu ý nói có thể ngồi dậy rồi, “Những chỗ còn lại cậu tự mình thoa đi.”

“Cậu đã giúp thì giúp cho trót đi, thoa hết hộ tớ.” JaeJoong định nhét lại tuýp thuốc vào tay YunHo.

“Có phải cậu với không đến đâu?” YunHo cự tuyệt, sau đó nằm xuống giường, còn quay lưng lại không nhìn cậu.

“Giúp tớ thoa đi mà.” JaeJoong ngồi bên YunHo nài nỉ.

“Thuốc này mùi lạ lắm, cậu qua giường YooChun mà thoa.”

“YunHo đáng ghét!” JaeJoong liền giận. Cái người này, cho dù đã thừa nhận hẹn hò rồi vẫn chẳng khác gì lúc trước, không dịu dàng cũng chẳng biết quan tâm gì hết, đáng ghét chết được!

Hừ! Chớp mắt một cái, JaeJoong bóp ra tay một lượng lớn thuốc mỡ, rồi quẹt vào cổ YunHo.

“Cậu làm gì vậy?” Thấy lạnh lạnh ở cổ, YunHo phản ứng rất nhanh, lật người lại áp chế JaeJoong.

“Ai bảo cậu nói tớ thoa thuốc xong có mùi lạ!” JaeJoong trừng mắt nhìn anh.

“Mùi lạ thật mà!” YunHo thẳng thắn.

“Còn nói nữa!” JaeJoong giẫy dụa lại muốn quẹt thêm thuốc lên người YunHo.

YunHo giật lấy tuýp thuốc trên tay JaeJoong ném ra xa, thế là xong, sau đó vỗ vỗ vai JaeJoong nói, “Ngোন, đừng làm loạn nữa, ngoan ngoãn ngủ đi.” Cảm giác mềm mại dưới bàn tay khiến anh chợt ý thức được JaeJoong vì để thoa thuốc mà đã cởi trần.

YunHo đột nhiên ngừng động tác, vẻ mặt cũng có chút khác thường, khiến JaeJoong tò mò nhìn anh.

Anh không nói gì, buông JaeJoong ra rồi đi vào phòng tắm, mở vòi nước rửa mặt.

Làm sao thế nhỉ? JaeJoong vẫn chẳng hiểu gì hết.

Rửa mặt xong, YunHo đi ra thấy JaeJoong vẫn đang ngồi nguyên trên giường mình, cảm thấy thật bất đắc dĩ, “Cậu mặc quần áo vào, qua giường YooChun ngủ đi.”

Hai người con trai cao lớn nằm chung giường đúng là chật thật, thế nên JaeJoong thức thoir từ bỏ ý định ngủ cùng giường với YunHo.

Buổi trưa yên tĩnh, JaeJoong ngủ rất say, mãi đến khi điện thoại của cậu đổ chuông.

“JaeJoong à? Tớ đang ở một quán bar gần khách sạn, không gian rất được, đồ ăn cũng ngon, còn có chương trình biểu diễn nữa. Qua chơi đi!” Là YooChun, kẻ mà dù bị bỏ quên vẫn có thể tự mình tìm trò vui ‘tự sướng’ được.

Đi bar à... Hồi trước quả thực JaeJoong rất thích đến mấy chỗ này, nhưng từ sau khi gặp YunHo thì hầu như chẳng đi nữa. Câu nói của YooChun lại gợi lên hứng thú của cậu, vì thế JaeJoong bước xuống giường, “Được, chỉ đường cho tớ đi!”

Còn YunHo dù sao cũng đang không có việc gì làm, cũng đi theo JaeJoong.

Lúc này, người bị bỏ quên lại chính là JunSu.

Đến bữa tối, JunSu chờ mãi không thấy ba người kia, nghĩ có thể ba người đang chơi bên ngoài còn chưa về, nên ăn tối một mình rồi về phòng tiếp tục xem bóng đá. Nhưng xem đến 9 giờ vẫn chẳng thấy ai về, JunSu liền gọi di động cho YooChun, có đổ chuông nhưng không ai nghe máy. Nghĩ nghĩ, lại quay sang gọi cho YunHo, vẫn không ai nhận cuộc gọi, nhưng ngay lúc JunSu định dập máy thì nghe tiếng YunHo trả lời. Đầu dây bên kia quả thực rất ồn ào, nhưng rồi nhanh chóng yên tĩnh lại, có lẽ YunHo đã đi đến một nơi khác để nói chuyện.

“Mọi người đang ở đâu? Còn chưa về à?”

“Bọn tôi đang ở bar, JaeJoong với YooChun còn chơi chưa đủ, có tôi trông chừng rồi, cậu không phải lo.”

“Thế à...” JunSu cắn môi, có chút do dự.

“VẬY NHÉ, TÔI CÚP MÁY ĐÂY.” YunHo nói xong liền ngắt máy.

JunSu đắm đắm nhìn màn hình TV nhưng hoàn toàn không biết mình đang xem cái gì, bóng đá từ trước tới nay vẫn chiếm địa vị độc tôn trong lòng cậu, nhưng bây giờ dường như nó đã đánh mất sức hấp dẫn.

Ba người đó đều đi bar, JunSu vốn không thích chỗ vừa ồn ào vừa mù mịt khói thuốc như vậy, nhưng đột nhiên cậu cảm thấy muốn đi một lần để biết được tại sao mọi người đều thích đến đó, cũng để biết ba người kia đang ở đó làm gì.

JunSu lại gọi điện, “YunHo? Các cậu đang ở bar nào vậy? Đường đi như thế nào?”

“JunSu muốn đến đây.” YunHo cúp điện thoại, rồi quay qua nói với JaeJoong đang ở bên cạnh.

“Thế á?” JaeJoong thấy YooChun đang hào hứng trò chuyện với mấy người đẹp gần đó, liền mỉm cười đầy gian xảo. Đến đúng lúc lắm! Để cho cậu ta thấy được bộ mặt thật của cái tên YooChun đào hoa này!

“Lại định bày trò gì sao?” YunHo vừa thấy nụ cười đó của JaeJoong, biết ngay cậu lại có tính toán.

“Không có. Chúng ta qua đó nhảy đi.” Vừa lúc DJ bật một bản nhạc sôi động, JaeJoong liền kéo YunHo ra nhảy.

Hai người ở giữa sàn nhảy cuồng nhiệt vùng tay đá chân, động tác vừa mềm dẻo lại vừa mạnh mẽ khiến những người xung quanh hoan hô cổ vũ. Rõ ràng không tập trước, cũng không thỏa thuận gì, nhưng hai người lại nhảy vô cùng ăn ý.

Mọi người tự động lùi lại tạo thành vòng tròn vây quanh lấy YunHo và JaeJoong.

Xoay eo, ngã người, lắc hông, tay lượn sóng... JaeJoong càng nhảy càng hưng phấn, càng nhảy càng gọi cảm, đầy khiêu khích. Thi thoảng cậu lại chớp chớp đôi mắt to đầy yêu mị, phóng điện khắp nơi.

Không biết từ đâu xuất hiện một cô gái trang điểm rất đậm, mặc short siêu ngắn cùng bra định chen vào giữa hai người cùng nhảy, JaeJoong đến liếc cũng không thèm liếc cô ta một cái, nhẹ nhàng xoay người lướt sang bên cạnh YunHo, bắt đầu vũ đạo đầy nóng bỏng.

Phần trình diễn vừa mạnh bạo vừa khiêu khích này khiến mọi người vỗ tay reo hò.

Nhảy xong, hai người nhìn nhau thở. Sau đó, giữa tiếng huýt sáo cùng vỗ tay ầm ĩ, YunHo kéo JaeJoong rời đi.

“YunHo!” JunSu sau khi vào đây đã phát hiện người đang ở trung tâm sàn nhảy là YunHo và JaeJoong, nhưng không thể nào chen vào được, hét to lên cũng bị tiếng ồn xung quanh át đi, đành đứng đó nhìn hai người đi mất.

Không còn cách nào khác, đành phải cố gắng tìm YooChun trong ánh sáng mờ ảo của nơi này.

Vậy mới nói JunSu không thích, hay đúng hơn là rất ghét đi bar, nơi mà cả nam lẫn nữ đều buông thả bản thân, ánh sáng lúc mờ lúc tỏ, lại thêm âm thanh ồn ã, cậu vừa vào đã muốn ra luôn rồi. Thật không hiểu tại sao nhiều người thích đến đây như vậy.

...

“Cậu đặc ý đến thế à?” YunHo kéo JaeJoong đến một góc yên tĩnh hơn một chút, anh đang rất buồn bực không hiểu JaeJoong học ở đâu mấy động tác quyền rũ như vậy.

“Đương nhiên rồi.” JaeJoong cười đầy tự kiêu, lại hỏi lại, “Tớ nhảy không đẹp à?”

Chính là nhảy quá đẹp mới nguy hiểm đó, YunHo rất không vui.

“Đi nhờ chút nào!” Có người chen qua đẩy JaeJoong nhào lên người YunHo.

A? JaeJoong mở to mắt nhìn YunHo. Trong khoảnh khắc thân dưới của hai người chạm nhau, nếu cậu không nhầm, thì YunHo đang có phản ứng?

Từ WC gần đó truyền ra tiếng rên rỉ mơ hồ, mà xem chừng không chỉ có một đôi, khiến người nghe được phải đỏ mặt.

YunHo oán hận nhìn JaeJoong, “Nếu không muốn lần đầu tiên diễn ra ở cái chỗ lộn xộn này thì câm miệng lại cho tôi, không được động đây!” Giọng nói vừa lạnh lùng vừa cứng rắn.

JaeJoong ngoan ngoãn đứng yên, tay che miệng, nhưng thật khó để cậu có thể che giấu niềm hạnh phúc đang tràn ngập trong lòng này.

...

Ở bên kia, sau khi nhầm vài người, cuối cùng JunSu cũng đã nhìn thấy YooChun.

Có mấy cô gái đang ngồi cạnh YooChun, cậu ta vừa cười vừa trò chuyện, gương mặt rạng rỡ, đáng vẻ như cá gặp nước kia JunSu chưa từng thấy qua.

JunSu cứ đứng vậy nhìn YooChun, đột nhiên cảm thấy khoảng cách giữa mình và cậu ta khó mà vượt qua được. Chỉ cách có vài bước, lại hoàn toàn không nhắc nổi chân.

Người kia không phải YooChun mà cậu biết, YooChun là người bạn vẫn ở bên cùng cậu đá bóng hay nghe cậu kể khổ, đối với cậu đó là điều đương nhiên. Chỉ cần cậu cần, YooChun đều cố gắng làm vừa lòng cậu. Cậu thích YunHo, còn YooChun thích cậu, nhưng cậu cũng không thấy có vấn đề gì, vẫn yên tâm đón nhận sự quan tâm của YooChun.

Nhưng mà, lúc này cậu mới biết, hoá ra đối với ai YooChun cũng dịu dàng như vậy, mình cũng chẳng phải trường hợp đặc biệt gì.

Lúc bị YunHo từ chối cậu còn có thể tìm YooChun để được an ủi, nhưng đến khi cả YooChun cũng không cần cậu thì cậu biết làm gì đây?

JunSu ngẩn người đứng yên tại chỗ, ánh mắt nhìn thẳng vào YooChun.

Trong lúc vô tình ngẩng lên, YooChun chợt trông thấy thân ảnh của JunSu, sững sốt một lúc, nhìn lại, quả đúng là cậu ấy. Nhưng cậu ấy đến nơi này làm gì?

Đẩy cô gái ngồi cạnh ra, YooChun đứng dậy đi về phía JunSu.

Bị phát hiện rồi! JunSu đột nhiên quay người bỏ chạy. Không biết vì cái gì, đột nhiên không muốn gặp YooChun, không muốn nói chuyện với cậu ấy. Trong đầu đang vô cùng hỗn loạn, cậu rất muốn tìm một nơi để tĩnh tâm suy nghĩ.

Thấy JunSu chạy, YooChun càng khẩn trương. Tại sao vừa nhìn thấy mình đã bỏ chạy? Đây là ý gì? Hình như không phải do JunSu còn giận sau chuyện tự tiện đổi phòng hôm qua, vậy rốt cuộc là làm sao?

YooChun vội vàng đi theo.

YunHo và JaeJoong vừa đi tới, chỉ kịp nhìn thấy YooChun đuổi theo JunSu chạy ra ngoài.

“Tớ cá với cậu, JunSu nhất định đâu không lại YooChun!” JaeJoong ngهنh mặt nhìn YunHo.

“Đồng ý. Nhưng xét tính cách của JunSu, YooChun cũng phải khá vất vả đấy!” YunHo cũng đồng tình với cậu.

“Haizz, đúng là phiền toái!” JaeJoong nhăn nhăn mũi, rồi kéo tay YunHo. “Không chơi nữa, mình về.”

Hì hì, xem ra đêm nay có thể được ở chung phòng với YunHo rồi.

20. Chương 20

So với tốc độ của cầu thủ đá bóng như JunSu, đến khi YooChun đuổi theo ra phía ngoài đã không còn thấy người đâu.

Sao lại chạy nhanh như vậy? YooChun thiếu não, chẳng còn tâm trạng nào mà quay về bar, nghĩ chắc JunSu sẽ về khách sạn nên cũng quyết định quay về.

Về phần JunSu, cũng vì chạy quá nhanh, đến khi thấy mệt mới dừng lại, mới phát hiện mình đang ở một nơi xa lạ.

Đây là nơi nào? Làm sao để quay lại? JunSu nhìn xung quanh, cố gắng tìm biển báo hoặc bảng chỉ đường nào đó.

Không có. Mà ở nơi vắng vẻ thế này, muốn tìm người hỏi đường cũng không dễ, chứ đừng nói là vẫy xe.

Chỗ tối, thường phát sinh một số chuyện mờ ám.

JunSu nghe có tiếng người lao xao ở ngõ nhỏ phía trước liền đi qua. Đó là ngõ cụt, phía trong có vài người, nghe tiếng bước chân của JunSu liền quay lại, tất cả bọn họ đều trông không rõ mặt.

Không biết là ai hét một tiếng “Cứu với!”, sau đó là tiếng kêu đầy đau đớn, hình như bị đánh. Tiếp đó, có bốn tên tiến lại gần, vây lấy JunSu, “Nhóc con, hôm nay xui xẻo rồi.”

Đám người này là lưu manh sao? JunSu cảnh giác, không lên tiếng.

“Ngoan ngoan nộp tiền ra thì cho mày đi!” Quả nhiên là câu nói kinh điển trong phim truyền hình.

Sống 20 năm trên đời, JunSu chưa từng gặp qua tình huống như thế này, nhưng tinh thần trọng nghĩa khiến cậu không chịu khuất phục.

Thừa dịp đám lưu manh chỉ mãi chú ý đến JunSu, một bóng người nho nhỏ lén lút định chạy trốn. JunSu cảm thấy mình phải có nghĩa vụ che giấu cho cậu bé đó.

Cậu cố gắng trấn định, sau đó nói, “Tôi không có tiền, mà cho dù có cũng không đưa cho mấy người.”

“A! Nó chạy rồi!” Mấy tên lưu manh phát hiện đối tượng định cướp lúc đầu đã bỏ trốn, tiền sắp đến tay lại chạy mất.

JunSu nhanh chóng bước qua chặn đường bọn chúng.

“Đều do mày phá đám! Hôm nay không giáo huấn mày một chút thì không hả nổi cơn tức này!” Đám lưu manh tiến sát về phía JunSu, chuẩn bị ‘giáo huấn’ cậu.

Ra khỏi quán bar, JaeJoong kêu đói bụng, YunHo liền đưa cậu đi mua đồ ăn khuya.

Đang lúc đứng chờ đồ ăn, JaeJoong vô tình trông thấy một cậu bé hoảng loạn chạy ra từ một ngõ nhỏ không xa lắm, vừa chạy vừa không ngừng nhìn lại, giống như có thứ gì đó đáng sợ đang đuổi theo.

Tò mò, lại tranh thủ lúc YunHo không để ý, JaeJoong lập tức chạy qua.

Đi đến gần đó thì nghe có tiếng đánh nhau, JaeJoong hưng phấn chạy nhanh hơn, đến lúc thấy rõ ràng người đang bị vây đánh là JunSu, cậu không chần chừ liền nhập cuộc.

Vốn là con trai, không thể nói JunSu không biết đánh nhau, nhưng có đánh cũng chỉ là đánh chơi giữa đám học sinh chân tay yếu ớt, bản thân cậu chưa từng đối mặt với những hành động đầy ác ý như vậy. Hơn nữa,

lấy một chọi bốn, thể hình cậu cũng không bằng bọn chúng, nên JunSu ứng phó khá chật vật. Cậu cũng đã trúng vài đòn, may mà không phải ở chỗ yếu hại.

Đang lúc JunSu không biết làm thế nào, đột nhiên trong đầu hiện lên gương mặt của YooChun.

Sau đó, cứu tinh xuất hiện.

JunSu chợt nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết, nắm đấm định giáng xuống mặt mình bị văng sang hướng khác, lúc này cậu mới nhìn ra điều gì vừa xảy ra.

Là Kim JaeJoong!

Cậu ta hiển nhiên đã quen đánh nhau, hơn nữa đám lưu manh này chỉ có bốn tên. Chỉ thấy JaeJoong linh hoạt di chuyển giữa đám đối thủ, mà không, mấy tên lưu manh này hoàn toàn không xứng là đối thủ của JaeJoong, cũng chẳng biết cậu ta xuất hiện từ đâu, chỉ biết mỗi quyền mỗi cước của cậu ta đều đánh trúng bọn chúng, còn cố ý tấn công vào nơi nhạy cảm nhất. Chỉ mấy phút mà cả bốn tên đều bị đánh gục. Nhìn thấy bọn chúng lăn lộn rên rỉ trên mặt đất, JunSu cũng không khỏi rùng mình, nhất định là rất đau.

“Xong!” JaeJoong phui phui tay, cũng không thêm liếc mắt mấy kẻ thua cuộc kia, quay sang lời JunSu đi khỏi đó.

JunSu lúc này mới phục hồi lại tinh thần, đi theo JaeJoong ra khỏi ngõ.

YooChun ở trên đường lại gặp được YunHo, lúc này đã mua xong đồ ăn, giờ đang tìm JaeJoong.

“Không đuổi kịp JunSu à?” YunHo thấy YooChun đi một mình, nhất thời hiểu ra.

“Cậu ấy chạy nhanh quá.” YooChun ảo não oán giận, “Cậu nói xem, tại sao cậu ấy lại bỏ chạy?”

“Cậu đi mà hỏi JunSu ấy.” YunHo quay đầu, nhìn thấy JaeJoong đã trở lại. Còn cái người đi phía sau cậu, không phải JunSu thì còn ai?

JaeJoong và JunSu đã đi đến dưới ánh sáng của đèn đường, YooChun thét lên đầy sợ hãi, “JunSu!”

Khoé miệng JunSu bị xây xước, má phải bầm tím, quần áo màu trắng cũng bị lấm bẩn, vẻ mặt có chút khó chịu.

“Hai người đến chậm rồi, bỏ lỡ màn anh hùng cứu mỹ nhân vô cùng dũng mãnh của tớ!” JaeJoong kiêu hãnh tuyên bố.

“Đừng có ba hoa!” JunSu phủ nhận, “Cái gì mà anh hùng cứu mỹ nhân? Aimuốn cậu cứu!”

“Hắc hắc, dù sao sự thật chính là cậu được tôi cứu.” JaeJoong biết cậu ta chỉ mạnh miệng, nên không thêm so đo.

“Rốt cuộc là làm sao vậy?” YooChun vội hỏi, “JunSu, cậu bị cướp hả?”

“Không phải.” Giọng JunSu đầy bức bối, cảm thấy nếu để YooChun biết mình ngay cả mấy tên côn đồ đều đánh không lại thì thật mất mặt.

“Làm sao thế?” YunHo nhìn JaeJoong.

“Không có việc gì đâu, thôi mình về đi.” JaeJoong bởi vì vừa làm việc tốt nên rất thoải mái, kéo YunHo đi luôn.

Nhận thấy JunSu không muốn nói nhiều, YooChun cũng không hỏi nữa, định lát nữa quay về sẽ hỏi JaeJoong. Dù sao chuyện cũng đã xảy ra rồi, quan trọng là xử lý hậu quả thế nào.

“Chúng ta đi mua thuốc về sát trùng nhé, nếu không mai lại càng sưng hơn.”

“Ừ.”

...

Mua xong thuốc quay về khách sạn, YooChun xung phong nhận việc đến phòng JunSu giúp cậu bôi thuốc, nhưng bị JunSu nghiêm mặt cự tuyệt, ‘Rằm’ một tiếng nhốt luôn cậu ta ngoài cửa.

Buồn bực, YooChun đành quay về phòng của mình và YunHo, tranh thủ hỏi thăm tình hình từ phía JaeJoong.

JunSu cẩn thận dùng gương để bôi thuốc vào vết thương, ai da, đau thật.

Không ngờ tới mình lại được JaeJoong cứu, cứ thế nợ cậu ta một cái ân tình, thật là phiền toái. Nhìn vẻ ngoài cậu ta yếu ớt không ngờ đánh nhau dũng mãnh như vậy, đúng là khiến người khác giật mình.

Là vì cậu ta học Hapkido hay sao? YooChun và YunHo cũng học Hapkido, nhưng khi thi đấu thì khí thế hoàn toàn khác, một người ưu nhã, một người ổn trọng, đều “khí định thần nhân” (khí tức ổn định, thần sắc thư thái) mà giành chiến thắng. Không biết nếu gặp phải tình huống như đêm nay thì hai người họ sẽ có phản ứng ra sao.

Vừa rồi nhìn đến gương mặt bầm dập của mình trong gương, JunSu cũng phải giật mình, chắc vì thế nên YooChun mới lo lắng như vậy. Không biết vì sao, trong lòng bỗng trở nên thoải mái. Nhưng lại nghĩ đến dáng vẻ đào hoa ngồi giữa đám con gái của YooChun, cơn tức lại dâng lên.

Hừ, việc mình phải chạy loạn trên đường rồi gặp phải cơ sự này, xét đến cùng hình như là do YooChun gây ra. Nếu không phải vì cậu ta, sự việc này sẽ không phát sinh.

“JunSu à!” Đang nghĩ đến YooChun, cậu ta đã xuất hiện luôn rồi.

JunSu chỉ mở hé cửa, không định để YooChun vào.

“Cậu làm sao mà lại giận tớ?” YooChun cười khổ.

“Không giận, cậu cũng không phải để ý đến tớ làm gì. Thật có lỗi đã quấy rầy cậu tán tỉnh người đẹp.” JunSu không phát hiện ngữ khí của mình vô cùng chua.

Hả? Sao nghe như cậu ấy đang ghen vậy? YooChun sửng sốt.

Nhìn vẻ mặt YooChun, JunSu nhận ra mình vừa lỡ miệng, vội vàng ra lệnh đuổi khách, “Còn việc gì nữa không? Không còn thì để tớ nghỉ ngơi.”

Nhìn tớ có vẻ giống như không có việc gì lắm hả? YooChun định nói nữa, nhưng mở miệng ra lại không biết nói gì, cuối cùng đành phải nói câu, “Vậy cậu nghỉ ngơi nhé.”

YooChun xoay người bỏ đi, vừa đi được hai bước, cánh cửa phía sau đột nhiên mở ra.

YooChun mừng rỡ quay lại, nhưng JunSu chỉ thản nhiên nói một câu, “Đừng quên nhắc JaeJoong không được ở nhầm phòng đấy nhé!” rồi đóng cửa.

YooChun lại cúi đầu quay về thuật lại lời của JunSu với JaeJoong.

JaeJoong tàn bạo đem gối ném hết lên người YooChun, “Park YooChun! Cậu tán gái thành thần như vậy tại sao gặp JunSu lại ‘mất điện’ hả? Nhìn biểu hiện ghen của cậu ta rõ ràng như vậy, còn không biết nói mấy câu ngọt ngào mà thu phục cậu ta đi? Thời khắc mấu chốt như vậy lại không biết nắm bắt! Sao cậu vô dụng như thế hả?”

“Phải phải phải, tôi lãng phí cơ hội mà đại nhân lao tâm khổ tứ tạo ra cho tôi, là tôi sai.” YooChun cúi đầu nhận tội.

“Hôm nào đó nên cùng JunSu giải thích rõ ràng, cậu ấy thiếu cảm giác an toàn nên mới vậy.” YunHo thông cảm vỗ vỗ vai YooChun.

“Biết rồi.” Làm sao YooChun không biết JunSu vướng mắc ở đâu, nhưng cậu vẫn thấy bản thân mình vô tội, cả năm cả tháng ở bên cậu ấy thì không được để ý, mới một lần bị phát hiện đang uống rượu tâm tình cùng mấy cô gái đã bị cho out rồi, sao lại khắt nghiệt như vậy?

“Tôi mặc kệ cậu đấy!” JaeJoong ném nốt cái gối vào YooChun, sau đó buồn bực quay về phòng.

Trong bóng đêm, JaeJoong và JunSu mỗi người quay về một hướng, nằm đầu lưng vào nhau. JaeJoong nghe thấy từ chiếc giường bên kia, JunSu vẫn đang liên tục trở mình, nhưng rất khẽ.

Đột nhiên, JunSu bật ra một câu, “Cám ơn.” Âm thanh không lớn nhưng ban đêm yên tĩnh nên nghe rất rõ.

Tuy câu nói đó không đầu không đuôi, nhưng JaeJoong biết cậu ta cảm ơn chuyện lúc tối, vì thế rất lịch sự đáp lại, “Không cần khách khí.”

“Cậu chưa ngủ?” Giọng JunSu có vẻ kinh ngạc.

“Chưa!” Nếu tôi ngủ rồi thì cậu nói cho ai nghe? JaeJoong cũng kinh ngạc không kém.

JunSu im lặng.

Đến lúc JaeJoong chuẩn bị chìm vào giấc ngủ, thì giọng JunSu lại vang lên, “JaeJoong, cậu nói cậu thích YunHo, đó là cảm giác như thế nào?”

Nghĩ tới nghĩ lui, JunSu cảm thấy loại chuyện này chỉ có thể hỏi JaeJoong. Thứ cảm tình đặc biệt dành cho người cùng giới với mình, không thể đi hỏi mấy bạn học nữ được, cũng không tiện hỏi bạn bè bình thường, mà đi hỏi YooChun với YunHo thì càng không thể. Chỉ còn có thể tham khảo JaeJoong. Cho nên, tuy rằng hơi liều lĩnh, nhưng bây giờ đang là đêm khuya thanh vắng, trong phòng chỉ có hai người, lợi dụng bóng tối để che dấu tâm tư của mình, JunSu quyết định hỏi.

“Uhm... là lúc nào cũng muốn nhìn thấy cậu ấy, chỉ cần có cậu ấy ở bên là sẽ vui vẻ, thấy cậu ấy ở bên người khác chỉ muốn lôi cậu ấy đi, muốn cậu ấy chỉ đối tốt với tôi, chỉ cười với tôi, muốn tôi trở thành người đặc biệt nhất trong lòng cậu ấy...” JaeJoong cố gắng nghĩ, nhưng cơn buồn ngủ đang kéo đến khiến cậu có chút mơ hồ, “Nói chung cảm giác là như thế...”

Chỉ cần cậu ấy ở bên sẽ thấy vui vẻ, nhìn thấy cậu ấy ở bên người khác chỉ muốn đem cậu ấy kéo đi, muốn cậu ấy chỉ cười với mình, chỉ đối tốt với mình, muốn trở thành người đặc biệt nhất trong lòng cậu ấy.... JunSu suy nghĩ. Chính mình, từng có hy vọng như thế đối với YunHo, nhưng sau khi bị YunHo từ chối, kể từ lúc nào thì ánh mắt đã dừng lại ở YooChun? Từ khi nào, đối với YooChun lại nảy sinh tình cảm hơn cả tình bạn? Đó là dấu hiệu cho thấy, người mà mình đang thích, là YooChun phải không? Có thật như thế không?

Nghĩ đi nghĩ lại, JunSu phát hiện đối với giả thiết này, một chút bài xích mình cũng không có. Dù sao từ trước đến nay YooChun vẫn ở bên mình, bây giờ từ bạn bè thành người yêu, chắc cũng không có thay đổi gì quá lớn.

Được rồi, quyết định chấp nhận YooChun, điều kiện đầu tiên là không được để mình nhìn thấy cậu ta cùng người khác cười cười nói nói, nếu muốn ở bên Kim JunSu này, thì phải một lòng, phải bỏ cái thói xấu đi đến đâu cũng có hoa đào bay đầy trời mới được!

Thở ra một hơi dài, JunSu thấy tâm tình tốt hơn rất nhiều. Nào, đi ngủ thôi.

Park YooChun, tôi lại giúp cậu việc lớn, nhanh chuẩn bị đại lễ cảm ơn đi. JaeJoong mang theo nụ cười chìm vào giấc mộng.

21. Chương 21

Tuy nói là du lịch 3 ngày 2 đêm, nhưng đến ngày thứ ba, ăn sáng xong bốn người đã ra ga đi tàu về. YooChun và JunSu ai về nhà người nấy, còn YunHo và JaeJoong quay về trường.

Trường học vào ngày nghỉ đương nhiên yên tĩnh hơn nhiều so với ngày thường, Ký túc xá cũng vắng vẻ.

Buông hành lý, JaeJoong đột nhiên ý thức được, đây là khoảng thời gian chỉ có hai người mà cậu vẫn mong chờ bấy lâu nay. Tim chợt đập mạnh.

“JaeJoong!”

“A? Gì thế?” YunHo bỗng dừng gọi khiến JaeJoong giật mình.

“Từ bây giờ đến khi bắt đầu tập luyện còn một tháng, cậu... có về nhà không?”

“Về nhà cũng chỉ có một mình tớ.” JaeJoong lắc đầu.

“Thế... cậu có muốn cùng về nhà tôi không? Nhà tôi cũng chỉ có mình tôi.” YunHo nói lời mời, giọng vô cùng tự nhiên, đơn giản như thể chỉ mời JaeJoong ra ngoài ăn bữa cơm.

“Muốn!” JaeJoong vì quá hưng phấn nên vô thức nói to lên.

“Vậy cậu chuẩn bị đồ đi, tầm chiều chúng ta về, tối là đến nơi rồi.”

“Ok!”

Nhà của YunHo khá giống như trong hình dung của JaeJoong, đồ đạc bố trí rất gọn gàng sạch sẽ nhưng không có hơi người, mặc dù có người đến quét dọn định kỳ.

“Cậu ngồi đi. Ba tôi đi công tác suốt, chỉ có ngày nghỉ hoặc có việc gì đặc biệt mới về nhà.” YunHo để hành lý xuống.

JaeJoong tò mò sờ này sờ nọ, nhìn thấy chiếc sofa mềm mại, liền hô một tiếng nhảy đến ngồi. A, thoải mái thật.

“Cậu ngủ phòng của tôi, tôi qua phòng ba tôi ngủ.” YunHo chỉ mấy cánh cửa phòng.

“Tớ muốn xem phòng của cậu!” JaeJoong vội vàng đứng dậy chạy lên trước.

Phòng của YunHo rất đơn giản, chỉ có hai màu đen trắng, toát lên cảm giác lạnh lùng nam tính.

Giá sách, tủ quần áo, bàn học, giường... đều rất ngăn nắp.

Giường rất lớn, ngủ hai người chắc là không thành vấn đề. JaeJoong liếc trộm YunHo, thấy anh cũng đang nhìn cậu, vẻ mặt rất thản nhiên. Nhưng JaeJoong lại đỏ mặt.

...

Trong nhà không có đồ ăn gì, hai người liền gọi thức ăn bên ngoài.

Ăn cơm xong, hai người ngồi trên sofa, im lặng xem một chương trình TV vô cùng nhàm chán.

Cái ngáp thứ N của JaeJoong bị YunHo thấy được, “Cậu mệt phải không? Hôm nay lại ngồi xe lâu như vậy. Tắm rồi đi ngủ đi.”

“Ừ.”

Nhà YunHo có hai phòng tắm, lúc JaeJoong tắm xong đi ra, thì YunHo cũng vừa tắm xong.

“Ngủ ngon.” YunHo nói xong liền xoay người muốn đi phòng khác ngủ.

JaeJoong không nói gì, chỉ đưa tay nắm lấy lưng áo choàng tắm của YunHo.

YunHo quay đầu lại, JaeJoong cúi đầu không nhìn anh, nhưng bàn tay càng nắm chặt.

JaeJoong đột nhiên không dám ngắt đầu, lúc trước muốn gần gũi thì toàn bị quấy rầy, hiện tại thật sự là chỉ có hai người, tuy rằng cậu đã chuẩn bị tốt tâm lý, nhưng không hiểu vì sao vẫn cảm thấy ngượng ngùng.

YunHo nâng cằm JaeJoong lên, nhìn thẳng vào mắt cậu, biểu tình thâm trầm, “Cậu xác định?”

JaeJoong hít một hơi thật sâu, kiễng chân hôn lên môi YunHo, lấy đó làm câu trả lời.

Nếu đã như vậy, YunHo cũng không còn băn khoăn gì nữa, anh cúi xuống bế JaeJoong lên, đi về phòng mình.

YunHo đặt JaeJoong xuống tấm drap trải giường màu đen, dễ dàng cởi bỏ áo choàng tắm của cậu, làn da trắng nõn dần hiện ra, tấn công thị giác của anh một cách mạnh mẽ.

YunHo hơi nheo mắt, cúi xuống hôn JaeJoong, dùng nụ hôn mãnh liệt để bắt đầu.

JaeJoong ôm cổ anh, tích cực đáp lại.

Đôi môi của YunHo lướt xuống xương quai xanh của cậu, hơi dùng sức mút, lưu lại một dấu nhỏ màu hồng, sau đó ngậm lấy nụ hoa bên phải, đồng thời một tay cũng vuốt ve nụ hoa bên trái, năm ngón tay còn lại lồng vào với tay của JaeJoong, nắm chặt.

“A...” Cảm giác thật kỳ lạ, khiến JaeJoong không kịp nổi bắt đầu ngọ nguậy cơ thể.

Không lâu sau, dưới sự chăm sóc tận tình của YunHo, hai nụ hoa bắt đầu cứng dần.

YunHo liền cúi xuống, bắt đầu tấn công phần thân dưới đã hơi ngẩng đầu của JaeJoong.

Cảm giác ấm áp ở nơi nhạy cảm khiến JaeJoong theo phản xạ che miệng lại để khỏi hét lên.

“Ngoan, thả lỏng đi.” YunHo cười khẽ, giọng nói khàn khàn đầy dịu dàng làm JaeJoong mê mẩn.

Môi lại chu du lên cổ JaeJoong, YunHo nhẹ nhàng cắn mút, như đang thưởng thức một món ăn ngon đặc biệt.

Thật thoải mái. Vì khoái cảm mà mắt JaeJoong đã ướt ướt.

Cắm dọc lâu ngày, nên YunHo chỉ âu yếm một lát là JaeJoong đã hạ vũ khí đầu hàng, toàn thân run lên, bắn ra thứ chất lỏng màu trắng trên tay YunHo.

YunHo cười khẽ, nhìn thấy ánh mắt mê mang đầy quyến rũ của JaeJoong, lại cúi xuống hôn cho đến khi cậu choáng váng.

Sau đó, anh lấy KY từ túi du lịch, đỡ JaeJoong lật người lại, vừa hôn liếm lên phần lưng mịn màng của cậu, vừa đổ KY lên tay rồi nhẹ nhàng lần tìm lối vào, thuận thế đẩy một ngón tay vào giữa hai cánh mông của cậu.

“A...” Vào rồi! JaeJoong kêu lên một tiếng đau đớn, thân thể trở nên căng thẳng, bên trong vừa nóng vừa ẩm ướt nhanh chóng khép chặt, bao lấy ngón tay của YunHo.

“Thả lỏng đi, ngoan...” YunHo hôn cậu để động viên, rồi ngậm lấy vành tai của cậu đầy khiêu khích, lại dùng tay âu yếm JaeJoong bé.

Cảm thấy JaeJoong đã dần bình tĩnh lại, YunHo chậm rãi cử động ngón tay để khuếch trương, sau đó lại cho thêm một ngón nữa.

“Uhm... Yun...” Bởi vì không nhìn tới nơi đó nên càng thêm mất cảm, lại bị ‘tấn công’ cả trước lẫn sau, JaeJoong bắt đầu rên rỉ khe khẽ.

YunHo đã cho vào được cả ba ngón tay, từ từ khuếch trương bên trong mềm mại, một lát sau anh rút tay ra, cởi quần áo, đội mũ (BCS)!

JaeJoong còn chưa kịp phản ứng, một vật vừa cứng vừa nóng đã tiến vào.

Đau đến mức phải hai giây sau JaeJoong mới kêu nổi, nước mắt cũng chảy ra, “Đau quá! Đau quá!” Tuy đã chuẩn bị tâm lý nhưng tại sao lại đau thành như vậy? Phụ nữ sinh con chắc cũng chỉ đau đến thế này là cùng. JaeJoong bất động toàn thân không dám cự quậy, chỉ mở miệng kêu đau, trông vô cùng đáng thương.

“Chịu khó một chút, thả lỏng!” YunHo cũng rất vất vả, dục vọng vừa đưa vào vẫn không thể tiến sâu hơn. Anh chỉ có thể vừa hôn JaeJoong vừa âu yếm thân dưới của cậu để dời sự chú ý của cậu sang nơi khác.

Một lúc lâu sau, tiếng nước nở của JaeJoong mới dịu đi, YunHo lại thử chuyển động. Nhưng anh vừa động một chút JaeJoong đã lại kêu đau.

YunHo sắp chịu hết nổi, tên đã trên dây, không thể không bắn. Anh đành vừa đỡ dành JaeJoong vừa nhích dần vào trong cậu.

Tại sao lại đau đến thế? Đột nhiên JaeJoong nhớ lại dáng vẻ của YoungSaeng, cậu cố gắng hít sâu, ra sức thả lỏng toàn thân.

Bên trong chật chội bị đẩy giãn ra, cảm giác đau đớn dần giảm đi, lại xuất hiện thứ khoái cảm kỳ lạ, từ nơi hai người kết hợp lan dần theo cột sống lên đại não, sau đó truyền ra khắp cơ thể.

YunHo lại bắt đầu chuyển động.

“Đừng mà...” JaeJoong thở dốc, giọng vẫn còn âm ức.

YunHo vẫn cố chuyển động vài lần, dần phát hiện tiếng rên rỉ của JaeJoong bắt đầu trở nên mềm mại.

JaeJoong chỉ cảm thấy thân thể mình như tê dại, chỉ có thể nương theo từng cử động của YunHo. Đoá hoa nhỏ bao bọc lấy dục vọng của anh không ngừng co rút lại. Tiếng rên rỉ dịu dần, làn da ửng hồng, đôi môi vì hôn quá nhiều mà mọng lên, tóc mai bị mồ hôi làm ướt, trong ánh mắt ngập nước của JaeJoong phản chiếu gương mặt nhuốm màu dục vọng của YunHo.

Cuối cùng, YunHo đâm thẳng vào nơi sâu nhất của JaeJoong. Cậu có cảm giác như thân thể bị xé ra làm hai, đến kêu lên cũng không kêu được, cả người run rẩy vì đau.

YunHo không dám dừng tay âu yếm phần thân dưới của cậu.

“Chậm... chậm một chút...” JaeJoong tóm chặt góc chăn, dáng vẻ yếu ớt lại càng kích thích YunHo. Anh lại bắt đầu chuyển động, mỗi lần tiến vào đều đâm đến nơi sâu nhất, tốc độ giảm dần nhưng phạm vi tăng lên.

“Yun... YunHo...” JaeJoong gọi tên anh, đầu óc cậu lúc này đã hơi mơ màng.

Trong phòng tràn ngập tiếng rên rỉ, tiếng thở dốc, còn có âm thanh của haithân thể cọ sát vào nhau... quả thực cảnh xuân vô hạn.

YunHo đỡ JaeJoong lật người dậy, kéo cậu ngồi lên đùi mình, mặt đối mặt, tư thế này khiến hai người kết hợp càng sâu, hơn nữa anh còn có thể nhìn rõ dáng vẻ say đắm mơ màng đầy quyến rũ của cậu.

JaeJoong tự nhiên ôm chặt lấy cổ YunHo, ngửa mặt về phía sau, khoái cảm mãnh liệt khiến ý thức của cậu trở nên mơ hồ. Theo mỗi chuyển động ra vào, thân dưới của cậu lại cọ nhẹ lên bụng anh.

YunHo nâng cằm JaeJoong lên, hôn thật sâu.

“Ừ...” JaeJoong theo bản năng đưa lưỡi cùng anh quấn quýt.

YunHo đem hai chân JaeJoong mở rộng, tần suất cử động càng nhanh hơn, hoàn toàn rút ra, rồi lại dùng lực đâm sâu vào.

“A! Không... không được!” Bên trong JaeJoong co rút lại thật mạnh, YunHo nhất thời không kiềm chế được, thân mình hơi run rẩy, tinh hoa nóng bỏng của anh đột ngột phun trào. Cùng lúc đó, JaeJoong cũng phóng thích, chất lỏng màu trắng bắn hết lên bụng anh. Hai người đạt đến cao trào cùng một lúc.

Sau đó, hai người vô lực ngã xuống giường.

Nghỉ ngơi một lát, YunHo đã phần nào khôi phục thể lực, bế JaeJoong đi tắm.

...

Ngày hôm sau, JaeJoong ngủ đến tận giữa trưa mới tỉnh lại. Toàn thân đau nhức, so với việc chạy năm nghìn mét cộng thêm 300 cái hít đất còn mệt hơn. Nơi bí ẩn phía sau cũng đau chết được.

YunHo đâu? JaeJoong nhìn quanh.

Vừa lúc YunHo đẩy cửa đi vào, dáng vẻ thân thanh khí爽 (ý nói vô cùng sáng khoái, thoải mái).

“Sao rồi? Có ổn không?” YunHo ngồi xuống cạnh giường, đặt tay lên trán cậu đo nhiệt độ.

“Làm sao mà ổn được?” JaeJoong tức giận, lần đầu tiên cũng không nhẹ nhàng một chút, lúc ở trong phòng tắm, anh thừa dịp cậu còn đang mơ màng lại làm thêm một lần nữa, tưởng cậu không biết hay sao?

“Anh đã nường tay với em lắm rồi.” YunHo nhướn mày đầy khó hiểu.

“Gạt người!” JaeJoong trừng mắt.

“Được rồi, về sau sẽ quen thôi.” YunHo dịu dàng vỗ vỗ mặt cậu, “Đi đánh răng rửa mặt, rồi anh đem cơm trưa lên.”

“Không đi được.” JaeJoong làm nũng.

YunHo liền xốc chân bế cậu vào phòng tắm, còn chu đáo chuẩn bị bàn chải có sẵn kem đánh răng, lại thấm ướt khăn mặt cho cậu.

Hừ! Đến thời điểm này mới ân cần như vậy! Tuy nghĩ thế nhưng JaeJoong cũng rất ra vẻ đại gia, hưởng thụ sự dịu dàng hiếm có của YunHo.

Mấy ngày tiếp theo, JaeJoong bởi vì hành động bất tiện, nên chỉ có thể suốt ngày hết ở giường lại qua ngồi sôpha, ngoại trừ xem TV, chơi game, lên mạng, thú vui mới của cậu chính là sai YunHo chạy qua chạy lại lấy cho cậu đủ thứ.

22. Chương 22

Hai người ở trong nhà suốt hai ngày, không hề bước chân ra khỏi cửa, ăn uống thì gọi đồ ăn ở ngoài vào, toàn bộ tiệm ăn ở xung quanh nhà chắc cũng đã gọi hết.

Đến ngày thứ ba...

“YunHo, ăn lẩu được không?” Về mặt JaeJoong đầy mong chờ nhìn YunHo.

“Trời nóng thế này, ăn lẩu gì chứ?” YunHo phản đối.

“Có điều hòa mà! Em muốn ăn!” JaeJoong cố chấp.

Hai người “đấu nhãn” chừng một phút đồng hồ, cuối cùng YunHo đành nhượng bộ, “Sợ em luôn.”

“Haha! Đi thôi! Đi siêu thị mua đồ ăn!” JaeJoong hào hứng, cậu thích nhất là cảm giác khi ăn lẩu, vừa ấm áp vừa hoà hợp.

Đi trên đường, YunHo cẩn thận đi ra phía ngoài, để JaeJoong hăng hái đi phía trong.

Lúc băng qua đường, sắp đi hết vạch trắng dành cho người đi bộ thì đèn giao thông chuyển sang màu đỏ, JaeJoong bước vội, chợt một chiếc xe lao đến. Bên cạnh cậu lúc đó lại có một cậu bé cũng qua đường, nhưng vì sợ quá mà ngăn người đứng yên tại chỗ, JaeJoong vội vàng kéo cậu bé qua một bên. Vì xem nhẹ trọng lượng của cậu bé mũm mĩm kia mà JaeJoong bị phản lực lùi ra sau mấy bước, chân phải va vào cột đèn giao thông, đầu gối phải cũng chạm mạnh vào đó.

“Đau quá!” JaeJoong lập tức đau đến nghiêng răng, lại còn phải cố nhịn đau đỡ dành cậu nhóc, “Không sao đâu, không sao đâu nhóc.”

“Em có sao không?” YunHo đỡ cậu dậy, định xem đầu gối cậu thế nào.

“Chắc bị bầm rồi.” JaeJoong vuốt vuốt chỗ đau.

“Đi tiếp được không? Hay em về nhà nghỉ, để anh tự đi mua cũng được.”

“Không việc gì đâu.” JaeJoong đợi một chút cho cơn đau dịu lại, lắc lắc chân, cảm thấy đã khá ổn. Đùa chứ, cậu nhất định phải đến siêu thị chọn món mình thích. “Minh đi thôi.”

...

Hai người ở siêu thị chú tâm chọn lựa các loại rau thịt, thi thoảng còn quay qua nhỏ giọng trao đổi giá cả chất lượng với nhau, vô tình thu hút vô số ánh mắt ái mộ của các cô gái.

Thắng lợi trở về, JaeJoong giành chìa khóa định mở cửa, “Í? Lúc mình đi không khóa cửa hay sao?”

“Chắc là....” YunHo còn chưa nói xong, JaeJoong đi trước đột nhiên dừng lại.

YunHo đi qua, ôm vai JaeJoong, “Dì Jang, đây là bạn học của cháu, JaeJoong, cậu ấy về đây chơi.”

Người phụ nữ trung niên cầm máy hút bụi đứng đối diện vẫn đang nhìn JaeJoong, vừa thấy YunHo liền mỉm cười, “Ra là YunHo đã về, dì còn đang đoán đây có phải bạn của cháu không, bộ dạng được lắm.”

“Đây là dì Jang, định kỳ đến nhà anh quét dọn.” YunHo giới thiệu.

“Cháu chào dì.” JaeJoong lập tức lễ phép chào.

“Chào cháu, hai cháu cứ chơi đi, không cần để ý đến dì.” Dì Jang tiếp tục công việc của mình.

YunHo đem hết đồ mua được vào bếp chuẩn bị xử lý, JaeJoong theo vào để giúp.

“Anh tự làm được, em ra xem TV đi.” YunHo bắt đầu phân loại thức ăn một cách thành thạo.

“Anh rất ra dáng người đàn ông nội trợ đấy, haha.” JaeJoong đeo tạp dề cho YunHo, rồi hôn nhanh lên môi anh một cái, “Ngoan ngoan làm việc nha.” Nói xong nhưng JaeJoong không đi ra ngoài, vẫn đứng bên cạnh nhìn.

“À phải rồi, YunHo,” Dì Jang đi vào bếp, “Hai ngày trước mẹ cháu gọi điện hỏi cháu có về nhà nghỉ không, dì hỏi có chuyện gì thì mẹ cháu lại không nói, cháu xem thế nào gọi lại hỏi mẹ cháu đi?”

JaeJoong để ý thấy một tia cảm xúc lóe lên rất nhanh trong mắt YunHo, quá nhanh nên cậu không kịp nhận rõ đó là gì.

YunHo điềm tĩnh trả lời, “Cháu biết rồi, cảm ơn dì.”

“Thôi dì về đây, hai đứa chơi vui nhé.” Dì Jang tùm tùm đi ra ngoài.

Tuy rằng động tác nhặt rau thái thịt của YunHo vẫn rất thành thạo, biểu tình cũng không thay đổi, nhưng JaeJoong có cảm giác tâm trạng anh không tốt như lúc này. Lúc trước có nghe JunSu nói quan hệ giữa mẹ con anh không tốt, đây có phải là nguyên nhân không?

Mà... khoe mắt YunHo có gì ướt ướt... là nước mắt sao?

JaeJoong đột nhiên ôm lấy YunHo từ phía sau, YunHo bị giật mình, định quay lại, “Em làm gì vậy?”

JaeJoong nhảy cảm nhìn YunHo, “Anh không cần phải khổ sở, em nhất định sẽ ở bên anh.”

YunHo đẩy cậu ra, vẻ không hiểu làm sao, “Em đang nói gì vậy?”

“Không phải anh đang khóc hay sao?” JaeJoong đưa ngón tay chạm nhẹ khoe mắt anh, quả nhiên có hơi ướt, “Anh không cần phải xấu hổ, em sẽ không cười anh mà.”

YunHo đen mặt, “Ai khóc? Anh đang bốc hành nên chảy nước mắt thôi.” Nói xong YunHo đưa rổ hành qua trước mặt JaeJoong. “Hay em bốc nhé?”

JaeJoong lập tức nhảy dựng lên, vẻ mặt chán ghét, “Không, em ghét mùi hành lắm.”

“Đi ra phòng khách xem TV đi, đừng có ở đây nghịch.” YunHo đẩy cậu ra ngoài.

Bữa lẩu buổi tối diễn ra trong bầu không khí khá sôi nổi, dù chỉ có hai người.

“Oa! Thích thật!” Nhìn thấy một bàn đầy rau cá thịt, tâm hồn JaeJoong như nở hoa.

“Em muốn ăn cái này.. Em muốn ăn cái kia.” Ngón tay JaeJoong chỉ hết bên này sang bên nọ, YunHo đảm nhiệm việc gắp, nhúng rồi đặt vào bát cho cậu.

Tuy đây chưa phải kiểu phục vụ lý tưởng: gấp đồ ăn, thổi nguội rồi đưa đến tận miệng, nhưng JaeJoong vẫn rất vừa lòng, để đáp lại cậu cũng vài lần gấp đồ ăn đưa lên miệng YunHo, anh có hơi nhú mồm nhưng cũng mở miệng ăn.

Đến mùa đông nhất định phải kêu thêm mấy người cùng nhau ăn lẩu, như vậy mới có không khí. JaeJoong vừa ăn vừa nghĩ.

Suốt cả buổi tối, JaeJoong vẫn quan sát vẻ mặt của YunHo, nhưng dù là lúc chuẩn bị đồ ăn, đến lúc chuyên tâm ăn lẩu, hay lúc rửa bát rồi xem TV, vẻ mặt anh vẫn không có gì thay đổi, so với anh lúc bình thường thì chẳng khác gì. Chẳng lẽ đối với việc mẹ anh gọi điện thoại, anh không hề có suy nghĩ gì hay sao? JaeJoong cảm thấy thật lạ lùng. Xem ra sự lạnh lùng của anh đối với mẹ không phải bình thường.

“Em làm sao thế?” YunHo đột nhiên quơ tay trước mặt JaeJoong đang thất thần, “Sao lại ngẩn người rồi? Không phải vừa ăn lẩu hay sao, em còn thích gì nữa?”

“YunHo.” JaeJoong vốn là người rất hiếu kỳ, có vấn đề gì cũng đều muốn biết rõ ràng, “Anh không gọi điện cho mẹ anh à? Nhỡ đâu mẹ anh tìm anh có việc?”

“Có việc thì bà ấy sẽ gọi lại.” YunHo còn tưởng vấn đề gì nghiêm trọng.

“Nhưng đó là mẹ anh, như vậy có được không?”

“Không nói chuyện này nữa.” YunHo quay đi, anh không muốn tiếp tục đề tài này.

“Không nói cho em biết anh đang buồn phiền chuyện gì được à?” Câu nói của anh khiến JaeJoong mất tinh thần.

“Anh không có gì buồn phiền cả.” YunHo bắt đắc dĩ.

JaeJoong cong môi, “Cha mẹ em bị tai nạn qua đời sớm, thấy người khác đều có cha có mẹ em rất ngưỡng mộ họ, anh có mẹ còn không biết quý trọng.”

YunHo trầm mặc trong chốc lát, rồi ngả người lên sofa, mắt nhìn trần nhà, “Cha mẹ anh là do sắp đặt mà kết hôn, tình cảm không có gì đặc biệt, cha anh thường xuyên đi công tác nên không ở nhà, sau đó mẹ anh lại lén lút qua lại với một người đàn ông hàng xóm đã có vợ. Cha anh không muốn miễn cưỡng nên đã ly hôn, gia đình hàng xóm kia cũng vậy. Mẹ anh bị người ta nói là kẻ thứ ba, những lời đàm tiếu đó rất khó nghe, nhưng bà ấy vẫn quyết định kết hôn với người đàn ông kia. Sau đó cha và anh chuyển nhà, mẹ anh vẫn ở lại đó, JunSu cũng ở đó nên thi thoảng bà ấy lại nhờ JunSu đưa đồ cho anh, chứ không dám tự mình đến gặp anh. Một người mẹ như vậy, có hay không cũng chẳng khác gì nhau.”

JaeJoong im lặng nghe anh nói hết, chỉ hỏi một câu, “Mẹ anh đối với anh không tốt hay sao?”

Tốt hay không ư? YunHo hồi tưởng, cũng như bao người mẹ bình thường khác, lúc trước mỗi ngày bà ở nhà nội trợ, dọn dẹp nấu nước, hỏi han bài vở của anh một chút, rồi mấy chuyện kiểu như bạn bè thế nào, tiền tiêu vặt có đủ không... linh tinh gì đó, hiện tại bà cũng thường xuyên hỏi thăm JunSu tình hình của anh. Như vậy, không phải là không tốt. Vì thế anh lắc đầu.

“Vậy thì có thể nói, mẹ anh đối với anh cũng không có gì không đúng. Có một người quan tâm anh che chở anh có gì không tốt? Vì sao anh muốn cự tuyệt? Đó là người mẹ có quan hệ huyết thống với anh, cho dù có ly hôn với cha anh rồi kết hôn với người khác, đó vẫn là mẹ sinh ra anh, anh hoàn toàn có thể hưởng thụ sự quan tâm mẹ dành cho anh.” JaeJoong đặt hai tay lên vai YunHo, trong mắt loé lên sự kiên định, “Cho dù mẹ anh làm chuyện có lỗi với gia đình, nhưng chủ yếu đó vẫn là vấn đề giữa cha mẹ anh, cha anh đã đồng ý ly hôn, không truy vấn gì nữa, tại sao anh vẫn không bỏ qua được? Điều anh vẫn vướng mắc rốt cuộc là gì?”

Điều thật sự vướng mắc ư? YunHo nhìn vẻ mặt kích động của JaeJoong, có chút mê mẩn, “Sao em lại kích động như vậy?”

JaeJoong ôm ghì lấy YunHo, vùi mặt vào vai anh, “Em thích anh, em thích anh.” Bởi vì thích anh, cho nên mới xem chuyện của anh như chuyện của chính mình, không muốn trong lòng anh có góc tối mà em không thể chạm đến, không muốn để anh giống em, đến khi mất đi cha mẹ mới hối hận đã không còn cơ hội để làm nũng, cũng không còn cơ hội để làm tròn chữ hiếu. Tâm tình của em là như thế, anh có thể hiểu không?

“Anh hiểu.” YunHo ôm lấy JaeJoong, cảm thấy cậu đã bình tĩnh trở lại, mới nâng mặt cậu lên, hôn thật sâu, như muốn lấy sự quần quýt tương giao này nói hộ tâm ý.

Hôn đến khi JaeJoong vì thiếu dưỡng khí mà đầu óc mơ màng, nhưng khi tay của YunHo lần xuống dưới thì ký ức về lần đầu tiên rất đau khiến thân thể JaeJoong theo bản năng mà hơi run rẩy. YunHo nhạy cảm nhận thấy, nên dừng lại, buông JaeJoong ra.

Hai người tựa trán vào nhau để thở.

“Anh sẽ suy nghĩ lại chuyện này.” YunHo khàn khàn nói xong, liền đi thẳng vào phòng tắm để ‘dập lửa’.

Từ sau đêm đầu tiên, đêm nào hai người cũng ngủ cùng nhau nhưng tuyệt đối không làm gì. JaeJoong vì chỗ đó vẫn chưa hết đau hẳn nên rất biết điều không trêu chọc gì YunHo, mà YunHo cũng không ham muốn đến mức ngày nào cũng phải làm, cho nên hai người chỉ đơn thuần là ôm nhau ngủ. Đêm nay cũng như vậy.

Nhưng đêm nay YunHo lại không ngủ được. Nhìn gương mặt ngủ say của JaeJoong, bình yên và an lành tựa như thiên sứ, anh khẽ thở dài.

JaeJoong nói đúng, anh vẫn còn may mắn hơn người đã không còn mẹ, anh có mẹ mà không biết quý trọng thì thật chẳng ra sao, đến khi mất mẹ rồi mới hối hận thì đã muộn. Thực ra mẹ anh cũng không phạm lỗi lắm gì lớn đến mức không thể tha thứ, chỉ là sự bướng bỉnh trong lòng anh tạo thành nút thắt không thể gỡ được mà thôi. Nhớ lại gương mặt tươi cười trước kia của mẹ, quả thực có chút hoài niệm.

Có lẽ trong tiềm thức anh cũng chờ mong có người nói với anh những lời như JaeJoong đã nói, nói một lần để tiêu tan hết đi. Đáng tiếc, cha anh chưa từng nói, JunSu cũng vậy.

Có lẽ, lần sau mẹ gọi điện, anh sẽ vờ như không có việc gì mà nhận điện thoại nói chuyện một chút? Nếu mẹ lại nhờ JunSu mang đồ đến, vờ từ chối một chút rồi sẽ nhận?

...Đợi đến một ngày mẹ con anh có thể bình thường trở lại như lúc trước, nhất định sẽ đưa JaeJoong đến giới thiệu với mẹ anh

23. Chương 23

Ngày vui lúc nào cũng trôi qua rất nhanh, chớp mắt đã đến lúc YunHo và JaeJoong phải quay về trường bắt đầu đợt tập huấn Hapkido.

“Haizz, lại về trường rồi.” Trở lại Ký túc xá, JaeJoong cảm khái đầy nuối tiếc.

YunHo không nói gì, chỉ im lặng dờ hành lý.

“Bên trường YooChun cũng phải tập luyện đúng không? Hay là mình liên hệ với họ, hai trường liên hợp tập huấn?” JaeJoong nghĩ nghĩ.

“Không có kinh phí đâu.” YunHo lập tức phủ quyết đề nghị của cậu.

JaeJoong mất hứng bĩu môi.

Sáng sớm hôm sau, tại sân tập của CLB Hapkido.

“Nghỉ hè thế nào? Vui không? Đi được những đâu?...” Thành viên CLB sôi nổi trò chuyện sau cả tháng không gặp.

.....

“Mọi người tập hợp!” YunHo vỗ vỗ tay, “Trước tiên khởi động làm nóng người, sau đó chia nhóm tập luyện.”

JaeJoong và Kim YoungWoon được xếp vào một tổ.

“Cậu nhớ cước hạ lưu tình giùm nhé.” Hai người vừa giáp mặt, YoungWoon đã chấp tay cúi đầu.

“Không dám!” JaeJoong vui vẻ đáp ứng.

Tập luyện đối kháng bắt đầu.

Hai người thận trọng tìm điểm sơ hở của đối phương. YoungWoon làm một động tác giả, định dụ JaeJoong xuất cước. JaeJoong liền tương kế tựu kế, vung chân tấn công hạ thể của cậu ta. YoungWoon tưởng cậu trúng kế, liền lui mấy bước rồi nghiêng người đá vào bên sườn JaeJoong. JaeJoong nhanh nhẹn né qua một bên, bất ngờ đá thẳng vào đầu cậu ta.

“Á!” YoungWoon kêu khẽ một tiếng, tuy bị trúng chiêu nhưng cậu ta cũng phản ứng kịp, đồng thời đáp lễ JaeJoong một cước vào đùi phải.

Do đá trúng trước, JaeJoong giành phần thắng.

Sau khi hai bên cúi chào, JaeJoong đi ra khỏi sàn đấu nhìn mọi người tập luyện, bàn tay vô thức vuốt lên phần chân bị đá trúng hồi nãy.

YoungWoon để ý thấy động tác đó của JaeJoong, liền hỏi, “Không sao chứ? Cú đá vừa nãy tôi không thật sự dùng sức mà?”

“Không có việc gì đâu.” JaeJoong buông tay.

Lạ thật, kể từ cái lần bị cậu nhóc mũm mĩm đụng phải trên đường đi siêu thị, chân phải thường hoạt động một lúc là thấy đau, tuy nhiên đi đứng không có vấn đề gì nên cậu cũng không để ý lắm. Vừa nãy trúng một cước, tuy rằng không mạnh, nhưng không hiểu sao vẫn có cảm giác đau.

JaeJoong nhìn nhìn chân phải, đã điều trị khỏi hẳn rồi cơ mà, đáng lẽ không có việc gì mới phải.

...Có nên tranh thủ đến bệnh viện chụp Xquang rồi hỏi ý kiến bác sĩ không?

“Học trưởng, tập cùng em một lát được không?” Lee HyukJae đột nhiên xuất hiện, lễ phép hỏi.

JaeJoong lấy lại tinh thần, “Được.”

Mặc dù thực lực của JaeJoong cách xa Lee HyukJae, nhưng vì chân phải có vấn đề nên cậu theo bản năng cố gắng bảo hộ chân phải, hành động rõ ràng đến mức đối thủ phát hiện được, liền liên tiếp tấn công vào nhược điểm của cậu. Trận đấu tập vốn có thể nhanh phân thắng bại lại kéo dài hơn bình thường.

“Học trưởng, chân phải của anh bị thương ah?” Lee HyukJae tò mò hỏi.

“Không phải.” JaeJoong lập tức phủ nhận.

“Thế sao anh cứ bảo vệ chân phải vậy?”

“Tôi thích thế đấy!” JaeJoong xịu mặt dặn, “Không được nói cho ai biết, nghe chưa?”

“Em biết rồi.” Lee HyukJae trong lòng nghĩ, Ủm, học trưởng JaeJoong nhất định là bị thương ra trận, thà miễn cưỡng chính mình cũng quyết giành vinh quang về cho trường, thật sự khiến người khác cảm động. Nghĩ thế, cậu ta liền hai mắt tỏa sáng nhìn JaeJoong, “Học trưởng, anh yên tâm, em nhất định sẽ giữ kín bí mật này!”

...

Buổi tập kết thúc, YunHo tìm mãi nhưng không thấy JaeJoong đâu.

“Cậu có thấy JaeJoong đâu không?” Anh tùy tiện kéo một người lại hỏi.

“Em thấy học trưởng JaeJoong về trước rồi.”

Không đợi anh mà về trước ư? YunHo đầy khó hiểu.

Khoa Ngoại - Bệnh viện XX.

“Chào bác sĩ Yoon.”

Giáo sư Yoon bật cười, “Đây không phải JaeJoong sao? Đã lâu không gặp.” Nói rồi ông lập tức nghiêm mặt, “Làm sao lại đến nữa? Chân có vấn đề gì sao?”

JaeJoong lấy phim chụp X-quang ra, “Gần đây cháu thấy chân thỉnh thoảng bị đau, vừa nãy đi chụp X-quang nhưng bác sĩ nói không có vấn đề gì.”

Giáo sư Yoon cầm tấm phim xem kỹ, “Nhìn phim chụp thì đúng là không sao cả. Cháu thấy đau quá không? Từ lúc nào thì bắt đầu đau? Gần đây có vận động mạnh hay bị ngoại thương gì không?”

“Cũng không đến mức nghiêm trọng đâu ạ, chỉ là ngẫu nhiên cháu thấy đau, sau đó lại dịu đi, Mấy hôm trước cháu bị người ta đụng vào chân phải, cũng không có vận động mạnh gì.”

“Có đánh nhau với ai không?”

JaeJoong sửng sốt, rồi ngượng ngùng cười, “Không có ạ.”

“Vậy thì tốt rồi. Gân chân phải của cháu đã được điều trị dứt điểm, nếu không gặp phải va chạm quá nghiêm trọng, chắc chắn không có vấn đề gì.” Giáo sư Yoon trêu mếu vỗ vỗ chân cậu, “Để bác kiểm tra lần cuối xem thế nào.”

“Vâng.”

“Về rồi à?”

“Vâng.” JaeJoong ném hết đồ rồi nhào lên giường. “Mệt mỏi quá đi.”

YunHo lắc đầu, “Mới tập chưa được nửa ngày mà. Em ăn tối chưa?” Anh quyết định không hỏi cậu đã đi đâu, nếu cậu muốn thì tự nhiên sẽ nói, còn nếu không muốn, hẳn cậu cũng có lý do của mình.

“Chưa.” JaeJoong lại đứng dậy nhào vào lòng YunHo, “Không muốn ăn.”

YunHo tự nhiên cúi xuống hôn lên môi JaeJoong, hôn qua hôn lại, hai người thuận thể ngã xuống giường.

YunHo phải vất vả lắm mới có thể khống chế chính mình, anh buông JaeJoong ra, từ trên người cậu trở mình dậy ngồi xuống cạnh giường.

“Anh sao thế?” Về mặt JaeJoong vẫn chưa thỏa mãn, cậu ôm lấy YunHo từ phía sau.

“Không sao. Để anh gọi đồ ăn cho em.” YunHo xoa xoa đầu cậu.

Nghĩ đi nghĩ lại, JaeJoong không kiềm được liền hỏi, “Anh thấy biểu hiện trên giường của em kém quá à?” Cậu thật sự không hiểu vì sao YunHo lại có thể kiềm chế như vậy.

YunHo kinh ngạc hỏi, “Ai nói thế?”

“Không ai nói. Là em nghĩ thế.” JaeJoong nghiêm mặt, “Nếu không vì sao anh không đụng vào em? Hay là anh thấy dù sao phụ nữ vẫn tốt hơn?”

“Thế người lúc đó vừa khóc vừa kêu đau là ai? Người sau hai ba ngày đều không xuống giường nổi là ai?” YunHo bắt đầu dĩ nhiên.

“Á?” JaeJoong có chút chột dạ, nhưng lại lập tức dừng cảm thừa nhận, “Là em thì sao? Ai bảo anh mãnh liệt như vậy?”

“Em không sợ hả?” YunHo sâu kín nhìn cậu.

“Thì dần dần rồi quen thôi.”

“Anh rất vui em đã giác ngộ được điều này,” Ánh mắt YunHo trở nên thâm trầm, “Tốt lắm, chờ giải đấu này kết thúc, chúng ta sẽ từ từ ‘luyện tập’ với nhau.”

JaeJoong mất hứng chu môi, cậu đang tìm kế hoãn việc tập luyện, nhưng không thành công rồi, đáng ghét.

Trải qua những ngày tháng tập luyện nhàm chán và cuộc sống cùng phòng không cùng giường rất đáng buồn, JaeJoong cùng mọi người đón ngày khai giảng học kỳ mới.

“Lại già thêm một cấp rồi, haizz...” JaeJoong vốn là Ký túc xá trưởng nên phụ trách việc phân phòng cho sinh viên mới.

“Ồ, cậu này trông được quá.” JaeJoong lật lật hồ sơ, “Anh nhìn xem.” Cậu đưa qua cho YunHo.

“Lee DongHae?” YunHo kinh ngạc.

“Anh quen cậu ta sao?” JaeJoong tò mò.

“Cậu ta là con trai đối tượng tái hôn của mẹ anh.” YunHo giải thích. “Trước đây có gặp mấy lần, không ngờ cậu ta lại thi vào trường này.”

“À, xem như cậu ta là em trai của anh rồi. Được rồi, nể mặt anh, em sẽ xếp cậu ta vào phòng tốt.” JaeJoong ra vẻ hào hiệp.

“Nhưng anh với cậu ta... đâu có thân thiết mấy...”

“Nếu anh lấy tư cách anh trai quan tâm đến cậu ta một chút, nhất định mẹ anh sẽ rất vui.” JaeJoong vì là con út, chỉ có anh trai nên rất muốn thử nghiệm xem cảm giác làm anh chiều cố em út như thế nào.

“Em đúng là rất nhiệt tình với mấy chuyện này.” YunHo mỉm cười.

“Vì đó là chuyện của anh nên em mới thế thôi.” JaeJoong đáp rất đương nhiên.

Nhìn vẻ mặt chờ mong ‘Thưởng cho em đi’ của JaeJoong, YunHo liền cúi xuống ‘thưởng’ cho cậu một nụ hôn.

Ôm lấy cổ anh, JaeJoong mơ hồ nghĩ, vì sao lại thích anh đến thế này chứ? Mỗi lần anh chạm vào đều không thể khống chế sự hưng phấn của chính mình, tim lúc nào cũng đập rất nhanh.

Siết chặt vòng tay, JaeJoong chủ động hôn sâu hơn. Thật tốt quá, người con trai này, tất cả của anh đều thuộc về cậu!

Bàn tay của YunHo thuần thục luồn vào áo JaeJoong, âu yếm hai núm hoa đã sớm vươn thẳng dậy.

JaeJoong cũng vội vã cởi khuy áo và thắt lưng của YunHo, mê muội lướt tay trên phần cơ thể rắn chắc của anh.

“Nhanh vậy sao?” YunHo cười khê, nắm lấy JaeJoong bé đã bắt đầu tiết ra chất lỏng, thành thực xoa nắn.

“Sao dám so với anh!” JaeJoong trả đũa, cố ý vuốt ve phân thân của YunHo qua lớp quần lót, cảm thấy anh đang nhanh chóng cương lên.

YunHo nhẹ nhàng ngậm lấy tai JaeJoong mà liếm, yên lặng giục cậu cử động tay nhanh hơn, cảm giác ấm áp khiến cậu toàn thân run rẩy.

JaeJoong hờn dỗi liếc anh một cái, nhưng rồi cũng cầm lấy phân thân của anh ra sức vuốt ve.

Vì YunHo không muốn làm JaeJoong bị thương trước khi giải đấu diễn ra, có thể ảnh hưởng đến trạng thái thi đấu của cậu, cho nên gần đây cả hai thường dùng tay giúp nhau ‘giải quyết’.

Cứ thế, tấm ảnh của Lee DongHae để trên bàn dần dần bị quên đi.

Mà tiếng rung của chiếc điện thoại nằm dưới lớp quần áo kia cũng không thể thu hút sự chú ý của hai người đang chìm đắm trong khoái cảm.

Ở nhà họ Lee...

Mẹ của YunHo đang giúp Lee DongHae sắp xếp hành lý, vẻ không yên tâm dặn dò, “DongHae, con đi học nội trú phải biết tự chăm sóc mình, thiếu gì thì phải đi mua ngay, có chuyện gì phải gọi điện cho cha mẹ. YunHo hyung của con cũng học ở đó, mẹ đã nhờ người nhắn với YunHo rồi, con gặp rắc rối gì có thể đến tìm anh con.”

“Con biết rồi ạ.” DongHae cúi đầu nói, không nhìn rõ vẻ mặt cậu ta thế nào.

YunHo hyung – ‘anh trai’ chỉ mới gặp qua mấy lần đấy sao? Người anh trai vĩ đại qua lời của mẹ sao?

24. Chương 24

Buổi tối ngày nhập học, JaeJoong tập trung tất cả sinh viên mới để phổ biến nội quy Ký túc xá.

Những điều JaeJoong nói DongHae không nghe được chút gì, cậu chỉ chăm chú lên nhìn YunHo đứng cạnh JaeJoong, quả nhiên hyung ấy là một người rất lạnh lùng, vẻ mặt từ đầu đến cuối không hề thay đổi.

Người nhìn YunHo không chỉ có mình DongHae, nhưng khi YunHo vừa chuyển mắt qua, tất cả đều cúi xuống.

“Được rồi, đã muộn nên mọi người về phòng đi, nếu có vấn đề gì cứ đến phòng 306 tìm tôi.” JaeJoong kết thúc buổi tập trung.

Sau khi mọi người giải tán, JaeJoong và YunHo về phòng.

“Em trai anh toàn nhìn lên anh thôi.” JaeJoong vừa nghĩ đến đã buồn cười.

“Anh còn tưởng em chỉ chuyên tâm nói chuyện thôi chứ.” YunHo khẽ cong khóe môi.

“Có rất nhiều người nhìn lên anh nữa.” JaeJoong làm nũng ôm lấy anh.

“Người nhìn trộm em cũng không ít đâu.” Anh để yên cho cậu tha hồ làm trò trong lòng mình.

“Anh là của em.” JaeJoong nắm áo YunHo kéo anh qua, ngẩng đầu hôn anh.

Đang lúc YunHo tiếp nhận quyền chủ động, muốn áp chế JaeJoong thì có người gõ cửa.

JaeJoong chỉnh lại quần áo rồi ra mở cửa. Người đang đứng ngoài chính là Lee DongHae.

“Học trưởng, chào anh.” DongHae lễ phép chào, “Em có việc này muốn hỏi.” Tuy trong lòng cảm thấy đáng vẻ của học trưởng JaeJoong không giống hồi nãy lắm, hình như là có chút xinh đẹp hơn, nhưng DongHae nghĩ chắc là do tiếp xúc gần nên mới vậy.

“Chuyện gì thế?” JaeJoong tỏ vẻ thân thiện, cậu bước lùi lại để DongHae vào. “Cậu vào đi.”

“Vâng.” DongHae vừa mới nhấc chân, đột nhiên trông thấy YunHo đứng sau JaeJoong, lập tức chân cứng đờ tại chỗ.

“Sao thế?” JaeJoong khó hiểu hỏi. YunHo đứng yên nhìn nhưng không lên tiếng.

Sao hyung ấy lại ở đây? DongHae vội vàng quay đầu rời khỏi đó, “À không có việc gì hết, em xin lỗi vì đã làm phiền.”

??? JaeJoong quay qua nhìn YunHo, anh cũng nhún vai ý nói chẳng hiểu tại sao.

Trở về phòng, DongHae mới dần bình tĩnh lại. Vì sao YunHo hyung cũng ở đó? Hyung ấy cũng ở phòng đó hay sao?

Nhìn sang bạn cùng phòng đang đọc sách, DongHae ngập ngừng mở lời, “Anh cho em hỏi, học trưởng Jung YunHo cũng ở phòng 306 đúng không ạ?”

“Ừ.” Lee HyukJae ngẩng đầu lên, “Cậu quen anh ấy à?”

“Không quen ạ.” DongHae theo phản xạ lập tức phủ nhận,.

Vừa nãy hyung ấy có nhìn mình, liệu có nhận ra mình không nhỉ? Chắc hyung ấy thấy việc mình đột nhiên bỏ chạy thật là kỳ quái.

... DongHae chán nản ngả người xuống giường. Nhất định là sẽ thấy rất kỳ quái rồi. Mà sao mình lại bỏ chạy chứ? Thật là....!

Nhìn về phía hành lý, trong đó còn có tobboki mẹ làm, nói phải đưa cho YunHo hyung vì hyung ấy rất thích ăn, còn có thể giúp tạo quan hệ tốt. Nhưng mà... làm thế nào để đưa cho hyung ấy đây?

Nghĩ nghĩ, DongHae lấy hộp tobboki ra, đưa đến trước mặt HyukJae, “Anh HyukJae, đây là tobboki mẹ em tự làm, nếu không chê thì anh nếm thử một chút.”

HyukJae mở hộp, mùi thơm lập tức ủa vào mũi, “Thơm quá!”

Cứ để anh ấy ăn hết cũng được, chẳng nào mẹ cũng không đến hỏi YunHo hyung xem có ăn không, DongHae nghĩ.

“À phải rồi! Học trưởng YunHo rất thích ăn món này!” HyukJae đột nhiên nhớ ra, “Tôi đem mời anh ấy một ít, cậu không ngại chứ?”

“Không đâu ạ, anh cứ cầm hết đi.” DongHae vui mừng, nhưng mà... “Vì sao anh gọi hyung ấy là học trưởng?”

“Anh YunHo là Chủ tịch CLB Hapkido của chúng tôi mà.”

“Ra thế.”

“Học trưởng JaeJoong cũng thuộc CLB, hai người đó đều rất lợi hại. Riêng học trưởng JaeJoong ra tay vô cùng nặng.” HyukJae sờ sờ bả vai, lúc chiều vừa bị quật ngã, giờ vẫn còn đau.

“Thật ả? Nhìn thì không thấy vậy.” DongHae cũng không tin lắm, học trưởng JaeJoong trông đâu có mạnh đến thế.

“Thà đắc tội học trưởng YunHo còn hơn đắc tội học trưởng JaeJoong!” Đây là kinh nghiệm của HyukJae được đúc rút sau rất nhiều lần ‘đau thương’. Tuyên bố xong, cậu ta bê hộp tobboki định ra khỏi phòng, “Hay cậu cùng tôi qua đó đi?”

“Không được.” DongHae lắc đầu, cậu còn chưa biết phải đối mặt với YunHo hyung như thế nào.

Đúng lúc HyukJae mở cửa, DongHae đột nhiên hỏi, “Hôm nào đó... em đến CLB xem các anh tập được không?”

“Cậu cũng thích Hapkido?” HyukJae nhếch môi cười, “Không thành vấn đề, lúc nào cũng hoan nghênh cậu.”

“Học trưởng! Học trưởng YunHo!” HyukJae gõ cửa phòng 306.

YunHo đi ra mở cửa.

“Bạn cùng phòng mới của em tặng tobboki, học trưởng nếm thử đi.” HyukJae đưa hộp tobboki ra, rồi thò đầu vào ngó quanh, “Học trưởng JaeJoong không ở trong phòng ả?”

“Cậu ấy đang tắm.” YunHo mở hộp, mùi vị quen thuộc khiến anh lập tức hiểu được món quà này là từ tay ai mà đến. Phải rồi, anh nhớ JaeJoong đã xếp DongHae vào chung phòng với HyukJae.

“Cái gì thế?” JaeJoong vừa từ phòng tắm đi ra đã ngửi thấy mùi đồ ăn.

“Tobboki ả.” HyukJae quay đầu lại nói, đột nhiên ngại người.

JaeJoong vừa tắm xong, cả người thoảng hương thơm của sữa tắm, một chiếc khăn bông màu trắng vắt ngang đầu nhưng vẫn để lộ một vạt tóc đen ướt đầm, gương mặt trắng mịn vì hơi nước nóng mà hơi ửng hồng, làn da mịn màng không chút tì vết, cổ áo chưa được chỉnh ngay ngắn nên để lộ một phần xương quai

xanh đầy khiêu gợi, phía dưới là hai chân thon dài. Dáng vẻ tươi mát thoải mái như thế, HyukJae chỉ mới được thấy lần đầu tiên. Tuy bình thường cũng biết học trưởng JaeJoong mang chút vẻ đẹp của con gái, nhưng luôn vì quyền cước lợi hại của học trưởng mà xem nhẹ điều đó, đây vẫn là lần đầu thực sự lĩnh hội được sự xinh đẹp này.

“Muốn ăn.” JaeJoong đi đến trước mặt YunHo, nhìn hộp tobboki liền mở miệng nói.

“Lau khô tóc trước đã.” YunHo cầm khăn giúp JaeJoong lau tóc, đồng thời chỉnh lại áo của cậu cho ngay ngắn.

JaeJoong nhón một miếng tobboki cho vào miệng, “Ừm, cũng ngon đấy.”

“Dính cả tương ớt này.” YunHo dùng một ngón tay lau vệt tương ớt đọng nơi khoé miệng JaeJoong, sau đó tự nhiên đưa tay lên miệng liếm.

HyukJae lại càng ngây người, sao lại cảm thấy hai vị học trưởng này mờ ám như vậy.... Động tác thân mật như thế lại được hai người thực hiện rất tự nhiên, nếu thế thì... đột nhiên nhớ ra... chẳng lẽ tin đồn hai người hẹn hò lại là sự thật?

“Sao tự nhiên dần mặt thế hả?” JaeJoong đẩy nhẹ HyukJae, giọng điệu chẳng khách khí chút nào.

Quả nhiên! Chỉ khi không mở miệng thì học trưởng JaeJoong mới có khí chất một chút. HyukJae vốn là người đơn thuần, nghĩ xong thì bản khoăn hồi nãy cũng biến mất luôn.

“Còn có việc gì không?” JaeJoong nhìn HyukJae, ánh mắt nói cậu ta có thể đi được rồi.

Lúc này HyukJae mới nhớ ra ý định ban đầu, liền nở nụ cười có chút nịnh nọt nhìn YunHo, “Học trưởng, danh sách tham gia giải đấu toàn quốc lần này là do anh quyết định phải không?”

“Chắc là thế.” YunHo trả lời.

“Vây... không biết... anh...” HyukJae ấp úng.

“Được rồi, tôi sẽ cân nhắc chuyện cho cậu vào danh sách bổ sung, cố gắng tập luyện đi!” JaeJoong đã sớm nhìn rõ ý định của cậu ta, liền đáp thay YunHo.

“Cám ơn, em cám ơn học trưởng! Nhất định em sẽ chăm chỉ luyện tập!” HyukJae vô cùng vui mừng, sau khi cảm ơn liền nhanh chóng rời đi.

“Em là Chủ tịch CLB hay sao?” YunHo nheo mắt nhìn JaeJoong.

“Em chỉ nói là sẽ suy nghĩ thôi mà, đã đồng ý cái gì đâu.” JaeJoong cười hì hì.

YunHo thở dài, “Cậu nhóc đó là người thật thà, đừng trêu cậu ta.”

“Em biết rồi.” JaeJoong lè lưỡi, rồi lại tiếp tục ăn tobboki. “Sao hôm nay cậu ta thông minh thế nhỉ, còn biết đường tặng đồ ăn nữa?”

YunHo cũng gấp một miếng, nhìn một lát mới cho vào miệng, “Đây là tobboki mẹ anh làm, hương vị giống hệt ngày xưa.”

“Thật sao?” JaeJoong nhớ ra, “Không lẽ em trai anh nhờ HyukJae đem đến? Ai da, chắc là cậu bé ngại, đáng yêu thật!” Nói rồi lại nghịch ngợm đưa tay nheo má YunHo, “Anh xem, gương mặt nghiêm nghị như vậy, dọa cả em mình cũng phải chạy.”

YunHo nhú mày nắm lấy tay JaeJoong, “Anh thực sự đáng sợ đến thế sao?”

“Hả?” JaeJoong ngạc nhiên, nhưng rồi lập tức cười to, đáng yêu quá đi mất!

“Em cười gì?” YunHo càng nhú chặt mày.

“Không có mà.” JaeJoong thật vất vả mới nhìn được cười, cậu vòng tay ôm cổ anh, “Anh một chút cũng không đáng sợ, nếu không làm sao em lại thích anh chứ?” Nói xong lại hôn lên má anh một cái.

Sao anh lại có cảm giác như JaeJoong đang dỗ trẻ con thế này? Cúi đầu nhìn nụ cười lúm đồng tiền như hoa của người trong lòng, YunHo đột nhiên có cảm giác hoàn toàn vô lực.

Vì không có việc gì phải vội, DongHae cố ý chờ qua mấy ngày rồi mới ra về tình cờ nhắc lại với HyukJae chuyện muốn đến CLB Hapkido xem mọi người tập luyện.

HyukJae không nghĩ ngợi gì, nhiệt tình đáp ứng, còn bảo DongHae sau giờ học tới tìm cậu ta để dẫn đi.

Vừa khéo hôm nay là ngày quyết định danh sách tham gia thi đấu, để tranh thủ cơ hội đồng thời để thể hiện trước mặt đàn em, biểu hiện của HyukJae đặc biệt tích cực.

Đối thủ của cậu ta lại là JaeJoong. Đối mặt với thể chủ động tiến công của HyukJae, JaeJoong chỉ nhất nhất phòng thủ, điều này khá là hiếm thấy. Nhưng dù sao lấy công làm thủ mới là phong cách của JaeJoong, đúng lúc cậu định tấn công thì chân trái đột nhiên đau nhói khiến cậu phân tâm trong nháy mắt, nhưng như thế cũng đủ để HyukJae đá trúng cậu.

HyukJae còn đang đắc ý, ánh mắt phần nộ của JaeJoong đã khiến cậu ta biết mình vừa phạm sai lầm. Quả nhiên, JaeJoong trả đũa khiến HyukJae bị trúng hai đòn chân liên tiếp, đương nhiên thua trận.

HyukJae ra khỏi sàn đấu, DongHae liền an ủi mấy câu, nhưng rồi thừa lúc sự chú ý của HyukJae chuyển sang trận đấu tiếp theo, DongHae lảng lạng ra ngoài, đi theo hướng của YunHo và JaeJoong mà cậu ta vừa thấy.

Hai người đó phải vào phòng thay đồ đóng cửa lại để thảo luận cái gì chứ? DongHae cẩn thận ghé sát vào cánh cửa. Thực sự cậu cũng không biết vì sao mình phải làm thế này, chỉ là theo bản năng tìm kiếm phương pháp tiếp cận YunHo hyung.

“Vừa nãy sao lại phân tâm?” Giọng của YunHo.

“À...” JaeJoong không biết phải giải thích thế nào, “Do sơ ý thôi.”

“Có chỗ nào không thoải mái không?” YunHo đã sớm phát hiện rằng gần đây JaeJoong tập luyện không được bình thường.

“Không có mà.” JaeJoong chối, cậu không muốn làm anh lo lắng, huống chi bác sĩ kiểm tra cũng nói không có vấn đề gì.

Vì sao phải giấu anh? YunHo nhìn cậu, nhíu chặt mày.

“Thật sự không có việc gì mà.” JaeJoong cố gắng ra vẻ tươi cười, YunHo cần thực lực của cậu, không thể để anh thất vọng.

“Được rồi.” YunHo thở dài, đưa tay vuốt má cậu. “Không có việc gì là tốt rồi, không cần ép buộc bản thân.” Giọng nói vô thức trở nên nuông chiều.

Hai người đó nhất định là bạn vô cùng thân, có cảm giác quan hệ giữa họ rất thân thiết, DongHae nghĩ.

Căn phòng bỗng trở nên yên tĩnh. DongHae tò mò ngó đầu vào xem, bắt gặp một cảnh tượng khiến cậu hoảng sợ.

Hai người đó... đang.. đang.. hôn nhau.

Là môi kề môi hôn, ôm nhau cùng hôn.

DongHae đưa tay bịt miệng để khỏi hét lên. Cậu không nhìn lầm! Hai người... hai người con trai... lại hôn nhau!

Biểu tình tự nhiên như vậy, tuyệt đối không phải lần đầu tiên.

Hai người đó... chẳng lẽ là người yêu?

Khiến... khiến người ta khó mà tin nổi!

DongHae lùi lại hai bước, rồi nhanh chóng quay người chạy đi!

Người khác có biết chuyện này không? Mẹ có biết không? Hyung vĩ đại như vậy, cư nhiên lại là đồng tính!

25. Chương 25

Cuối cùng cũng tới ngày khai mạc giải đấu Hapkido toàn quốc. Ngay trong ngày đầu, đội tuyển của trường YunHo và JaeJoong đã có trận đấu.

YooChun, Shin HyeSung đều tới xem thi đấu đồng thời tranh thủ đánh giá thực lực của đối thủ.

Trong tiếng cổ vũ nồng nhiệt của mọi người, JaeJoong thuận lợi giành chiến thắng trong trận đầu tiên.

“JaeJoong!” Vừa ra khỏi sàn thi đấu, JaeJoong đã bị HyeSung gọi lại.

“Hyung đến xem em thi đấu à?” JaeJoong cười hì hì.

HyeSung nhú mào, kéo cậu qua một bên, “Chân phải của em... có phải lại...”

Mặt JaeJoong biến sắc, đã bị nhìn ra rồi. Cậu cố ra vẻ tươi cười, “Không có việc gì đâu. Hyung không cần phải lo!”

“Đối thủ sắp tới càng lúc càng mạnh, chú ý đừng để bị thương.” HyeSung nói đầy quan tâm.

“Vâng, em biết rồi.” JaeJoong gật đầu.

Lịch thi đấu lần này khá chặt, ngày hôm sau JaeJoong đã phải đấu tiếp trận thứ hai.

Trước khi lên sàn đấu, JaeJoong có chút khấn trương. Dù sao đây cũng là lần đầu tiên cậu tham gia một giải toàn quốc, cảm giác ở trên sàn thi đấu hoàn toàn không giống cảm giác ở trên khán đài, tâm trạng của tuyển thủ thì khán giả không thể nào hiểu được. Hơn nữa đây là kiểu thi đấu đồng đội loại trực tiếp (Căn cứ số điểm trận thắng thua của từng đấu thủ trong đội cộng lại để xác định vị trí của đội, ngoài các đội được vào vòng trong, còn lại sẽ bị loại), đối thủ sẽ càng lúc càng mạnh, không phải cứ tùy tiện mà ứng phó được.

JaeJoong vô thức sờ chân phải, lát nữa không được xảy ra chuyện gì đâu đấy.

Một bàn tay chạm nhẹ lên vai cậu, JaeJoong ngẩng đầu, là YunHo.

“Sao thế? Hồi hộp quá à?”

“Có một chút.” JaeJoong thành thật.

“Thắng hay thua cũng không sao hết. Em thả lỏng tinh thần đi.” YunHo vỗ vỗ vai cậu, giọng rất dịu dàng.

“Sao lại không sao?” JaeJoong phản bác, “Nếu thua sẽ không vào được chung kết.”

“Còn có hạng mục thi đấu cá nhân nữa.” Ngược với vẻ khấn trương của JaeJoong, YunHo lại tỏ ra khá thoải mái.

“Em đã tham gia thi đấu là phải thắng.” Mong muốn giành chiến thắng của JaeJoong kỳ thật rất mãnh liệt.

“Vậy thì cố lên!”

Mang theo tinh thần ‘Phải thắng’, JaeJoong bước lên sàn thi đấu. Trận đấu vừa bắt đầu, JaeJoong đã tấn công ngay, mà đối thủ có vẻ cũng là người thích tấn công hơn phòng thủ, nên mới chỉ một lát mà hai người đã ra được khá nhiều đòn.

Hình thể của đối phương rõ ràng hơn hẳn JaeJoong, lực đạo thì không cần phải nói, khá mạnh, tốc độ cũng không chậm, hơn nữa có vẻ đã có rất nhiều kinh nghiệm. YunHo đứng ngoài quan sát một lúc, hiểu được trận này JaeJoong muốn thắng cũng không dễ.

JaeJoong học võ để phòng thân là chính, nếu gặp đối thủ có thể lực tương đương mà kéo dài thời gian thì rất bất lợi đối với cậu. Nhưng xét thực lực của JaeJoong, chỉ cần cậu kiên nhẫn một chút vẫn có thể giành chiến thắng.

Nhưng YunHo hoàn toàn không ngờ được, JaeJoong thua, hơn nữa lại thua vì một nguyên nhân bất ngờ. Lúc hơi cúi người để né đòn của đối phương, chân phải của JaeJoong không hiểu vì sao đột nhiên khụy xuống, trong khoảnh khắc cậu đứng không vững, đối phương nhân cơ hội đó liền đá trúng đầu JaeJoong.

Thua trận, JaeJoong ủ rũ cúi đầu đi xuống.

“JaeJoong!” YunHo vừa mới nắm lấy tay cậu, còn chưa kịp nói gì thì đã có tiếng loa thông báo các tuyển thủ của trận đấu tiếp phải chuẩn bị sẵn sàng, anh đành phải buông JaeJoong ra, đi về phía khu vực cạnh sân thi đấu.

“JaeJoong!” YooChun cùng Shin HyeSung làm khán giả này giờ nhanh chóng đi đến bên cậu, Kim Young Woon, Lee HyukJae cùng các thành viên khác cũng lại đây để an ủi.

“Không sao đâu, không cần an ủi tôi.” JaeJoong đẩy mọi người ra, một mình đi về phía phòng nghỉ.

Bóng dáng cậu có vẻ rất tội nghiệp.

Shin HyeSung và YooChun vội vàng đuổi theo.

Trong phòng nghỉ...

JaeJoong ngồi vào một góc, cúi đầu.

HyeSung khoanh tay đứng trước mặt JaeJoong, nhìn qua như quan toà đang chuẩn bị thẩm vấn.

“Em làm sao vậy? Chân phải của em làm sao?”

“Cậu bị trật chân hay thế nào?” YooChun cũng hỏi.

JaeJoong mím môi, “Chỉ là chân đột nhiên phát đau, không trụ được.”

HyeSung ngồi xuống, quan tâm vuốt lên chân JaeJoong, “Hoá ra chấn thương đó chưa lành hẳn sao? Tái phát?”

JaeJoong duỗi thẳng chân, lắc đầu, “Em đến bệnh viện kiểm tra rồi, không có vấn đề gì.”

“Hình như đây không phải lần đầu tiên, đang yên đang lành làm sao lại đau được?” HyeSung tỏ vẻ không tin, “Đau bao lâu rồi?”

“Mới hai ba tuần gì đó, bình thường em không thấy đau, nhưng khi thi đấu thì ngẫu nhiên lại nhói lên.”

“Em đã biết nếu thi đấu sẽ đau sao còn muốn đấu? Từ không thành vấn đề đã bị em làm cho có vấn đề rồi!” Bởi vì JaeJoong không biết quan tâm đến chính mình nên HyeSung có chút tức giận, anh sợ chấn thương cũ do gặp tai nạn của cậu lại tái phát.

“Em chỉ muốn thắng thôi.” JaeJoong chỉ có thể nhỏ giọng thanh minh.

“Thắng?” HyeSung trừng mắt. “Để mất luôn cái chân đi hả?”

“Hyung lại rửa em rồi!” Giọng JaeJoong đã nhỏ đến mức chỉ có cậu mới nghe thấy.

“Jung YunHo có biết không?” HyeSung lại hỏi.

“Em không nói cho cậu ấy biết.”

“Cậu ta là bạn trai cái kiểu gì vậy? Em đau chân lâu đến thế cũng không nhận ra? Không được, hyung phải đi tìm cậu ta!” HyeSung nói xong liền tức giận ra khỏi phòng.

“Hyung!” JaeJoong định giữ HyeSung lại nhưng không được. “Hyung thật là...” Cậu chỉ có thể quay qua YooChun mà oán giận.

“Cậu có muốn đi kiểm tra lần nữa không?” YooChun cũng lo lắng hỏi.

“Bác sĩ nói là chân không có vấn đề gì, chỉ do tác động của tâm lý thôi.” JaeJoong ngả người ra sau, ngẩng đầu nhìn trần nhà. “Có thể do tôi quá để ý đến lời dặn của bác sĩ lúc trước, rằng không được vận động

mạnh, nếu không có thể chấn thương sẽ tái phát, dù sao chân đã qua phẫu thuật thì không thể hoàn hảo như lúc đầu được. Nhưng đồng thời tôi cũng rất muốn dựa vào thực lực của mình và YunHo để cùng giành chiến thắng. Có lẽ chính tâm lý mâu thuẫn này khiến thân thể có phản ứng lạ.” JaeJoong lại thở dài. “Bác sĩ khoa Tâm lý có nói không cần uống hay tiêm thuốc, trị liệu bằng tâm lý cũng được.”

YooChun im lặng một lúc, sau đó mới cất lời, “Ý của cậu là... việc ở bên YunHo tạo áp lực cho cậu?”

JaeJoong nhú mày không rõ, “Áp lực? Cái đó gọi là áp lực sao? Không phải vậy.”

“Vừa rồi cậu cũng nói, bình thường không thấy đau, chỉ khi tập luyện hoặc thi đấu mới đau, đúng không?” Thấy JaeJoong gật đầu, YooChun tiếp tục, “Cậu là vì YunHo nên mới tham gia giải đấu lần này, phải vậy không? Nếu không phải vì YunHo, cậu có thể sẽ không phải chịu cảm giác đau đớn như vậy.”

“Hình như là... cũng có vẻ thế.” JaeJoong nghiêng đầu.

“Cho nên mới nói, YunHo đã gây áp lực cho cậu.”

“...” JaeJoong không nói gì, cậu còn đang bận suy xét thật nghiêm túc vấn đề này.

“Hoá ra đối với em, việc ở bên anh lại là áp lực.” Giọng nói của YunHo vang lên, anh không ngờ mình vội thi đấu cho xong để đến đây, lại nghe được một câu như thế.

JaeJoong và YooChun đồng loạt quay lại, YunHo đang đứng ở cửa phòng nghỉ, lạnh lùng nhìn hai người.

“A, tớ phải đi xem trận đấu tiếp theo, đi trước nhé.” Thấy tình thế không ổn, YooChun vội vàng tìm cách chuồn mất.

Chỉ còn lại một mình JaeJoong đối mặt với YunHo.

Anh đang giận sao? JaeJoong vừa cẩn thận quan sát sắc mặt YunHo vừa giải thích, “Anh đừng nghe YooChun nói vớ vẩn, em không có nghĩ như vậy.”

“Nhưng sự thật là thế.” YunHo đi đến trước mặt JaeJoong, bóng anh trùm lấy cậu, “Vì sao không nói cho anh biết?”

“Em chỉ không muốn anh lo lắng.” JaeJoong không dám nhìn thẳng vào anh.

“Rồi để người khác đến chỉ trích anh không biết quan tâm người yêu của mình?” Giọng YunHo không lớn, nhưng JaeJoong càng nghe càng co hết cả người lại, anh đúng là đang giận rồi.

“Là HyeSung hyung tự ý... chứ em không có ý đó...” JaeJoong vội vã nói.

“Anh không cần em thi đấu nữa, em không phải lo lắng về chuyện đó nữa.” YunHo nói xong quay người định đi.

“Khoan đã!” JaeJoong vội ôm lấy YunHo từ phía sau.

Đây là lần đầu tiên cậu bối rối và mơ hồ như thế này. Ý của YunHo là gì? Nói ‘Không cần em thi đấu nữa’ là thế nào? Vì cái áp lực tâm lý vớ vẩn đó mà anh ghét cậu hay sao?

“Anh không cần em nữa phải không?” Đây chính là điều JaeJoong sợ nhất.

YunHo kinh ngạc quay đầu lại, anh nói thế lúc nào?

“Anh ghét em, em chỉ mới thua một trận mà anh đã ghét em!” JaeJoong âm ỉ, ánh mắt không biết vì kích động hay vì gì khác mà hơi ươn ướt.

“Anh không có.” YunHo phủ nhận.

“Có! Anh vừa mới nói ‘Không cần em’!” Cậu nghe rất rõ mà.

YunHo vô cùng bất đắc dĩ, JaeJoong nghe kiểu gì thế chứ. “Anh chỉ nói ‘Không cần em thi đấu nữa’!”

“Thì ý anh cũng vậy thôi!” JaeJoong bắt đầu hối hận, “Em biết là anh vì thực lực Hapkido của em nên mới để em hỗ trợ, bây giờ phát hiện em không thi đấu được nữa nên định bỏ em.”

Có gì đó chợt loé lên trong mắt YunHo, giây tiếp theo JaeJoong phát hiện mình đã bị anh áp sát vào tường.

“Hoá ra trong mắt em anh lại là người như thế!” Về mặt YunHo vẫn không thay đổi, nhưng bá khí nguy hiểm đang toả ra.

“A...” JaeJoong biết mình vừa nói sai, ngoan ngoãn nhận lỗi, “Em xin lỗi.”

“Em nghe cho rõ đây, đối với anh, em biết Hapkido hay không cũng chẳng ảnh hưởng gì. Mình anh biết là đủ rồi! Em thi đấu thắng hay thua cũng không sao hết, anh một chút cũng không để ý!” YunHo nhìn thẳng vào JaeJoong, gần từng tiếng một.

Sao anh lại tuyệt tình thế chứ? JaeJoong cảm thấy hốc mắt bắt đầu nhưng nhức.

YunHo có vẻ đã bình tĩnh lại, đưa tay chạm nhẹ khoé mắt JaeJoong, “Sao mà khóc?”

“Anh đã dứt khoát như vậy rồi còn quan tâm em khóc hay không làm gì!” JaeJoong giận dỗi đẩy anh ra, “Không khóc, chẳng qua là bị bụi bay vào mắt.”

“Em nghĩ là vì thực lực của em nên anh mới thích em phải không?” YunHo thở dài, “Có phải ai giỏi Hapkido anh cũng thích đâu? Em không tin tưởng anh hay không tin tưởng chính mình vậy?”

“?” JaeJoong đang dụi dụi mắt, nghe YunHo nói vậy liền sững sốt, nửa ngày mới phản ứng được, “Anh nói thế là ý gì?”

“Em không biết Hapkido cũng không sao cả, anh sẽ không để em xảy ra chuyện gì. Nếu đau thì không được ép buộc mình phải thi đấu, anh không thích thế.” YunHo dứt khoát nói thẳng, “Lần sau có chuyện gì, anh không mong mình là người cuối cùng được biết!”

“Ừm, em biết rồi.” JaeJoong nín khóc, mỉm cười đầy ngọt ngào nhào vào trong ngực anh. Hoá ra mình đã lo nghĩ quá mức rồi.

Vì để xin lỗi, JaeJoong chủ động dâng lên môi thơm.

YunHo không khách khí gì liền nhận lấy.

Hôn qua hôn lại một lúc, ngọn lửa dục vọng bắt đầu bùng cháy.

Khi bàn tay của YunHo lần xuống phía dưới của JaeJoong, một tia lý trí cuối cùng còn sót lại nhắc JaeJoong đây là nơi nào, “Phòng nghỉ... sẽ có... người vào...”

“Cho nên, em không được kêu quá lớn đâu.” YunHo cười khê, cắn nhẹ lên tai cậu. “Để người khác khỏi chú ý.”

“Không được... nếu như... bị bắt gặp...” JaeJoong không có hứng thú trình diễn yaoi live action trước mặt mọi người.

YunHo xoay lưng JaeJoong lại, kéo quần cậu xuống rồi đẩy một ngón tay đã được nước bọt làm ướt vào đoá hoa nhỏ của cậu.

“A!” JaeJoong che miệng, “Đau quá... còn đau hơn cả lần đầu... ngừng lại đi... YunHo!”

“Đương nhiên phải đau.” YunHo dịu dàng hôn lên gáy cậu, “Đây là trừng phạt, nên anh sẽ không nương tay đâu.” Phần thân dưới của anh chuyển động càng mãnh liệt.

“A... đau... ngừng đi mà...” JaeJoong không kiềm chế được, liền mở miệng xin tha.

“Đây là hình phạt dành cho em, cố gắng nhẫn nại một chút là được.” YunHo vẫn không ngừng dù chỉ một giây.

Cuối cùng, YunHo ôm JaeJoong không biết là ngủ hay ngất đi đến phòng Y tế.

26. Chương 26

Lúc JaeJoong tỉnh lại đã là hoàng hôn, liếc mắt một cái liền thấy một người con trai đứng bên cửa sổ, bóng dáng của anh nổi bật trên nền trời chiều đỏ rực, tuy không nhìn rõ mặt, nhưng cậu biết người đó là ai.

“Tỉnh rồi à?” Giọng của người đó rất dịu dàng.

“Ừm.” JaeJoong miễn cưỡng ừ một tiếng trả lời. Câu hỏi vô nghĩa!

“Có đi được không? Đến lúc về rồi.” YunHo đi đến bên giường.

“Đau chết mất! Tên đáng ghét nhà anh!” JaeJoong ngồi dậy trừng mắt nhìn YunHo, cả người đau nhức như vừa bị đánh một trận. Cậu vừa thi đấu xong nhưng không hề nường tay, còn làm chuyện đó ở nơi mà ai cũng có thể ra vào, khiến cậu hồi hộp muốn chết! Cà tinh thần lẫn thể lực đều tiêu hao nghiêm trọng, cuối cùng là ngất đi, xấu hổ quá đi mất!

“Muốn anh bế em về không?” YunHo cúi đầu cười.

“Anh còn cười! Đều là anh làm hại!” JaeJoong cầm gối đánh anh, không cẩn thận lại đụng vào chỗ đau phía sau, liền hít sâu một hơi.

YunHo cúi xuống, luồn hai tay qua lưng và đầu gối JaeJoong rồi nhẹ nhàng bế cậu lên.

“Á!” JaeJoong hơi hét lên, vội ôm lấy cổ anh để khỏi ngã.

“Tình hình thi đấu thế nào?” JaeJoong nhớ tới trận đấu diễn ra lúc cậu ngủ.

“Ngày mai là bán kết, sẽ gặp đội của Shin HyeSung, em không cần lên sàn đấu.”

“Vâng.” JaeJoong đáp rồi im lặng một lúc, “HyeSung hyung rất lợi hại.”

YunHo không nói gì.

Đi đến góc hành lang, phía trước có mấy người vừa đi qua, mà đi ở cuối cùng không phải là YooChun và JunSu đấy sao?

Đúng lúc đó JunSu cũng quay đầu lại, thấy YunHo và JaeJoong, liền kéo YooChun dừng bước.

JaeJoong vội vàng giãy khỏi tay YunHo đứng xuống, anh sợ cậu đứng không vững nên đứng sát phía sau để đỡ cậu.

“Muộn thế này mới về sao?” YooChun và JunSu đi tới chào.

“Ừ, hai cậu cũng thế à?”

“Vừa thi đấu xong.”

“Vậy trường các cậu cũng được vào bán kết? Nếu cả hai trường đều thắng sẽ gặp nhau trong trận chung kết.” JaeJoong cười.

“Đối thủ của trường cậu không dễ đối phó đâu.” YooChun cũng cười.

“Trường chúng tôi cũng đâu dễ đối phó!” JaeJoong phản bác.

“Vậy thì cố gắng lên, YunHo!” YooChun cười, đánh nhẹ vào vai YunHo.

JunSu nãy giờ cứ nhìn vào dấu hôn mờ mờ trên cổ JaeJoong, lúc này mới phục hồi tinh thần, nhìn sang YunHo, “Cậu gặp DongHae chưa?”

“Rồi.” YunHo đáp.

JunSu mở miệng rồi lại không biết nói gì, DongHae vốn là em trai của YunHo, chẳng lẽ mình lại nói mấy câu linh tinh kiểu như cậu cố gắng quan tâm chăm sóc DongHae nhé? Thế thì chẳng phải quá buồn cười sao?

YooChun nhìn ra sự ngại ngùng của JunSu liền giúp cậu ta giải vây, “Cũng không còn sớm nữa, mai còn có trận đấu, chúng tớ đi về trước nhé.”

“Ừ, mai gặp!”

Đi ra khỏi nhà thi đấu, JunSu lại bất ngờ gặp một người.

“DongHae? Sao em lại ở đây? Chờ YunHo à?”

“JunSu hyung, em tìm anh có chút việc.” DongHae định nói lại thôi vì bên cạnh JunSu còn có YooChun.

YooChun tế nhị tránh qua một bên, “Tớ sang bên kia chờ cậu.”

“Chúng ta đi chỗ khác được không ạ?” DongHae không muốn đụng mặt YunHo.

“Được. Để hyung mời em ăn tối.” JunSu nói xong, qua nói với YooChun mấy câu rồi quay lại đi cùng DongHae.

Ở nhà ăn.

DongHae vô thức khuấy khuấy ly đồ uống, lo lắng không biết nên mở lời như thế nào.

Khi ở nhà thi đấu nhìn thấy JunSu, DongHae ngay lập tức nghĩ, JunSu hyung là bạn tốt của YunHo hyung, mà cái anh YooChun đi cùng JunSu hyung có vẻ như cũng quen biết học trưởng JaeJoong, liệu hai người này có biết chuyện của YunHo hyung và học trưởng JaeJoong không?

“Em sao thế, có chuyện quan trọng à? Ở trường bị bắt nạt? Hyung của em không bảo hộ được em à?” JunSu cố tình đùa mấy câu để bầu không khí bớt nặng nề.

“Không phải ạ.” DongHae lắc đầu. “Không phải chuyện ở trường.”

“Vậy thì là chuyện gì?” JunSu khó hiểu.

“Hyung có quen người hay đi cùng YunHo hyung không, người mà có vẻ rất thân thiết với YunHo hyung ấy?” DongHae quyết định vòng vo một chút.

“Em nói JaeJoong à?”

DongHae gật gật đầu, do dự một lúc rồi ngập ngừng nói, “Em thấy... thấy hai người đó... hôn nhau.”

Không ngờ DongHae lại sớm phát hiện như vậy, có thể thấy được hai người đó hoàn toàn không có ý định che giấu tình cảm của mình, đúng là không biết sợ là gì nữa. JunSu có chút khó chịu, vì sao mình lại phải thay hai người đó giải thích chuyện của chính họ? Cậu đành cúi xuống uống một ngụm nước, cố ra vẻ bình tĩnh, “Làm sao? Thấy khó có thể chấp nhận đúng không?”

“Hyung có biết chuyện đó?” DongHae còn tưởng JunSu sẽ hoảng hốt giống mình lúc trước.

“Là JaeJoong chủ động theo đuổi YunHo trước, sau một thời gian thì YunHo tiếp nhận cậu ta.”

“Học trưởng JaeJoong tốt đến thế sao?” DongHae nghi hoặc, “Vì sao YunHo hyung lại thích người cùng giới chứ? Dù học trưởng JaeJoong có tuyệt vời đến mấy thì vẫn là con trai mà.”

JunSu ngượng ngùng cười, phải rồi, con trai thì có cái gì tốt? Vì sao cả hai người mình đã và đang thích đều là con trai?

“Vấn đề này, đến khi nào em bắt đầu yêu sẽ hiểu được.” JunSu chỉ có thể đáp qua qua như vậy.

“Hyung ủng hộ hai người đó?” DongHae càng ngạc nhiên.

“Với tính cách của YunHo như thế, người khác phản đối sẽ có tác dụng hay sao?” Huống chi cá tính của JaeJoong cũng là ‘Chỉ cần tôi cho là đúng thì người khác khuyên thế nào cũng không được’. JunSu hơi cong khóe môi, thực ra chính mình cũng rất hâm mộ sự kiên cường không biết do đâu mà có của JaeJoong.

DongHae không nói gì nữa.

“Em không cần phải phiền lòng như thế, cố gắng học tập là tốt rồi. Chuyện của YunHo thì chính cậu ấy sẽ biết chừng mực.” JunSu chỉ có thể khuyên DongHae như vậy.

...

YunHo hyung thích mẫu người như học trưởng JaeJoong hay sao?

Trên đường quay về trường, DongHae suy nghĩ. Cũng phải, với tính cách lạnh lùng của hyung ấy, nếu không chủ động, sợ là hyung ấy chẳng thèm liếc mắt nhìn lấy một cái.

Vậy thì, chắc mình cũng phải thay đổi phương pháp tiếp cận YunHo hyung.

JaeJoong vừa mới về đến Ký túc xá đã nhận được điện thoại của Kim HeeChul.

“Hyung về rồi!” Giọng nói đầy cao hứng của Kim HeeChul vang lên từ điện thoại.

“Thế à, hyung chơi đủ rồi rồi cuộc cũng nhớ tới đứa em trai bất hạnh của mình.” JaeJoong cố gắng kìm nén sự hưng phấn, ra vẻ bình tĩnh.

“Cuối tuần về nhà nhé, có việc!”

“Có chuyện gì ạ?” JaeJoong có linh cảm không tốt, mỗi lần HeeChul tìm cậu có việc thì đều chẳng phải chuyện tốt lành gì.

“Nói nhiều, bảo về thì về đi! Về rồi hyung nói cho biết, nghe chưa?” Sau đó không đợi JaeJoong đồng ý, HeeChul đã ngắt máy.

JaeJoong nhìn chằm chằm cái điện thoại, có nên tìm có để khỏi phải về không nhỉ?

“Sao thế?” YunHo thấy cậu ngẩn người liền hỏi.

JaeJoong ngả cả người xuống giường, “Hyung em bảo em cuối tuần về nhà, nói là có việc.”

“Thế à?”

“Nhưng em có linh cảm đây không phải chuyện tốt.”

“Có muốn anh về cùng em không?” YunHo hỏi rất tự nhiên.

JaeJoong ngồi bật dậy nhìn anh, cậu nghĩ mình nghe nhầm nên cẩn thận xác nhận lại, “Anh nói muốn cùng em về nhà?”

“Có gì bất tiện à?” YunHo hiểu lầm.

Nội tâm JaeJoong đấu tranh mãnh liệt, YunHo tự nguyện về cùng mình đương nhiên rất tốt, nhưng mà, không biết hyung ác ma thấy YunHo lại bày trò kỳ quái gì không, nhờ đâu lại khiến YunHo có ấn tượng không tốt...

Nghĩ thế, JaeJoong kiên quyết lắc đầu, “Em về một mình được rồi.”

YunHo đưa tay xoa đầu cậu, không nói gì.

Ở nhà, Kim HeeChul đại nhân vừa huyết sáo vừa khênh chân xem TV.

Han Kyung ngồi bên cạnh, đang vừa dỡ hành lý vừa cau mày, “Cậu thật sự muốn JaeJoong làm việc đó?”

“Đương nhiên.” HeeChul rất không vừa lòng vì Han Kyung dám nghi ngờ quyết định của mình.

“Chưa chắc JaeJoong đã đồng ý.”

“Nó dám?” HeeChul cười lạnh một tiếng, khiến cả người Han Kyung nhất thời phát lạnh. “Tôi nắm trong tay nhược điểm của nó, nó dám không nghe sao?” HeeChul đã định liệu hết rồi.

“Nhưng chuyện này đâu có hay ho gì.” Han Kyung vẫn lưỡng lự.

“Không khiến anh lo! Chỉ cần anh đừng hé miệng là được!” HeeChul lườm anh một cái.

“Biết rồi!” Han Kyung tội nghiệp than thở. Thật là, lúc nào cũng ngang ngược như vậy, không biết kiếp trước mình có nợ gì cậu ta không nữa, haizz...

DongHae cũng đã về Ký túc xá, vừa bước chân vào cửa đã bị Lee HyukJae tóm lấy chia sẻ niềm vui thắng lợi hôm nay.

“Whoa! Học trưởng YunHo không nay tuyệt vời không tả được! Chiến thắng vô cùng dễ dàng! Cứ bảo trì trạng thái này thì ngày mai nhất định lại thắng!” HyukJae hưng phấn như thể chính mình cũng tham gia thi đấu.

“Chỉ đáng tiếc học trưởng JaeJoong hình như hôm nay thể trạng không tốt nên bị thua, nhưng học trưởng YunHo đã nói sẽ cho tôi thay thế học trưởng JaeJoong lên thi đấu! Khẩn trương chết mất!” HyukJae nói một thôi một hồi rồi quay sang DongHae, “Hôm nay cậu có đi xem thi đấu đúng không? Mai cũng đi nhé? Đi cổ vũ cho tôi!”

“Vâng.” DongHae có chút không vui nên đáp cho có lệ.

Tiếng chuông di động đột nhiên vang lên. Là điện thoại của mẹ.

“Mẹ ạ, có việc gì sao?”

“Không có việc gì, mẹ chỉ định hỏi con đã quen với trường chưa?”

“Rồi mẹ ạ.”

“Có gặp YunHo không?” Giọng nói có một chút mong chờ.

“Có gặp ạ.”

“Có đưa tobboki cho anh con không?”

“Có.”

“Thế... YunHo có nói gì không?” Ngay cả hơi thở cũng trở nên cẩn trọng.

“Không ạ.” Câu trả lời thành thật của DongHae lại khiến người khác thất vọng.

“Thế à?” Ngừng một lát, “Thôi không sao, ăn là tốt rồi.”

Tâm trạng lo nghĩ muốn gần gũi YunHo hyung của mẹ, DongHae hoàn toàn có thể hiểu được, cho nên, cậu nhanh chóng quyết định, chuyện kia, tạm thời sẽ không cho mẹ biết.

27. Chương 27

Giải đấu Hapkido toàn quốc đã đi đến vòng bán kết. Lee HyukJae được bổ sung thay vị trí của JaeJoong, nhưng thực lực của cậu ta còn kém những đối thủ khác rất nhiều nên bị thua, Kim YoungWoon cũng chỉ vì kém một điểm mà bị loại. Tuy YunHo thắng trận cuối, nhưng vẫn không thể nghịch chuyển tình thế.

“Tiếc thật. Nếu là em thì biết đâu thắng rồi.” JaeJoong nói với YunHo lúc này vừa ra khỏi sàn đấu.

“Không sao, còn có thi đấu cá nhân nữa.” YunHo ngửa đầu uống nước.

JaeJoong mê mẩn nhìn anh... Người con trai này, ngay cả động tác uống nước đơn giản cũng đẹp trai như vậy, không hổ là người mà cậu coi trọng!

Thấy JaeJoong cứ nhìn mình mãi, YunHo đưa cho cậu chai nước, “Muốn uống nước à?”

JaeJoong lắc đầu, trong nháy mắt mấy chuyện thắng thua bị quẳng hết ra sau đầu.

Shin HyeSung đi tới, “JaeJoong, thế nào rồi?”

“Em á? Em không sao.”

HyeSung nhìn về phía YunHo, “Đến lúc thi đấu cá nhân, rất mong chờ có thể cùng cậu so chiêu.” Hôm nay HyeSung không thi đấu, nhưng sau khi nhìn biểu hiện của YunHo thì ý chí chiến đấu đột nhiên dâng cao.

“Vâng.” YunHo không nhiều lời khách sáo, chỉ đơn giản đáp ứng một tiếng.

Tiếp theo là lượt trận của đội trưởng YooChun.

Vẫn chưa đến lượt YooChun thi đấu, YunHo và JaeJoong tìm chỗ ngồi xuống cạnh JunSu.

“DongHae... đã biết chuyện của cậu và JaeJoong rồi, nó trông thấy hai cậu hôn nhau.” JunSu nói nhỏ, chỉ đủ cho cậu và YunHo nghe, mà JaeJoong đang tập trung theo dõi trận đấu nên không chú ý.

YunHo không nói gì, chỉ liếc nhìn JunSu một cái chứng tỏ anh đã nghe thấy.

Quả nhiên là thế, YunHo một chút cũng không cảm thấy có gì không ổn. JunSu cười, quả đúng là YunHo.

“Nếu DongHae nói cho mẹ cậu biết...”

“Ồ bên ai là chuyện của tôi.” YunHo ngắt lời.

JunSu nhún vai, phong cách “Chuyện của tôi sẽ do chính tôi quyết định” của YunHo vẫn không thay đổi.

“Hai người đang nói thầm cái gì thế?” JaeJoong tò mò nhìn qua.

“Không có gì hết. Em xem tiếp đi.” YunHo xoay mặt cậu ra phía trước.

JaeJoong cũng thôi không hỏi nữa.

...

YooChun thắng, trường của cậu ta thuận lợi vào chung kết.

“Có thể giành ngôi á quân cũng đã khá lắm rồi.” JaeJoong vỗ vai YooChun, thực lực của đội Shin HyeSung thì các tuyển thủ bình thường khó có thể sánh được. Cậu còn nhớ, hồi trước khi còn học ở võ quán của cha Shin HyeSung, từng nghe nói đội của hyung ấy chỉ cần tham gia thi đấu là huy chương vàng chưa bao giờ tuột khỏi tay, thực sự là thần thoại trong giới Hapkido.

“Chúng tớ sẽ cố gắng hết sức, thế là đủ rồi.” YooChun cũng rất thức thời.

“Chưa đấu làm sao biết kết quả? Với lại còn có thi đấu cá nhân nữa.” JunSu có điểm không đồng ý.

“Ngày mai cậu sẽ biết thôi.” JaeJoong lười giải thích với JunSu. “Còn về phần thi đấu cá nhân, ngại quá, huy chương vàng nhất định là của YunHo nhà tôi rồi.”

“Chưa đến phút cuối cùng thì tất cả đều có thể xảy ra.” JunSu vẫn không chịu thỏa hiệp với JaeJoong.

“Thì cứ chờ xem rồi biết.”

Không ngoài dự đoán, vị trí quán quân của hạng mục thi đấu đồng đội thuộc về đội của Shin HyeSung. Vừa lúc đã đến cuối tuần, giải đấu tạm ngừng hai ngày, sau đó sẽ tiến hành thi đấu cá nhân.

JaeJoong cũng ngoan ngoãn trở về nhà.

“Về rồi à?” Kim HeeChul đã ngồi sẵn trên sofa chờ cậu.

“Vâng. Có chuyện gì mà hyung tìm em gấp vậy?” So với việc hao tổn tâm trí đoán già đoán non, JaeJoong thà biết hết mọi chuyện sớm một chút, dù sao cậu cũng biết đây chẳng phải chuyện tốt lành gì.

“Là cái này đây~ Tada!” HeeChul lôi ra một tờ giấy đưa cho JaeJoong.

“Cuộc thi Cosplay DongMan?” JaeJoong đọc nội dung ghi trên đó, lại nhìn tên nhà tổ chức phía dưới, “Hyung, đây là cuộc thi do Nhà xuất bản nơi hyung làm việc tổ chức à?”

“Ừ. Phần thưởng là một chuyến du lịch Nhật Bản bảy ngày dành cho cả gia đình nhé!” HeeChul cười vui vẻ.

“Ra thế. Hyung muốn tham gia à? Em không có ý kiến.” JaeJoong ra vẻ ngây thơ.

“Đừng có giả vờ! Hyung là nhân viên của công ty, không tham gia được. Người phải tham gia chính là em!” HeeChul không khách khí gì nói thẳng.

“Em không muốn!” Linh cảm xấu của JaeJoong đã trở thành sự thật, cậu lập tức phản đối.

“Kháng nghị vô hiệu!” HeeChul vung tay đầy khí thế.

“Nhưng em cũng là người nhà của nhân viên mà!” JaeJoong chỉ vào phần thể lệ cuộc thi, “Cũng không được phép tham gia.”

“Vấn đề này em không phải lo, sẽ không ai biết em là em trai của hyung hết!” HeeChul đã lường trước chuyện này rồi.

“Vì sao cứ nhất định muốn em tham gia?” JaeJoong vẫn tiếp tục ‘đấu tranh’.

“Cái này thì em phải đến hỏi HwangBo noona, chị ấy cứ khẳng định chỉ có em mới thích hợp đóng vai đó!” HeeChul nhanh chóng trút sạch trách nhiệm cho người khác.

“HwangBo noona? Ai thế ạ?” JaeJoong thấy cái tên có vẻ quen quen, nhưng nghĩ mãi không ra.

“Biên tập viên của hyung, người giúp hyung vẽ tranh minh họa cho sách, cũng chính là người mà em nhận xét ‘Đã lớn tuổi rồi còn thích ăn mặc trang điểm giống nữ sinh để tán tỉnh mấy anh đẹp trai, bảo sao đến giờ vẫn chưa lấy chồng được’ ấy.” HeeChul rất có lòng tốt giúp JaeJoong nhớ lại.

“Á!” JaeJoong như thể bị hắt một gáo nước lạnh, nhất thời hiểu ra, “Hoá ra là chị gái đó!” Lại lập tức trở nên nghi hoặc, “Nhưng làm sao lại biết em?”

“Lúc em nói câu đó thì chị ấy đứng ngay sau lưng em.”

JaeJoong tái mặt, “Chị ấy có nghe thấy?”

“Đương nhiên, có điếc đâu mà không nghe.”

JaeJoong hai tay ôm mặt, “Trời ạ! Sao hyung không nhắc em?”

“Làm sao hyung biết em cũng kế thừa phong cách ăn nói của hyung?” HeeChul lườm cậu một cái, “Huống chi em nói nhanh như vậy làm hyung không kịp che miệng em lại. Lúc ấy đầu HwangBo noona thiếu chút nữa bốc khói luôn.”

JaeJoong ôm trán muốn ngắt xỉu, “Cho nên, lần này là để trả thù đúng không?”

“Rất có khả năng. Tâm của phụ nữ còn bé hơn cả lỗ kim.” HeeChul gật gật đầu.

“Hyung cứ thế để cho chị ấy trả thù em trai bảo bối duy nhất của mình?” JaeJoong trừng mắt nhìn HeeChul, cố gắng nặn ra một ít nước mắt để thêm vẻ thương tâm.

“Haizz...” HeeChul thở dài, “Người đứng dưới mái hiên, có thể không cúi đầu sao? Ai bảo đó là biên tập của hyung? Nếu chị ấy không vui lại vẽ mấy cái tranh minh họa vớ vẩn làm cho sách của hyung không ai đọc. Hơn nữa giám đốc nhà xuất bản đã theo đuổi chị ấy lâu lắm rồi, chị ấy bảo gì nghe nấy. Hyung còn phải kiếm tiền nuôi mình nuôi em, bát cơm có dễ kiếm đâu chứ?”

“Cái thể loại sách hyung viết nếu không có minh họa còn tưởng tượng được khối thứ hay ho, đằng này cứ vẽ trần trụi ra, chẳng có tý mỹ cảm nào cả.” JaeJoong lại không kiềm được mà phát biểu ý kiến.

“Nếu em không muốn sống thì đến gặp chị ấy mà nói. Bà cô đó vừa đi Nhật Bản về liền phát cuồng thể loại đam mỹ nam nam, sắp tẩu hỏa nhập ma đến nơi rồi. Ngay cả tác phẩm tiếp theo của hyung cũng bắt viết thể loại đó.” HeeChul cũng rất bất mãn.

“Thế rốt cuộc muốn em diễn cái gì?” JaeJoong đã hết đường lui, bắt cần hỏi.

“InuYasha, nghe bao giờ chưa?”

“Muốn em diễn con khuyển yêu kia á?” Anime thì cậu có xem qua rồi, tưởng tượng ra cảnh mình đội một đôi tai cầu, JaeJoong liền đen mặt.

HeeChul lúc lắc ngón tay trở, “Thiên cơ bất khả lộ.”

“Hay là Sesshoumaru?” Sắc mặt của JaeJoong đã khá hơn, cậu rất thích nhân vật này, cool vô cùng, nói chung có thể so sánh với YunHo.

HeeChul tiếp tục bí hiểm lắc ngón tay.

“Không phải là diễn cái tên hoà thượng kia chứ?” JaeJoong tiếp tục đoán.

“Đã bảo không nói được mà lại.” HeeChul chán nản, lại lườm JaeJoong cái nữa.

“Nói một chút thì có mất miếng thịt nào đâu chứ?” JaeJoong cũng lười đoán tiếp.

“HwangBo noona bảo hyung chiều nay đưa em qua thử trang phục, đến lúc đó em sẽ biết.” HeeChul vẫn úp mồm.

Im lặng một hồi, JaeJoong đột nhiên hỏi, “Cuộc thi này không phải do chị ấy đề nghị tổ chức đấy chứ?”

“Bingo!” HeeChul thương hại nhìn cậu, “Chúc mừng câu trả lời đúng của em!”

“Nếu em kiên quyết không diễn?”

HeeChul tươi cười, “Em muốn hyung em bị đuổi việc rồi cả nhà ăn không khí mà sống hả? Hay em không ngại ảnh nude của em được tung lên mạng rồi trở thành scandal sóng gió như ‘Diễm chiếu môn’ đấy chứ?” (Diễm chiếu môn: Scandal ảnh sex của Trần Quán Hy và một số nghệ sĩ nữ nổi tiếng khác)

“Xem như cái gì em cũng chưa nói vậy.” JaeJoong vô lực. Lần nào cũng thế, toàn lấy cái ảnh chụp lúc cậu ngủ nude mà uy hiếp, chính vì thế mà cậu đành phải bỏ cái thói quen rất tốt cho sức khoẻ đó. Mà rốt cuộc hyung ấy giấu ảnh ở đâu chứ??

Cứ do dự mãi giữa ‘Đi’ hay ‘Không đi’, nhưng sự thật tàn nhẫn không cho JaeJoong cơ hội để từ chối. Đến giờ hẹn, mang theo quyết tâm thấy chết không sờn, JaeJoong quyết định bước lên chiếc xe không biết sẽ đưa cậu đi tới đâu.

“Ai da, JaeJoongie, đã lâu không gặp, càng ngày càng đáng yêu thế này.” Mới vừa thấy mặt, HwangBo đã nhiệt tình hỏi han giống như chưa từng có chuyện trước kia, nhiệt tình đến mức khiến người khác phải sợ hãi, dù sao đây cũng mới chỉ là lần thứ hai gặp nhau thôi mà.

“Chào HwangBo noona.” JaeJoong lễ phép chào.

“Hyung em đã nói với em rồi đúng không, noona rất vui vì em đồng ý tham gia.” HwangBo vừa nói vừa tóm chặt tay JaeJoong, đề phòng cậu bất ngờ chạy mất.

“Em sẽ diễn vai gì ạ?” JaeJoong miễn cưỡng mỉm cười.

“Haha!” Vẻ mặt của HwangBo trở nên bí hiểm, “Là vai diễn vô cùng vô cùng phù hợp với em!”

Nói rồi quay đầu vào phòng gọi to, “Các chị em, người đã đến rồi, phải hầu hạ tận tình nhé!”

Có mấy tiếng đáp, “Yên tâm, cứ giao cho chúng em!”

JaeJoong run rẩy, tình huống này, rất khiến người ta bị áp lực mà.

HwangBo nhẹ nhàng đẩy JaeJoong vào phòng. Lập tức có bốn năm bàn tay kéo JaeJoong đến trước bàn hoá trang, rồi có mấy cô gái bắt đầu trang điểm cho cậu một cách thành thạo, cô này thoa phấn, cô kia vẽ mi...

JaeJoong chỉ thấy chỗ nào cũng là tay, đến thở cũng không dám thở mạnh, chỉ sợ không cẩn thận là bị huỷ dung, làm YunHo không nhận ra cậu nữa thì chết.

Thời gian dần dần trôi, JaeJoong bắt đầu buồn ngủ.

Lúc cậu đã trở nên mơ mơ màng màng, nghe được một câu “Được rồi, đi thử trang phục đi!” là đã bị nhét cho một đồng đồ vào tay rồi bị đẩy vào phòng thay đồ.

JaeJoong cúi đầu nhìn nhìn bộ quần áo trên tay, mắt dần dần mở to, không phải chứ??? Trang phục này.... định bắt cậu diễn vai đó sao???

Lúc này, giọng nói quyết đoán mười phần của HwangBo mới vang lên bên ngoài, “JaeJoongie, nhất định phải thay đồ rồi ra đây cho bọn chị xem kết quả nhé, nếu không sẽ không thả em ra khỏi đây đâu!”

Trời ơi!

28. Chương 28

Đầu JaeJoong bốc hỏa, “Rầm” một tiếng đá văng cửa phòng thay đồ, không thềm để ý gì nữa mà ném luôn đồng quần áo xuống đất, “Tại sao lại muốn em diễn vai nữ?”

“Vì noona cảm thấy em rất hợp mà, các em có đồng ý không?” HwangBo tỉnh quái nháy mắt, rồi quay lại hỏi đám chị em.

Tiếng trả lời đồng thanh, “Có ạ!”

“Thích hợp cái con khỉ!” JaeJoong bực không sao tả nổi, “Em là con trai!”

“Em tự xem đi.” HwangBo xoay người JaeJoong lại để cậu đối diện tấm gương lớn.

Trong gương phản chiếu một khuôn mặt được trang điểm tinh tế: đường vẽ mi dài và mảnh cộng thêm phần mắt màu sáng làm nổi bật ánh mắt quyến rũ, phần phủ được thoa nhẹ nên làn da vẫn trông rất tự nhiên, nhưng điểm thêm chút sắc trắng xanh tạo cảm giác mong manh yếu đuối, lại thêm đôi môi đầy đặn được tô son bóng đỏ mọng... JaeJoong không khỏi ngây người, rõ ràng ngũ quan rất quen thuộc, sao lại toả ra khí chất vừa lạnh lùng vừa diễm lệ?

Sau một lúc ngẩn người, JaeJoong đưa tay lên sờ vào mặt, thấy người trong gương cũng làm động tác y hệt, lúc này cậu mới tin đây chính là gương mặt của mình.

AAAAA! Gương mặt đẹp trai đáng tự hào của cậu nay còn đâu!!!

Tranh thủ lúc JaeJoong vì chịu đả kích quá nặng nề mà ngẩn ra, HwangBo cười cười nhặt trang phục lên rồi nhét vào tay cậu, đẩy vào phòng thay đồ, “Ngoan nào, thử một chút có sao đâu.”

Trong phòng thay đồ, JaeJoong ôm quần áo ngồi bệt xuống sàn.

Trang phục này, chất liệu, đường may cũng không đến nỗi, nếu cẩn thận sẽ không lộ ra gì đâu, dù sao cũng không phải vậy. JaeJoong tự cười giễu, may mà không bị bắt mặc bộ đồng phục nữ sinh kia.

Thôi bỏ đi, cứ ở mãi trong này cũng không phải biện pháp hay, hướng chỉ đây lại là địa bàn của HwangBo noona.

JaeJoong đành đứng lên, thay trang phục pháp sư trên trắng dưới đỏ.

Khoảnh khắc cánh cửa phòng thay đồ bật mở, hơn mười ánh mắt nóng rực chiếu thẳng vào cậu, khiến JaeJoong vốn chưa chuẩn bị tốt tâm lý liền đơ cả người.

“Quả nhiên rất hợp mà!” HwangBo là người bước lên đầu tiên, hai tay sờ qua sờ lại trên người JaeJoong.

“Còn tóc giả nữa!” Một cô gái đứng cạnh đội mái tóc giả lên đầu cậu.

“Nào, cười lạnh lùng chị xem!”

JaeJoong vô thức làm theo.

“Whoa! Giống quá!”

“Giống hệt! Đây chính là Kikyo trong hình dung của tôi!”

.....

Một đám phụ nữ vây chặt lấy JaeJoong, không ngừng bàn tán nhận xét.

Đợi cho mấy nàng đó nói xong, mới chịu lùi ra để JaeJoong có thể nhìn mình trong gương.

JaeJoong hận không có lỗ nẻ nào để chui xuống đất. Đường đường một thằng con trai cao gần mét tám lại phải hóa trang thành con gái! Mà đáng chết chính là khí chất của cậu lại vô cùng phù hợp với cách hóa trang này! Ngất! Ngất! Ngất!

“Đây, chính là dáng vẻ yếu đuối nhưng khí thế kiên cường như vậy. Tốt lắm tốt lắm! Đến lúc thi cứ hóa trang thế này.” HwangBo rất vừa lòng.

“Em có thể thay đồ được chưa?” JaeJoong vẻ mặt đầy cầu xin.

“Nhìn xinh thế này, mặc thêm lát nữa, em cũng tập đi đứng cho quen đi!” HwangBo đâu thể dễ dàng buông tha được.

Bất đắc dĩ, JaeJoong đành đi qua đi lại mấy bước trong phòng, đột nhiên nhớ tới một vấn đề quan trọng.

“Nếu em diễn Kikyo, thì ai diễn Inu Yasha?”

“Một người bạn của chị, anh ta là dân cosplay chuyên nghiệp, rất có kinh nghiệm, em không phải lo đâu.” HwangBo trả lời.

“Anh ta có biết chị tìm con trai diễn Kikyo không?” JaeJoong lại hỏi, thầm mong người kia sẽ từ chối.

HwangBo rút ra một cái máy ảnh, nhanh như chớp chụp một tấm ảnh JaeJoong với bộ dáng hiện tại, sau đó làm nghịch ngợm làm mặt xấu, một hành động hoàn toàn không phù hợp với tuổi tác chút nào, “Em yên tâm, nhìn cái ảnh này thì anh ta nhất định sẽ rất vừa lòng.”

Xong đời! JaeJoong nghĩ, lại bị người ta nắm được nhược điểm.

“Hôm nay chỉ là thử trang phục thôi, bạn của chị có việc không đến được, nên cuối tuần chúng ta mới bắt đầu tập luyện. Kịch bản đây, về học đi nhé.” HwangBo nói xong, không quên chốt hạ câu cuối, “Nếu cuối tuần em không đến, chị sẽ đem cái ảnh hồi nãy đăng lên trang web tìm bạn trăm năm, tất nhiên thân phận địa chỉ của em sẽ được ghi chú rõ ràng.”

“Em biết rồi.” JaeJoong vô lực trả lời.

Quay về trường học...

Vừa vào phòng ở Ký túc, JaeJoong đã úy khuất nhào vào trong lòng YunHo, “Yun ah Yun ah!”

“Làm sao thế?” YunHo đứng vững đỡ lấy cậu.

“Em bị người khác bắt nạt!” JaeJoong chu miệng làm nũng.

“Thật không? Là hyung của em?” YunHo dịu dàng cười.

“Hyung ấy là đồng phạm.” JaeJoong thở dài.

“Chuyện gì?” YunHo thuận miệng hỏi.

JaeJoong do dự, loại chuyện mất mặt thế này không để YunHo biết, nên đành vòng vo, “Thực ra... cũng không phải chuyện gì lớn...”

YunHo nheo mắt nhìn cậu, lại có chuyện không muốn nói rồi đây.

“Thứ hai anh phải thi đấu đống không?” JaeJoong đột ngột chuyển đề tài.

“Ừ, buổi chiều.”

“Chiều thứ hai em có tiết học.” JaeJoong nghĩ nghĩ, “Nhưng em nhất định sẽ đến cổ vũ anh!”

“Không đến cũng không sao.” YunHo thản nhiên đáp, dù sao anh cũng sẽ không thua.

Tự tin đến thế sao? JaeJoong ôm lấy cổ anh, “Thế thì em kệ anh, đi cổ vũ YooChun nhé?”

“Em dám?” YunHo như cười như không nhìn cậu.

Được rồi, JaeJoong thừa nhận bản thân rất vô dụng, anh chỉ cười một cái mà tim đã đập rất nhanh rồi.

“Haizz...” JaeJoong thở dài, hôn lên môi anh.

YunHo không chút khách sáo nhận lấy, còn từ khách thành chủ nắm quyền chủ động, một tay luồn vào áo sơ mi của JaeJoong, vuốt ve tấm lưng mịn màng của cậu.

“Ngày mai... em có tiết thể dục...” Lúc rời môi nhau để thở, JaeJoong khó khăn lắm mới ngăn được bàn tay của YunHo.

“Đốt lửa xong lại bỏ chạy sao?” Tuy nói thế, nhưng YunHo vẫn dừng lại.

“Em... em đi tắm!” JaeJoong vội vàng chạy vào phòng tắm, sau đó dưới ánh mắt trêu chọc của YunHo lại đỏ mặt chạy ra đi lấy quần áo.

Tắm xong, đến lượt YunHo vào tắm. JaeJoong nằm dài trên giường một cách lười biếng, đang nghĩ có nên giờ sách xem lại bài vở gần đây không, đột nhiên nhớ ra trong túi còn quyển kịch bản HwangBo noona đưa cho.

Cosplay không phải chỉ là mặc trang phục trình diễn thôi sao? Còn phải xây dựng nội dung vở kịch làm gì nữa không biết? JaeJoong thở dài lôi quyển kịch bản ra.

Kịch bản không quá dài, JaeJoong nhanh chóng xem xong. Nội dung vở kịch phỏng theo nguyên tác, không có thay đổi gì. Nhưng mà, nguyên cái nội dung đó cũng đủ khiến JaeJoong buồn bực.

Đó chính là trích đoạn hồi tưởng của Inu Yasha và Kikyo, trong đó có một cảnh kinh điển: Kikyo bị ngã vào lòng Inu Yasha, bốn mắt nhìn nhau rồi hôn nhau, tiếp đó là cảnh hai người trở thành kẻ thù, Kikyo bắn mũi tên phong ấn Inu Yasha vào gốc đại thụ.

Phần sau thì không sao, JaeJoong lo là vì ở trong kịch bản, hai chữ ‘hôn nhau’ đã được ai đó dùng bút đỏ gạch chân rất đậm.

Hôn hôn cái đầu ấy! JaeJoong bực bội, trí tưởng tượng của bà chị này cũng đáng sợ thật! Chưa kể đối phương là một tên con trai xa lạ chưa từng gặp! Quá là tiện nghi cho anh ta.

Nếu là YunHo thì còn có thể suy nghĩ lại....

...

Mà không được, cho dù là YunHo, cậu cũng không muốn mặc đồ phụ nữ để hôn anh, có phải con gái đâu chứ?

Nghe tiếng nước trong phòng tắm đã ngừng, đoán chừng YunHo sắp ra, JaeJoong vội vàng đem kịch bản giấu đi, đùa, chuyện này sao có thể để anh biết được?

Ở phòng của Lee DongHae và Lee HyukJae...

DongHae liếc mắt nhìn HyukJae, anh ta đang ngồi trước bàn học nhưng hai mắt như nhìn vào hư không, tình trạng đó đã diễn ra gần một giờ rồi. Kể từ sau khi thất bại ở giải đấu toàn quốc, mấy ngày nay toàn thấy anh ta chẳng làm gì mà cứ ngồi ngẩn người ra.

Haizz, trận đó DongHae cũng đi xem, HyukJae chỉ là tuyển thủ bổ sung gấp để thay thế JaeJoong, thực lực đương nhiên kém xa đối thủ, có thua cũng chẳng ai trách, nhưng HyukJae vẫn tự trách mình.

“Anh HyukJae!” DongHae gọi.

Phải gọi mấy tiếng liền, HyukJae mới tỉnh người lại. “Hả? Có chuyện gì thế?”

“Em nói là, chúng ta đi uống một chén đi.” DongHae nghĩ anh ta cần xả stress một chút.

“Sao cơ?” HyukJae há miệng.

Hai giờ sau...

“Không có điều gì là không thể giành được... Tôi sẽ không nhận thua...” HyukJae nắm chặt micro, hát say sưa đến nỗi quên cả trời đất.

DongHae ngồi ở một góc, vừa uống bia vừa lắc đầu.

Không ngờ tử lượng của anh HyukJae kém như thế, mới uống mấy ly mà đã high đến vậy rồi. May mà cậu đã dự kiến được, không dẫn anh ta đi bar mà đi karaoke, nếu không không biết anh ta còn sung đến thế nào nữa.

Nhìn đồng hồ, sắp đến giờ đóng cổng Ký túc rồi, DongHae nhú mày lại gần HyukJae, “Anh HyukJae, chúng ta về thôi.”

“Tôi còn muốn hát mà!” HyukJae đang có hứng, nhất quyết không chịu về.

So sánh thể trạng hai người, DongHae cảm thấy mình không đủ khả năng lôi HyukJae về, mà dù sao cậu cũng là người rủ anh ta đi, không thể bỏ anh ta ở lại đây một mình được. Bất đắc dĩ lại phải quay về chỗ.

Thời gian cứ tích tắc trôi qua, thấy không còn hy vọng quay về Ký túc trước giờ đóng cổng, DongHae đành rút ví ra xem, nhưng số tiền còn lại không đủ để thuê phòng nghỉ ở ngoài.

“Anh HyukJae, anh có đem tiền không?” DongHae gọi to.

“Không đem!” HyukJae ngây ngô cười, rồi tiếp tục tấn công màng nhĩ người đối diện.

Thế này thì... phải tìm người giúp thôi.

Hình ảnh đầu tiên hiện lên trong đầu DongHae, không phải YunHo hyung, mà lại là học trưởng JaeJoong.

“Alô?” Gọi điện cho học trưởng JaeJoong, không ngờ người nghe máy lại là YunHo hyung.

“Chào... chào hyung,” DongHae theo bản năng trở nên lúng túng, “Em tìm học trưởng JaeJoong...”

Có tiếng loạt xoạt, rồi giọng nói bên kia thay đổi, “Xin chào, Kim JaeJoong nghe đây.”

“Chào học trưởng,” DongHae lại nói năng bình thường trở lại, “Em là DongHae, bạn cùng phòng của anh HyukJae, chúng em đang hát karaoke ngoài trường nhưng anh HyukJae say không chịu về, mà sắp đến giờ đóng cổng nên em không biết làm thế nào cả.”

DongHae nghe loáng thoáng có tiếng thì thầm gì đó ở đầu dây bên kia, rồi giọng JaeJoong lại vang lên rõ ràng, “Hai cậu đang ở đâu? Chỉ đường để tôi đi đón.”

29. Chương 29

JaeJoong đi một mình đến tiệm Karaoke, giúp DongHae đưa HyukJae về Ký túc xá. HyukJae đã uống đến say mềm, nhưng lúc đi qua cổng Ký túc, không thấy bảo vệ giữ lại hỏi han gì.

Yên lành như thế lại khiến DongHae cảm thấy bất an, “Học trưởng, chúng em về sau giờ đóng cửa Ký túc, sẽ bị phạt có phải không?”

“Không sao đâu.” JaeJoong phóng khoáng vung tay, nháy mắt với DongHae, “Lần này bỏ qua cho các cậu.”

“Vì sao ạ?” DongHae hỏi thẳng, muốn biết JaeJoong là nể mặt ai mà tốt với mình như vậy.

“Tâm trạng không tốt, ra ngoài hát hò uống chút rượu, đâu phải chuyện gì quá lớn.” JaeJoong cười, về ‘Tôi có thể hiểu được’, “Trước kia tôi cũng thường xuyên như vậy, thậm chí có hôm đã khuya lắm rồi mà còn chạy ra biển nữa.”

“Thật không ạ?” DongHae vẫn chưa tin lắm.

“Tôi gạt các cậu làm gì chứ?” JaeJoong vỗ nhẹ lên đầu DongHae, dáng vẻ thân thiết tựa như một người anh ở nhà bên.

Hành động này của JaeJoong, khiến DongHae lập tức cảm thấy như đã rút ngắn khoảng cách giữa hai người. Không phải Ký tức xá trưởng, cũng không phải bạn trai của hyung, chỉ đơn thuần là một học trưởng quan tâm đến mình mà thôi.

Lúc JaeJoong trở lại phòng, đồng hồ đã chỉ hơn hai giờ khuya. Đèn phòng đã tắt, nhưng đèn bàn vẫn còn sáng.

JaeJoong rón rén đi về phía giường của mình.

Từ giường đối diện đột nhiên truyền đến tiếng nói, “Về rồi?”

“Á!” JaeJoong giật mình hoảng sợ, sau đó vỗ vỗ ngực, “Vâng.”

Đột nhiên hiểu được, lòng cảm thấy vô cùng ngọt ngào, nhào vào bên giường YunHo, “Em chưa về nên anh lo lắng không ngủ được phải không?”

“Yên tĩnh quá nên anh có chút không quen.” YunHo đưa lưng về phía cậu.

“Gì?” JaeJoong ngạc nhiên, rồi tức giận, “Ý anh là gì? Em ngủ ồn lắm à?”

“Em không biết mình hay nghiêng răng khi ngủ à?” YunHo quay đầu lại, ra vẻ kinh ngạc.

“Vớ vẩn!” JaeJoong phản bác, cậu chưa từng nghe ai nói cậu có tật ngủ như vậy hết. “Còn anh ngáy to thì sao, em có nói gì đâu?”

“Thế à?” YunHo ngáp một cái, “Thế thì anh phải nhanh ngủ trước em mới được.” Nói xong liền nhắm mắt lại.

“Đáng ghét!” JaeJoong đập anh mấy cái, nhưng cách lớp chăn dày nên chẳng có tác dụng gì. Trút bực bội vào mấy quyển xong, lại cảm thấy nhàm chán, cậu liền quay về giường.

Buổi chiều ngày hôm sau, hạng mục thi đấu cá nhân của Giải Hapkido toàn quốc bắt đầu.

JaeJoong trốn học đi cổ vũ YunHo. YunHo dễ dàng giành chiến thắng. YooChun cũng được đi tiếp.

Mà đã đến đây rồi, JaeJoong cũng tranh thủ đi xem trận đấu của Shin HyeSung.

Động tác của HyeSung hyung vẫn hoa mỹ như vậy, JaeJoong mỗi lần xem đều muốn cảm thán như thế. Trước đây cậu vẫn lấy hyung ấy làm mục tiêu phấn đấu, nếu không phải vì gặp tai nạn phải ngừng tập luyện, có lẽ bây giờ cậu đã trở thành người kế tục HyeSung hyung.

Trận đấu rất nhanh có kết quả. Còn hai phút nữa mới hết giờ, nhưng đối thủ của HyeSung hyung đã không còn khả năng xoay chuyển tình thế, nên JaeJoong biết chắc HyeSung sẽ giành phần thắng. Vì thế JaeJoong không nán lại xem hết mà đi trước.

Không thấy YunHo, đoán rằng anh có thể ở phòng nghỉ, JaeJoong liền đi về phía đó.

Còn một chỗ rẽ nữa là đến, JaeJoong chợt trông thấy YunHo đang đứng nói chuyện với một cô gái ngay phía trước. Mà cô gái đó không phải ai xa lạ, chính là bạn gái cũ của JaeJoong – Bae Seul Ki.

Sao cô ta lại ở đây nhỉ? A, phải rồi, chắc cô ta đến xem HyeSung hyung thi đấu.

Nhưng hai người đó có chuyện gì để nói chứ?

Lòng hiếu kỳ nổi lên, trước khi hai người kia phát hiện ra mình, JaeJoong nhanh nhẹn trốn sang một bên nghe lén.

“Anh cùng JaeJoong oppa thật sự đang hẹn hò sao?” Bae Seul Ki hứng thú nhìn YunHo, người con trai này, từ vẻ ngoài đến vóc dáng không chỗ nào là không hoàn hảo, thế mà không thích con gái, thật đáng tiếc.

YunHo liếc cô ta một cái, xem như một người qua đường, không phản ứng gì tiếp tục đi về phía trước.

“Chờ đã!” Bae Seul Ki ngăn anh lại.

“Tôi không quen cô.” YunHo lạnh lùng nhìn cô ta.

Bae Seul Ki nở một nụ cười rạng rỡ, tự giới thiệu, “Tôi là Bae Seul Ki. JaeJoong oppa là bạn trai đầu tiên của tôi.”

YunHo vẻ thờ ơ, chờ cô ta nói tiếp.

Nụ cười của Bae Seul Ki có hơi đơ lại, nhưng vẫn miễn cưỡng tiếp tục, “Tôi rất muốn biết, rõ ràng JaeJoong oppa thích con gái, làm sao lại đồng ý ở bên anh?”

“Cô nên đi hỏi cậu ấy.” YunHo nói một câu chặn họng.

Bae Seul Ki vẫn chưa chịu từ bỏ, “Vậy còn anh? Anh là thích gương mặt của oppa ấy đúng không?”

“Không liên quan đến cô!” YunHo khoanh tay trước ngực, tỏ vẻ thiếu kiên nhẫn.

“Đương nhiên có liên quan!” Bae Seul Ki hùng hồn, “Dù sao JaeJoong oppa cũng từng là người tôi thích nhất, oppa ấy rất đơn thuần nên dễ bị người khác lừa gạt, nếu có cơ hội tôi phải bảo vệ oppa ấy!”

JaeJoong đang nghe lén, nghe được câu ấy liền đen mặt. Không ngờ trong mắt Bae Seul Ki, cậu lại có liên hệ với hai từ ‘đơn thuần’. Tôi xin cô, chuyện chúng ta quen nhau ngày trước đã xảy ra cả tỷ năm rồi có biết không?

“Vậy cô cứ từ từ mà thực hiện nhé.” YunHo cảm thấy mình chẳng việc gì phải bực lộ tình cảm cho người ngoài biết, anh nói xong câu đó liền định đi.

“Này! Anh là loại người gì thế hả?” Bae Seul Ki tiếp tục cản bước YunHo, tức giận đến mức muốn dậm chân.

“Cô muốn gì?” YunHo hỏi thẳng.

“Bình thường anh cũng khó chịu như vậy sao? Đối với JaeJoong oppa cũng như vậy?” Bae Seul Ki rất bất mãn với thái độ của YunHo.

“Tôi không có nghĩa vụ phải lấy lòng cô.” YunHo thẳng thừng.

Whoa! Phong độ quá! Trong lòng JaeJoong ra sức cổ vũ anh.

“Cái gì chứ? Anh cho là anh có gì hơn người mà tôi phải bám lấy anh? Chỉ có JaeJoong oppa mất bị mù mới coi trọng anh!” Bae Seul Ki tức giận đến độ nói không suy nghĩ.

Bốp!

JaeJoong vội vàng ngó đầu ra, chỉ thấy Bae Seul Ki sưng sột ôm mặt, mà gương mặt của YunHo đang cau lại, bàn tay vừa giơ lên còn chưa hạ xuống.

“Tôi không thích dùng lời nói để đả thương người khác, cô đừng cố tình gây sự.” Nói là tát không bằng nói là vỗ, YunHo không hề dùng lực, nhưng cũng đủ để Bae Seul Ki khiếp sợ, lại càng mất mặt.

“Đối với phụ nữ phải dịu dàng một chút chứ.” Một giọng nói đột nhiên vang lên.

JaeJoong lại nhìn qua, hóa ra là bạn trai của Bae Seul Ki.

Bae Seul Ki vẫn đang ôm mặt, vừa ngượng vừa giận, trút hết lên người bạn trai mình, “Anh ta đánh tôi như vậy anh cứ thế mà nhìn à? Anh có phải là bạn trai của tôi nữa không?”

“Tiểu thư!” Choi Dong Wook đầy bất đắc dĩ, “Cô quên rồi sao? Chúng ta đã chia tay ngày hôm qua.”

“Vậy chứ anh đến đây làm gì?” Lúc này Bae Seul Ki đã ngượng quá hóa giận.

“Nơi này không có quy định là cô có thể đến mà tôi không thể.” Choi Dong Wook thở dài, giọng điệu như đang nói với một đứa trẻ không biết phải trái.

“Choi Dong Wook! Ngay cả anh cũng bắt nạt tôi!” Bae Seul Ki tức giận đến đỏ mắt.

Thời điểm này còn không xuất hiện thì đợi đến lúc nào, JaeJoong nghĩ xong, liền quyết định đi về phía trước, cố ý dẫm chân xuống nền thật mạnh. Cậu ra khỏi góc khuất, giả vờ ngạc nhiên, “Ồ? Mấy người ở đây làm gì vậy?”

Sau đó tranh thủ ba người chưa kịp phản ứng gì, JaeJoong lập tức kéo YunHo rời khỏi đó, vừa đi vừa nói, “Anh ở đây làm em tìm khắp nơi, có việc gấp, xin lỗi chúng tôi đi trước nhé.” Rắc rối kia để người khác đến xử lý vậy.

“Em nghe được từ đoạn nào?” YunHo không tin cậu chỉ tình cờ đi ngang qua.

“Từ đầu đến cuối, haha.” JaeJoong vẽ mặt rạng rỡ, kéo kéo tay YunHo. “Em không ngờ anh sẽ xuống tay với cô ta.”

“Cô ta không biết trời cao đất rộng là gì cả.” YunHo hừ một tiếng, “Có điều anh chỉ dọa thôi, cái tát đó đến muỗi còn không chết.”

“Hahaha!” JaeJoong cười không đứng thẳng nổi, “Lần sau nhìn thấy anh, cô ta sẽ phải tránh mặt.” Dựa trên hiểu biết của cậu đối với Bae Seul Ki, chắc chắn cô ta chẳng còn thiện cảm gì với YunHo nữa.

Còn YunHo thì khỏi phải nói, trước sau đối với anh, cô ta cũng chỉ là một người xa lạ mà thôi.

Lúc này, HeeChul vốn hiếm khi xuất hiện ở Nhà xuất bản, nay lại tự mình đến để tìm HwangBo.

“Noona, lần trước em đem em trai giao cho chị, rốt cuộc chị ra tay thế nào với nó vậy?” HeeChul đi thẳng vào vấn đề, không chút khách sáo.

“Lại đây lại đây.” HwangBo vẽ bí mật kéo HeeChul vào văn phòng mình, cẩn thận đóng cửa lại, rồi mở máy tính cho HeeChul xem bức ảnh quý giá lần trước chụp được.

HeeChul mở lớn đôi mắt vốn đã rất to của mình, ngón tay run rẩy chỉ vào người trong ảnh, “Jae...Joong?”

“Rất phù hợp đúng không?” HwangBo vô cùng đắc ý.

HeeChul báai phục, “Noona, chị quá lợi hại!”

“Đương nhiên, với con mắt nhìn người của chị, ngay từ đầu đã nghĩ em trai em rất thích hợp diễn Kikyo rồi!”

“À phải rồi, nhân viên công ty mình được nhận vé xem miễn phí đúng không ạ?” HeeChul hỏi.

“Ừ, nhân viên còn có thể lấy thêm vé tặng bạn bè hoặc người thân. Nói thế này...” HwangBo đột nhiên nhớ ra, “Em muốn đưa vé cho bạn gái JaeJoong hả? Chắc cô bé sẽ giận lắm, haha.”

“Đúng thế, haha.” HeeChul cười phụ họa, không đính chính lại ‘bạn gái’ thực chất là ‘bạn trai’.

“Nếu thấy bạn trai mình hôn một người con trai khác, không biết bạn gái JaeJoong có muốn chia tay không nhỉ?” HwangBo nhìn HeeChul, “Làm thế có quá đáng không?”

“Hôn?” HeeChul choáng váng.

“Ừ, bạn của chị đóng vai Inu Yasha, trong vở diễn có cảnh hôn nhau.”

“Chị muốn JaeJoong hôn một người xa lạ??? Chưa kể người đó là con trai, nhất định sẽ không chịu, mà JaeJoong nhà em cũng không phải người tùy tiện!” Rốt cuộc HeeChul vẫn là một người anh có lương tâm.

“Vì nghệ thuật, hy sinh một chút có làm sao đâu.” HwangBo bĩu môi, “Cùng lắm thì giấu không để bạn gái JaeJoong biết.”

“Thế bạn của chị cũng chịu à?”

“Cậu ta là dân chuyên nghiệp, hơn nữa cũng không đưa bạn gái đến xem.” HwangBo cười.

Sao lại có cảm giác tiết mục cosplay biến thành yêu đương lén lút thế này nhỉ? HeeChul đen mặt.

Thở dài một cái, HeeChul nói đầy nghiêm túc, “Noona, nể mặt em với chị là đồng nghiệp nhiều năm, chị nhẹ tay với em trai em một chút. JaeJoong vẫn còn là sinh viên, đến lúc phỏng vấn gì đó đừng để người khác chụp ảnh được mặt của nó.”

“Nói như chị là mama ác độc vậy!” HwangBo đánh một phát lên vai HeeChul, làm HeeChul suýt nữa hét lên. Tay của bà cô này không phải to bình thường mà!

“Yên tâm đi, chị biết chừng mực mà!” HwangBo haha cười.

Hai ngày sau, là chung kết hạng mục cá nhân của giải Hapkido. Trước đó, YooChun đã thua Shin HyeSung ở trận bán kết, còn YunHo chiến thắng đối thủ của mình, kết quả là trận chung kết này sẽ là cuộc đối đầu giữa YunHo và Shin HyeSung.

Hai bên đều có thực lực rất mạnh, tuy HyeSung có kinh nghiệm hơn nhưng tỷ lệ thắng thua của cả hai cũng tương đương nhau. Trận thể giằng co đến hết thời gian thi đấu chính thức, hai bên tiếp tục thi đấu thêm giờ. Cuối cùng, HyeSung ra một đòn hiểm, giành chiến thắng.

Tuy cảm thấy tiếc nuối, nhưng sau khi YunHo xuống khỏi sàn thi đấu, JaeJoong vẫn đón anh với một nụ cười, “Anh vất vả rồi.”

“Shin HyeSung quả thực rất mạnh.” YunHo nói, trong mắt ánh lên sự bội phục.

“Hồi nãy hyung ấy nói gì với anh?” JaeJoong tò mò, khi hai người bắt tay sau trận đấu, hình như HyeSung hyung có nói gì đó với YunHo.

“Không có gì đâu.” YunHo mỉm cười, nhớ đến câu nói của HyeSung lúc nãy, ‘Quán quân năm tới sẽ là cậu.’

“Cuối cùng cũng kết thúc rồi!” Kim YoungWoon kéo cả CLB tiến lại, “Chúng ta đi ăn mừng thôi!”

“Đồng ý!” JaeJoong tán thành cả hai tay.

“Vậy còn chờ gì nữa?” YunHo hào phóng vung tay, “Đi nào, tôi mời!”

Tất cả đều hoan hô rầm trời.

30. Chương 30

Chớp mắt đã lại đến cuối tuần. Không để JaeJoong đấu tranh nội tâm cho xong, HwangBo đã hai lần gọi điện nhắc cậu phải đến tập đúng giờ.

“Nào nào, để noona giới thiệu với em nhé, đây là bạn của chị, người sẽ đóng vai Inu Yasha.” Vừa đến nơi, HwangBo đã vui vẻ chạy ra đón rồi dẫn cậu vào nhà, trên sofa đã ngồi sẵn một người.

Đến khi người đó đứng lên chào hỏi, JaeJoong như không tin vào mắt mình, “Sao lại là anh?”

“Chúng ta có duyên nhỉ?” Choi Dong Wook cười đầy mờ ám.

“Hai người quen nhau à?” HwangBo khó hiểu nhìn hai người đối đáp.

“Em không diễn nữa!” JaeJoong quyết định đình công.

“Không được!” HwangBo lập tức giữ chặt cậu.

“Cậu sợ tôi sao?” Choi Dong Wook càng cười đen tối.

Biết rõ anh ta đang nói khích, nhưng JaeJoong vẫn không chấp nhận được giọng điệu này, cậu trừng mắt, “Đùa, việc gì tôi phải sợ! Chẳng qua tôi thấy anh quá già để diễn Inu Yasha thôi!”

Nụ cười của Choi Dong Wook cứng đơ trên mặt.

JaeJoong lại quay sang HwangBo, “Noona, chị định để anh ta diễn Inu Yasha thật sao? Anh ta chẳng hợp gì cả.”

Bị JaeJoong nói vậy, nhất thời HwangBo cũng tìm không ra lý do để biện hộ cho Choi Dong Wook. Khí chất quả thực không giống chút nào, chỉ vì anh ta từng có kinh nghiệm cosplay nên mới chủ động tìm đến. Mà nếu chính mình đã chủ động tìm người ta, người ta cũng đồng ý rồi, lúc này không thể tùy tiện đá người ta đi được.

“Cậu chỉ cần diễn tốt vai của mình là được rồi. Vai của tôi, tôi biết phải diễn thế nào.” Choi Dong Wook bực mình buông một câu.

“Hừ! Tốt nhất là thế!” JaeJoong vênh mặt rất là kiêu ngạo.

Thay trang phục xong, JaeJoong trông thấy hai cái tai cẩu trên đầu Choi Dong Wook, lại nhin không được mà lẩn ra cười.

“Cậu cười đủ chưa hả?” Tính tình của Choi Dong Wook dù tốt đến mấy cũng chịu không nổi.

“Đủ rồi, đủ rồi.” JaeJoong một tay lau nước mắt chảy ra vì cười quá nhiều, tay kia ôm bụng do cười đến phát đau.

Hai người bắt đầu tập theo kịch bản. Nhưng lúc tập đến cảnh ‘kinh điển’ kia, JaeJoong lại bị tắc, cứ nhìn ánh mắt ẩn tình của Choi Dong Wook là cậu lại bật cười.

“Cậu chuyên nghiệp cho tôi một chút!” Mặt Choi Dong Wook đã đen cả rồi.

“Thật xin lỗi, tôi vốn là nghiệp dư mà, không nghiệp dư sao được.” Miệng nói xin lỗi nhưng JaeJoong chẳng hề tỏ ra áy náy.

“JaeJoong à, diễn tử tế đi!” HwangBo đành phải lên tiếng.

“Đúng rồi noona, em có vấn đề muốn hỏi.” JaeJoong nghiêm túc, “Nếu đoạt giải thì phần thưởng chia như thế nào?”

“Cái này...” HwangBo vốn chưa từng nghĩ đến vấn đề này, nên đáp qua qua, “Dù sao cũng sẽ phân chia công bằng mà, em không lo bị thiệt đâu!”

“Vậy thì, nếu giành giải nhất chuyến đi Nhật Bản, em muốn hai vé máy bay nha.” JaeJoong đưa hai ngón tay lên lúc lắc.

“Đi với bạn trai hả?” Choi Dong Wook đột nhiên nói xen vào.

“Liên quan gì đến anh?” Kết quả bị JaeJoong lườm.

“Bạn trai?” HwangBo lập tức vênh tai lên.

“Quyết định như thế nhé!” JaeJoong tự ý quyết luôn.

“Khoan đã! Em còn chưa nói với noona đó là bạn trai kiểu gì mà?” Tin tức cực phẩm thế này, làm sao HwangBo dễ dàng buông tha được.

“Noona, chị không cần để ý đâu.” JaeJoong cảm thấy vô cùng bất đắc dĩ, chuyện này cậu muốn giấu không để YunHo biết, nhất định không thể để HwangBo quấy tung lên được.

“Trông cậu có vẻ e ngại như vậy, tôi đoán chắc cậu không nói cho cậu ta biết chuyện cosplay lần này.” Choi Dong Wook khoanh tay trước ngực, sắc mặt đã tốt trở lại, rốt cuộc cũng gỡ được một bàn.

“Anh là đàn ông mà sao nhiều chuyện thế nhỉ?” JaeJoong hận không thể khâu miệng anh ta lại.

“Whoa! Hóa ra là JaeJoongie là hoa đã có chủ rồi sao? Hôm nào dẫn đến giới thiệu cho chị nhé, để chị xem có xứng với JaeJoongie không?” HwangBo không thể kiềm chế hưng phấn.

“Để sau đi, để sau.” JaeJoong đáp qua qua, cố gắng chuyển chủ đề, “Giờ chúng ta tập tiếp đi!” Chưa từng thấy JaeJoong tích cực thế này bao giờ.

“Hay là em dẫn cậu ấy đến đây, chị sắp xếp cho một vai diễn?” HwangBo vẫn chưa chịu yên, kéo kéo JaeJoong.

JaeJoong thăm bĩu môi trong lòng, nếu cậu đưa YunHo đến đây để anh thấy cậu diễn cảnh thân thiết cùng người con trai khác, chứng tỏ cậu không phải bị nước vào thì cũng bị va vào tường. Cậu đành giả vờ bực bội, “Rốt cuộc là có tập tiếp không? Không tập để em về.”

“Tập chứ! Đương nhiên tập!” HwangBo đành phải từ bỏ ý định truy đến cùng.

Tiếp tục diễn theo kịch bản, JaeJoong hơi lảo đảo một chút, Choi Dong Wook liền đỡ lấy cậu, hai người mặt đối mặt nhìn nhau... Ok, đến đây coi như thuận lợi. JaeJoong cố gắng bắt mình không được cười, bắt mình phải nhìn vào mắt người kia... một giây, hai giây, ba giây... mặt của Choi Dong Wook từ từ tiến lại gần. Cả người JaeJoong bắt đầu run lên nhè nhẹ.

Không được! Lúc mặt Choi Dong Wook còn cách 10cm, JaeJoong đẩy mạnh anh ta ra, quay đầu thở hồng hộc. Khủng bố thật, nhìn thấy trong mắt anh ta gương mặt của mình, còn đếm được trên mặt anh ta có bao nhiêu lỗ chân lông, cảm giác rất kỳ quái! Không được! Cậu không có cách nào chấp nhận một người không phải YunHo lại gần cậu như vậy, cả người nổi hết gai ốc lên rồi.

Trước khi hai người kia kịp nổi bão, JaeJoong vội vàng nói, “Hay chúng ta tập cảnh trở thành kẻ thù trước đã!”

Cảnh này tập rất trôi chảy, có điều HwangBo vẫn không vừa lòng, “JaeJoong, tình cảm của Kikyo đối với Inu Yasha là vì quá yêu mà sinh hận, vừa yêu vừa hận, em đừng có diễn như đó là kẻ thù giết cha của em được không?”

JaeJoong bĩu môi, “Rõ ràng Kikyo hận Inu Yasha đã phản bội mình, còn lừa gạt mình để lấy ngọc Tứ hồn, không hận đến chết thì thôi, lại còn yêu? Em không diễn được thế, chị tìm người nào chuyên nghiệp đi.”

HwangBo đành chấp nhận, “Được rồi, thôi bỏ qua, chúng ta tập lại cảnh trước.”

“Này!” JaeJoong quay qua Choi Dong Wook, “Tôi nói trước, lúc diễn cảnh đó động tác của anh phải nhanh lên một chút, đừng có lè mề như vậy, tôi không chịu được.”

“Không ngờ cậu lại nóng vội như thế.” Choi Dong Wook nhướn mày trên.

“Chết sớm siêu thoát sớm, anh nghe qua câu này chưa?” JaeJoong lạnh lùng nhìn anh ta.

Choi Dong Wook bị chặn họng, xấu hổ im lặng.

Lại tập đến cảnh bốn mắt nhìn nhau, sau 3 lần NG (No Goods - Diễn hỏng), khoảng cách giữa mặt hai người đã được thu nhỏ lại còn 5cm, trên cơ bản cả hai đều có thể cảm nhận được hơi thở của đối phương. Thế nhưng khi Choi Dong Wook cúi xuống gần hơn, JaeJoong liền quay mặt qua chỗ khác.

“Không phải đang diễn rất tốt hay sao? Lại làm sao thế?” HwangBo thở dài.

“Cái gì mà làm sao? Chẳng lẽ chị muốn hôn thật à?” JaeJoong bày ra tư thế ‘đương nhiên phải vậy’.

“Có phải quay phim đâu mà giả vờ hôn (*) được? Sẽ bị khán giả phát hiện mất!” HwangBo hô to.

“Thật có lỗi, em là dân nghiệp dư nên chỉ làm được đến thế thôi.” JaeJoong kiên quyết không nghe.

“Bobo thôi mà, có phải kiss đâu! Bình thường em thỉnh thoảng còn bị con mèo con cún liếm mặt một cái, cũng có sao đâu? Việc gì phải để ý đến vậy?” HwangBo cố gắng khuyên JaeJoong mà không để ý sắc mặt của Choi Dong Wook bắt đầu đen lại.

“Không được! Anh ta làm sao so được với mèo con cún con đáng yêu được! Em chỉ mới tưởng tượng thôi cũng đã thấy ghê rồi!” Nói vậy nhưng JaeJoong cũng không có ác ý, chỉ là cách diễn đạt của cậu quá thẳng thắn mà thôi.

“Tôi không tập nữa!” Bị người khác ‘dìm hàng’ như vậy, đến lượt Choi Dong Wook nổi bão.

“Thế thì tốt quá!” JaeJoong vô cùng cao hứng.

Nhưng làm sao Choi Dong Wook để cậu dễ dàng hài lòng như vậy được, anh ta nheo mắt cười đầy xấu xa, “Ý tôi là, để hôm sau tập tiếp.”

Mắt thấy hai người nhìn nhau toé lửa, HwangBo vội vàng hoà giải, “Hôm nay cũng tập được kha khá rồi, để mai tập tiếp. Cuộc thi còn có nửa tháng, chúng ta phải tập thêm mấy buổi cho nhuần nhuyễn.”

JaeJoong nghe thế chỉ muốn ngắt, “Còn phải tập thêm nữa á?”

“Chẳng lẽ để cậu cứ tay chân vụng về thế mà lên sân khấu à?” Choi Dong Wook cười nhạo.

JaeJoong mở miệng, nhưng nhất thời không nghĩ được nên cãi lại như thế nào.

“Được rồi, cứ như thế nhé. Hai người là cộng sự mà, đừng có gay gắt với nhau như thế.” HwangBo khoác vai cả hai, “Đi ăn thôi, tôi mời.”

JaeJoong lắc đầu, “Em phải về, hyung còn chờ em về nấu cơm.”

“JaeJoong ngoan quá.” Giọng HwangBo đầy ngưỡng mộ, “Sau này chị cũng phải tìm một anh bạn trai biết nấu cơm.”

“Uhm, chị cũng lớn tuổi rồi, nhanh nhanh tìm đi.” JaeJoong đồng tình.

“Tên nhóc này!” HwangBo cười, đánh lên vai cậu.

Mấy buổi tập tiếp theo, tuy lần nào cũng xảy ra tranh cãi giữa hai nhân vật chính, nhưng rốt cuộc cả hai đã thuộc lời thoại, diễn cũng tự nhiên hơn. Có điều, đến cảnh hôn thì JaeJoong cứ nhất nhất quay đi, cậu kiên quyết đến lúc lên sân khấu sẽ chỉ nghiêng đầu giả vờ hôn thôi.

Thời gian trôi qua nhanh, thoát cái chỉ còn hai ngày nữa là đến Cuộc thi Cosplay.

HwangBo gọi cho JaeJoong cả ngày không được, đành dặn HeeChul nhất định phải đảm bảo JaeJoong đến trình diện đúng giờ.

HeeChul phụng mệnh, tìm cách liên hệ với JaeJoong.

“Nhóc con, dám không nhận điện thoại của hyung à?” Di động không tắt máy, nhưng gọi cả ba lần thì đều chỉ đổ chuông chứ không có ai nghe, HeeChul nhất định JaeJoong cố ý không nghe máy. “Han Kyung, lấy số điện thoại dùng cho công việc gọi cho nó!”

“Ừ.” Han Kyung nghe theo.

Đợi hết một lượt đổ chuông, rốt cuộc cũng có người bắt máy. “Alô?”

“JaeJoong phải không? Anh là Han Kyung...” Không đợi Han Kyung nói xong, HeeChul đã giắt lấy điện thoại, tuôn một tràng, “Nhóc con dám không nhận điện của hyung hả? Nói cho em biết, cuối tuần em mà không đến thì hyung bắt em quay về trường cũ ngay lập tức!”

“Đến đâu?” Giọng nói bên kia đầu dây rất lãnh đạm.

Nhưng HeeChul đang tức giận nên không nhận ra sự khác lạ, “Còn đâu nữa? Hội trường thi Cosplay chứ đâu! Hyung là kỳ vọng em giành được giải thưởng, đã tập lâu thế rồi, đến giờ phút này mà muốn bỏ cuộc thì đừng hòng nhé!”

“Cosplay?” Người bên kia ngừng một chút, “Khi nào vậy? Có thể cho biết địa điểm được không?”

“Nói với em bao nhiêu lần rồi còn không nhớ à?” Đột nhiên HeeChul thấy không ổn, “O! Cậu là ai?”

“Tôi là bạn cùng phòng với JaeJoong. Cậu ấy đang tắm.”

Buông điện thoại, HeeChul và Han Kyung hai mặt nhìn nhau.

Bỗng HeeChul ôm đầu lắc điên cuồng, “Á! Bạn cùng phòng với JaeJoong chính là bạn trai của nó mà! Xong đời rồi! Mình lại nói cho cậu ta biết! Nhất định là mình bị thôi miên mới nói ra như thế!”

“Có cần cho JaeJoong biết không?” Han Kyung thông cảm nhìn HeeChul.

HeeChul ngẩng phắt đầu lên nhìn Han Kyung, đe dọa, “Một chữ anh cũng không được nói ra ngoài, đặc biệt là với JaeJoong!”

“Tôi biết rồi.” Han Kyung cam chịu, chỉ đành âm thầm cầu nguyện cho JaeJoong.

YunHo xoá nhật ký cuộc gọi vừa rồi, để điện thoại lại chỗ cũ.

JaeJoong từ phòng tắm đi ra, thấy YunHo cứ nhìn mình chăm chăm, liền cảm thấy hơi bất an, “Làm sao thế?”

“Cuối tuần này anh định đi mua quyển sách, em có rảnh không, đi cùng anh?” YunHo mở miệng.

“Hôm đó em có việc rồi.” JaeJoong vội vàng lắc đầu.

“Thế thì thôi vậy.” Nói thế nhưng YunHo vẫn cứ nhìn cậu.

“Còn chuyện gì nữa không?” JaeJoong không chịu nổi, phải dời ánh mắt đi chỗ khác.

“Không.” Rốt cuộc YunHo cũng quay đầu đi.

Không phải anh đã biết rồi chứ? JaeJoong lo lắng nghĩ, nhưng rồi lại lập tức phủ định, không thể nào, làm sao anh biết được!

—

(*) Giả vờ hôn: Tư thế nghiêng đầu để khán giả tưởng như hôn nhau nhưng thực ra môi không hề chạm nhau.

31. Chương 31

Đến ngày diễn ra cuộc thi Cosplay, JaeJoong, HeeChul, Han Kyung cùng HwangBo đã sớm có mặt ở Hội trường, Choi Dong Wook tự đến một mình.

Tổng cộng có 12 nhóm đăng ký dự thi, sau khi bốc thăm, số thứ tự diễn của nhóm JaeJoong là số 12.

“Whoa, thế không phải như chúng ta diễn vở chót hay sao?” HwangBo vô cùng hưng phấn.

JaeJoong lại thấy chẳng hay ho gì, đối với cậu, điều đó có nghĩa là cậu phải ở đây cho tới phút cuối cùng.

Không đến thì thôi, đến rồi mới thấy được sự hoành tráng của cuộc thi. JaeJoong không ngừng nhìn ngó xung quanh, quả thực có đủ loại nhân vật được cos: người, quỷ, yêu, ma, thần, tiên, động vật... còn có cả nam nữ thể vai nhau, người này so với người kia càng mỹ lệ, kẻ này so với kẻ nọ càng hoành tráng; có người mặc trang phục rất kín, chỉ lộ ra đôi mắt rất có thần, cũng có người mà bộ đồ cos chỉ che được những nơi trọng yếu, còn lại là lớp voan mỏng màu đen khiến cả cơ thể như ẩn như hiện, thu hút vô số ánh mắt xung quanh....

Dạo một vòng hội trường, JaeJoong không khỏi thán phục những điều nhìn thấy trước mắt, mà cậu cũng phải thừa nhận rằng idea của HwangBo noona thực ra cũng xem như khá bảo thủ.

“JaeJoong!” Đang ngó nghiêng khắp nơi, JaeJoong đột nhiên bị ai tóm lấy tay, nhìn lại thì hoá ra là gương mặt sốt ruột của HwangBo, “Chị còn tưởng em đi đâu mất! Nhanh đi hoá trang rồi thay trang phục nào!”

“Hà? Có cần gấp như thế không? Không phải chúng ta diễn cuối cùng sao?” Nhưng JaeJoong cứ bị lôi thẳng đến phòng chuẩn bị. Haizz, thật tiếc, không được xem các nhóm khác biểu diễn rồi.

HeeChul cùng Han Kyung đã ngồi sẵn trước sân khấu, chờ phần trình diễn bắt đầu.

Một bóng người đột nhiên xuất hiện, vừa ngẩng đầu lên, HeeChul đã bắt gặp một gương mặt khá quen thuộc.

Người đó im lặng nhìn anh, không nói lời nào.

Mắt HeeChul giật giật, vô thức nắm lấy bàn tay của Han Kyung ngồi bên cạnh, rồi mắt một lát anh mới nhớ ra, “Là cậu!” Phải rồi, JaeJoong từng cho anh xem ảnh của cậu ta.

“Ai cơ?” Han Kyung vẫn không hiểu tình huống này ra làm sao, hỏi nhỏ một câu.

“Anh là anh trai của JaeJoong?” Giọng nói vang nhưng khá lạnh lùng.

HeeChul gật đầu.

Chàng trai anh tuấn đưa tay ra, khoe miệng khê nhếch, “Chào hyung, em là Jung YunHo, bạn trai kiêm bạn cùng phòng của JaeJoong.”

“A!” Han Kyung lúc này mới hiểu ra mọi chuyện, cũng đưa tay, “Chào cậu”. Vừa bắt tay anh vừa quan sát, uhm, ánh mắt của JaeJoong quả thực không tồi.

“Cám ơn HeeChul hyung đã cho em biết chuyện cuộc thi, còn gửi vé mời cho em nữa.” YunHo lễ phép nói.

“Á! Tôi không phải tự nguyện! Cậu tránh xa tôi một chút, đừng có ngồi gần! Đừng có để JaeJoong biết tôi đã gặp cậu!” HeeChul ôm đầu rên rĩ.

YunHo nhìn tờ tiết mục, JaeJoong thuộc nhóm diễn cuối cùng. ‘Inu Yasha’? Inu Yasha là cái gì? Bình thường YunHo vốn không xem phim hoạt hình. Thứ mà mà theo anh là không có dinh dưỡng, vì thế liền hỏi ra miệng.

Bên cạnh lập tức có người nhiệt tình trả lời, nhân tiện truyền bá kiến thức anime, “Inu Yasha là một yêu quái, nhưng lại đem lòng yêu một nữ pháp sư vốn là người đối địch với mình, tiếc là bọn họ bị yêu quái khác lập mưu hãm hại để hai người hiểu lầm nhau, rồi trở thành kẻ thù. Cuối cùng nữ pháp sư đó phong ấn Inu Yasha, còn mình thì tự sát. Sau đó lại xuất hiện một cô gái đến từ thế giới khác, mở phong ấn cho Inu Yasha...”

YunHo cắt ngang, “Vậy đây là chuyện tình yêu sao?” Lại nhìn tên nhân vật do JaeJoong diễn, hỏi lại để xác nhận, “Nữ pháp sư đó tên là Kikyo phải không?”

“A, hóa ra anh vẫn biết một chút mà!” Người kia tỏ vẻ vui mừng,

YunHo đột nhiên im lặng, HeeChul cùng Han Kyung quan sát sắc mặt của YunHo, trong lòng đều cảm thấy không ổn.

“Đã tới rồi! Đã tới rồi! Đã tới rồi!” Tiếng nhạc chuông điện thoại vô cùng vui tai của HeeChul vang lên.

“Alô?”

Giọng của HwangBo: “Hiện giờ em đang ở đâu vậy? Máy cái đạo cụ bối cảnh nặng quá, di chuyển không nổi, em qua giúp một tay đi.”

“Vâng. Để em qua. Ở chỗ nào?”

HeeChul kéo Han Kyung đi cùng để giúp, YunHo nghĩ nghĩ rồi cũng đi theo.

“A? Cậu bé đẹp trai này là ai vậy? Em quen loại cực phẩm như thế này hồi nào thế?” Vừa nhìn thấy YunHo, ánh mắt HwangBo không rời đi được nữa, liền kéo HeeChul qua một bên hỏi.

“Chị đừng có ý gì với cậu ta hết, cậu ta đã có người trong lòng rồi. Đó là bạn trai của JaeJoong nhà em.” HeeChul miễn cưỡng trả lời, không quên liếc mắt nhìn HwangBo đầy khinh thường.

“Bạn trai của JaeJoong?” Giọng nói của HwangBo hưng phấn đến độ cao vút lên.

“Này!” HeeChul vỗ vai YunHo, rồi quay sang chỉ HwangBo, “Tất cả đều là ý tưởng của chị này, có việc gì cậu cứ tìm chị ấy nhé!”

“Hả?” Nhiệt tình của HwangBo lập tức nguội lạnh, không phải là tới đây phá đám đấy chứ? Lập tức tỏ vẻ cảnh giác, sắp đến giờ diễn rồi, tuyệt đối không thể để cậu ta đưa JaeJoong đi!

“JaeJoong ở đâu vậy?” YunHo quả nhiên mở miệng hỏi.

“Cậu muốn thế nào?” HwangBo nhìn chằm chằm YunHo.

YunHo mỉm cười. “Nói thật, em không muốn để JaeJoong lên sân khấu.”

Đúng là nụ cười sát thủ! HwangBo ra sức lắc đầu để giữ cho mình tỉnh táo không bị mê hoặc, “Như vậy làm sao được??”

“Không còn cách nào khác.” YunHo nhún vai.

Giọng điệu này của cậu ta nghe rất âm mưu, HwangBo đột nhiên thấy run, “Tôi vừa nghĩ ra một cách, cậu có hứng thú nghe không?”

“Được....” YunHo cố ý kéo dài giọng đầy ý vị.

Hồi nãy nhìn một lượt các nhóm dự thi xong, HwangBo bắt đầu cảm thấy bất an, không ngờ cuộc thi này lại cạnh tranh đông đảo như vậy, mà nhóm của JaeJoong lại diễn cuối cùng, lúc đó giám khảo lẫn người xem vừa mệt vừa hết cả tinh thần, nếu cứ diễn theo kịch bản lúc đầu sợ rằng không có chi tiết nào thật ấn tượng khiến mọi người nhớ mãi. Bởi vậy, nếu là cao thủ thì hẳn định sẽ cố gắng hết sức tìm một đường dù nhỏ nhưng có thể giành được thắng lợi, đó chính là càng mới mẻ, càng sáng tạo càng tốt. Đúng lúc này YunHo lại xuất hiện, vừa nhìn thấy cậu ta HwangBo đã cảm thấy người này vô cùng thích hợp với một vai diễn. Trời ạ! Ông trời quả thật rất hiểu mình mà! Lúc mình cần người nhất lại đưa người đến trước mắt mình.

“Tôi đã chuẩn bị sẵn một bộ trang phục và đạo cụ.” HwangBo nói ra ý của mình.

Bà cô này! Định dụ dỗ bạn trai của JaeJoong sao? HeeChul đứng bên nhìn thấy, trong lòng vừa sợ vừa phục.

Thấy YunHo không nói gì, HwangBo càng ra sức thuyết phục, “Chỉ cần cậu đồng ý lên sân khấu, tôi sẽ sửa nội dung vở diễn cho cậu vừa lòng.”

YunHo nhìn HwangBo chăm chú, “Em muốn tất cả ảnh chị chụp JaeJoong cosplay lần này, cả file gốc và phim, riêng em không được chụp.” Không ai nhận ra anh là được.

“Hả?” HwangBo hít một hơi thật sâu, tên nhóc này đúng không phải tay vừa mà.

Thấy HwangBo có vẻ chần chừ, YunHo xoay người định đi.

“Khoan đã!” HwangBo vội vàng giữ YunHo lại, tính cách cũng quá cương quyết đi, để người ta suy nghĩ một chút cũng không được? “Nhưng.... lát nữa còn có phóng viên đến phỏng vấn chụp ảnh, tôi sợ không kiểm soát được.”

“Lấy thân phận chị mà ra mặt nói một tiếng thì ai dám không nghe chứ?” HeeChul xen ngang, thực sự anh cũng không muốn JaeJoong bị lộ quá nhiều, nguyên nhân chính là sợ JaeJoong trở nên nổi tiếng, cuối cùng sẽ bị người khác phát hiện anh và JaeJoong là hai anh em, đến lúc đó nhà xuất bản sẽ vì lý do đảm bảo công bằng cho cuộc thi mà quay ra xử lý anh mất.

HwangBo trợn mắt, việc đàm phán đang lúc mấu chốt lại xuất hiện cái tên này! Đúng là gió chiều nào xoay chiều ấy.

Nếu cả ảnh cũng không được giữ lại, sau này chỉ có thể dựa vào trí nhớ mà hồi tưởng lại lần đầu được làm ‘đạo diễn’ sao? Nhân sinh hối tiếc chắc cũng chỉ đến thế này là cùng! HwangBo về mặt ai oán nhìn YunHo, hy vọng anh sẽ động lòng.

Đáng tiếc, tâm của YunHo hoàn toàn là sắt thép.

Nhạc nổi lên, cuộc thi bắt đầu rồi.

HwangBo nghiêng rằng, “Được! Tôi đồng ý! Nhưng cậu mặc cái gì diễn thế nào đều phải hoàn toàn nghe tôi. Còn nữa, tiền thưởng chia ra ba bảy. Tôi lấy bảy!”

“Năm năm!” HeeChul không chịu thua kém, tiếp tục chen vào.

Nếu không chuẩn bị từ giờ sẽ không kịp mất. HwangBo vội kéo YunHo chạy về phía phòng hoá trang, “Bốn sáu! Quyết định vậy đi!”

Trong cả 2 phòng hoá trang đều không có bóng dáng JaeJoong, HwangBo liền bắt HeeChul ra ngoài canh, không để JaeJoong nhìn thấy YunHo. Han Kyung cũng được phân công đi trông chừng Choi Dong Wook. Lúc này, YunHo là vũ khí bí mật, không thể để xuất đầu lộ diện.

“Cậu lại đây, phải hoá trang trước đã. Sau đó sẽ đi thử trang phục. Tôi sẽ vừa làm vừa nói cho cậu biết phải diễn như thế nào.” HwangBo khẩn trương thúc giục.

YunHo nhìn HwangBo lôi ra một loạt chai lọ không biết là gì cùng một bộ trang phục khá rườm rà bắt mắt, hơi nhũm nhặn, nhưng cũng ngồi xuống ghế.

JaeJoong tranh thủ lúc chưa đến lượt diễn để đi WC, có điều cậu đang mặc trang phục nữ pháp sư mà lại vào WC nam khiến không ít người giật nảy mình, có người còn nói với cậu, “WC nữ ở bên kia kìa”, liền bị lườm cho mấy phát. Mấy người này mất để làm gì vậy? Nam nữ cũng không phân biệt được.

“Chưa thấy qua nam đóng giả nữ hả? Đúng là ít ra đường nên chuyện gì cũng thấy lạ!” Nói xong, JaeJoong nghênh ngang đi thẳng vào.

Lúc đi ra, JaeJoong va phải một người ở góc hành lang, cậu không ngẩng đầu lên mà chỉ xin lỗi rồi đi tiếp.

Không ngờ một giọng nói đầy kinh ngạc vang lên, “Học trưởng JaeJoong?”

JaeJoong định quay lại theo phản xạ, nhưng vừa chuyển đầu cậu biết ngay mình đã phạm sai lầm, vội vàng quay lại, đi nhanh về phía trước.

“Học trưởng JaeJoong! Đúng là anh rồi!” Người kia xác nhận.

“Cậu nhận nhầm người!” JaeJoong càng nói càng lộ, kêu lên một câu xong liền đi nhanh hơn.

May mà người kia không đuổi theo.

Vì sao DongHae lại có mặt ở chỗ này chứ? Cậu ta nhận ra mình rồi. Liệu có đi nói cho YunHo biết không? YunHo.... chắc không phải cùng cậu ta đến đây chứ? Chắc không phải đâu, chẳng thấy YunHo nói gì.

Trở lại chỗ ngồi, DongHae xem kỹ danh sách tiết mục biểu diễn, ở tiết mục cuối cùng thấy tên JaeJoong. Không ngờ học trưởng lại có hứng thú với cosplay, còn đóng vai nữ nữa chứ.

Trong danh sách đó không có tên YunHo, hoá ra học trưởng JaeJoong tham gia cuộc thi này cùng người khác. Không biết YunHo hyung có đến xem không nhỉ... chắc là có.

Quan hệ giữa Inu Yasha và Kikyo thân thiết như vậy mà cũng đồng ý cho học trưởng JaeJoong nhận vai, YunHo hyung thật đúng là thoải mái.

DongHae nhìn xuống chiếc máy ảnh xịn cùng ống nhòm mà mình cố ý mang đến, vốn là vì một người bạn thân cũng tham gia cuộc thi này mà chuẩn bị, uhm, đúng là mang rất chuẩn mà.

Chuẩn bị ra sân khấu, tìm JaeJoong đập như điên cuồng, hai tay lạnh như băng.

HwangBo đột nhiên xuất hiện, “Tôi có sửa lại nội dung vở diễn một chút, còn mời một người bạn đến diễn cùng, cả hai đều biết người đó. Đến khi diễn thì hai người tùy cơ ứng biến, phối hợp cùng người đó là được rồi.”

Đến lúc này rồi còn sửa kịch bản rồi yêu cầu tùy cơ ứng biến??? Mắt JaeJoong trợn to đến nỗi phát đau.

Choi Dong Wook cũng không hiểu ra làm sao.

“Tốt lắm! Cố lên nhé! Fighting!” HwangBo áp tay lên má ra vẻ đáng yêu.

“Đến lượt chúng ta rồi, đi thôi.” Choi Dong Wook kéo JaeJoong ra sân khấu.

“Hả?” Tâm trí JaeJoong hoàn toàn trống rỗng.

32. Chương 32

Vở kịch bắt đầu, JaeJoong cứ máy móc dựa theo luyện tập mà diễn. Rất nhanh đến cảnh Kikyo ngã vào lòng Inu Yasha, nhưng khi JaeJoong ngẩng đầu nhìn Choi Dong Wook, trong mắt cậu còn có một người khác....

Người xem phía dưới không khỏi ồ lên kinh ngạc, Sesshoumaru mặc áo bào trắng đột nhiên xuất hiện, gương mặt anh tuấn lạnh lùng nhìn hai người đang sững sốt kia.

“YunHo!” JaeJoong vô thức đẩy Choi Dong Wook ra rồi bước mấy bước về phía trước.

“Còn đang diễn cơ mà!” Choi Dong Wook nhanh nhạy phản ứng kịp, kéo JaeJoong lại, nhỏ giọng nhắc nhở.

Vì sao YunHo lại ở đây? Lại còn cos Sesshoumaru?? Trong đầu JaeJoong là một loạt dấu chấm hỏi.

Lúc này, YunHo mở miệng, “Không ngờ tên bán yêu bỏ đi như người lại trốn ở đây nói chuyện yêu đương với con người!” Không cần ra sức diễn, giọng nói cũng đủ toát ra vẻ khinh thường giấu cợt.

“Người...” JaeJoong á khẩu không trả lời được. Tuy cơ ứng biến... tuy cơ ứng biến... biến thể quái nào được chứ?? Ai nhắc cho cậu một chút lời thoại đi!!!

“Người tới đây làm gì?” Choi Dong Wook bình tĩnh hơn, nhanh chóng đáp trả.

“Người tránh ra!” YunHo nhìn sang JaeJoong.

JaeJoong mê muội nghe theo, nhắc chân định đi qua một bên.

Rốt cuộc HwangBo nghĩ cái gì chứ? Choi Dong Wook mắng thầm trong lòng, vẫn giữ chặt JaeJoong không để cậu đi đâu.

“Hả?” JaeJoong quay đầu lại, nhìn Choi Dong Wook đầy lạ lùng.

Bước đến trước người JaeJoong, che đi tầm nhìn của YunHo, Choi Dong Wook trừng mắt, “Người đến đây có mục đích gì?” Tự dừng tên này nhảy ra sân khấu, định cướp diễn viên đi chắc?

“Ta muốn Ngọc Tứ hồn!” YunHo kiêu ngạo ngẩng cao đầu.

JaeJoong hít một hơi thật sâu, nội dung kịch bản thay đổi rồi sao? Từ chuyện tình yêu chuyển sang quyết đấu?

Choi Dong Wook không chịu yếu thế, “Người dựa vào gì chứ?”

Không khí giữa hai người đầy mùi thuốc súng.

“Hừ!” YunHo hừ lạnh một tiếng, “Không ngờ chỉ vì muốn Ngọc Tứ hồn, cái thủ đoạn hạ lưu lừa gạt con gái người ta mà người cũng dùng đến!”

“Người đừng nói bừa! Ta đối với Kikyo là thật lòng!” Choi Dong Wook phản bác.

“Người định dùng Ngọc Tứ hồn để trở thành yêu quái thực sự? Đừng mơ tưởng! Bán yêu vĩnh viễn là bán yêu thôi.” Tính cách cao ngạo của Sesshoumaru được YunHo thể hiện trọn vẹn.

“Còn người, chắc hẳn trong lòng cũng thấy lo lắng, nếu không đã không vội vã đến đây.” Choi Dong Wook cũng càng diễn càng nhập tâm.

Whoa! YunHo đúng là siêu đẹp trai mà! Mái tóc dài màu bạc cũng rất hợp với anh nữa! JaeJoong hoàn toàn không có chỗ chen lời vào, ngoan ngoãn đứng một bên cos bối cảnh.

Mùi thuốc súng trong không khí càng lúc càng đậm, thậm chí dưới sân khấu đã có người hô “Quyết đấu! Quyết đấu đi!”, YunHo đột nhiên quay sang nhìn thẳng vào JaeJoong, “Kikyo!”

“A?” JaeJoong há miệng, sao lại nhắc đến cậu rồi? Cậu còn định tranh thủ lúc không bị chú ý sẽ lui vào cánh gà đi tìm HwangBo noona.

“Người tránh ra! Ở đây không phải chuyện của người!” YunHo vốn định huỷ bỏ vai diễn của JaeJoong, không để cậu ở quá lâu trên sân khấu.

Ý định này đương nhiên rất rõ ràng, Choi Dong Wook khế nhếch môi, làm sao để YunHo toại nguyện được? “Kikyo! Người ở lại đây, nhìn ta đánh bại hắn!”

JaeJoong cảm thấy lưng đầy mồ hôi lạnh, phải làm thế nào bây giờ? Cậu nên nói gì? Đương nhiên không thể dễ dàng đắc tội YunHo, nếu được thì cậu sẵn sàng cởi ngay cái món đạo cụ đeo trên cổ này cho anh, nhưng mà còn có Choi Dong Wook với HwangBo sau lưng anh ta, thêm cả HeeChul hyung nữa, ba người này mà vùng lên thì cũng rất khó xử lý. A! Tại sao cậu có cảm giác vở kịch biến thành tam giác tình yêu thế này???

Trong lúc cấp bách, trong đầu JaeJoong hiện ra một loạt phương án:

1. “Sesshoumaru đại nhân cố lên! Nhất định không được thua!” ...Đây chính là lời thoại của fangirl điển hình, dù cậu có thích YunHo đến mức nào cũng không thể mất mặt như vậy.

2. “Inu Yasha, hãy cẩn thận!” ...Đây là lời của KiKyo thực sự, có điều cậu mà dám nói như vậy, diễn xong về nhà rồi nhất định sẽ bị YunHo ‘xử lý’.

3. “Đừng đánh nhau! Không được đánh nhau! Đừng vì ta mà thương tổn tình cảm huynh đệ!” Ặc, lời thoại siêu cấp tự kỷ này cậu không nói được đâu.

4. “Hừ! Đánh đi đánh đi, đánh cho đầu rơi máu chảy người chết ta sống lương bại câu thương (hai bên cùng bị thương) là tốt nhất!” ...Đây là lời của ác ma, mà xem chừng cũng là của toàn bộ khán giả, nhưng cậu sợ nói ra sẽ bị hai người kia cùng đánh.

5. “Các người đều là vì viên Ngọc Tứ hồn này! Ta... ta huỷ nó...” ...Đây lại là lời thoại của “Đỗ Thập Nương”. (*)

6. ...Trong lúc nước sôi lửa bỏng thế này lại có thể nghĩ được 5 phương án đã không dễ dàng rồi!

Thấy hai người kia thực sự muốn đánh nhau, JaeJoong âm thầm quyết định. Mặc kệ chứ, ai bảo cho cậu kịch bản mới nhưng không cho cậu lời thoại mới, giờ cậu phải diễn theo ý mình chứ biết làm sao!

“Cả hai người dừng tay cho ta!” JaeJoong giận dữ hét lên rồi lao vào giữa hai người kia.

Lập tức cả hai đều quay nhìn JaeJoong, mà ánh mắt của khán giả lẫn ban giám khảo cũng hướng cả về phía cậu.

“Ngọc Tứ hồn không thuộc về bất kỳ ai hết!” JaeJoong cầm lấy viên ngọc đeo trên cổ, nói đầy vẻ chính nghĩa, “Thân là pháp sư trông coi, ta sẽ không để bất cứ kẻ nào có được nó!”

Quay nhìn Choi Dong Wook, “Không ngờ người lại vì Ngọc Tứ hồn mà tiếp cận ta. Ta quả thực đã nhìn nhầm người!”

Lại quay sang YunHo, “Nhưng người cũng đừng mong có được!”

Kết quả là: JaeJoong chọn lời thoại bình thường nhất, không có tí sáng tạo nào, xấu hổ nói xong định chạy đi, lúng túng thế nào lại dẫm phải ống quần rộng thùng thình, cả người ngã về phía trước. Choi Dong Wook lúc đó đang ở gần cậu nhất, tự nhiên đưa tay định đỡ cậu.

Không được! YunHo đang nhìn. JaeJoong vẫn còn đủ tỉnh táo để nhớ đến người còn lại trên sân khấu, lập tức đẩy Choi Dong Wook ra, thà cậu ngã luôn trên đất còn hơn.

Bên hông được một cánh tay ôm lấy, kịp thời ngăn cậu khỏi ngã. JaeJoong ngẩng đầu, chạm phải ánh mắt của YunHo, anh từ phía sau ôm cậu vào lòng.

“Phù.” JaeJoong thở phào, an ổn tựa vào người YunHo.

Sắc mặt của Choi Dong Wook vô cùng khó coi. Cho dù Jung YunHo và Kim JaeJoong là một đôi ngoài đời thật, nhưng trong truyện thì Kikyo và Inu Yasha mới là một đôi cơ mà. Kikyo lại đẩy Inu Yasha ra mà ngã vào lòng Sesshoumaru, thế này diễn tiếp kiểu gì đây? Choi Dong Wook đưa tay định kéo JaeJoong về.

YunHo theo phản xạ cản lại.

“Hay lắm!” Khán giả phía dưới hào hứng cổ vũ.

Ai da! JaeJoong đau đầu, thế này biết đến bao giờ mới diễn xong đây?

Mặc dù có chút lộn xộn, nhưng nói chung cũng khá thú vị. DongHae vừa giơ máy ảnh lên vừa nghĩ.

Nhưng thế này vẫn chưa đủ sức bùng nổ! HwangBo ở sau hậu trường đau khổ cầu nguyện.

Chắc không có duyên với tiền thưởng rồi. HeeChul che mắt không xem nữa.

Diễn biến tiếp theo như thế nào nhỉ? Han Kyung đại diện cho suy nghĩ của đa số khán giả, háo hức chờ đợi.

“Vút!” Một mũi tên không biết từ đâu phóng đến cắm lên vách tường, ở đuôi còn buộc cái gì đó trắng trắng.

YunHo tiến lại gỡ xuống, hoá ra là một tờ giấy.

Xem xong, YunHo chỉ nói một câu “Hôm nay ta có việc gấp, tạm tha cho người vậy!” rồi tiến về phía hậu trường định lui xuống.

JaeJoong trừng mắt, không phải chứ, tự nhiên anh chạy đến làm rối tung tất cả lên, bây giờ cứ thế mà đi chắc? Cậu vội vàng níu tay áo YunHo lại.

YunHo nhẹ nhàng gỡ tay JaeJoong ra, thản nhiên nói, “Inu Yasha mới là người người thích.”

“Định chạy sao? Không dễ vậy đâu!” Choi Dong Wook cũng ngăn YunHo lại.

“Người muốn chết sớm như vậy?” YunHo khiêu khích.

“Ai chết còn chưa biết được đâu!” Nói rồi Choi Dong Wook xông đến.

“Hừ!” YunHo lùi ra sau mấy bước, rồi xoay người tung một cước, Choi Dong Wook cứ thế bị đá bay xuống đất, nửa ngày cũng không dậy được.

Lúc thu được tín hiệu đã định lui xuống rồi, nhưng tên kia không biết thức thời muốn gây với anh, đừng trách anh xuống tay không lưu tình. YunHo đem JaeJoong vẫn đang sưng sốt ôm vào trong lòng, cúi người hôn lên môi cậu. “Cô gái này ta sẽ nhận! Có bản lĩnh thì đến mà giành lại!” Nói rồi nghênh ngang bỏ đi.

“Whoa! Kiss rồi!” Cả hội trường như nổ tung.

Còn có cả nữ sinh hét to: “Sesshoumaru đẹp trai quá! Em yêu anh!”

Khi tất cả đã quay vào hậu trường, HwangBo kích động chạy lại, “Có nghe thấy tiếng hoan hô không? Mọi người làm tốt lắm!”

JaeJoong lúc này mới phục hồi tinh thần, “Trong thời gian ngắn như thế mà sao chị sửa hết cả kịch bản vậy?”

“Không phải.” HwangBo phủ nhận. “YunHo nhà em có diễn theo kịch bản của chị đâu.”

“Vậy là anh tùy tiện diễn à?” JaeJoong không dám tin nổi.

“Có làm sao đâu, dù sao cũng không ai biết!” YunHo thờ ơ nhún vai.

“Trời ạ!” JaeJoong vỗ vỗ trán, nếu cứ tùy tiện mà diễn thì lúc trước cậu luyện tập vất vả để làm gì chứ?? “Nhưng tại sao anh tự dưng lên sân khấu mà không nói cho em biết?” JaeJoong chất vấn.

“Em cũng đâu nói gì với anh?” YunHo hỏi lại, thấy JaeJoong bắt đầu nao núng, lại thấp giọng thêm một câu, “Về nhà anh sẽ tính với em.”

Lại nữa! Cái người nhỏ nhen này! Lần nào cũng ở trên giường bắt nạt cậu. JaeJoong lén bấu môi khinh thường.

Nhưng thôi bỏ đi, phải dỗ dành YunHo trước không sau này lại khổ sở. JaeJoong liền ôm lấy cổ anh nũng nịu, “Không phải vì em sợ anh hiểu lầm hay sao, không có lần sau nữa đâu mà.” Vừa nói vừa cọ cọ vào người anh.

Hai người đó xem mình chết rồi chắc? HwangBo ở một bên bức bối mà không dám nói gì, tuy nhìn hai chàng đẹp trai hôn nhau rất là thích, nhưng cái thái độ công khai như vậy rất kích thích người khác. Choi Dong Wook đứng phía sau, lúc này mặt đã đen như Bao Công.

“Tôi vô cùng thất vọng về cậu!” Nghiến răng nhìn HwangBo nói một câu, rồi Choi Dong Wook quay người đi thẳng không thèm nhìn lại.

Xong đời! Đắc tội ông bạn rồi! Lần này hy sinh lớn quá. Liếc mắt nhìn đôi tình nhân đang âu yếm nhau kia, HwangBo đột nhiên có cảm giác “Thắng cũng chết mà thua cũng chết”, rất bất đắc dĩ.

“Tôi xin tuyên bố, những nhóm đoạt giải trong cuộc thi Cosplay lần này là: Giải ba..... Giải nhì..... Giải nhất....”

Không có tên của nhóm HwangBo, mọi người đều cúi đầu đầy thất vọng.

Giám khảo tiếp tục nói, “Ngoài các giải chính, còn có thêm một giải do khán giả bình chọn. Giải thưởng thuộc về..... Nhóm của HwangBo đại tướng!”

A?! Mọi người mừng rỡ.

“Có phần thưởng không? Hay là tiền thưởng?” HeeChul vội vàng chạy đi hỏi.

“Phần thưởng là một bộ DVD anime Inu Yasha.” Nhân viên Ban tổ chức thành thật báo cáo.

“Còn gì nữa không?” HeeChul khó nén cảm giác thất vọng.

Nhân viên đó nghĩ nghĩ, “Còn 500 đồng (~1650k) tiền thưởng nữa.”

“Thế à?” HeeChul vội vàng quay lại tìm HwangBo. “500 đồng tiền thưởng chia bốn sáu, nhớ đưa cho em 200 đồng nhé!” 200 đồng cũng là tiền chứ, có thể ra ngoài vui chơi một chút rồi.

Ở bên kia, YunHo và JaeJoong đã bị một đám đông toàn nữ vây quanh.

“Hai người diễn hay lắm, có muốn gia nhập nhóm chúng tôi không?”

“Vào nhóm chúng tôi đi, điều kiện tốt như vậy, đảm bảo rất nhanh sẽ nổi tiếng!”

“Chúng tôi rất cần người giỏi như hai người! Gia nhập đội chúng tôi nhé! Chúng tôi là dân chuyên nghiệp, vấn đề tài chính không phải suy nghĩ!”

.....

YunHo kéo JaeJoong cố gắng thoát khỏi vòng vây đông đảo.

“Whoa! Bọn họ tuyệt đối là một đôi rồi!”

“BLBL(Boy Love)! Đẹp đôi quá, chưa thấy ai đẹp đôi như vậy!”

“Ký tên cho em với! Chụp ảnh chụp ảnh!”

.....

Khán phòng vắng hoe, DongHae nhìn đám đông hỗn loạn đằng xa, phải quần đứng lên. Không cần xem nữa, về nhà xem lại ảnh chụp hay hơn.

33. Chương 33

Giải Taekwondo đã xong, cuộc thi Cosplay cũng đã kết thúc, JaeJoong cuối cùng lại quay về với cuộc sống giản đơn bình lặng ở trường học.

Mỗi ngày vừa mở mắt đã có thể nhìn thấy YunHo trên giường đối diện, sau đó cùng anh lên lớp, ăn cơm, đến CLB tập luyện, rồi lại cùng nhau về phòng. Thật sự rất hạnh phúc!

Đương nhiên, nếu có một ngày có thể cùng giường cùng gối với anh, thì sẽ càng tuyệt vời hơn nữa.

Nhưng cứ trải qua những ngày như thế được khoảng một tuần, JaeJoong lại bắt đầu cảm thấy nhàm chán.

Dường như nghe được tiếng lòng của cậu, DongHae xuất hiện rất đúng lúc.

“Học trưởng JaeJoong, có thứ này em muốn cho anh xem.”

“Gì thế?” JaeJoong tò mò.

DongHae đưa cho cậu một vật hình vuông được bọc lại.

JaeJoong mở ra, hiện lên trước mắt cậu là một chiếc khung tinh xảo bao lấy một bức ảnh, chính là ảnh chụp cậu trong trang phục Kikyo cùng YunHo trong trang phục Sesshoumaru đang hôn nhau. Hình như ảnh đã được chỉnh sửa, trông rất lung linh.

“Làm sao cậu có cái này?” JaeJoong nắm chặt khung ảnh.

“Hôm đó bạn em cũng tham gia cuộc thi, em đến đó cổ vũ, may mắn chụp được bức ảnh này.” DongHae cười, không có ý khoe khoang.

“Cái này tặng tôi à?” JaeJoong hỏi, thích đến mức không muốn buông tay.

“Đương nhiên ạ.”

“Cậu chụp được bao nhiêu cái? Gửi cho tôi file gốc được không? À nhớ đừng phát tán cái này, YunHo không thích đâu.” JaeJoong không quên cảnh dặn.

“Vâng. Em sẽ giữ bí mật.” DongHae hiểu ý gật đầu.

“YunHo!” JaeJoong vừa hát nho nhỏ vừa vội vã trở về phòng, muốn nhanh nhanh khoe với anh.

YunHo đang ngồi trước máy tính, nghe cậu gọi liền quay đầu lại, nhưng sắc mặt anh không tốt.

“Sao thế?” JaeJoong liếc mắt nhìn màn hình máy tính, trên đó chính là bức ảnh cậu đang cầm được phóng lớn lên. Cậu vội vàng lại gần, “Làm sao xuất hiện ở đây được?”

“Không biết do ai chụp, bị post lên diễn đàn của trường rồi.” YunHo rất là mất hứng, anh đã cẩn thận đến thế nhưng lại quên mất còn có khán giả, bảo vệ làm ăn kiểu gì thế không biết, tại sao lại để khán giả tự do đem máy ảnh vào hội trường chứ?

“Là DongHae?” JaeJoong lẩm bẩm tự hỏi, là cậu ta post chẳng?

“Em nói sao?” YunHo không nghe rõ, trong lúc lơ đãng lại phát hiện trên tay JaeJoong có thứ gì đó. “Ở đâu ra thế này?” Nói rồi anh cầm lấy xem.

“DongHae đưa, hôm đó cậu ta cũng có mặt.”

“Đúng là tên nhiều chuyện!” YunHo nhú mày.

“Thôi quên đi, chắc cậu ta cũng không có ác ý gì.”

Chụp đã chụp rồi, post cũng đã post rồi, chẳng còn cách nào nữa. YunHo chỉ có thể cứu vãn tình huống một cách muộn màng bằng việc yêu cầu admin của diễn đàn xóa bức ảnh đó đi.

Kết quả, từ ngày hôm đó, YunJae chính thức trở thành cặp tình nhân số 1 được cả trường công nhận.

Cũng từ đó, DongHae xuất hiện càng lúc càng nhiều trong tầm nhìn của hai người.

Điều lạ lùng là cậu ta không bám theo YunHo, mà lại tiếp cận JaeJoong.

Trên hành lang, “Học trưởng JaeJoong, anh đi học à? Em cũng tiện đường, mình cùng đi nhé!”

Ở căng-tin, “Học trưởng JaeJoong, anh xuống ăn cơm phải không? Ngồi bàn chúng em đi.”

Trên sân thể dục, “Học trưởng JaeJoong, hoá ra anh cũng thích chạy bộ? Em cũng thế. Lát nữa em tham gia trận bóng đá, anh qua cổ vũ em được không?”

Trong thư viện, “JaeJoong hyung, lại gặp anh rồi. Anh đến tìm tài liệu à? Thế anh thích đọc sách gì? Để em giới thiệu với anh tiểu thuyết này, rất hay nhé.”

.....

DongHae ngày càng trở nên thân thiết với JaeJoong hơn, xưng hô cũng từ “Học trưởng JaeJoong” trở thành “JaeJoong hyung”, mà đối với YunHo bên cạnh cậu, cũng chỉ thản nhiên gật đầu chào hỏi mà thôi.

JaeJoong có chút không quen. Còn YunHo tuy thấy nhưng không tỏ thái độ gì.

“Anh nói xem, có phải DongHae cố ý tiếp cận em không?” JaeJoong không kiềm được, hỏi YunHo.

“Làm sao anh biết được!”

“Hay cậu ta ngưỡng mộ em quá?” JaeJoong có chút tự kỷ.

YunHo liếc mắt nhìn cậu, không nói gì.

“Yah! Anh xem thường sức hấp dẫn của em!” JaeJoong rất bất mãn.

YunHo tiếp tục đọc sách, lười tranh cãi với cậu.

“Sách có gì đẹp chứ?” Hai tay JaeJoong vòng lên cổ anh từ phía sau.

YunHo duỗi tay kéo cậu vào lòng, “Em đang rất rảnh rồi, phải thế không?”

“Phải.” JaeJoong đáp đầy bóng gió, tay không ngừng vuốt ve khuôn mặt anh.

YunHo buông sách, cúi đầu hôn lên đôi môi ngọt ngào kia, tuyên bố hoạt động cách ngày diễn ra một lần trên giường chính thức bắt đầu.

.....

Sau khi hoạt động hương diễm khiến tinh thần sảng khoái và cơ thể khỏe mạnh kia kết thúc, JaeJoong nằm luôn trên người YunHo không chịu dậy.

“Em đè anh nặng quá.” YunHo nói, hôm nay cả hai làm theo tư thế riding vốn ít khi dùng.

“Thế người vừa rồi thích muốn chết là ai hả? Bình thường anh cũng đè em quá nặng còn gì?” JaeJoong dẫn dỗi nhéo vào eo anh.

“Không phải em cũng rất thích sao?”

Chưa từng thấy ai không biết xấu hổ như vậy! JaeJoong không thèm nói nữa, lăn từ trên người YunHo xuống phía trong giường, duỗi chân đá anh xuống, “Biến đi! Đây là giường của em!” Không ngờ lại đụng đến chỗ đau liền rên lên, “Ồi!”

“Giường này bé quá.” YunHo ngồi dậy, dùng tay tách hai cánh hông của JaeJoong xem tình trạng của cậu.

Tiểu huyết sưng đỏ vẫn chưa khép lại hoàn toàn, có thể thoáng thấy được bên trong phần hồng mềm mại, hơi đụng vào còn có chất lỏng màu trắng chảy ra.

Từ lần thứ hai làm chuyện đó, YunHo thích cảm giác không dùng đồ bảo vệ mà giải phóng thẳng vào bên trong JaeJoong, bởi thế sau khi làm xong, anh lãnh trách nhiệm giải quyết hậu quả cho cậu.

Để YunHo bế mình vào phòng tắm, JaeJoong cắn cắn lên tai anh, “Lúc trước em đã nói ghép giường lại nhưng anh lại bảo không cần.”

Nếu ghép giường, người ngoài nhìn thấy không phải là sẽ đoán ra ngay? Cho dù mọi người đều biết quan hệ giữa hai người, nhưng YunHo vẫn không muốn công khai quá mức như vậy. Còn nữa, hiệu quả cách âm của Ký túc xá sợ cũng không tốt, có lẽ đã đến lúc anh và JaeJoong chuyển ra ngoài ở.

“Hay chúng ta dọn ra ngoài?” JaeJoong vô tình có cùng ý kiến với anh.

“Ừ. Để anh tìm xem gần đây có chỗ nào cho thuê phòng không?” YunHo gật đầu.

“Thật chứ? Em yêu anh!” JaeJoong hưng phấn bobo lên mặt anh một cái, như vậy mới gọi là sống chung thực sự chứ! Cảm giác giống như sống thử trước khi kết hôn vậy!

“Em vui đến thế sao?” YunHo cũng nhin không được liền bật cười.

Vì thế, JaeJoong bắt đầu chú ý tìm hiểu tin tức phòng cho thuê ở khu vực xung quanh trường.

“Hai cậu muốn chuyển ra ngoài sao? Thế thì tốt quá! Tổ rất hâm mộ.” Bạn tốt cùng phòng của JaeJoong – YoungSaeng là người đầu tiên biết chuyện.

“Cậu cũng rất muốn ra ngoài sống chung với người ấy của cậu kia mà, haha.” JaeJoong tỏ vẻ thấu hiểu.

YoungSaeng đỏ mặt, “Nhưng trường của anh ấy không cho sinh viên ngoại trú.”

JaeJoong vỗ vai cậu ta, “Bảo anh ta chuyển trường đi, chuyển sang trường này.”

Hai mắt của YoungSaeng sáng lên, vỗ tay, “Có lý lắm!”

Giống JaeJoong, YunHo cũng đang tập trung tìm phòng cho thuê.

“Cậu muốn dọn ra ngoài?” Kim YoungWoon nhìn tập quảng cáo cho thuê phòng trên tay YunHo, “Ồ cùng JaeJoong hả?”

“Ừ.” YunHo trả lời đơn giản.

“Thật tốt quá. Đúng là song túc song phi (cùng ngủ cùng bay, ý nói lúc nào cũng quấn quýt bên nhau).” Kim YoungWoon hâm mộ. “Haizz! Mùa xuân của tổ đang ở nơi nào chứ?”

“Ở ngoại trú chắc không dễ dàng đâu ạ.” HyukJae cũng tham gia cuộc thảo luận,

“Ừ. Tôi muốn đi làm thêm kiếm tiền. Hai người có biết chỗ nào không, giới thiệu đi.” YunHo nhìn YoungWoon và HyukJae.

“Cách kiếm tiền nhanh nhất thì...” Kim YoungWoon nhìn YunHo từ trên xuống dưới, “Cậu không làm được.”

“Vì sao ạ?” HyukJae vội hỏi.

“Cho dù YunHo có chấp nhận đi làm cái nghề đó thì vị kia nhà cậu ta cũng không chịu đâu.” Dưới ánh mắt như muốn giết người của YunHo, giọng của Kim YoungWoon càng ngày càng nhỏ.

“Ý kiến vớ vẩn!” YunHo cuộn tròn tờ báo gõ lên đầu YoungWoon.

“Hay là cậu đi làm người mẫu? Tổ có rất nhiều danh thiếp của các công ty tìm người, cậu gọi điện hỏi xem sao?” Kim YoungWoon cuối cùng cũng đưa ra được một đề nghị nghiêm túc.

Người mẫu sao? YunHo trầm tư suy nghĩ.

“Được đấy ạ! Học trường vừa đẹp trai vừa cao ráo, nhất định sẽ nổi tiếng rất nhanh!” HyukJae tán thành.

Lần trước? Lần trước nữa? Hay là lần trước trước nữa nhỉ? Không nhớ rõ, nhưng hình như mình có danh thiếp của một công ty người mẫu nhưng để đâu mất rồi thì phải, lát phải về tìm lại xem sao. YunHo quyết định.

“Không được nói cho JaeJoong biết.” YunHo dặn.

“Biết rồi.” Kim YoungWoon làm động tác kéo khóa miệng.

“Vâng.” Tuy không rõ vì sao phải thế nhưng HyukJae cũng nghe lời.

HyukJae quay lại Ký túc xá. DongHae đang ở trên giường nói chuyện điện thoại.

“... Em rất nhớ hương vị của trà chiều hôm nọ, hyung có thể đi cùng em đến tiệm đó không?... Thế ạ? Không sao, để lần sau cũng được.... Vâng, gặp hyung sau.”

“Học trưởng JaeJoong phải không?” HyukJae hỏi. “Gần đây cậu hay gặp anh ấy nhỉ.”

“Em rất thích JaeJoong hyung.” DongHae thản nhiên trả lời.

“Không phải thích kiểu ấy chứ?” HyukJae đùa. “Học trưởng JaeJoong đã có học trưởng YunHo rồi.”

“Em biết.” DongHae có chút khó chịu.

“Hai người đó sắp chuyển ra ngoài ở, sau này không gặp họ ở Ký túc xá được nữa.” HyukJae nằm dài ra giường, thở dài một câu.

“Họ muốn dọn ra ngoài?” DongHae giật mình, thật sự muốn sống chung hay sao?

“Ừ, họ đang tìm nhà.”

Ánh mắt DongHae trở nên âm trầm, xem chừng càng phải tranh thủ thời gian hơn.

34. Chương 34

“Hyung, em muốn chuyển ra ngoài ở, có thể tăng tiền sinh hoạt phí cho em được không?” JaeJoong gọi điện cho HeeChul.

“Ở ký túc xá đang yên ổn, chuyển đi làm gì?”

“Ở ngoài thoải mái hơn ạ.”

“Hyung biết rồi.” HeeChul chợt hiểu ra. “Chưa đăng ký kết hôn mà đã bắt chước người ta ở chung? Bọn trẻ bây giờ thật là....”

“Hyung!” JaeJoong đen mặt.

“Biết rồi biết rồi, sẽ thêm tiền cho em! Đúng là... không biết kiếm tiền mà cứ tiêu tiền.” HeeChul oán giận.

“Em cũng có thể đi làm thêm mà! Đừng có coi thường em!” JaeJoong bắt mẫn. “Thôi không cần hyung cho em tiền nữa!”

“Này! Làm chuyện bại hoại gia phong đạo đức là không được đâu nhé!” HeeChul cảnh cáo.

“Ai đi làm cái việc đó? Em là làm thêm đảng hoàng!” JaeJoong đồng dục tuyên bố.

.....

Nói thì dễ, nhưng thực ra JaeJoong vẫn không biết đi làm thêm là làm gì.

Hỏi thăm một chút, nhận được vô số câu trả lời.

Đi làm gia sư, làm thêm ở trạm xăng, tạp vụ ở căng-tin, nhân viên cửa hàng tiện lợi, nhân công ở công trường, hỗ trợ thiết kế phần mềm....

Vừa nghe đã biết công việc cũng không nhẹ nhàng gì, hơn nữa cũng khó kiếm được nhiều tiền trong một thời gian ngắn.

“Vừa nhàn hạ lại vừa nhiều tiền? Làm gì có việc tốt thế?” Tất cả đều nói như vậy.

“YunHo, em muốn đi làm thêm.” JaeJoong ngồi trên giường ôm gối ôm, nghiêm túc nói.

“Sao?” YunHo ngẩng đầu lên từ cuốn sách đang đọc dở, “Em bảo gì?”

“Em nói là, em muốn đi làm thêm.” JaeJoong nhắc lại.

“Vì sao?” YunHo tháo kính, ần ần vùng giữa lông mày, tư thái của anh như muốn bàn luận nghiêm túc vấn đề này. Thị lực của anh không kém, nhưng lúc tập trung tinh thần cao độ để học bài anh thường đeo kính. Hơn nữa, YunHo đeo kính thường toát ra phong thái tao nhã khác với bình thường, khiến JaeJoong rất thích.

“Không phải chúng ta định chuyển ra ngoài hay sao? Phải cần tiền chứ! Nhưng em không muốn lấy tiền của hyung nữa. Em muốn đi làm thêm!”

“Em muốn làm việc gì?”

“Vẫn chưa nghĩ ra. Anh nói xem, em làm gì thì tốt?” JaeJoong hào hứng muốn cùng YunHo thảo luận.

“Trước kia em chưa từng làm gì đúng không?” YunHo đoán chừng JaeJoong giống như một bông hoa trồng trong nhà kính, chưa từng chịu gió mưa gì cả.

“Vâng.” JaeJoong thành thật thừa nhận.

Quả nhiên là thế. YunHo thở dài, “Em có thời gian đi làm thêm không bằng chăm đọc sách hơn một chút? Đứng để kỳ thi đến trước mắt mới vội vàng cắm đầu vào học. Chuyện tiền nong để anh lo.”

“Nhưng đó là hai việc khác nhau mà.” JaeJoong cũng thở dài, nhắc đến thi cử khiến cả người cậu không được thoải mái. “Anh định giải quyết như thế nào?”

“Anh sẽ có cách.” YunHo không muốn nói nhiều.

JaeJoong đứng phắt lên chỉ thẳng vào anh, “Anh nghĩ em không có cách kiếm tiền???”

“Anh không nghĩ thế.” YunHo bình tĩnh đáp, “Chỉ là sợ em vất vả thôi.”

JaeJoong lập tức nhũn người, nhào vào trong lòng anh, “Anh sợ em không chịu được khổ sao?” Biết rõ ý anh không phải thế, nhưng vẫn muốn nghe chính miệng anh nói rõ ràng.

YunHo né tránh câu trả lời, hôn lên tay cậu, “Yên tâm, cứ để anh lo.”

“Ừm...” Môi với môi quyến luyến không rời. Mãi chìm đắm trong nụ hôn dịu dàng của anh, JaeJoong tạm quên đi vấn đề này.

Sau hai tuần cẩn thận xem xét so sánh, cuối cùng YunHo và JaeJoong cũng chọn được một căn gồm hai phòng ngủ một phòng khách ở gần trường, giá cả hợp lý, nội thất đầy đủ. Định chiều cuối tuần hai người sẽ cùng đi xem phòng, nhưng buổi sáng, sau khi YunHo ra khỏi cửa mãi không thấy anh về. JaeJoong chờ mãi, cuối cùng chỉ nhận được tin nhắn của YunHo bảo cậu đi trước, anh sẽ đến sau.

Anh đi đâu vậy chứ? JaeJoong chán nản đá mấy viên đá trên vệ đường.

“JaeJoong hyung!”

JaeJoong ngẩng đầu, cậu không ngờ lại gặp DongHae ở đây.

“Hyung chỉ có một mình à?” DongHae nhiệt tình chào hỏi, “Định đi đâu thế?”

“Có chút việc thôi.” JaeJoong đáp lấy lệ.

“Có cần em đi cùng không?”

“Không cần. Tôi đi một mình được rồi.” JaeJoong từ chối.

“Không sao đâu mà. Dù sao em cũng đi đường này, để em đi cùng hyung một đoạn.” DongHae vẫn khẳng khái. “Nghe nói hai anh định chuyển ra ngoài?”

“Ừ.” JaeJoong chỉ liếc cậu ta một cái, không phủ nhận.

“Sau này ở Ký túc không còn được thấy các anh nữa, em thấy hơi buồn.” DongHae cười có chút cô đơn.

JaeJoong có chút động lòng, liền nói, “Cậu có thể qua chỗ chúng tôi chơi mà.”

“Được không ạ?” DongHae giống như vớ được vật báu.

“Đương nhiên rồi.” JaeJoong gật đầu.

“Thế thì tốt quá!” DongHae vỗ tay vui mừng, hết như một đứa bé.

“A! Đây rồi!” JaeJoong nhìn số nhà, nhanh thế đã đến rồi.

“Không xa trường học lắm nhỉ.” DongHae nhớ kỹ địa chỉ.

Đó là một căn phòng nhỏ trong một toà nhà cho thuê, chìa khoá do YunHo cầm nên JaeJoong chỉ có thể đứng chờ.

JaeJoong lấy điện thoại ra gọi cho anh, “Em đến rồi. Anh sắp đến chưa?”

Sau đó ngắt máy, cười với DongHae, “YunHo sắp đến.”

“Chỗ này trông cũng không tệ.” DongHae quan sát xung quanh, nói.

“Đương nhiên. Chúng tôi tìm rất lâu mới được.” JaeJoong có chút tự hào.

“Tiền thuê có đắt không ạ?”

“Cũng vừa phải.” Nói thế nhưng JaeJoong vẫn có chút không chắc chắn. Tiền nhà do YunHo trả, nhất quyết không để cậu bỏ tiền.

Trong khi trò chuyện, bất giác YunHo đã xuất hiện, đang đi tới từ phía xa.

“Em đi trước đây, JaeJoong hyung.” DongHae cười tạm biệt.

“Không vào xem sao?” JaeJoong hỏi.

“Thôi ạ, để hôm khác, bao giờ các anh dọn hẳn vào đã rồi tính sau.” DongHae vẫy tay.

Khi YunHo đến gần thì chỉ nhìn thấy được bóng dáng của DongHae đang đi khuất.

“Trên đường em vô tình gặp cậu ta nên cùng lại đây. Anh đi đâu về muộn thế?”

“Anh xin lỗi.” YunHo thành thật nhận lỗi.

“Thôi không sao, em cũng không đợi lâu. Mình lên đi.” JaeJoong cũng không muốn so đo.

Vào phòng, JaeJoong bắt đầu bình luận một loạt:

“Sô pha này phải bọc vải.”

“Rèm cửa phải sáng màu hơn một chút.”

“Đèn phòng bếp mờ quá.”

“Nệm giường trông cũng cũ rồi.”

.....

YunHo ôm lấy cậu từ phía sau, cười nhẹ, “Chờ sau này chúng ta có nhà của riêng mình, sẽ để em thiết kế trang trí toàn bộ nhé.”

“Đương nhiên là thế.” JaeJoong xoay người lại, tự cao hếch cằm, “Biết vậy đã, nhưng hiện tại đành chấp nhận ở đây.”

“Thế thì vất vả cho em rồi.” YunHo nói xong liền ngậm lấy môi cậu, ra sức liếm mát.

“Không có đâu mà.” JaeJoong vòng tay lên cổ anh, chủ động hôn sâu hơn.

Hai người thuận đà ngã lên chiếc giường phía sau. Việc trải nghiệm cuộc sống ở căn phòng này, hãy bắt đầu từ chiếc giường đôi ở trong phòng ngủ đi.

“Haha. Cuối tuần này tôi và YunHo sẽ chính thức dọn ra ngoài ở nhé!” JaeJoong ngồi khoanh chân trên giường nói chuyện điện thoại với YooChun.

“Chuyển ra ngoài? Hai người muốn ở chung à?” YooChun có chút kinh ngạc.

“Hâm mộ đúng không? Cậu và JunSu không làm thế được.” Đúng thế, mục đích gọi điện của JaeJoong chính là để khoe.

“Ừ, bọn tôi chỉ có thể ra ngoài thuê phòng nghỉ thôi. Hay các cậu thuê phòng cho cả chúng tôi đi?” Đầu óc của YooChun hoạt động rất nhanh.

“Miễn đi! Tôi sợ JunSu nhà cậu vẫn chưa dứt tình được với YunHo nhà tôi.”

“Vớ vẩn! Hiện giờ JunSu với tôi là một lòng một dạ.” YooChun phản bác.

“Có mà ngược lại! Cậu cứ như Thiên lôi sai đâu đánh đó của JunSu ấy.” JaeJoong lật tẩy YooChun không nể nang gì.

“Cậu cũng chẳng hơn gì đâu. YunHo nói tuyết màu đen đảm bảo cậu cũng không dám nói là màu trắng.” YooChun phần nộ đáp trả.

“Cậu mới thế thì có! Thôi không cãi với cậu nữa, bao giờ chúng tôi chuyển nhà xong thì đến thăm nhé!”

“OK.”

Do đã quyết tâm chuyển ra ngoài, JaeJoong xin từ chức Ký túc xá trưởng. Bạn học của YunHo và JaeJoong quyết định tổ chức một party tạm biệt vào tối thứ 6, ngoài ra còn xung phong giúp cả hai chuyển đồ vào thứ 7.

Theo thông lệ, mỗi tuần một lần DongHae đều gọi điện về nhà. Lần này, lúc đang nói chuyện với mẹ, cậu làm như vô tình nhắc tới, “YunHo hyung sắp chuyển ra ngoài ở, không ở trong trường nữa mẹ ạ.”

Người bên kia đầu dây quả nhiên lo lắng, “Bao giờ?”

“Thứ 6 tuần này ạ.”

“Tại sao đột nhiên muốn chuyển đi? Ở một mình sao?”

“Không phải ạ, anh ấy ở cùng bạn cùng phòng.”

“Cũng là con trai?” Mẹ YunHo dường như yên tâm hơn một chút.

“Vâng.”

“Vậy...” Mẹ YunHo trầm ngâm, nếu YunHo dọn ra ngoài, bà sẽ không thể lấy cớ thăm DongHae mà ghé qua thăm YunHo được, mà muốn gặp cũng khó. Haizz.. tại sao không sớm quyết tâm chứ.

“Cuối tuần này mẹ có việc ở gần trường của con, tiện đường qua đón con về luôn nhé!”

Bà không nhắc đến YunHo, nhưng DongHae hiểu mẹ mình suy nghĩ gì, vì thế cũng thuận theo, “Vâng ạ.”

35. Chương 35

Chiều thứ sáu DongHae không có tiết học, mẹ của YunHo – bà Kang đã sớm có mặt ở Ký túc xá.

Sau mấy câu hỏi han ban đầu, DongHae nhận ra tâm tư mẹ mình đang để ở nơi khác.

“Để con đưa mẹ đi tham quan trường nhé, lúc này YunHo hyung chắc chưa tan học.” DongHae đề nghị.

.....

Hai người vừa đến đầu cầu thang, đã thấy JaeJoong vội vàng đi lên từ phía dưới.

“JaeJoong hyung.” DongHae gọi một tiếng.

“A! Chào cậu.” JaeJoong chào rồi liếc nhìn người phụ nữ bên cạnh DongHae, “Tôi quên đem vở bài tập nên phải quay về lấy, sắp muộn rồi.” Nói xong JaeJoong liền đi mất.

“Cậu bé kia xinh đẹp thật.” Bà Kang cảm thán.

“Đó là bạn cùng phòng với YunHo hyung ạ.” DongHae nhân cơ hội giới thiệu.

“Thế à?” Bà Kang gật đầu.

Trong khi hai người nói chuyện, lại thấy JaeJoong chạy vội từ trên cầu thang xuống.

.....

Đưa mẹ đi một vòng quanh trường, cũng đã đến giờ tan học, DongHae liền đưa mẹ đến khu giảng dạy, ý định tạo ra một cuộc gặp tình cờ.

Hết giờ, học sinh bắt đầu túa ra từ khu nhà.

Bà Kang chỉ cần liếc mắt đã nhìn thấy con trai của mình nổi bật giữa đám đông, bám ở tay chính là cậu bạn cùng phòng xinh đẹp, cả hai đang nói chuyện gì đó, thái độ vô cùng thân thiết, trên gương mặt là nụ cười bà đã lâu không gặp.

“JaeJoong hyung!” DongHae gọi.

“DongHae à? Lại gặp cậu rồi.” JaeJoong cười, rút khỏi tay YunHo.

YunHo nhìn qua, nhìn đến người phụ nữ đứng bên cạnh DongHae, lập tức nụ cười của anh vụt tắt.

“Sao thế?” JaeJoong ngơ ngác hỏi.

“Đây là mẹ em.” DongHae giới thiệu.

“Mẹ cậu?” JaeJoong giật mình. “Không phải cũng là...” Cậu quay sang nhìn YunHo.

YunHo đứng đối diện với mẹ, trên mặt không có biểu tình gì, mà bà Kang, lại vô cùng kích động, cố thu hết can đảm, run rẩy đưa tay ra, “Yun... Yun... Ho...”

YunHo vẫn đứng yên.

Bàn tay của bà Kang thất vọng buông thõng xuống.

Để bà khỏi xấu hổ, JaeJoong vội vàng đẩy YunHo một cái.

YunHo lúc này mới miễn cưỡng gọi một tiếng, “Mẹ.”

Chỉ một tiếng đơn giản thôi nhưng cũng khiến bà Kang suýt nữa rơi nước mắt.

JaeJoong thấy bạn bè xung quanh đang hiếu kỳ lại gần, liền bảo DongHae, “Chúng ta tìm chỗ nào ngồi đi.”

.....

Ngồi xuống một chiếc bàn trong căng-tin trường, cả bốn người nhất thời im lặng.

JaeJoong đành phải nhiệt tình cười mở lời, “Chào bác ạ, cháu là Kim JaeJoong, bạn cùng phòng của YunHo.”

“Chào cháu.” Bà Kang lịch sự đáp lễ, “Chắc YunHo thường được cháu chiều cố, thật ngại quá.”

“Không có đâu ạ, đều là YunHo chăm sóc cháu mà.” JaeJoong có chút lúng túng.

Bà Kang cười khẽ.

..... Sự im lặng lại bao trùm.

JaeJoong không biết nói gì, lén đẩy YunHo một cái.

YunHo nhìn đồng hồ, “Đêm nay chúng con có buổi tiệc cùng các bạn.”

“Thế à?” Bà Kang cười gượng, “Mẹ cũng không có việc gì, chỉ là đến xem DongHae... và con... học hành ăn ở thế nào. Thấy mọi thứ đều ổn mẹ cũng yên tâm. Không có việc gì khác...”

DongHae nhìn thấy hai bàn tay của bà đặt trên đùi đang nắm chặt.

Bàn tay của JaeJoong ở dưới gầm bàn ra sức nhéo YunHo, anh cứ im lặng không nói gì, ít nhất cũng hỏi han chuyện nhà một hai câu chứ.

YunHo vẻ mặt không đổi, nắm lấy tay JaeJoong, ngăn cản màn hành hạ của cậu.

“Vây... các con nếu vội thì đi đi.” Sắc mặt bà Kang không được tự nhiên, “Nếu con rảnh thì về nhà một chuyến, đưa bạn gái cùng về cũng được.”

Đến lượt JaeJoong biến sắc.

Bàn tay của YunHo vẫn nắm chặt tay cậu dưới gầm bàn, “Vâng.”

DongHae liếc hai người một cái, không nói gì.

.....

“Đêm nay con có tham gia tiệc gì đó không? Hay là về nhà cùng mẹ?” Bà Kang hỏi DongHae.

DongHae đáp không chút do dự, “Con về ạ.” Trong mắt hai người đó, cho đến bây giờ cũng không chứa nổi những người khác.

Đột nhiên có mấy nam sinh đi lướt qua một bên, vừa đi vừa cười nói.

“Tiệc tân hôn của hai người đó nên tặng cái gì nhỉ?”

“Một hộp BCS!”

“Ha ha ha!”

“Bị JaeJoong biết xem như cậu xong đời! Hay tặng KY còn hơn!”

Nghe loại đối thoại như thế, bà Kang nhú mày, cho đến khi một cái tên quen thuộc vang lên, sắc mặt bà càng khó coi hơn nữa.

“Tớ bảo này, tặng drap giường là tốt nhất!”

DongHae nghe cũng thấy ngượng, định đưa mẹ đi luôn, không ngờ lại bị trông thấy.

“A, DongHae! Cậu đi đâu thế?”

DongHae đành phải quay đầu lại chào hỏi, “À, tớ về nhà cùng mẹ.”

“Chúng cháu chào bác.” Đám bạn lễ phép chào mẹ DongHae, rồi lại hỏi, “Thế party đêm nay cậu có tham gia không?”

“À, tớ không đi.”

“Không phải cậu rất thân với học trưởng JaeJoong hay sao? Không đi thật à?”

“Ừ, có chút việc nên không đi được.”

Đám bạn rời đi, DongHae đối diện ánh mắt ngờ vực của mẹ.

“Con trai mà, nhiều khi toàn nói lung tung thôi, mẹ đừng để ý.” DongHae cố gắng giải thích, không muốn mẹ mình có ấn tượng xấu với JaeJoong.

Bà Kang nửa tin nửa ngờ gật đầu, nhưng vẫn không kiềm được mà hỏi, “Học sinh trường nam đều ăn nói như thế à? Con đừng bắt chước nhé.”

“Vâng.” DongHae gật đầu liên tục cho mẹ an tâm.

Cái gì mà “tiệc Tân hôn!” Bà Kang nhủ thầm, trẻ con bây giờ thật là.... Bỗng nhiên bà nhớ đến gương mặt của JaeJoong, so với con trai mà nói thì đúng là hơi quá xinh đẹp.

Mà thôi, YunHo hẳn không phải loại người đó, cũng không nên nghĩ nhiều làm gì.

Hôm nay có thể nghe YunHo gọi một tiếng “Mẹ” đã là thành công rồi, không thể nghiêm khắc quá mức được.

“Hôm nay sao mẹ anh tự nhiên lại đây, khiến em giật cả mình! DongHae cũng thật là... không nói năng gì cả.” JaeJoong lầm bầm oán giận.

“Nhưng mà anh với mẹ anh quả thật có nét giống nhau.” Cậu đột ngột chuyển đề tài.

“Mà ra là DongHae không nói cho mẹ anh biết chuyện của chúng ta.” Lại đổi đề tài đột ngột.

“Em là thấy may mắn hay là thấy tiếc?” Cuối cùng YunHo cũng đáp cho một câu.

“Anh thì sao? Anh có sợ bị mẹ biết không? Mẹ anh nhất định sẽ phản đối.” JaeJoong hỏi lại.

YunHo nhướn mày cười trêu cậu, “Em lo bị anh bỏ rơi hả?”

“Anh dám sao?” JaeJoong trừng mắt.

YunHo vuốt vuốt tóc cậu, “Anh đã hứa sau này sẽ đem cả nhà anh giao cho em, em còn lo gì chứ?”

“Nói thế còn nghe được!” JaeJoong lúc này mới chịu vừa lòng.

Party tạm biệt được tổ chức trong canteen trường học.

Mọi người giống như tù nhân mới được phóng thích khỏi nhà giam, điên cuồng ăn, điên cuồng uống, điên cuồng hát, muốn cao hứng thế nào thì có thể đấy.

YunHo bị chuốc không ít rượu, cũng đỡ giúp JaeJoong khá nhiều, vậy mà khi uống xong ly cuối cùng, trông anh vẫn ổn, đi đường vẫn không bị chuệnh choạng.

Đám nam sinh còn lại thì đã say đến nỗi chẳng còn biết trời đất gì, nằm la liệt hết ra sàn. YunHo nhú mày, kéo JaeJoong khỏi đám người đó.

May mà JaeJoong vẫn còn tỉnh táo đôi chút, lại được YunHo đỡ nên vẫn có thể đi được.

Hai người quay về Ký túc xá ngủ một đêm cuối cùng, không quên đem theo quà tặng của mọi người.

Sau khi tắm rửa, cơn say của JaeJoong cũng tan bớt đi nhiều, tranh thủ lúc YunHo đi tắm, cậu mở quà tặng ra xem.

Cái gì cũng có: đồ lót, BCS, KY, drap giường, khăn mặt, tạp chí Playboy, CD trò chơi, dép bông tình nhân, áo ngủ tình nhân, thậm chí là cả ly uống nước tình nhân nữa....

Mấy tên đó, tưởng là không ghi tên thì cậu không tìm ra để tính sổ hay sao? Toàn tặng đồ linh tinh!

YunHo vừa ra khỏi phòng tắm đã thấy JaeJoong bắt mắt nhìn đồng quà tặng trên giường.

Nhìn kỹ đồng quà xong, anh khẽ nhếch miệng cười, nam sinh của trường nam đúng là đơn thuần đáng yêu.

“Anh cười cái gì?” JaeJoong giận lẫy sang anh.

“Mấy cái này cũng khá thực dụng đấy chứ.”

“Nhưng như thế chẳng riêng tư gì cả!”

“Dù sao chúng ta cũng chuyển ra ngoài mà!”

“Đáng giận thật! Phải tăng cường giáo dục tư tưởng mới được! Mấy tên kia đầu óc toàn những thứ vớ vẩn.” JaeJoong bất bình. “Ngày mai em nhất định sẽ lôi bọn nó dậy sớm bắt chuyển đồ.”

“Được rồi, ngủ đi, không thì ngày mai em cũng không dậy nổi đâu.” YunHo đi về giường mình.

“Vâng. Anh ngủ ngon.”

Nằm ở trên giường, nghĩ đến đêm nay là đêm cuối cùng ngủ ở đây, tự nhiên JaeJoong không thấy buồn ngủ. Không biết sau này ai sẽ vào ở phòng này, ai sẽ ngủ ở giường mình, ai sẽ ngủ ở giường YunHo? Cứ thế nhớ lại lúc trước, bản thân đã mong muốn được chuyển vào căn phòng này đến thế nào, sau khi chuyển vào lại có rất nhiều kỷ ức ngọt ngào cùng YunHo. Nghĩ lại quả thực có chút lưu luyến.

“YunHo!” JaeJoong lên tiếng trong bóng tối, “Anh có cảm thấy luyến tiếc không?”

“Chúng ta vẫn ở bên nhau, đi đến đâu cũng không sao hết.”

Một câu nói khiến JaeJoong như bừng tỉnh. Phải rồi, những kỷ ức trong quá khứ đều được cậu ghi nhớ kỹ trong đầu, dù có chuyện gì xảy ra cũng sẽ không quên. Chỉ cần được ở bên anh, là cậu có thể tiếp tục tạo ra những hồi ức đẹp đẽ khác.

“Vâng.” Kể từ ngày mai, cậu và YunHo đã có thể tận hưởng thế giới của riêng hai người rồi.

36. Chương 36

JaeJoong đến thư viện một mình, sắp phải nộp bài tập rồi nhưng không biết dạo này YunHo bận gì, không có thời gian đi cùng cậu đến tìm tài liệu, nên cậu đành phải tự đi.

Đã lâu không đến đây, sách chuyên ngành để ở tầng nào ấy nhỉ?

Đứng trước bảng chỉ dẫn ở tầng trệt, JaeJoong chợt nhớ ra, “Nhớ rồi, ở tầng 4!”

Gần đó có thang máy, tuy rằng quãng đường không xa lắm, mà thang máy đã hơi cũ, JaeJoong vẫn nhấn nút gọi.

“Khoan đã!”

“A! DongHae?” JaeJoong trông thấy người đang chạy đến.

“JaeJoong hyung? Hyung cũng đến tìm tài liệu?” DongHae cũng rất bất ngờ.

“Ừ, thi thoảng tôi cũng có đến đây.” JaeJoong ngược lưng cười, bình thường cậu toàn đi phòng đọc điện tử, phòng để sách chuyên ngành này rất khi đặt chân tới. Có điều chuyện này cũng không lạ, phòng sách chuyên ngành vốn không có nhiều người đến.

“Thế ạ?” DongHae vào thang máy, nhấn nút tầng 3.

Cửa thang máy nhẹ nhàng đóng lại, hơi lạch cạch một chút.

“Thang máy này không biết niên đại bao nhiêu rồi? Lần trước đi tôi còn sợ nó bị hỏng giữa chừng.” JaeJoong cười.

“Không có đâu ạ.” DongHae cười gượng hai tiếng.

“Tôi chỉ đùa thôi.”

JaeJoong vừa mới dứt lời, không hiểu làm sao “Rầm” một tiếng, sau đó đèn tắt phụt, thang máy dừng lại. JaeJoong theo phản xạ ngẩng đầu lên, trên bảng điện tử hiển thị tầng 2.

“Á! Không phải thang máy bị hư chứ?” JaeJoong vội nhấn nút cứu hộ, nhưng chẳng có phản ứng gì. “Hả? Nút cứu hộ cũng hỏng rồi sao?”

Cậu lấy điện thoại ra. Lại không có tín hiệu.

“DongHae, điện thoại của cậu dùng được không?”

..... Không có lời đáp.

“DongHae?” Nhờ ánh sáng của màn hình điện thoại, JaeJoong thấy DongHae ngồi xồm ở một góc, liền đi qua, “Sao thế? Cho tôi mượn điện thoại của cậu một chút.”

“Hư..... hư.....” Hơi thở của DongHae trở nên gấp gáp.

“Cậu làm sao vậy? Thấy khó chịu à?” JaeJoong muốn nhìn mặt DongHae xem thế nào, nhưng lúc chạm vào tay cậu ta, phát hiện tay lạnh ngắt.

Sao đột nhiên lại bị thế này? JaeJoong có chút hoảng hốt. Bị nhốt ở thang máy không thể kêu cứu đã khiến người ta lo lắng rồi, cứ tưởng không phải ở một mình, còn có bạn đồng hành, ai ngờ lại nảy sinh thêm rắc rối.

“Hư..... hư.....” Tiếng thở của DongHae càng lúc càng gấp, dường như cậu ta không thể thở được.

JaeJoong cầm lấy tay cậu ta, phát hiện mạch đập nhanh bất thường, vội sờ tim, nhịp đập cũng rất dồn dập. Nhờ ánh sáng mỏng manh của điện thoại, JaeJoong nâng mặt của DongHae lên, thấy gương mặt cậu ta nhăn nhó đầy khổ sở.

“Có bị đau không? Hay là bị thương?” JaeJoong cởi mấy khuy áo trên cho DongHae, vỗ vỗ ngực giúp cậu ta thuận khí, rồi nhẹ nhàng an ủi, “Thả lỏng một chút, có tôi ở đây cùng cậu. Chịu khó một chút nhé, sẽ có người nhanh đến cứu chúng ta.”

Trong khoảnh khắc ánh sáng đột nhiên biến mất kia, phản ứng của DongHae là đưa tay kéo JaeJoong bên cạnh, nhưng không chạm tới gì. Hyung ấy chạy đi đâu rồi? DongHae trở nên lo lắng.

Chưa kịp lấy điện thoại ra chiếu sáng, bóng tối xung quanh như hóa thành quái vật, giương nanh múa vuốt dồn cậu vào góc tường này, không hiểu sao cậu cảm thấy sợ hãi, dù không biết là sợ cái gì, nhưng nỗi sợ kia tóm chặt lấy tim, lấy cổ cậu. DongHae bắt đầu cảm thấy không khí không đủ dùng, máu cũng ngừng lưu thông.

Cố gắng thu người vào trong góc, cái gì cũng không thấy không nghe, nhưng mà không gian tựa hồ cũng thu nhỏ lại cùng cậu, giống như một nhà giam nhốt cậu lại, càng ngày càng nhỏ, dưỡng khí càng ngày càng loãng. DongHae run rẩy, há miệng ra sức hít thở, toàn thân lạnh ngắt như đang ở trong hầm băng.

Thật khủng khiếp! Ai tới cứu cậu với! Cậu không phải đã chết rồi chứ? Cứu với!

DongHae có cảm giác như đã nhìn thấy tử thần đang hươu lưỡi hái trước mặt mình.

Phát hiện DongHae run rẩy bất thường, JaeJoong sức nhớ ra có một chứng bệnh gọi là “Sợ bị giam cầm”, trước kia từng nghe nói qua, nhưng chưa từng gặp phải bao giờ. Tình trạng của DongHae hiện tại, có phải chính là bệnh này không?

Ôm chặt lấy DongHae, JaeJoong lặp đi lặp lại đầy dịu dàng, “Không phải sợ, có tôi ở đây cùng cậu, đừng sợ, không có việc gì đâu.”

Cảm thấy sự ấm áp từ người JaeJoong, DongHae như nhớ ra sự tồn tại của người còn lại, tay vội vàng nắm lấy vật áo JaeJoong, như người sắp chết chìm vớ được mảnh gỗ.

Phát hiện DongHae có phản ứng, JaeJoong càng ôm chặt cậu ta, “Tôi ở đây, không phải sợ.”

Trong giọng nói dịu dàng không ngừng nhắc lại câu “Không phải sợ” kia, DongHae dần dần thôi run rẩy.

“Tốt lắm, làm theo tôi nhé, thở chậm, không cần gấp đâu, nào, hít vào... thở ra... hít vào... thở ra.” JaeJoong từ từ hướng dẫn cậu ta, lại vỗ vỗ trước ngực giúp cậu ta thuận khí.

Hít vào —— thở ra —— hít vào —— thở ra —— DongHae thử làm theo lời JaeJoong, nhịp thở dần ổn định.

“Tốt lắm, cứ làm như vậy, không có gì phải sợ đâu, cậu không phải chỉ có một mình. Còn có tôi ở đây nữa.” JaeJoong nắm chặt tay động viên DongHae.

DongHae tựa đầu vào vai JaeJoong, nghe thấy nhịp tim đều đặn truyền đến từ người bên cạnh, đột nhiên có cảm giác không còn cô độc.

Mắt cũng đã dần quen với bóng tối, mơ hồ có thể thấy được gương mặt của JaeJoong, trong ánh mắt kia chính là sự quan tâm?

Cả người DongHae như rũ xuống trong lòng JaeJoong, thoáng ngửi thấy mùi hương thơm mát từ người bên cạnh, nỗi sợ hãi dần dần tan biến.

“JaeJoong hyung...” Rốt cuộc DongHae cũng có thể cất lời. Nhiệt độ cơ thể của người kia khiến cậu ta có cảm giác an toàn.

Thấy DongHae chuyển biến tốt, JaeJoong vô cùng vui vẻ, “Ừ, tôi ở đây, đừng sợ, chúng ta sẽ nhanh chóng ra khỏi đây thôi.”

“Lúc này tự nhiên em cảm thấy rất sợ, giống như sắp phải chết.” Trong giọng nói của DongHae, nghe ra nỗi khiếp sợ vẫn chưa hoàn toàn biến mất.

“Là chứng “Sợ bị giam cầm” đúng không? Trước kia không phát hiện ra sao?”

“Em cũng không biết.”

“Chắc là cậu từng gặp sự cố bị nhốt ở nơi vừa tối vừa chật hẹp, nên mới tạo thành chứng bệnh này.” Để phân tán sức chú ý của DongHae, JaeJoong cố gắng khơi chuyện.

DongHae nghĩ nghĩ, “À, hồi bé có lần em chơi trốn tìm, trốn vào cốp sau một chiếc xe. Kết quả người lái xe không kiểm tra mà khóa luôn cốp rồi lái đi, em ở trong đó rất sợ, đợi rất lâu mới có người phát hiện.”

Khoảnh khắc nắp cốp xe kia được mở, người đầu tiên DongHae nhìn thấy chính là YunHo, xe đó vốn là của nhà anh. YunHo xuất hiện giữa luồng ánh sáng đến chói mắt, trong mắt DongHae, giống như một thiên thần được thượng đế phái xuống để cứu cậu, khiến cậu ngưỡng mộ không thôi. Giờ nghĩ lại, có lẽ chính từ lúc đó cậu đã bắt đầu đuổi theo bóng dáng của YunHo. Lúc biết mẹ của YunHo sẽ trở thành mẹ kế của mình, DongHae còn ngờ đại nghĩ rằng cuối cùng cũng có thể thân cận anh hơn, không ngờ tình hình lại trái ngược, YunHo cố tình không để ý đến cậu, khiến DongHae rất chán nản. Nhưng DongHae cũng không phải người dễ dàng bỏ cuộc, lần này thi vào trường của YunHo, cũng chính là một phần trong chiến lược tiếp cận anh, còn cố gắng thân thiết với người mà anh thích nhất để anh phải chú ý. Đáng tiếc việc đó không có hiệu quả, ngược lại, cậu bắt đầu muốn trở nên thân thiết với JaeJoong hyung hơn.

“Không phải sợ đâu, lần sau chú ý đừng đi thang máy một mình hoặc vào nơi vừa hẹp vừa tối là được.” JaeJoong hoàn toàn không hay biết gì về cảm xúc của DongHae, chỉ sờ đầu cậu ta, lúc này cậu cũng bị dọa phát sợ. “May là hôm nay còn có tôi đi cùng.”

“Vâng.” DongHae ngoan ngoãn đáp lời, không tự chủ được mà nghĩ, nếu đổi JaeJoong hyung làm anh trai của mình cũng không có gì không tốt, tuy vẻ ngoài không cường tráng mạnh mẽ lắm, nhưng rất dịu dàng, còn biết quan tâm người khác.

DongHae đã tạm ổn, JaeJoong đột nhiên nhớ tới việc cầu cứu người bên ngoài, “Phải rồi! Điện thoại của cậu đâu?”

DongHae lấy di động ra, cũng không có tín hiệu, may là vẫn còn pin.

Chôn chân trong thang máy một tiếng đồng hồ, nhưng JaeJoong có cảm giác như đã mấy giờ trôi qua.

“Khi nào sẽ có người đến cứu chúng ta ạ?” DongHae hỏi.

“Không biết, chắc là trước khi chúng ta chết đói chứ.” JaeJoong vẫn còn tâm trạng dễ đùa.

Chưa từ bỏ ý định kêu cứu, JaeJoong lại nhấn nút cứu hộ mấy lần, nhưng hoàn toàn không có phản ứng gì.

Cậu liền ra sức gõ cửa thang máy, “Bên ngoài có ai không? Cứu chúng tôi với!”

Gõ mệt, gọi cũng mệt, cậu ngồi hẳn xuống sàn, nghỉ một lúc sẽ tiếp tục.

Di động không có tín hiệu nên không thể gọi điện, nhưng biết đâu vẫn có thể nhận được cuộc gọi của người khác thì sao? Cho nên, YunHo à, anh mau phát hiện em biến mất mà gọi cho em đi! JaeJoong nhìn đắm đắm vào điện thoại mà cầu nguyện.

...

Nửa giờ sau, JaeJoong vẫn chưa hết hy vọng: Thôi ai cũng được, nhanh phát hiện sự cố đi chứ!

Lại qua một giờ nữa, cứ ở mãi trong bóng tối mà chờ đợi, JaeJoong dần cảm thấy sốt ruột.

DongHae nhạy cảm nhận ra điều đó, cũng bắt đầu trở nên bất an. Hơn nữa, lần này không phải ảo giác, không khí ở trong thang máy bắt đầu cạn dần.

Làm sao bây giờ?

Phải chờ đến khi nào mới có người đến cứu?

Lúc này, YunHo đang ở studio chụp ảnh, điện thoại di động của anh nằm yên trong túi áo.

“Tốt lắm! Nghỉ một chút, còn bốn bộ phải chụp nữa!” Nhiếp ảnh gia hô một tiếng.

YunHo nhìn đồng hồ, chắc anh không về kịp bữa cơm chiều, phải báo cho JaeJoong biết để cậu khỏi phải chờ anh.

Gọi điện cho JaeJoong nhưng không thể kết nối được. Sao lại thế này? JaeJoong đi đâu mà không thể nghe máy?

YunHo kiên nhẫn gọi lại mấy lần, kết quả vẫn thế.

Chiều nay chắc là JaeJoong đi thư viện, sao lại gọi không được? YunHo có chút lo lắng.

“Nghỉ đủ rồi! Chúng ta chụp tiếp!” Nhiếp ảnh gia gọi.

YunHo đành phải buông điện thoại.

Vì lo lắng, nên sau khi chụp xong một bộ nữa, YunHo không chịu được phải lên tiếng xin dừng buổi chụp.

Điện thoại vẫn không kết nối được.

Đành trở về vậy, dù sao cũng không thể tiếp tục chuyên tâm làm việc được nữa.

Gọi điện về nhà, cũng không ai nhắc máy, chứng tỏ JaeJoong còn chưa về, chắc hẳn vẫn còn ở trường.

YunHo quay về thư viện trường, vừa vào khu sách chuyên ngành liền phát hiện có một đám người tụ tập trước cửa thang máy.

“Thang máy bị hư rồi. Bên trong có thể có người.” Mấy sinh viên xôn xao bàn tán.

“Nhân viên cứu hộ còn chưa đến à?”

YunHo nhú mào, ra sức gõ mạnh vào cửa thang máy, “Có ai không? Nếu có thì trả lời đi.”

Tiếng gì thế? Thính giác của hai người bị nhốt trong thang máy đã trở nên nhạy cảm nên phát hiện ra, cũng cố gắng gõ cửa đáp lại.

“Có tiếng gõ kia. Xem ra có người ở bên trong thật!” Người bên ngoài xác nhận.

YunHo lại gọi vào điện thoại của JaeJoong.

Ở khoảng cách gần như vậy, YunHo như nghe được tiếng chuông điện thoại.

“A!” Di động đổ chuông! Màn hình hiển thị tên người gọi là YunHo.

“YunHo!” JaeJoong mặc dù có tưởng tượng anh sẽ đến cứu cậu, nhưng không ngờ điều đó thực sự xảy ra, liền vội vàng nhận điện, “YunHo! Cứu em với! Em đang ở trong thang máy của thư viện!”

Nhưng tín hiệu không tốt, rất nhiều tạp âm.

YunHo nghe loáng thoáng hai chữ ‘Thang máy’, xem như đã xác định được JaeJoong ở bên trong. Không biết cậu có nghe được không, nhưng anh vẫn kiên định nói, “Chờ anh, anh sẽ đưa em ra.”

Tiếp theo cũng dễ hình dung, nhân viên sửa chữa thang máy chạy đến, sau một lúc cố gắng thì cửa thang máy đã được mở ra, hai người bị nhốt gần ba tiếng đồng hồ cuối cùng lại được thấy ánh mặt trời.

“JaeJoong!” Nhìn thấy hai người, rốt cuộc YunHo cũng thở phào nhẹ nhõm.

“YunHo!” JaeJoong buông DongHae ra, đứng trong thang máy cao hứng vẫy vẫy tay.

Dây được thả xuống, JaeJoong không chần chừ đưa cho DongHae, “Cậu lên trước đi!”

DongHae định nhường JaeJoong, nhưng cậu không chịu.

DongHae lên xong, YunHo thấy sắc mặt cậu ta tái nhợt, nên hỏi han một chút, “Có sao không?” Rồi vỗ vai cậu ta.

Đây là lần đầu tiên YunHo nhìn thẳng vào DongHae, hơn nữa còn tỏ vẻ quan tâm, đúng như mong muốn bấy lâu nay của cậu. Nhưng khi điều đó thực sự xảy ra, DongHae phát hiện mình không vui mừng giống như trong tưởng tượng, mà chỉ bình tĩnh gật đầu, “Không sao ạ.”

JaeJoong cũng nhanh chóng được kéo lên, chân vừa chạm đất cậu đã nhào vào lòng YunHo, “Làm em sợ muốn chết!”

“Xin lỗi, anh đến chậm!” YunHo đau lòng hôn lên tóc cậu.

Chưa kịp hỏi han tiếp, JaeJoong đột nhiên đẩy anh ra, đi về phía DongHae, “Cậu có ổn không? Đến phòng y tế xem thế nào!” Thuận tay sờ mạch đập của DongHae.

Nhìn dáng vẻ đầy quan tâm của JaeJoong, DongHae chợt nhận ra, thực ra JaeJoong mới phù hợp với hình tượng người anh trai ân cần mà cậu luôn mong có. Chẳng lẽ đối tượng mà bấy lâu nay cậu gửi gắm tâm tư đã bị chọn sai ngay từ đầu?

“Em không sao.” DongHae mỉm cười từ tận đáy lòng, vòng tay ôm lấy JaeJoong, “Cảm ơn hyung.”

“Không sao là tốt rồi.” JaeJoong cũng tự nhiên ôm lại.

Gì thế này? Sao đột nhiên cảm thấy đáng vẻ anh em thân thiết của hai người này có chút không thuận mắt? YunHo cảm thấy bức mình.

37. Chương 37

Gần đây YunHo cứ tan học là biến mất, JaeJoong đoán anh đi làm thêm, nhưng cụ thể là làm gì thì cậu không biết, hỏi anh thì anh cũng không chịu trả lời cho rõ ràng. Qua một thời gian, lòng nghi ngờ của JaeJoong càng lúc càng tăng lên.

Có một buổi tối YunHo đi làm về, lúc hôn nhau thì JaeJoong thoáng ngửi thấy mùi son, tiếp đó lúc giặt quần áo lại phát hiện trên cổ áo của anh có một vết màu hồng nhạt. Sau khi liên hệ hai sự kiện với nhau, JaeJoong bùng nổ.

Chẳng lẽ YunHo nói dối cậu, việc làm thêm của anh chính là đi làm cái nghề bán sắc đó? Tuy thấy với tính cách lạnh lùng của YunHo thì không có khả năng, nhưng dù chỉ bán nghệ không bán thân, cậu cũng không cho phép người khác mơ tưởng!

Hôm nay sau khi tan học, cậu lập tức bám theo YunHo, cẩn thận duy trì khoảng cách nhất định với anh, quyết tâm tìm ra sự thật.

YunHo căn bản không nghĩ đến việc mình bị theo dõi, nên không phát hiện bóng người lén lút đi phía sau.

JaeJoong đi theo YunHo đến khi anh vào một toà nhà lớn.

Hả? Đây không phải trụ sở nhà xuất bản của HeeChul hyung hay sao? YunHo đến đây làm gì?

YunHo vào thang máy, JaeJoong lúc này mới cuống lên, biết anh định lên tầng nào mà đuổi theo? Cậu liền bắt chập tất cả lao luôn vào, “Khoan đã.”

“JaeJoong? Sao em lại ở đây?” YunHo kinh ngạc.

“A? Còn anh thì sao?” JaeJoong cũng giả vờ ngạc nhiên, “Em đến tìm hyung.”

“Thế à?” YunHo không tin hẳn.

JaeJoong ôm lấy anh, “Anh đến đây làm gì thế?”

“Làm thêm.” Đoán chừng không giấu được nữa, nhưng YunHo không muốn nói nhiều, dù sao lát nữa JaeJoong cũng biết.

JaeJoong theo YunHo ra khỏi thang máy.

“Không phải em đến tìm hyung sao?” YunHo nhìn xuống bàn tay vẫn đang nắm chặt lấy tay mình.

“Chút nữa em qua tìm cũng được, hyung ấy cũng không chạy mất. Còn anh định đi đâu?” JaeJoong cười vô cùng ngọt ngào.

Chẳng lẽ JaeJoong thực sự vì mình mà đến? YunHo thở dài, đưa cậu vào studio chụp ảnh của tạp chí.

“A? Hôm nay YunHo đưa cả bạn đến à?” Vừa vào đã có một cô gái xinh đẹp, ăn mặc thời trang tươi cười chào hỏi, “Whoa, bạn em đáng yêu thật!”

“Chị đừng có ý gì với cậu ấy!” YunHo nói như cảnh cáo, anh kéo ghế cho JaeJoong ngồi, vỗ vỗ vai cậu. “Ngoan ngoan ngồi đây, đừng để ý đến mấy chị đó.”

“Vâng.” JaeJoong tò mò hết nhìn đông lại tây, người ở chỗ này đều rất sành điệu, quả đúng là văn phòng tạp chí thời trang có khác. YunHo làm việc ở đây chẳng?

Vừa quay đầu lại đã không thấy YunHo đâu.

Thấy cậu có chút lo lắng, chị gái lúc nãy nói chuyện với cậu liền cười đi tới, “Tìm YunHo phải không? Cậu ấy đi hoá trang rồi.”

“Hoá trang?” JaeJoong nghi hoặc lặp lại.

“Ừ, lát nữa phải chụp ảnh mà.” Chị gái xinh đẹp rất vui vẻ giải thích cho cậu.

“Chụp ảnh ấy ạ?” JaeJoong lại nhắc lại, “YunHo làm người mẫu phải không ạ?” Rốt cuộc cũng hiểu.

“Cậu không biết sao?”

Hai mắt JaeJoong toả sáng. Làm người mẫu... YunHo nhất định sẽ trông rất đẹp trai!

“JaeJoongie?”

JaeJoong nghe tiếng gọi liền quay đầu lại, nhìn thấy chị gái lần trước hoá trang cho cậu ở cuộc thi cosplay.

“Sao em lại ở đây?” Chae Yeon có chút bất ngờ, nhưng rồi cũng hiểu ra, “À, chắc em đi cùng YunHo.”

“Chị làm việc ở đây ạ?” JaeJoong cười chào hỏi.

“Ừ, thế nào, JaeJoong có hứng thú làm người mẫu không?” Từ sau lần gặp trước, Chae Yeon vẫn rất muốn được một lần nữa dùng đôi tay của chính mình để giúp JaeJoong bộc lộ vẻ đẹp của cậu, có điều ý định này bị HeeChul cự tuyệt thẳng thừng.

“Em chưa nghĩ đến ạ.” JaeJoong thành thực lắc đầu.

“Thế bây giờ em suy nghĩ đi, làm người mẫu có thể được mặc rất nhiều quần áo hàng hiệu nhé, mà chị nhất định sẽ hoá trang cho em vô cùng xinh đẹp!” Chae Yeon cố gắng dụ dỗ.

“Haha.” JaeJoong cười gượng, “Để tính sau ạ.”

“Cậu bé đáng yêu này ở đâu ra vậy! Hôm nay chúng ta thật may mắn! Chae Yeon, nhanh giới thiệu cho bọn tôi đi!” Một đám các chị gái vốn đang bận làm việc đột nhiên lộ vẻ ‘háo sắc’, xúm lại quanh JaeJoong.

YunHo thay quần áo xong đi ra, nhìn thấy một đám phụ nữ đang vây lấy JaeJoong, xôn xao tán chuyện. Đang nói chuyện lại có người đưa tay sờ mặt sờ tay cậu, JaeJoong thì đang ngượng ngùng trốn tránh. Bảo cậu đối phó mấy cô bé nữ sinh còn được, chứ đối với đám phụ nữ mặt dày này cậu hoàn toàn bó tay.

Giận tái mặt, YunHo bước nhanh qua đẩy mấy chị gái sang một bên, kéo JaeJoong vào lòng, “Không được sờ lung tung!”

“Whoa! Ghen kìa ghen kìa!” Mấy chị gái càng ồn ào hơn.

“Hay em về trước đi?” YunHo cúi đầu hỏi.

“Em muốn xem anh chụp ảnh!” JaeJoong trả lời không chút do dự.

.....

Nhìn thấy YunHo thể hiện đủ các loại tư thế cũng như biểu cảm, đối với JaeJoong mà nói, là vô cùng mới mẻ. Cậu hưng phấn chăm chú nhìn, dù đứng hay ngồi, mặc âu phục hay thường phục, mỉm cười hay lạnh lùng, chỉ cần đó là YunHo, nhìn từ góc độ nào cũng cảm thấy vô cùng đẹp trai.

“Này, tặng em cái này.” Chae Yeon vừa cười vừa đưa cho JaeJoong một tấm poster.

JaeJoong lập tức mở ra. Whoa, là chân dung khổ lớn của YunHo! Biểu cảm của anh nghiêm nghị, dường như đang suy tư, đôi mắt sâu đen nhìn về phía xa, cho dù chỉ là một bức ảnh thôi cũng có thể cảm nhận được sức hút mãnh liệt.

“Noona, chị tốt quá!” JaeJoong kích động ôm lấy Chae Yeon.

“A! Gian xảo thật! Poster đó bọn chị cũng có mà!” Mấy chị gái bị YunHo đuổi đi lại tiếp tục xuất hiện, “Nào, cho chị ôm một cái!”

Đám phụ nữ ồn ào lại khiến YunHo phát giận, anh bước qua đem JaeJoong kéo ra, “Các chị vừa phải thôi! Cậu ấy không phải đồ chơi của các chị!”

“Chán thật đấy.”

“Nhóc con keo kiệt.”

“Sờ một chút có mất miếng thịt nào đâu.”

Mấy chị gái vừa thì thầm tản ra vừa lén lút lườm YunHo mấy cái.

“Anh đẹp trai thật đấy!” JaeJoong vòng tay ôm cổ YunHo, vùi đầu vào ngực anh làm nũng.

“Không cần để ý các chị ấy.” YunHo buông cậu ra, “Anh sắp chụp xong rồi.”

Lần này YunHo lại thay trang phục khác, một bộ Âu phục đơn giản, áo vest chỉ cài một nút, bên trong không mặc sơ mi, khiến người ta nhìn được vòm ngực rắn chắc.

JaeJoong nhìn theo không rời mắt, thấy anh đi đến sôpha ngồi xuống, ngã người ra sau, hai chân vắt chéo, một tay để lên tay vịn ghế hơi chống cằm, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, như một bậc quân vương đầy kiêu ngạo, khí thế cao ngạo kia khiến JaeJoong thiếu chút nữa không kiềm chế được mà nhào lên. Chợt JaeJoong lại thấy một cô gái xinh đẹp khêu gợi đi đến bên YunHo, ngồi xuống sàn cạnh chân anh, đôi chân dài thon thả khẽ gấp lại, đầu ghé lên đùi anh còn một tay ôm lấy hai chân anh, như chim nhỏ nép vào, biểu cảm tràn đầy tình yêu với người trước mặt.

Được mặc quần áo hàng hiệu, còn được mỹ nhân ôm ấp? Cái nghề người mẫu này cũng hay lắm! JaeJoong có chút ghen tuông.

Máy ảnh “Tách! Tách!” hai tiếng xong, YunHo vẫn ngồi yên, nhưng cô gái kia thay đổi tư thế, đi đến sau sofa, cúi người ghé đầu vào cổ anh, hai cánh tay trắng trẻo vòng từ phía sau ra trước ngực anh, tay trái lại bọp len vào trong áo, chạm vào ngực YunHo.

JaeJoong biến sắc mặt, trừng mắt nhìn ngón tay thon dài sơn màu hồng kia như nhìn kẻ thù, trong lòng hạ quyết tâm, chỉ cần nó di động dù chỉ 0.1cm, cậu sẽ tiến lên tách hai người đó ra!

“A, em ghen hả?” Chae Yeon cười cười vỗ vỗ gương mặt căng thẳng của cậu, “Yên tâm đi, có nhiều người nhìn như vậy, YunHo không gặp nguy hiểm đâu.”

“Hừ.” JaeJoong thở ra cho nguôi giận, đột nhiên nhớ ra, “Tiếp theo không phải là càng có những hành động vượt quá giới hạn hay sao ạ?”

“Em nói gì thế?” Chae Yeon bất đắc dĩ gõ đầu cậu một cái, “Sao mà quá giới hạn? Chủ đề kỳ này chỉ là nét gợi cảm từ sự khoẻ mạnh thôi!”

“Chae Yeon.” Một giọng nói ấm áp mà ưu nhã vang lên.

JaeJoong theo bản năng quay đầu nhìn lại, trông thấy một người đàn ông cao lớn tuấn tú đang mỉm cười với Chae Yeon, “Hôm qua anh ngủ không đủ nên mắt hơi có quầng, em xem có giúp anh che khuyết điểm được không, nhưng đừng dùng phấn nhiều quá?”

Người này... người này... nhịp tim của JaeJoong đột nhiên trở nên dồn dập, đúng rồi, anh ấy chính là... “Học trưởng An Chil Hyun!”

Người đó nhìn về phía cậu.

JaeJoong hưng phấn tiến lên, “Học trưởng! Em là Kim JaeJoong, năm em vào trường XX thì vừa lúc anh tốt nghiệp, anh không biết em cũng không sao, anh vẫn là thần tượng của em từ đó đến giờ. Hôm nay được gặp anh, quả thật em rất vui!”

“À, chào em.” An Chil Hyun mỉm cười vừa lịch sự vừa tao nhã.

Trời ạ! Có phải cậu đang nằm mơ không? Có thể cùng thần tượng của mình nói chuyện! Học trưởng An Chil Hyun ngày trước là nhân vật nổi tiếng toàn trường, vẻ ngoài tuấn tú không nói, tính tình cũng tốt, thành tích học tập lại xuất sắc. Chỉ cần anh ngồi xuống trước chiếc đàn dương cầm, ngón tay chạm nhẹ vào phím đàn, thì dáng vẻ bạch mã hoàng tử kia có thể quyến rũ tất cả các sinh vật nữ, đây là chưa kể đến giọng hát trời cho của anh. JaeJoong chính là vì An Chil Hyun nên mới cố gắng thi vào trường trung học trọng điểm kia, không ngờ vào trường mới biết anh đã tốt nghiệp rồi. Sau này thi thoảng anh có về trường nhưng JaeJoong cũng chỉ thấy từ phía xa, hoàn toàn không có cơ hội gặp gỡ.

Đầu JaeJoong ngập tràn màu hồng, cậu còn đang bần thần chìm đắm trong niềm vui bất ngờ này. Giọng nói của học trưởng vẫn dịu dàng như vậy, lúc cười lên vẫn thu hút như thế, mà anh lại càng đẹp trai hơn lúc trước. Bộ âu phục cao cấp được cắt may rất khéo, khiến anh toát ra vẻ trưởng thành của một người đàn ông, nếu so với anh, không chỉ có cậu, có khi YunHo trông vẫn còn non nớt.

“Học trưởng làm việc ở đây hay sao ạ? Anh cũng là người mẫu?” JaeJoong một lòng muốn thân cận hơn với thần tượng.

“Anh đang là giảng viên ở Học viện âm nhạc, ở đây chỉ làm thêm cho vui thôi.” An Chil Hyun cũng rất có ấn tượng với cậu bé đàn em này.

“Thế sau này tới đây có thể thường xuyên nhìn thấy anh rồi!” JaeJoong vui mừng.

“Phải rồi.” An Chil Hyun cười, cảm thấy cậu bé thẳng thắn này rất đáng yêu.

YunHo chụp xong, phát hiện JaeJoong căn bản đang không nhìn anh, mà đang nói chuyện rất vui vẻ cùng một người đàn ông khác, còn chưa kịp tẩy trang, YunHo liền đi qua để xem là có chuyện gì. Anh choàng một tay qua vai cậu, “JaeJoong.”

“A.” JaeJoong lúc này mới nhớ ra sự tồn tại của YunHo, hớn hở giới thiệu hai người với nhau, “Đây là Jung YunHo, bạn cùng phòng của em, cậu ấy cũng là người mẫu ở đây. Còn đây là học trưởng An Chil Hyun, học trưởng của trường trung học ngày xưa em học.”

“Chào anh.”

“Chào cậu.”

Hai người chào hỏi lẫn nhau.

“A? Tiền bối đã đến rồi à? Hay cùng nhau ăn một bữa cơm đi, em biết có một nhà hàng mới mở gần đây, đồ ăn cũng được mà còn có ưu đãi. YunHo thì sao?” Cô gái vừa chụp ảnh cùng YunHo đi tới, mở lời mời mọi người, ánh mắt nhìn YunHo.

“Đồng ý.” JaeJoong không biết cô ta là ai nhưng cậu rất muốn được cùng thần tượng ăn cơm.

“Không được rồi, chúng tôi có việc phải về trước.” YunHo từ chối.

JaeJoong quay sang nhìn YunHo, vẻ mặt ngạc nhiên nhưng cậu không phản bác.

“Vậy để lần sau cũng được.” An Chil Hyun không tỏ vẻ gì.

Còn cô gái kia lộ rõ vẻ thất vọng.

Trên đường trở về, JaeJoong chu môi oán giận, “Rõ ràng không có việc gì mà, sao anh không đồng ý đi ăn cơm cùng học trưởng?”

“Anh không quen biết gì anh ta.” YunHo trả lời rất đương nhiên.

“Cùng ăn cơm xong thì quen thôi.”

“Anh không có hứng thú với anh ta.”

“Nhưng mà em có!” JaeJoong nói xong, lập tức nhận lấy ánh mắt lạnh lùng nhưng sắc như dao của YunHo, mới phát hiện lời vừa nói có vấn đề, vội vàng nói sang chuyện khác, “Bao giờ anh lại đến đây nữa?”

“Em lại muốn theo học trưởng của em ôn chuyện?” YunHo không cần nghĩ nhiều cũng có thể nhìn thấu tâm tư của cậu.

“Hi hi.” JaeJoong hơi chột dạ, liền ôm lấy tay anh, “Không phải mà, chủ yếu là nhìn anh chụp ảnh, gặp học trưởng chỉ là tiện dịp thôi.”

“Tốt nhất em đừng đến nữa, em mà đến là lại hỗn loạn cho xem.” YunHo thẳng thừng phản đối.

“Không được! Em không đi thì ai mà biết anh có cùng mấy cô người mẫu xinh đẹp kia sờ tới sờ lui hay không?!” JaeJoong định dùng cớ đề phòng hành vi vượt giới hạn để hợp lý hoá chuyện đến nơi chụp ảnh của YunHo.

“Lý do này không tồi.” YunHo cười mà như không cười nhìn JaeJoong, “Hoá ra em không tin tưởng anh.”

JaeJoong không khỏi phát run một chút. “Em là không tin tưởng mấy cô kia, một đám phụ nữ giống như hổ đói vậy.”

“Em nghĩ rằng anh cũng thổ non như em?” YunHo cảm thấy thật buồn cười.

Nói thế mà cũng nói được?

JaeJoong sờ sờ cánh tay đã nổi đầy gai ốc, quyết định đổi sang chiêu làm nũng, ôm lấy tay YunHo đong đưa, “Cho em đến nhìn một chút thì có làm sao đâu, học trưởng thì vẫn chỉ là học trưởng thôi. Anh không tin em à?”

YunHo không nói gì.

“Đi mà đi mà! Em yêu anh nhất mà!” JaeJoong hạ quyết tâm phải thành công bằng bất cứ giá nào, dùng giọng nói nũng nịu đến mức chính cậu cũng thấy buồn nôn, ôm lấy anh lắc lắc.

Sau một lúc lâu, YunHo mới quay sang ôm lấy cậu, thở dài một tiếng, “Tuỳ em.”

Yeah! Tác chiến thắng lợi rồi! JaeJoong len lén cười, hôn lên môi anh một cái.

38. Chương 38

Khi các cửa hàng trên phố bắt đầu trưng bày cây thông Noel trước cửa, JaeJoong mới nhận ra chỉ còn một tuần nữa là đến lễ Giáng sinh. Đây là lễ Giáng sinh đầu tiên mà cậu và YunHo ở bên nhau, ý nghĩ đó khiến JaeJoong rất hưng phấn, hơn nữa cũng xem như là ngày dành cho các cặp tình nhân, phải tận hưởng ngày hôm đó như thế nào nhỉ?

Bữa tối ấm áp lãng mạn bên ánh nến là phải làm rồi, đến giáo đường cùng mọi người đếm ngược là chuyện bình thường, cuối cùng ở trên giường diễn ra hoạt động giao lưu thân thể là tất nhiên, mà khoảng thời gian trước đó thì nên cùng nhau đi dạo trong công viên, hay ra bờ sông ngắm sao, còn gì nữa nhỉ... JaeJoong cố gắng nhớ lại những lễ Giáng sinh trước.

“YunHo, tối thứ sáu tuần sau anh có đi làm không?” JaeJoong tiến hành xác nhận thời gian.

YunHo nghĩ một chút rồi đáp, “Không đi.”

“Tốt!” JaeJoong vui vẻ vẽ một hình trái tim màu đỏ trên ô lịch ngày hôm đó.

Cách lễ Giáng sinh ba ngày, JaeJoong đã chuẩn bị tốt quà của mình, chính là một bộ khăn – mũ – găng tay. Không biết YunHo có chuẩn bị quà cho cậu không nhỉ? Trong lòng JaeJoong tràn đầy mong đợi.

Lúc ra khỏi nhà đi vứt rác, cánh cửa đang mở đột nhiên bị gió đóng lại sập luôn khoá trong, mà JaeJoong chẳng mang theo thứ gì trên người, chỉ có thể ngăn người nhìn cánh cửa đóng chặt mất một lúc. đành phải chờ YunHo về mở cửa.

JaeJoong ngồi xuống trước nhà, chờ đợi.

Một lát sau, cửa thang máy mở ra, một cô gái ăn mặc lịch sự xuất hiện, thấy JaeJoong ngồi dưới sàn liền không khỏi ngạc nhiên.

Bị người khác nhìn, JaeJoong sợ bị hiểu lầm, liền chủ động giải thích, “Em đi vứt rác, không cẩn thận bị nhốt ở ngoài, nên ở đây đợi bạn cùng phòng về.”

“Thế à? Chị ở nhà bên cạnh, không ngờ hàng xóm mới chuyển đến lại đẹp trai thế này.” Cô gái kia bật cười, rồi đi đến trước cửa nhà mình, tự nhiên nói câu mời, “Có muốn vào nhà chị ngồi tạm không? Có thể cho em mượn điện thoại để gọi cho bạn em.”

JaeJoong đứng dậy, “Em cảm ơn, làm phiền chị rồi.”

Lúc YunHo trở về, JaeJoong đã ở nhà hàng xóm uống hết ba chén trà ăn hết hai miếng bánh ngọt, mối quan hệ láng giềng hoà thuận nhanh chóng được thiết lập.

Nhìn thấy YunHo đến đón người, Shin Bong Sun – cô gái kia còn nháy mắt cảm thán, “Whoa, không ngờ bạn cùng phòng của em cũng là một anh chàng rất đẹp trai.”

“Haha, nếu chị rảnh thì sang nhà em chơi nhé.” JaeJoong vẫy tay chào.

.....

“Chị gái hàng xóm cũng thú vị lắm. Hơn chúng ta 8 tuổi, đang làm ở đài truyền hình, vừa nãy có kể cho em rất nhiều chuyện hay ho của các ngôi sao. Anh biết không, diễn viên XX, hoá ra lại là....” Vừa vào cửa JaeJoong đã nói không ngừng.

Nửa ngày không nghe YunHo đáp lại, JaeJoong ngừng lời, “Anh sao thế?”

YunHo nhắm mắt nửa nằm nửa ngồi ở trên sôpha, “Không có gì, hơi mệt chút thôi.”

“Mệt thì anh đừng đi làm nữa, xin nghỉ đi.” JaeJoong dịu dàng giúp anh mát-xa đầu.

“Không được, còn phải kiếm tiền.”

JaeJoong dừng động tác, “Thế em cũng đi làm thêm.”

“Đợi đến khi nào anh không xoay xở nổi rồi tính.” YunHo mở mắt, sờ sờ đầu cậu.

“Vậy anh ngủ sớm đi.” JaeJoong hôn lên mặt anh một cái.

“Ừ.”

Một ngày trước lễ Giáng Sinh.

Giữa trưa, YunHo đột nhiên nhận được điện thoại của nhiếp ảnh gia, “YunHo, buổi chiều cậu ghé qua studio được không, có người mẫu bạn đột xuất không đến được, cậu qua giúp nhé?”

YunHo do dự, “Tối nay em có hẹn rồi.”

“Nhanh thôi mà, lần này chụp lấy một kiểu thôi, không mất nhiều thời gian của cậu đâu. Giúp tôi đi mà!” Nhiếp ảnh gia đau khổ cầu xin.

YunHo không đáp, anh còn đang suy nghĩ.

“Lần này là chụp giúp ảnh bìa cho tạp chí Lưu Hành Phong, rất gấp. Cùng lắm... cùng lắm tôi sẽ yêu cầu tăng thù lao cho cậu. Nhé? Không phải cậu đang cần tiền hay sao? Mà cậu là người đầu tiên tôi nghĩ đến đấy!” Nhiếp ảnh gia ra sức dụ dỗ.

“Sẽ nhanh chứ ạ? Không mất nhiều thời gian chứ?” YunHo có chút dao động, hỏi lại.

“Tất nhiên! Chỉ một buổi chiều là xong!” Nhiếp ảnh gia nói rất chắc chắn.

Dù sao cũng hẹn JaeJoong vào buổi tối, về trước thời gian hẹn chắc không có vấn đề gì. YunHo nghĩ thế, nên đồng ý, “Được rồi.”

“Tôi sẽ đến đón cậu luôn!” Nhiếp ảnh gia vui mừng.

Không ngờ, sau khi chụp được hai tấm ở studio, Tổng biên tập của tạp chí kia không hài lòng, đề nghị đi chụp ngoại cảnh. YunHo lúc đó muốn từ chối cũng không kịp nữa, đành phải lên xe đi, cũng may nơi chụp không xa lắm.

Đến địa điểm ngoại cảnh chụp xong thì trời đã tối đen, YunHo nghĩ đến cái hẹn với JaeJoong mà trong lòng lo lắng.

“Anh đang ở đâu thế? Sao giờ này còn chưa về?” Đang nghĩ thì JaeJoong đã gọi điện đến.

“Anh sắp về rồi. Em đến tiệm ăn trước đi, nếu đói thì ăn chút gì trước nhé.” YunHo trấn an cậu.

Vốn chuyến xe chỉ mất một giờ, nhưng đường bị tắc khiến chiếc xe chở YunHo bị kẹt cứng giữa dòng xe cộ, không thể di chuyển.

YunHo nhìn ra ngoài cửa kính, trong lòng vô cùng sốt ruột nhưng không biết làm thế nào.

Kim đồng hồ đã đi hết một vòng mà xe chưa đi được một nửa đường, YunHo rất cuộc không thể chịu được nữa, trực tiếp mở cửa xe chạy bộ trở về.

JaeJoong ngồi ở tiệm ăn đợi hơn một tiếng đồng hồ, nhưng bóng dáng quen thuộc kia vẫn chưa xuất hiện, niềm hứng khởi ban đầu dần bị thay thế bởi nỗi thất vọng, đến điện thoại cậu cũng không buồn gọi cho YunHo nữa. Cậu không muốn ở nơi công cộng thể này lớn tiếng với anh.

Khách trong tiệm ăn đều là những cặp tình nhân, thấy một chàng trẻ tuổi đẹp trai ngồi chờ lâu như vậy, đều đoán có phải cậu vừa bị đá hay không.

Nhân viên phục vụ lễ phép lại gần hỏi, “Xin lỗi đã làm phiền, nhưng anh có dặn chỉ đợi hai tiếng, lúc này đã đến giờ rồi, anh có muốn gọi món luôn không ạ?”

JaeJoong ngẩn người nhìn nhân viên phục vụ, sau đó chậm rãi lắc đầu, không nói gì mà đứng dậy đi khỏi tiệm.

Rốt cuộc tại sao YunHo lại thế này? Rõ ràng lúc đầu anh bảo không có việc gì, sao bỗng nhiên lại chạy đi làm việc? Làm việc thực sự quan trọng đến thế sao? Cần tiền đến thế hay sao? Một năm chỉ có một đêm Bình an, vậy mà chút thời gian rảnh rỗi cũng không dành ra được?

JaeJoong ngừng đầu nhìn bầu trời đêm, thở ra một luồng khói trắng. Uhm, lạnh quá đi mất!

Không buồn quàng khăn đeo găng tay, JaeJoong cứ thẫn thờ đi trên phố đông người náo nhiệt, giống như một bóng linh hồn lẻ loi.

Mất nhiều tâm sức như vậy, mà chỉ có một mình cậu tích cực với chuyện này, từ đầu đến cuối YunHo đều bị động, cho dù đã sớm hiểu được nhưng cũng không tránh khỏi đôi lúc cảm thấy mệt mỏi, hết thấy những ám ức ấy tích lũy dần, kết quả là trong cái ngày dành cho các đôi yêu nhau này, ám ức bỗng nhiên bùng nổ. Kỳ vọng quá cao thì thất vọng sẽ rất nặng nề. Cảm giác hụt hẫng không thể nói bằng lời cứ quanh quẩn trong lòng, nuốt xuống không được, nôn ra không xong, ứ nghẹn đến khó chịu.

JaeJoong nghĩ, cho dù giây tiếp theo YunHo xuất hiện ở trước mặt, cậu cũng chẳng còn tâm trí đâu mà tiếp tục hành trình.

Tắt điện thoại, nếu YunHo khiến cậu phải chờ đợi, đừng trách cậu cũng bắt anh phải đợi một lần.

Hai chân vô thức bước đi trên đường trần ngập những cặp tình nhân, sự lơ đãng khiến JaeJoong không hay biết một chàng đẹp trai đi một mình như cậu đang là tiêu điểm chú ý của mọi người. Đến lúc phục hồi tinh thần mới phát hiện mình đã quay về khu nhà trọ, ngừng đầu nhìn cửa sổ tối om, đương nhiên YunHo vẫn chưa về. Chần chừ một chút, JaeJoong quyết định quay người không vào nhà nữa. Chắc chắn YunHo nghĩ cậu sẽ ngoan ngoan quay về nhà chờ anh. Hừ! Không cho anh được như ý muốn!

Nhưng đi đâu bây giờ?

Về trường? Đã không còn ở ký túc nữa, tuy rằng không khó tìm một chỗ nghỉ chân nhưng khẳng định là sẽ bị hỏi có chuyện gì với YunHo. Cậu lại không muốn nhiều lời giải thích với người khác. Không đi.

Về nhà? HeeChul hyung nếu tâm trạng tốt có lẽ sẽ an ủi cậu mấy câu, nhưng khả năng rất lớn sẽ là bày ra vẻ mặt “Biết ngay mà” rồi cho cậu một bài thuyết giáo. Không đi.

Còn nơi nào để đi nữa? JaeJoong hoàn toàn không biết. Tất cả mọi người đều đang hẹn hò, tìm một người để cùng đi uống rượu cũng không có.

“Í, JaeJoong à? Sao lại về nhà? Không đi hẹn hò hay hẹn hò về rồi?”

Là chị gái hàng xóm mới quen, hôm nay ăn mặc trang điểm xinh đẹp bất ngờ, chắc hẳn sắp đi đến chỗ hẹn?

JaeJoong khẽ nhếch khoé môi, nụ cười mỏng manh đến mức như không tồn tại, “Không phải ạ, em không biết đi đâu cả.”

“Sao lại thế?” Shin Bong Sun có vẻ không tin, nhưng vẫn thuận miệng mời một câu, “Chị chuẩn bị đi party, em có muốn đi cùng không?”

JaeJoong suy nghĩ một chút rồi gật đầu, “Vâng.”

.....

Nhìn thấy JaeJoong đang quay cuồng giữa sàn nhảy, Shin Bong Sun có chút không thể tin nổi rằng JaeJoong thực sự theo mình đến đây, trong cái ngày lễ dành cho tình nhân này. JaeJoong cùng bạn trai cãi nhau hay sao?

“Cậu bé hôm nay cậu đưa đến đúng là đáng yêu mà!” Bạn của Bong Sun huých nhẹ một cái, cười đầy mờ ám.

“Người ta là hoa có chủ rồi đấy.” Bong Sun cố ý nói to, hy vọng có thể đánh tan ý định không tốt trong đầu ai đó. Anh chàng hàng xóm đẹp trai kia không dễ đùa đâu.

“Ha ha ha.” Người xung quanh cười vẻ không tin, trong đêm Bình an mà đến pub một mình là đủ biết rồi.

Bong Sun biết bọn họ nghĩ gì, cũng không giải thích nữa, chú ý để mắt đến JaeJoong là được.

Nhảy một lúc xong, cả người đầy mồ hôi, cảm xúc của JaeJoong lại càng high, quả nhiên là thế, cậu vẫn thích nơi vừa đông người vừa happy này. Trong khoảnh khắc cậu cảm thấy hoài niệm vô cùng cuộc sống trước đây, vì theo đuổi YunHo mà cậu tu tâm dưỡng tính cũng đã lâu lắm, thiếu chút nữa đã quên đi cảm giác tự do tự tại không gì trói buộc này, muốn hát liền hát, muốn nhảy liền nhảy, muốn uống liền uống.

“Bong Sun noona, cụng ly nào!” JaeJoong tươi cười nâng ly lên.

Chạy gần một giờ YunHo mới vượt qua được đoạn đường bị tắc, sau lại đi taxi mất hai mươi phút mới đến được tiệm ăn đã hẹn. Dọc đường anh liên tục gọi vào điện thoại của JaeJoong nhưng cậu tắt máy, bởi vậy, lúc đến nơi tìm không thấy cậu cũng đã được anh đoán trước.

Nhưng về đến nhà rồi phát hiện JaeJoong vẫn chưa về, YunHo bắt đầu lo lắng, gọi điện về nhà cậu thì không ai nghe máy, gọi điện về trường thì bạn học cũng bảo không gặp JaeJoong. Rốt cuộc là cậu đã đi đâu?

Đáng chết! Không phải có chuyện gì xảy ra chứ? Anh chỉ đến muộn một lần, có cần phải nghiêm trọng đến thế hay không!

Khoé mắt nhìn đến trái tim màu đỏ nổi bật trên tờ lịch, YunHo nhú mày, không phải ngày nào cũng bên nhau hay sao, có cần thiết phải để ý cái gọi là ngày lễ đến như thế không? Cũng không phải anh cố tình đến muộn, mà anh cố gắng làm thêm còn không phải để kiếm thêm chút tiền? Ngoại trừ tiền thuê nhà, vốn định tặng một bất ngờ cho cậu, hai ngày cuối tuần sẽ dẫn cậu đi suối nước nóng. Giờ thì hay rồi, kế hoạch này cũng ngấm nước nóng luôn!

YunHo nằm trên giường trở mình liên tục, mãi đến bốn giờ sáng mới nghe tiếng động ngoài cửa.

“Hi!” Shin Bong Sun chạt vật đồ lấy JaeJoong đã say không còn biết gì, vẻ bất đắc dĩ đối diện với gương mặt đen toàn phần của YunHo.

Bầu không khí này khủng khiếp quá, JaeJoong gặp nạn lớn rồi.

Bong Sun run rẩy nhìn YunHo đỡ JaeJoong vào nhà, sau đó cánh cửa bị đá đóng ‘Rầm’ một tiếng. Khung cửa run lên bần bật.

39. Chương 39

JaeJoong lúc say cũng khá ngoan, rượu vào liền ngủ. YunHo vừa bình tĩnh giúp cậu thay đồ ngủ, vừa kiểm tra xem trên người cậu có dấu vết nào đáng ngờ hay không.

Kết quả kiểm tra khiến anh vừa lòng, vì thế YunHo bỏ ý định bế JaeJoong đi tắm cho sạch mùi rượu, mà chỉ nhẫn nại đưa cậu lên giường, rồi anh cũng đi nằm.

JaeJoong theo thói quen rúc vào lồng ngực quen thuộc của người bên cạnh, tìm được tư thế thoải mái xong thì nằm yên không động đậy nữa.

Nhìn gương mặt ngủ say của JaeJoong, YunHo thở ra một hơi thật dài.

Lúc JaeJoong tỉnh lại, cậu hoàn toàn không nhớ mình đã về nhà như thế nào.

Trong phòng chỉ có một mình cậu, không phải YunHo vẫn chưa về chứ? Nghĩ như thế, JaeJoong ngồi dậy, đầu có chút đau.

Vừa xoay người đã nhìn thấy một chiếc hộp nhung đỏ để đầu giường.

Tim bắt đầu đập mạnh, mở hộp ra, trong đó là chiếc nhẫn bạch kim mà lần trước cậu đi dạo phố cùng YunHo đã nhìn thấy, kiểu dáng đơn giản mà trang nhã, vừa trông thấy cậu đã thích ngay, nhưng vì giá rất đắt nên đành từ bỏ, cậu còn tưởng YunHo không để ý.

Cẩn thận đem nhẫn lồng vào ngón áp út bàn tay trái, thật vừa vặn. Không ngờ ngay cả cỡ ngón tay cậu mà YunHo cũng biết rõ.

Trong lòng cảm thấy thật ấm áp, rất muốn ngay lập tức nhìn thấy YunHo, ôm anh một cái.

Đột nhiên thoáng thấy hai tờ giấy để dưới chiếc hộp nhung, JaeJoong cầm lên, hoá ra là vé vào một khu nghỉ dưỡng suối nước nóng rất nổi tiếng trong vùng!

Lần trước ở văn phòng tạp chí có cùng mấy chị gái nói chuyện đi suối nước nóng nghỉ ngơi, thực sự cậu rất muốn đi, nhưng mà lúc ấy YunHo đang chụp ảnh, làm sao anh biết được?

Uhm, xét anh có thành ý như vậy, sẽ tha thứ cho anh. JaeJoong quyết định độ lượng một lần. Đàn ông con trai mà, không nên nhỏ nhặt quá.

Vừa nghĩ vừa nhìn ngày ghi trên vé, “A!” JaeJoong hét lên, ngày 25 tháng 12, chính là hôm nay!

Ai da! Sao anh không nói sớm chứ? Không đi ngay thì lãng phí quá!

JaeJoong nhìn di động, 11 giờ 25 phút, liền vội vàng xuống giường.

Vừa lúc YunHo mở cửa đi vào.

“Sao anh không bảo em sớm?” JaeJoong tóm lấy anh chất vấn, một tay vung vẩy hai tấm vé kia.

Về mặt YunHo vẫn bình tĩnh, “Đi rửa mặt rồi ăn sáng, anh đi xếp đồ.” Vốn không biết JaeJoong có muốn đi không, xem ra anh đã lo lắng quá mức rồi.

.....

Đến khi đã ngồi trên xe bus rồi, JaeJoong mới có thời gian để sửa sang lại suy nghĩ của mình.

Cậu không phải kẻ ngốc, lúc nhìn thấy quà đã hiểu được vì sao YunHo ra sức làm thêm như vậy, nghĩ thế liền cảm thấy tối qua cậu đã hơi tuý hứng, việc một mình đợi anh suốt mấy tiếng đồng hồ dường như đã lâu như chuyện của kiếp trước. Mà trí nhớ hình như cũng tan theo chất cồn trong cơ thể khiến JaeJoong trở nên mơ hồ, cảm giác ấm ức rất hợp lý hôm qua không hiểu sao lại biến thành áy náy. Không biết anh có giận cậu hay không?

Lén nhìn YunHo đang nhắm mắt nghỉ ngơi bên cạnh, rồi lại kéo tay trái của anh lên nhìn, vừa lòng ngắm vật thể lấp lánh giống hệt của cậu ở trên ngón áp út của anh.

Mở bàn tay ra nắm lấy tay anh, mười ngón giao nhau, JaeJoong hôn lên tay anh để lấy lòng.

Mà về mặt của YunHo vẫn không thay đổi, chẳng có phản ứng gì.

JaeJoong lại mở túi xách ra nhìn, xác nhận món quà định tặng cho YunHo đã yên vị bên trong, uhm, sẽ tìm cơ hội đưa cho anh.

Đến khu suối nước nóng, điều làm cho JaeJoong vừa ngạc nhiên vừa vui mừng chính là YunHo không phải thuê phòng khách sạn bình thường, mà bao nguyên một căn biệt thự qua đêm. Bên trong có phòng khách, thư phòng, phòng bếp, phòng ngủ... đầy đủ mọi thứ, còn có một hồ nước nóng nho nhỏ. Ba mặt bao quanh hồ là tường kính trải dài từ trần xuống sàn, có thể vừa tắm vừa ngắm cảnh bên ngoài, nếu không chỉ cần kéo rèm lại là có thể che mắt người ngoài nhìn vào, tha hồ tắm mà không sợ bị làm phiền.

“Whoa! Tuyệt vời quá đi!” JaeJoong hưng phấn chạy qua chạy lại trong phòng, “Sau này có tiền em cũng muốn mua một căn nhà thế này!”

YunHo ngồi trên sôpha, khẽ mỉm cười.

JaeJoong nhào vào trong lòng anh, hai mắt toả sáng nhìn anh, “Chắc đắt lắm phải không?”

“Cũng tương đối, bằng một tháng tiền thuê nhà.”

“Em sai rồi.” JaeJoong thành thật nhận lỗi, “Em không biết anh vì chuyển đi này mới cố sức như vậy, em không nên giận đối với anh.” Ôm chặt lấy anh, dụi đầu vào ngực anh cọ cọ.

“Anh trễ hẹn, anh cũng sai.” JaeJoong nhận lỗi trước khiến cơn giận của YunHo liền tiêu tan, anh cũng tự kiểm điểm một chút.

“Nhưng anh không biết là, em một mình chờ anh nhưng anh không đến khiến em khổ sở thế nào đâu? Người ta thì có đôi có cặp, cả cái tiệm ăn đó ai cũng cười em là vừa bị đá.” JaeJoong chu môi oán giận.

Nhìn dáng vẻ như muốn được hôn mà JaeJoong vô tình lộ ra, YunHo không kiềm chế được liền cuồng nhiệt thoả mãn cậu, hôn đến khi môi của JaeJoong hơi sưng lên mới vừa lòng. Muốn kể tội chứ gì?

“Anh vì ai mà chạy trong gió lạnh suốt một giờ, thế mà dám tắt máy chơi trò mất tích với anh? Lần sau còn thể xem anh có dễ dàng bỏ qua như vậy không?”

“À!” JaeJoong rời khỏi người anh, vớ lấy túi xách, đem món quà đã chuẩn bị sẵn lấy ra, vừa cười vừa đưa cho YunHo, “Tặng anh, quà Giáng sinh, lần sau chạy trong gió lạnh sẽ không sợ bị cảm.”

YunHo đỡ khóc đỡ cười, “Em còn muốn có lần sau nữa hả?” Lại nhào qua che kín cái miệng đang cười không ngừng kia.

“Khoan... khoan đã.” JaeJoong đẩy YunHo đang áp trên người cậu ra, “Phải ra ngoài chơi đã chứ!”

“Cũng được, phong cảnh ở đây cũng không đến nỗi nào đâu.” YunHo đứng dậy, giúp JaeJoong cài lại nút áo vừa bị anh cởi ra.

.....

Hai người đi dạo một vòng trong khu nghỉ dưỡng. Mặc dù không có non xanh nước biếc, chim hót hoa nở, nhưng ở đây rất nhiều cây xanh vốn hiếm thấy trong tiết trời mùa đông lạnh giá, khiến không gian tràn đầy sức sống, lại thêm trời cao mây nhạt, có thể thấy được ánh trời chiều điểm lẹ. Tất cả những điều đó khiến hai người cảm thấy rất sảng khoái dễ chịu.

Tay trái của JaeJoong bị tay phải của YunHo nắm chặt, để vào trong túi áo của anh, hai tay còn lại của hai người thì đeo cùng một đôi găng tay. Tuy rằng vẫn thường xuyên nắm tay đi dạo, nhưng dù sao đêm trước cũng vừa mới giận đối nên cảm giác không được tự nhiên, mà sự ấm áp này khiến JaeJoong càng thêm trân trọng.

Không phải cứ ôm hôn, âu yếm nhau mới có thể biểu đạt tình yêu, đôi khi chỉ đơn thuần nắm tay cũng đủ cho mang đến cảm giác bình yên.

Nếu có thể cứ nắm tay thế này mà đi mãi, cũng không có gì không tốt. JaeJoong nghiêng đầu nhìn người bên cạnh, hơi động đây bàn tay được nắm, YunHo xoay qua nhìn cậu, vẻ mặt dịu dàng, trong mắt là sự âu yếm, khoé môi hơi cong lên.

Không biết ma xui quỷ khiến thế nào, thấy xung quanh không có ai, JaeJoong liền chủ động hôn YunHo, “Em yêu anh!”

Tim YunHo loạn nhịp trong một giây, rồi anh đón nhận nụ hôn đó, “Anh cũng yêu em!”

“Í?” JaeJoong như bị sét đánh, tay run run chỉ vào anh, “Đây là lần đầu tiên anh nói yêu em!”

“Em cũng lần đầu tiên nói.” YunHo phản bác.

“Em chưa từng nói hả?” JaeJoong càng kinh ngạc, cố gắng suy nghĩ, “Thật sự em chưa nói bao giờ? Không thể nào. Em yêu anh đến thế cơ mà.”

“Anh nhớ rất rõ ràng.” YunHo khẳng định.

Ý cười như hoa nở rộ trên gương mặt JaeJoong, “Được rồi, từ hôm nay trở đi em sẽ thường xuyên nói.” Lại kiễng chân hôn nhẹ lên môi YunHo, “Em yêu anh.”

Câu trả lời của YunHo là ghì chặt cậu vào tường hôn đến khi cậu thất điên bát đảo đầu vầng mắt hoa mới chịu buông ra.

Thật đúng là, cao hứng lên liền dữ dội như vậy. JaeJoong oán thầm trong lòng, nhưng trên môi là nụ cười ngọt ngào như mật.

.....

Ăn xong cơm chiều rồi, đến khu suối nước nóng mà không tắm suối thì sao được? JaeJoong hưng phấn nhảy vào hồ tắm đã sớm được YunHo cho đầy nước.

“Whoa! Thoải mái thật!” JaeJoong thích ý tựa lưng vào vách hồ, tay chân giang rộng.

Giữa mùa đông rét lạnh mà được tắm suối nước nóng, quả đúng là một loại hưởng thụ vô cùng!

“Có rượu không?” JaeJoong nhào người lên bờ hồ, gọi YunHo.

“Có bia.” YunHo mở tủ lạnh rồi nói.

“Cũng được. Ở đây thích lắm, anh xuống nhanh đi.” JaeJoong vẫy vẫy YunHo.

“Này!” YunHo đi tới, đem chai bia lạnh áp vào má cậu.

“A!” Cảm giác vừa nóng vừa lạnh kích thích đồng thời khiến JaeJoong cảm thấy thật đã, cậu khui chai bia rồi uống ực một ngụm lớn.

YunHo đi xuống hồ, cũng tựa lưng vào vách, thả lỏng cơ thể.

Cái hồ nhỏ mà hai người tắm đều khá cao lớn, hiển nhiên có chút chật hẹp, hai chân không tránh khỏi đụng vào nhau.

“À, hôm nay là Giáng sinh, em quên chưa nói với anh, Giáng sinh vui vẻ!” Tâm trạng của JaeJoong lúc này so với đêm trước quả thực là một trời một vực.

“Ừ.” YunHo thoải mái nhắm mắt lại, hơi hạ thấp người để nước phủ quá vai.

Nhìn thấy thân hình rắn chắc của YunHo như ẩn như hiện trong làn nước, JaeJoong đột nhiên thấy đỏ mặt nóng tai, miệng khô lưỡi khô, có điều cậu cho rằng nguyên nhân là do bản thân đang ngâm nước nóng.

Lại uống thêm một ngụm bia, JaeJoong tiến sát đến bên YunHo, “Anh muốn uống không?”

YunHo mở to mắt, cũng cầm lấy chai bia uống một ngụm.

“Em cũng muốn đi làm thêm, như thế mình sẽ có tiền đi du lịch nhiều hơn!” JaeJoong nói.

“Em rất muốn làm người mẫu phải không?” YunHo nghiêng đầu nhìn cậu.

“Không tốt hay sao? Có thể mặc quần áo đẹp, tạo dáng thật chất, vừa có tiền lại vừa được chụp ảnh miễn phí, rất hay mà!” JaeJoong lộ vẻ mong chờ, lại nói thêm, “Hơn nữa anh còn bận việc của CLB, nên em đi làm thêm vẫn tốt hơn. Em không phải con gái, anh không cần phải một mình gánh vác tất cả như thế.”

YunHo nhìn cậu một lúc, rồi hạ thấp tầm mắt, “Đến lúc đó không được kêu ca mệt nhọc với anh.”

“Em biết rồi! Chúng ta có tiền thì cùng nhau kiếm, kiếm được cùng nhau tiêu.” JaeJoong rất là phấn khởi.

“Phải rồi, suýt nữa thì quên, sau khi về anh sẽ kèm em học, nếu thi cuối kỳ mà không qua cũng không được viện cớ bận làm thêm đâu đấy.”

Nụ cười của YunHo ở trong mắt JaeJoong có đến mười phần đen tối, cậu lập tức bốt lời, “Đang đi chơi, đừng có nói mấy chuyện mất hứng như vậy chứ.” Nói rồi dựa vào trong ngực YunHo.

Hai người yên lặng ngâm nước nóng, hưởng thụ cảm giác thân thể gần gũi đầy dịu dàng.

Cả người JaeJoong hồng lên, cậu bắt đầu cảm thấy hơi choáng váng.

Lúc lắc đầu, JaeJoong lại khơi chủ đề khác, “Lúc nào thì anh phát hiện mình đã thích em?” Lay lay tay anh, vẻ mặt đầy mong đợi.

YunHo nghĩ một lát, rồi quay đầu sang.

JaeJoong đang háo hức chờ.

Về mặt YunHo lại có chút không tự nhiên, “Không nhớ nữa.”

“Gạt người! Anh không được nói cho có như thế! Nhanh thành thật thú nhận đi!” Cảm xúc của JaeJoong không hiểu sao rất high, theo thói quen đưa tay định tóm áo anh thì lại chạm phải làn da trơn nhẵn.

“Không phải em tắm lâu quá rồi chứ?” YunHo phát hiện cậu đang đỏ mặt.

“Không được đánh trống lảng!” JaeJoong trừng mắt với anh, nhưng dưới ánh đèn mờ chẳng có chút uy hiếp nào, chỉ thấy thật quyến rũ.

“Anh lên đây!” YunHo bước khỏi hồ tắm.

“Á! Dám bỏ chạy à? Đúng là xảo quyệt!” JaeJoong vẫn còn ở trong hồ, giơ chân gào lên.

“Được rồi, im đi nào! Em nói nhiều quá!” YunHo vươn tay ôm lấy eo JaeJoong, bế cậu lên khỏi mặt nước, trực tiếp dùng miệng ngăn chặn câu nói tiếp theo của cậu.

Sau đó tranh thủ lúc JaeJoong nhũn hết cả người liền ôm cậu về phòng ngủ.

Còn chuyện tối qua nữa! Đêm... còn rất dài. ‘Món nợ’ nào cũng có thể từ từ mà tính.

Đêm đông giá rét, còn gì ấm áp bằng việc được cùng người trong lòng ôm nhau mà chìm vào giấc mộng...

40. Chương 40

Một năm có thể trải qua bao nhiêu ngày lễ lãng mạn như vậy? Mà qua rồi thì lại quay về cuộc sống thường nhật như trước kia, học vẫn phải đi, việc vẫn phải làm.

Dư vị ngọt ngào của chuyến đi đến suối nước nóng vẫn chưa tan, JaeJoong đã phải tiến vào địa ngục học tập. Ban ngày lên lớp, buổi tối học do YunHo kèm. Trừ thời gian ăn cơm, tắm, ngủ và đi làm người mẫu, còn lại thì trong mắt JaeJoong chỉ toàn sách vở với bài tập.

“Á á á! Phát điên mất thôi!” JaeJoong không chịu được nữa, bộc phát oán giận với Chae Yeon noona đang trang điểm cho cậu.

“Haha, sau này nếu không tìm được việc thì làm người mẫu chuyên nghiệp cho bọn chị nhé, mọi người đều rất hoan nghênh em.” Chae Yeon cười đến khoe mắt cong cong.

“Thế không tốt nghiệp được, không có bằng cấp gì cũng không sao ạ?” JaeJoong hơi hơi dao động, liền hỏi.

“Đương nhiên, làm người mẫu chỉ cần có gương mặt với thân hình thôi, em cứ suy nghĩ đi, thu nhập cũng không tệ đâu.” Chae Yeon ra sức dụ dỗ.

Vừa lúc YunHo đi tới nghe thấy, “Không tốt nghiệp được sẽ không yêu em nữa! Ngốc!”

Về mặt JaeJoong lập tức trở nên ai oán.

“Được rồi được rồi, YunHo đừng lạnh lùng như vậy chứ.” Chae Yeon giảng hoà, “JaeJoong cũng đừng cần môi nữa, cần luôn cả son bây giờ. Hai em có vấn đề gì về nhà giải quyết nhé, trước mắt phải làm xong việc cái đã.”

Đến lúc chụp ảnh, JaeJoong liếc mắt trông thấy An Chil Hyun đang đi tới từ xa, anh còn vẫy tay chào cậu. Sự uể oải nhanh chóng biến mất không còn bóng dáng, tinh thần của JaeJoong lại lên cao.

“Chụp được lắm!” An Chil Hyun cười, giơ ngón tay cái lên với cậu.

“Cám ơn học trưởng!” JaeJoong vừa mừng vừa lo.

“Nếu để JaeJoong và YunHo chụp cùng nhau thì chắc không tồi đâu.” An Chil Hyun đề nghị.

“Uhm, để tôi thử xem.” Nhiếp ảnh gia suy tư sờ cằm.

“Số tạp chí lần trước đã được in rồi, tặng các em một quyển này.” Chae Yeon nói xong, đưa qua một quyển mới tinh, còn thơm mùi mực.

JaeJoong vội vã lật xem, “Whoa! Đúng là siêu đẹp trai mà!” Lấy tay che đi người mẫu nữ đứng bên cạnh YunHo, tình quá là lười, “Nếu không có người này thì càng tốt hơn nữa!”

Thấy JaeJoong say sưa vuốt ve tấm ảnh trên tạp chí, YunHo nhú mày, “Người thật ở đây, còn nhìn ảnh làm cái gì?”

“Í?!” JaeJoong chợt reo lên, “Có ảnh của em này.” Góc chụp nghiêng mặt, ánh nhìn rất bình thản, khoẻ môi động ý cười yếu ớt, trong mắt còn có một chút lưu luyến, cả người toát ra một phong thái đặc biệt, chỉ có thể cảm nhận mà không thể miêu tả bằng lời. JaeJoong đoán cậu bị chụp khi đang nhìn YunHo chụp ảnh. Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, JaeJoong cũng không biết mình còn có đáng vẻ này.

“Chụp không tồi.” YunHo cũng thừa nhận.

“Ai chụp thế nhỉ? Đáng ghét quá! Lại đi chụp em!” JaeJoong nói to, nụ cười trên gương mặt càng lúc càng nở rộ, “Mà, phải trả tiền cho em nhé, nếu không sẽ em sẽ kiện vi phạm bản quyền đấy.”

“Biết rồi.” Chae Yeon lườm cậu một cái, mỹ thiếu niên mơ mộng đúng là chỉ có thể tồn tại trong mơ mà thôi.

.....

Qua mấy hôm sau JaeJoong lại đi chụp ảnh, chợt nghe nói doanh thu của tạp chí số vừa rồi gia tăng đột biến, còn có rất nhiều cuộc điện thoại hỏi người mẫu là ai. Vì thế cả buổi tối khoẻ miệng JaeJoong đều cong lên, thậm chí đang làm bài mà cứ thỉnh thoảng tự nhiên kỳ quái cười ra tiếng.

Trong trường cũng có không ít bạn học là fan của tạp chí này, đương nhiên thấy được ảnh của YunHo và JaeJoong, sau mấy lời chúc mừng là giở bài quen thuộc đòi ăn khao, còn yêu cầu ký tên nữa.

YunHo với vẻ mặt lạnh lùng cự tuyệt hết thấy các yêu cầu không biết thân biết phận kia, nhưng JaeJoong vẫn tốt bụng tặng DongHae một chữ ký. Về phần đề nghị được mời cơm của mấy tên thành viên CLB với cái dạ dày không đáy, cậu bịt chặt hai tai giả vờ không nghe.

.....

Vài ngày sau, lúc đang bị đồng nghiệp tra tấn đến kiệt sức, JaeJoong bỗng nhận được điện thoại của YooChun vốn đã lâu không liên lạc.

“Sao lại rảnh rồi tìm tôi ăn cơm thế này? Hai cậu sắp có tin vui hả?” JaeJoong không được tự nhiên nhìn YooChun và JunSu đang ngồi cạnh nhau.

“Tôi cũng muốn thế lắm.” YooChun vừa dứt lời đã bị JunSu cho một đá, da mặt cậu mỏng không chịu được những lời như vậy.

“Tìm cậu là vì có người nhờ chúng tớ xin chữ ký của các cậu.” JunSu nói xong, lấy ra một quyển tạp chí cỡ lớn.

JaeJoong không cần xem cũng biết là số tạp chí có đăng ảnh của cậu và YunHo, “Các cậu cũng biết à?” Giọng nói có vẻ thần nhiên, nhưng trong lòng thì vô cùng vui sướng.

“Cảm giác làm người nổi tiếng thế nào? Có phải bị người bám theo xin chữ ký cả ngày không?” YooChun không phải không hâm mộ.

“Cũng bình thường, đây cũng chỉ là làm thêm thôi mà.” JaeJoong vẫn giữ nguyên giọng điệu có-gì-to-tát-đâu.

“Có bị chặn lại trên đường để xin chữ ký không?” YooChun hỏi.

“Cậu tưởng họ là ngôi sao nổi tiếng à?” JunSu phản bác.

“Nhắc đến chuyện này...” JaeJoong ra vẻ buồn rầu, “Không biết mấy người đó làm sao mà biết được trường chúng tôi đang học, gần đây có người cứ đứng trước cổng trường xin chữ ký rồi đòi chụp ảnh chung, thật đúng là phiền mà.” Thực ra chỉ có một cô bé nữ sinh làm thế, đối tượng là Jung YunHo, mà cũng bị anh từ chối luôn rồi.

Hai người kia liếc mắt một cái đã nhìn thấu JaeJoong đang giả vờ oán giận để khoe, liền cùng nhìn cậu đầy khinh thường.

“À đúng rồi, ai nhờ các cậu lại đây xin chữ ký của tôi vậy?” JaeJoong sờ sờ mũi, biết điều chuyển đề tài.

“Mấy bạn nữ trong lớp đang bình luận về ảnh chụp của hai cậu, JunSu nhìn thấy thì ngạc nhiên quá, vô tình gọi tên các cậu ra, sau đó thì mọi người biết chúng ta quen biết nhau. Với cả, người ta chủ yếu là muốn YunHo ký tên, cậu đừng tưởng nhầm nhé!” YooChun giải thích, cố ý nhấn mạnh câu cuối.

JaeJoong biến sắc mặt, “Thế hai cậu cầm về đi, YunHo không rảnh mà để ý mấy cái này đâu.”

YooChun JunSu liếc mắt nhìn nhau, rồi YooChun gãi đầu ra vẻ suy nghĩ, “Không còn cách nào khác, thôi cậu ký một hai chữ đối phó cũng được.”

“Giọng điệu này của cậu là sao hả?” JaeJoong có cảm giác lòng tự trọng bị tổn thương, “Tháng sau đến lượt tôi chụp chính, lúc đó có cần xin tôi cũng không ký! Hừ!”

“Tính tình này có thể so với ngôi sao nổi tiếng được rồi đấy.” JunSu lạnh nhạt.

“Thôi được rồi ngôi sao à, đừng giận nữa, ký một chữ đi.” YooChun mỉm cười đẩy cuốn tạp chí sang, “Nếu không tôi sẽ chỉ trường các cậu cho mấy bạn ấy, để có thêm nhiều người canh cổng trường nhé.”

JaeJoong lập tức nhụt chí, cầm bút ngoan ngoãn ký tên.

.....

Đứng ở trạm chờ xe bus, nghĩ đến việc về nhà còn có một biển bài tập đang chờ, JaeJoong không khỏi thở dài.

Bên cạnh có mấy cô bé nữ sinh đang lén nhìn cậu, vẻ muốn nói gì đó lại thôi, khiến JaeJoong có linh cảm không tốt. Quả nhiên, có một cô bé bạo dạn đến gần, mở ra tạp chí đối chiếu với gương mặt của cậu, “Là anh phải không ạ?”

“A! Đúng là anh ấy rồi!” Không đợi JaeJoong trả lời, thêm hai cô nữa hét lên rồi lao tới, sau đó mấy cô bé còn lại cũng tiến đến vây quanh cậu.

“Oppa, da của anh đẹp thật!”

“Tóc cũng đẹp nữa!”

Mấy cái tay thi nhau sờ loạn trên tóc trên người cậu!

Quấy rối người khác giữa thanh thiên bạch nhật thế này!!!! JaeJoong thực sự phát hoảng! Mấy cô bé này có biết hai chữ “rụt rè” viết thế nào không?

Chật vật lùi ra sau mấy bước, chợt trông thấy chiếc xe bus với con số quen thuộc đang chuẩn bị đóng cửa chạy đi, JaeJoong vội vàng lao lên xe.

May mà chạy kịp, JaeJoong âm thầm tạ ơn với cái cửa xe đã đóng, sau khi bình tĩnh lại mới nhớ ra đây là chuyến xe quay về nhà của cậu với HeeChul hyung.

Nên xuống ở trạm dừng tiếp theo hay là... JaeJoong nghĩ một chút, rồi quyết định đi tiếp về nhà. Dù sao cũng khá lâu rồi không về, ở nhà nghỉ ngơi một đêm, chứ nghĩ đến đồng bài tập vừa được YunHo bổ sung đã thấy đau đầu.

Về đến nhà, không thấy HeeChul trong phòng khách.

“Hyung, em về rồi!” JaeJoong gọi to.

Không ai đáp lại.

Ở trong phòng ngủ chẳng? JaeJoong đi khắp nhà một lượt, cuối cùng xác định HeeChul không ở nhà.

Chắc hyung ấy đi ra ngoài rồi.

Nhắn cho YunHo một tin xong, JaeJoong tìm hai quả táo làm salad, sau đó thoải mái bê bát ngồi trên sôpha gác chân xem TV. Đã lâu không được nhàn nhã thế này, thật là tốt!

Cái gì trên bàn thế này?

JaeJoong tò mò cầm lên, hoá ra là một quyển sách, có tên ‘Không thể không yêu anh’, tác giả là Cinderella, xem chừng chưa có ai đọc, mùi mực vẫn còn mới, đoán chắc mười phần đây chính là tiểu thuyết mới xuất bản của HeeChul.

Dưới quyển sách là một tờ giấy, “Tác phẩm mới tốt lắm, tổng biên tập rất vừa lòng.” Kí tên là Han Kyung.

Lần này lại viết cái gì vậy? JaeJoong lật qua cuốn sách để xem, phát hiện hai cái tên xuất hiện nhiều nhất là ‘Han JaeJoon’ và ‘Lee YunHo’.

JaeJoong đen mặt, lại tùy tiện mượn tên người khác rồi!

Í? Không ổn! JaeJoong giở lại bìa để xem! Gì thế này? Tuy rằng diện mạo rất được, nhưng ngực của hai nhân vật trong tranh đều phẳng lì. Hiện tại có một ngực phẳng hay sao? Không phải hai nhân vật chết toi này đều mang giới tính nam chứ?

JaeJoong kiên nhẫn đọc lại sách từ đầu, càng xem mặt càng đen, đoạn mở đầu căn bản là sao chép chuyện của cậu với YunHo! Tên Kim HeeChul này, chỗ nào không biết thì lại viết lung tung. Cậu đoán đúng mà, Han JaeJoon chính là Kim JaeJoong, Lee YunHo chính là Jung YunHo, lười đến mức cái tên cũng không thèm sửa.

Lại lật lại trang bìa, tuy chỉ giống có ba phần, nhưng càng xem càng có cảm giác đây chính là gương mặt của mình và YunHo. Ngất! Xem chừng HwangBo noona vẫn để bụng chuyện lần trước, lần này tranh thủ cơ hội để trả thù. Trời ạ! Hành vi này đúng là không bình thường mà.

Nếu bị người khác đoán được cậu và YunHo chính là hình mẫu nguyên bản là coi như xong! Cậu chưa đến nỗi không biết xấu hổ mà muốn chuyện của mình được tuyên truyền công khai như thế!

Kim HeeChul! Hyung trở về em nhất định phải tính sổ! Dám lôi chuyện của em trai mình ra làm đề tài sáng tác à? Ít nhất tiền nhuận bút cũng phải chia đôi!

JaeJoong tức giận ném lại quyển sách lên bàn. Sau đó bình tĩnh thì lại cầm lên, dù sao cậu cũng phải xem kỹ mới được, biết đâu HeeChul hyung còn bổ sung thêm mấy chi tiết khủng bố nào nữa.

[Một tay Lee YunHo luồn vào áo âu yếm đầu ngực đã dựng thẳng, một tay vuốt ve phần mông tròn trĩnh, JaeJoon nắm chặt lấy áo anh, cảm giác kích tình khiến cậu đứng không vững nữa..

“Ừ... uhm...” Khoé môi còn vương một sợi bạc đầy khêu gợi, JaeJoon không ngừng rên rỉ, “A.... YunHo... a....”

Cắn dọc từ tai xuống đến xương quai xanh, YunHo lưu lại một chuỗi dấu đỏ trên làn da trắng ngần của JaeJoon. Nhẹ nhàng cởi áo của cậu, ngậm lấy đầu ngực quén rũ kia rồi liếm mút. Tay cũng lần vào quần cậu, trượt theo đường cong của mông xuống phía dưới, ngón tay như vô tình đụng vào nơi đó, khiến JaeJoon khó chịu uốn cong người.

“Ừ... khó chịu... a...” JaeJoon nắm lấy ngón tay của YunHo đã dính một chút chất lỏng màu trắng, toàn thân bởi vì khoái cảm mãnh liệt mà không ngừng run rẩy, “Nhanh lên...”

YunHo cởi quần áo, nắm lấy cổ chân JaeJoon để cậu giơ hai chân lên, sau khi cởi hết đồ trên người cậu, liền xoay người JaeJoon lại chuẩn bị tiếp cận.

“Ừ...” Lưng cong xuống, mông nhếch lên, JaeJoon quay đầu nhìn YunHo rên nhẹ đầy khêu gợi, “Em muốn...”

Tách hai cánh mỏng của JaeJoon ra, tiểu huyết màu hồng nhạt giống như một đoá hoa cúc xinh đẹp, đang không ngừng co rút theo từng nhịp thở dốc của cậu, khép khép mở mở như mời chào YunHo tiến vào.

Dường như cố ý tra tấn cậu, YunHo vươn đầu lưỡi nhẹ nhàng liếm từng nếp uốn, cảm giác tê dại khiến JaeJoon sắp không chịu nổi nữa, “A... Yunnies... a...”

YunHo tiếp tục nhắm nháp đầy ác ý, giọng nói tà ác đến tận xương tủy, “Có muốn không...”

“A... đáng... ghét...”

Mắt thấy vật nhỏ của JaeJoon như sắp giải phóng, YunHo lập tức nắm chặt lấy, rồi đem dục vọng của chính mình vùi vào thân thể của JaeJoon.

Dục vọng kiềm chế quá lâu rốt cuộc được thả lỏng, cả hai người đều không thể kiềm chế mà run rẩy.]

Cầm sách trong tay mà như cầm bom, JaeJoong vội vàng vứt nó ra xa. Mặt đỏ bừng bừng, vằn vằn kiểu này đúng là quá mức dâm dăng! HeeChul hyung nhìn cái gì mà nghĩ ra được thế?

Nếu người khác mà nghĩ bình thường cậu và YunHo cũng như vậy, thanh danh cả đời của cậu còn gì nữa đây? Cậu có bao giờ phóng dăng như vậy đâu!

A a a! Sắp điên rồi! JaeJoong trừng mắt nhìn quyển sách kia, hận mình không có dị năng khiến nó tự bốc cháy.

Nếu để YunHo nhìn thấy tên anh xuất hiện trong cuốn sách này, nhất định anh sẽ xé tan nó. Có điều, chắc anh không có hứng thú cũng như cơ hội đọc loại sách vớ vẩn này.

“Cạch!”

Cánh cửa mở ra. HeeChul đã về.

41. Chương 41

“Về rồi à?” Thấy JaeJoong, HeeChul có chút ngạc nhiên.

JaeJoong cầm quyển tiểu thuyết kia ném qua, vẻ tức giận, “Hyung giải thích thế nào đây?”

“Làm sao cơ?” HeeChul ngơ ngác nhìn quyển sách, “Cái này à? In cũng tốt còn gì? Tranh bìa cũng được mà.”

“Sao hyung lại đem chuyện của em với YunHo viết lung tung thành sách?”

“Đây gọi là... nghệ thuật phát sinh từ cuộc sống nhưng vượt xa hơn cuộc sống.” HeeChul chống chế.

“Đến tên của nhân vật hyung cũng không thêm đổi?” JaeJoong lớn giọng, hai tay chống hông, “Còn cả đoạn miêu tả tình dục này nữa, hyung lấy đâu ra? Đúng là không chịu được mà! Ai lại cho nhân vật nói mấy lời đó chứ?”

“Tên chẳng qua là từ dùng để gọi thôi, mà mấy đứa lại không đi đăng ký bản quyền, căn cứ vào đâu nói hyung không được dùng? Cảnh đó chẳng qua là miêu tả cảnh trong phim GV chút thôi, có thể mà đã không chịu nổi.” HeeChul lườm JaeJoong một cái, “Còn giả vờ ngây thơ cái gì? Có phải chưa từng làm bao giờ đâu?”

“Hyung đừng có mà lấp liếm! Nếu có người dùng tên của hyung với Han Kyung hyung để viết truyện XXX thì hyung nghĩ sao?” JaeJoong càng giận, “YunHo mà đọc được là em chết chắc rồi, nhất định anh ấy sẽ nghĩ là em kể cho hyung nghe.”

“Cậu ta cũng đọc thể loại này hả?” HeeChul hoài nghi.

“Bình thường không nói làm gì, chỉ sợ nhờ đâu thôi. Lần trước đi thi cosplay không phải chính hyung để lộ cho YunHo biết hay sao?” JaeJoong mượn cớ lời chuyện cũ ra tính sổ.

“Lần đó là ngoài ý muốn, hyung đâu có ngu mà tự đào hố chôn mình!”

“Tóm lại là hyung rất quá đáng, cũng không thèm nói gì với em mà cứ tự tiện làm!” JaeJoong tóm một cái gối ôm trên sôpha ném vào người HeeChul.

Nếu nói với em đảm bảo em sẽ không chịu, hyung cũng không phải thành ngốc. HeeChul nói thầm trong lòng.

“Làm sao hyung biết em tự nhiên thấy hứng thú với sách của hyung? Không phải từ trước đến nay em không đọc bao giờ sao?”

“Nếu không phải vô tình nhìn thấy chỉ sợ em bị hyung bán đi còn giúp hyung kiếm tiền!” Không được! Hyung phải đổi tên nhân vật cho em!” JaeJoong cương quyết yêu cầu.

“Không thể.” HeeChul cũng dứt khoát từ chối, “Sách đã được in và đưa đến hiệu sách rồi.”

“Vậy phải làm sao bây giờ?” JaeJoong suy sụp, vẻ mặt trở nên sầu não.

“Haizz, cậu ta sẽ không đọc được đâu.” HeeChul nhẹ nhàng an ủi.

“Hừ! Tốt nhất hyung nên cầu nguyện để không bị YunHo nhìn thấy, nếu không chắc chắn hyung còn chết thảm hơn em nữa!” JaeJoong liếc HeeChul một cái đầy sắc bén.

Vì chợt dạ, sau khi trở về nhà trọ JaeJoong đột nhiên tự giác học tập vô cùng chăm chỉ, YunHo còn tưởng sau khi về nhà cậu có thêm động lực thúc đẩy. Có điều JaeJoong cứ khẳng khẳng là do cậu đã thông suốt nên phải thực sự chú tâm học tập, ngoài ra không còn gì nữa.

An phận được hơn mười ngày, không có gì xảy ra, JaeJoong cũng gần như quên hẳn chuyện này.

Mà không ngờ rằng, một trận sóng gió sắp ập đến.

...

Một hôm, YunHo đang nấu cơm thì phát hiện hết xì dầu, JaeJoong lại không ở nhà, nhất thời bệch lười phát tác nên anh không xuống cửa hàng tạp hoá để mua, mà sang nhà hàng xóm Shin Bong Sun để xin một ít.

Thực ra Shin Bong Sun là một fangirl trá hình, cô vừa đến tiệm sách cho thuê để mượn một quyển tiểu thuyết mới phát hành, tựa đề là ‘Không thể không yêu anh’, lý do mượn chỉ vì một trong hai nhân vật chính có tên là ‘YunHo’. Vừa về nên Bong Sun thuận tay đặt sách ở ngay trên tủ đồ cạnh cửa ra vào, sau đó xuống bếp để lấy lọ xì dầu.

Vốn YunHo cũng chẳng bao giờ tự ý đụng vào đồ của người khác, nhưng thật trùng hợp, cuốn sách lại bị một trận gió từ cửa ùa vào hất xuống đất, anh có lòng tốt nhặt lên, vô tình nhìn thấy tên mình trong đó. Lật xem vài trang nữa thì phát hiện đây là một tiểu thuyết cấp ba miêu tả tình yêu nam-nam, trên bìa ghi tác giả là Cinderella.

YunHo khẽ nheo mắt, anh nhớ rõ anh trai của JaeJoong là một tác giả chuyên viết tiểu thuyết, bút danh hình như là Cinderella. Vừa suy nghĩ vừa lật lại từ đầu để xem, quả nhiên cảnh tượng JaeJoong tỏ tình với anh được tái hiện; giở lại trang bìa, trong lòng đang có chút nghi ngờ nên cảm thấy hình ảnh minh hoạ kia vô cùng giống anh và JaeJoong; đến lúc nhìn ra tên người minh họa là HwangBo, anh cơ bản có thể khẳng định tác phẩm này lấy chuyện của anh và JaeJoong làm tư liệu sống.

Đúng là lớn mật! YunHo vô thức vò nát quyển sách.

Lúc Shin Bong Sun đi ra liền thấy quyển sách vừa mượn đã ‘tan xương’ trong tay YunHo.

“Em mượn quyển này một chút được không?” YunHo hỏi rất lịch sự, nhưng giọng nói lại rất âm trầm như không cho phép từ chối, anh muốn đem vật chứng này cho JaeJoong xem.

“Cứ cầm cứ cầm đi.” Bong Sun rùng cả mình, nghĩ rằng tên nhân vật giống như vậy, không phải chính là chuyện của YunHo và JaeJoong chứ?

.....

YunHo vội quay về, xì dầu cũng đã quên lấy.

JaeJoong về nhà, vừa đặt mông xuống sôpha đã thấy trên bàn yên vị quyển tiểu thuyết đáng chết kia. Lập tức sắc mặt trở nên mất tự nhiên, đương nhiên điều này không qua khỏi mắt YunHo.

“Xem ra em đã đọc rồi.” YunHo kết luận.

“Gì cơ? YunHo mà xem loại sách này á? Có phải mặt trời mọc ở hướng tây không?” JaeJoong vội vàng giả ngốc.

“Vì bên trong có tên của anh nên anh có chút tò mò.” YunHo khoanh hai tay trước ngực, cũng không vội lật tẩy cậu.

“Haha, có phải không?” JaeJoong không thể không cầm lấy quyển sách đó lật vài trang, vẻ mặt càng lúc càng gượng gạo, “Đúng thật nhỉ.”

“Là anh trai em viết phải không?” YunHo đột ngột hỏi thẳng.

“A...” JaeJoong tiếp tục giả bộ, “Phải.”

“Vì câu chuyện trong đó với chuyện của chúng ta rất giống nhau, cho nên, anh nghĩ...” YunHo cố ý kéo dài, rồi lập tức đổi giọng, “Là em nói cho anh ấy biết?!”

“Oan quá!” JaeJoong như sắp ôm lấy chân YunHo để kêu oan, “Em một chút cũng không biết mà!”

“Thế toàn bộ là do anh trai em nghĩ ra à? Cũng quá trùng hợp đi.” YunHo hoàn toàn không tin.

“Em thề, tuyệt đối không liên quan gì đến em, toàn bộ là do hyung em viết lung tung hết!” JaeJoong giơ ba ngón tay lên thề thốt.

“Hừ!” YunHo hừ lạnh một tiếng, cầm lấy sách bắt đầu đọc thành tiếng.

[JaeJoon ngồi lên bụng YunHo, cảm giác được dự vọng của anh bắt đầu tỉnh giấc. Cậu hé miệng liếm lên môi anh, “Yun...” rồi thử đẩy lưỡi vào trong khoang miệng, ngây ngô khuấy đảo trong đó, khi hai người hô hấp, hơi thở tuy hai đã hoà thành một.

Đồng thời cũng ngộ nguỵ cơ thể, cọ sát vật thể đang ở dưới mình.

“Uhm... đúng rồi... tiếp tục đi...” YunHo nhắm mắt lại, hưởng thụ sự phục vụ đặc biệt của JaeJoon.

JaeJoon liếm lên xương quai xanh ở cổ YunHo, từ từ dùng lưỡi để cởi cúc áo sơ mi của anh, thân thể dần lùi xuống, lại ngậm lấy đầu ngực của anh cắn nhẹ, cảm thấy YunHo hơi hơi run rẩy, JaeJoon tình nghịch cười.

YunHo bắt đầu trở nên hưng phấn, cũng mở miệng ngậm lấy nụ hoa màu hồng nhạt của JaeJoon, đỡ phần mông của cậu lên, tiến vào, rồi chuyển động.

“Ừ...” Cảm giác tê dại trước ngực khiến JaeJoon thoải mái khép mắt lại, cậu ôm lấy cổ YunHo, bắt đầu thuận theo động tác càng lúc càng điên cuồng của anh, “A.... a...”]

“Á á á! Đừng đọc nữa!” JaeJoong bịt chặt tai, mặt đỏ bừng bừng.

“Kịch bản này cũng không tồi, lần sau thử đi.” YunHo thì ngược lại, vẫn rất bình tĩnh.

“Đáng ghét! Anh đi tìm hyung em mà tính sổ, chứ sao lại trút giận lên đầu em?” JaeJoong âm ỉ.

“Đương nhiên anh sẽ đi tìm anh của em, tốt nhất là em đừng có liên quan gì đến chuyện này.” Tưởng tượng ra chuyện trên giường của anh và JaeJoong bị công khai cho tất cả mọi người đều biết, YunHo cảm thấy vô cùng buồn bực. Cho dù anh với JaeJoong không có gì đi nữa, nhưng dùng tên thôi cũng không được.

JaeJoong cầm điện thoại gọi về nhà, rất nhanh có người nghe máy.

“Alô? Nhà họ Kim nghe đây.”

“Han Kyung hyung ạ? Hyung em có nhà không?”

“Có, em đợi chút nhé.”

JaeJoong mở loa ngoài, rồi nhìn YunHo.

“JaeJoong à? Có việc gì thế?”

“Thực ra là em có việc tìm anh.” YunHo thông thả mở miệng.

“Hà?” Giọng của HeeChul lộ rõ vẻ hoảng hốt, “Gấp lắm không? Hiện tại tôi đang bận lắm.” Rõ ràng đang muốn trốn.

“JaeJoong đã kể hết cho em rồi, em muốn hỏi nhuận bút định chia như thế nào?”

“JaeJoong nói gì với cậu?” HeeChul sợ toàn bộ trách nhiệm bị đổ hết lên người mình.

“JaeJoong nhà em vì bát cơm của anh trai mà không tiếc hy sinh thân mình, còn nhân tiện kéo luôn cả em vốn không hay biết gì cùng xuống nước, nhưng mà hyung à, anh cũng lợi dụng triệt để quá nhỉ?”

“Tôi là bị tổng biên tập ép buộc, không còn cách nào khác, ai bảo bây giờ đang thịnh hành cái này. Cậu không cần nghĩ nhiều, tên này thiếu gì người có, không ai nghĩ đó là cậu đâu.” HeeChul còn vờ như không có chuyện gì.

“Có người anh trai ích kỷ thế này đúng là vất vả, nếu sách đã phát hành rồi, vậy nhuận bút chia ba bảy đi, anh ba phần.” YunHo tự nhiên đàm phán.

“Dựa vào gì chứ?” Giọng HeeChul đột nhiên cao vút lên.

“Dựa vào tình tiết lần chi tiết chuyện do chúng em cung cấp, hơn nữa bản quyền chân dung cũng bị xâm phạm.”

HeeChul bắt đầu chột dạ, “JaeJoong à, em cũng ở đó đúng không? Hyung không phải cố ý đâu, thật sự lúc đó không nghĩ được nhiều như vậy.”

“Vâng.” JaeJoong đáp một tiếng cho có, thực ra tên của cậu trong sách đã được thay đổi rồi, cho nên không đến nỗi tức giận như YunHo, hơn nữa, là anh em sao có thể xem nhau như kẻ thù được?

“Vậy quyết định thế đi.” YunHo tự nói tự quyết, “Phải rồi, tiện đây em cũng nói luôn, vì tránh cho chuyện tương tự phát sinh, kỳ nghỉ đông và năm mới JaeJoong sẽ không về nhà đâu, em sẽ chăm sóc cậu ấy.”

“Ồ?” JaeJoong giật mình mở to mắt.

“Á! Cậu lợi dụng chuyện này để cướp em trai tôi à? Đừng quá đáng quá!” HeeChul ở đầu dây bên kia giận đến mức giơ chân.

“Cứ như vậy nhé!” YunHo nói xong liền cúp điện thoại. “Say này bớt quần quýt lấy anh trai em đi, chẳng có chuyện gì hay cả.” Anh tức giận nói.

“Dù sao đó vẫn là anh trai em mà, là người thân duy nhất của em, mà thực sự anh ấy cũng rất thương em.” JaeJoong thấp giọng giải thích.

“Ngốc lắm!” YunHo nhẹ nhàng vuốt mái tóc mềm của cậu, “Có ngày em bị anh ấy bán đi còn thay anh ấy kiếm tiền!”

“Không có đâu.” Thấy sắc mặt YunHo dần trở lại bình thường, JaeJoong ôm lấy eo anh cọ cọ, trong lòng thầm mong tốt nhất chuyện này cứ thế mà qua đi.

“Thôi được rồi, bài tập hôm nay làm xong chưa?” YunHo lại quay về với chức phận gia sư nghiêm khắc.

“Em đi làm ngay!” JaeJoong bật đứng nghiêm, giơ tay chào theo kiểu quân đội.

Tranh thủ lúc YunHo không để ý, cậu định lấy trộm quyển sách đem đi.

Nhưng hành động mờ ám đó không qua nổi mắt YunHo, “Kiến thức của hyung em cũng khá phong phú đấy, anh không phiền nếu em học tập một chút rồi đem ứng dụng vào thực tiễn đâu.” Nói xong khoé môi khẽ nhếch lên đầy xấu xa.

“Anh cứ mơ đi!” JaeJoong làm mặt xấu rồi bỏ chạy về phòng.

42. Chương 42

Dưới sự giám sát nghiêm khắc của YunHo, JaeJoong cuối cùng cũng vượt qua kỳ thi cuối kỳ với thành tích suýt soát, chính thức chào đón kỳ nghỉ đông có thể vứt hết sách vở để vui chơi.

Tạp chí cũng đã bắt đầu triển khai cho JaeJoong và YunHo chụp ảnh chung, số lượng tiêu thụ do đó không ngừng tăng lên, hai chàng đẹp trai mỗi người mỗi vẻ dễ dàng chiếm được trái tim của vô số phụ nữ, dù là khẩu vị hay tuổi tác khác nhau.

“Đẹp mắt quá!” Mỗi lần chụp ảnh lại có một đám đông phụ nữ vây kín studio.

“Chuẩn, đây là phúc lợi lớn nhất mà tôi được hưởng từ khi làm ở đây đấy.”

“Ừ, nếu hai cậu ấy ngày nào cũng đến thì quá tốt.”

“Phải rồi, động lực làm việc hàng ngày của tôi chính là nhanh nhanh được nhìn thấy hai cậu ấy đó.”

“Thật đã mắt! Chỉ cần hai cậu ấy đứng cạnh nhau là khung cảnh đã ngập tràn bong bóng trái tim màu hồng rồi.”

“Không khí ngập tràn tình yêu~”

“Sau này cứ để hai cậu ấy thường xuyên phối hợp với nhau nhỉ.”

“Nói chí phải! Bây giờ tôi thấy cô người mẫu nào mà chụp cùng hai cậu ấy đều chẳng hợp tí nào.”

.....

Lần nào cũng vậy, nhiếp ảnh gia đều phải kiên nhẫn chờ hết mấy chị gái không chỉ nói chuyện ồn ào mà thi thoảng còn hưng phấn hét lên đi ra ngoài, để tránh gây trở ngại đối với việc chụp ảnh.

Mà JaeJoong vẫn như trước, cứ thấy An Chil Hyun xuất hiện là lại biến thân thành fan cuồng chạy trước chạy sau, nhiệt tình bưng trà rót nước, hoàn toàn không nhìn đến vẻ không vui của YunHo.

“Được rồi được rồi, YunHo đang lờ anh kìa.” Lần nào An Chil Hyun cũng vừa cười vừa nhắc cậu.

“A! YunHo ghen kìa! Đáng yêu quá!” Thế là đám phụ nữ lấy trò làm vui lại có đề tài để thảo luận lúc rảnh rồi.

Mẹ của YunHo đang giúp DongHae dọn phòng, vô tình phát hiện mấy tờ tạp chí thời trang., bần khoản không biết từ bao giờ con mình lại có hứng thú với thể loại này. Bà tò mò giở xem, liền thấy được mấy tấm ảnh của YunHo.

Bà có chút kinh động, vẫn đang là sinh viên sao lại lên báo? Bà vốn không biết có nghề làm thêm gọi là làm người mẫu.

“Mẹ.” DongHae về phòng.

Bà Kang có chút ngượng ngùng, “À, mẹ thấy phòng của con hơi bừa nên tiện tay thu dọn một chút.”

“Vâng, con cảm ơn.”

DongHae nhìn thấy cuốn tạp chí trong tay bà, “À, YunHo hyung hình như đang đi làm thêm, làm người mẫu mẹ ạ.”

“Thế à?” Bà Kang nhìn xuống trang ảnh, “Cậu bé bên cạnh sao mẹ thấy quen mắt thế nhỉ?”

“Vâng, lần trước mẹ gặp qua rồi mà, đó là JaeJoong hyung, bạn cùng phòng của YunHo hyung.” DongHae giải thích.

“Ra thế. Sinh viên bây giờ hay đi làm thêm lắm à? Liệu có ảnh hưởng đến việc học không? Sinh viên vẫn nên lấy việc học làm trọng chứ? Hay là, YunHo không đủ tiền tiêu? Thế thì lạ thật, tiền sinh hoạt phí ba nó cho nó phải dư mới đúng.” Bà Kang có rất nhiều nghi vấn, cuối cùng lại lẩm bẩm, “Mà Tết này không biết ba nó có về không nữa?”

Kỳ nghỉ đông, YunHo và JaeJoong cùng quay về nhà YunHo, lúc này JaeJoong đang ngủ say trong phòng anh.

Tiếng chuông cửa không ngừng vang lên đánh thức JaeJoong, cậu vẫn còn buồn ngủ, nhưng YunHo không ở nhà, đành gãi đầu đứng dậy, rồi vừa ngáp vừa đi ra mở cửa.

Ngoài cửa là một người đàn ông trung niên, vẻ chừng chạc, mặc Áo phuc đi giày da, xách một chiếc vali, vẻ mặt nghi hoặc, “Cho hỏi...”

Vừa nhìn đã biết ngay là nhân viên tiếp thị, JaeJoong không đợi cho ông ta nói hết liền cắt ngang, “Nhà chúng tôi cái gì cũng có, chú qua nhà khác đi nhé.” Sau đó liền đóng cửa lại.

Đi vào nhà chưa được mấy bước, tiếng chuông cửa đã lại reo, JaeJoong có chút khó chịu quay lại mở cửa, quả nhiên vẫn là ông ta.

“Chúng tôi thật sự không cần gì hết, đừng lãng phí thời gian nữa.” Giải thích xong lại đóng cửa. lại.

Ngoài cửa yên lặng một lúc, JaeJoong rất vừa lòng quay về phòng định ngủ tiếp, tối qua bị YunHo áp bức suốt một đêm nên rất mệt mỏi. Nhưng vừa leo lên giường, lại có tiếng chuông, JaeJoong theo phản xạ có điều kiện lập tức nhảy dựng lên, tức giận đi ra cửa, ra đến phòng khách mới phát hiện là điện thoại của cậu đang đổ chuông.

Là YunHo gọi.

“Alô?”

“Em ra mở cửa đi, người đứng ngoài đó là ba anh.”

“Hả?” JaeJoong nhất thời không kịp phản ứng.

“Mở cửa, là ba anh, vừa từ Mỹ về, đang không tìm được chìa khoá. Em mở cửa đi, anh sắp về rồi.” YunHo nhắc lại.

“A!” JaeJoong rớt cuống cũng hiểu.

.....

“Cháu xin lỗi, ngại quá, cháu cứ tưởng là nhân viên tiếp thị, vì ở đây rất có nhiều người đến gọi cửa bán hàng, cho nên.... Cháu rất xin lỗi bác!” JaeJoong theo sau ba của YunHo, không ngừng giải thích, lần này đúng là quá mất mặt mà.

“Ha ha, không sao, là tại bác không gọi cho YunHo trước, bác cứ nghĩ là ngày nghỉ thì nó nhất định ở nhà. Hồi nãy thấy cháu mở cửa bác cứ tưởng đi nhầm nhà, nhưng số nhà thì đúng, lại tưởng nó không báo cho bác mà dọn đi rồi. Sau gọi cho YunHo mới biết cháu là bạn học của nó, haha. Chắc các cháu thân nhau lắm hả, YunHo ít khi đưa bạn về nhà lắm.” Ba của YunHo, ông Jung nói nhiều đến mức bất ngờ, hoàn toàn trái ngược với con trai mình.

“Vâng ạ, vì nhà cháu có chút chuyện nên tạm thời ở nhờ nhà YunHo.” JaeJoong đáp qua qua.

Ông Jung đương nhiên hiểu nhầm, nghĩ rằng nhà JaeJoong có vấn đề gì rất phiền toái, nên rất quan tâm, “Không sao, cháu muốn ở bao lâu cũng được, có gì cần giúp cũng đừng khách sáo, cứ nói ra.”

“Vâng.” JaeJoong chợt dạ gật đầu, cúi đầu thấy mình còn mặc áo ngủ, mới nhớ ra ngủ dậy vẫn chưa kịp rửa mặt chải đầu, liền vội vàng đi vào phòng tắm.

Lúc nhìn vào gương, JaeJoong mới phát hiện dấu hôn trên cổ do YunHo lưu lại đêm qua, liền đỏ mặt chạm nhẹ vào đó, không biết vừa nãy ba YunHo có nhìn thấy hay không.

.....

Ông Jung về phòng mình dỡ đồ sắp xếp, JaeJoong nhàm chán ngồi ở phòng khách.

Xong xuôi, ông Jung đi ra, ngồi xuống sôpha đối diện, bắt đầu nói chuyện phiếm với JaeJoong.

“JaeJoong phải không nhỉ, là bạn cùng trường đại học với YunHo à?”

“Vâng ạ.”

“YunHo ở trường thể nào?”

“Rất tốt ạ. Thành tích học tập xuất sắc, thể thao cũng thể, rất được yêu quý.”

“Thể là tốt rồi, bác cứ lo tính tình nó lạnh lùng quá, chẳng kết bạn được với ai cả.” Ông Jung thoải mái cười.

Thực tế là do JaeJoong chủ động bám lấy YunHo bắt anh phải qua lại với người khác, chứ trước nay chưa từng thấy anh có bạn thân, lúc nào cũng chỉ có một mình. Có điều chuyện này không nhất thiết để một người cha lo lắng cho con mình như ông Jung biết.

“YunHo có bạn gái chưa?” Ông Jung đột nhiên hỏi, “Tuổi cũng không còn nhỏ nữa, lần này bác về, nếu được thì cũng muốn gặp bạn gái nó. Dù sao bác cũng thường xuyên đi vắng, mà YunHo lại không thân thiết với mẹ nó.”

“Á?” Nhìn thấy vẻ chờ mong trong mắt ông Jung, JaeJoong không biết nên trả lời thế nào, hoàn toàn không thể nói: “Rất xin lỗi, làm bác phải thất vọng rồi, trước mặt bác chính là ‘bạn gái’ của YunHo, giới tính nam.”

Ông Jung rất kiên nhẫn chờ câu trả lời của JaeJoong, cho rằng bạn thân của con trai mình nhất định sẽ biết.

JaeJoong đành phải nói, “Chắc là có ạ, cháu cũng không rõ lắm.” Chưa bàn bạc với YunHo về vấn đề này, cậu không dám nói lung tung, dù sao đây cũng là ba của anh.

“Thật không? Cháu chưa từng gặp sao?” Ông Jung nửa tin nửa ngờ.

“Vì trường của chúng cháu là trường nam mà, không có sinh viên nữ.” JaeJoong giải thích bừa.

Đúng lúc khó xử này, cánh cửa mở ra, YunHo đã trở về.

JaeJoong thở phào nhẹ nhõm, như nhìn thấy cứu tinh vội chạy ra đón anh, “Anh về rồi.” Không để ý rằng giọng điệu của mình rất giống cô vợ nhỏ đón chồng đi làm về.

YunHo không trả lời, chỉ đưa mắt nhìn cha mình.

“Ba về rồi.” Ông Jung đứng lên, đối diện đứa con trai đã một năm không gặp nhưng càng ngày càng tuấn tú chừng chạc, đột nhiên có cảm giác khó khăn không biết làm sao.

“Vâng, lần này ba ở bao lâu?” Giọng điệu của YunHo khi nói chuyện với cha mình quả thực không quá thân thiết.

“Một tháng thôi, sang năm lại đi.” Ông Jung ngoan ngoãn trả lời.

“Hai người cứ nói chuyện đi ạ, cháu vào phòng chơi điện tử đây.” JaeJoong tế nhị nhường lại không gian cho cha con đoàn tụ.

.....

YunHo ngồi xuống một góc khác của sôpha. Cả hai người im lặng một lúc.

“A.” Ông Jung hắng giọng, “YunHo, con lại cao lên rồi.”

“Vâng.” YunHo hơi ngược mắt nhìn ông.

“Ở trường vẫn tốt chứ?”

“Vâng.”

“Chuyển ra ngoài ở đã quen chưa?”

“Rồi ạ.”

“Thế à...” Ông Jung đang do dự không biết có nên hỏi vì sao phải dọn ra ngoài, nhưng nhìn thấy gương mặt không có biểu cảm gì của YunHo, thì ông đành thôi. Con cái lớn rồi, có suy nghĩ riêng của nó, mà nó lại là con trai, ông không nên lo lắng quá mức kéo con không thích. Ông Jung lại vắt óc cố tìm đề tài khác để nói chuyện, “Cũng sắp tốt nghiệp rồi, con định làm gì? Có muốn sang Mỹ không?”

“Con còn một năm, không vội.”

Ông Jung lại phải nói sang chuyện khác, “Mẹ con nói gần đây con đi làm thêm. Tiền không đủ dùng à?”

“Con thấy tự mình kiếm được chút tiền cũng có ý nghĩa.”

“Thế à.” Ông Jung ảo não, nghĩ tài ăn nói ở trên thương trường của mình lại không thể phát huy được chút gì trước mặt con trai.

JaeJoong núp ở sau vách tường nghe lén cũng sốt ruột thay hai người kia, cha con nói chuyện với nhau sao lại nhạt nhẽo như vậy? Dù bình thường gọi điện thoại cũng chỉ nói đơn giản, nhưng có thể giải thích là để tiết kiệm tiền cước điện thoại, nhưng tại sao gặp mặt nhau rồi vẫn ít lời với nhau như vậy?

“Con có bạn gái chưa?” Ông Jung rút cuộc cũng hỏi ra miệng.

JaeJoong vênh tai chờ YunHo trả lời.

“Đã có đối tượng hẹn hò rồi.” YunHo ngược lại, rất thẳng thắn.

Ông Jung vui mừng, “Hôm nào đưa về cùng ăn bữa cơm nhé!”

“Vâng.” YunHo thuận miệng đáp.

“Mẹ con cứ lo lắng chuyện này, còn sợ con ở trường nam không tiện.”

“Không có gì không tiện cả.”

Đề tài này lại dừng ở đây.

“Cậu bạn của con... đáng vẻ thanh tú nhỉ.” Ông Jung rất không thích bầu không khí tẻ ngắt này, hết chuyện lại tìm chuyện khác để nói, trong lòng nghĩ cậu bé kia chắc rất được nhiều cô gái thích, nhìn dấu vết nhiệt tình trên cổ là biết rồi.

“Vâng, con về phòng một chút.” YunHo đột nhiên đứng dậy.

JaeJoong đang đứng ở góc tường nghe lén, thấy thế vội vàng rón rén về phòng trước.

“Em vừa nghe lén? Làm sao thế, sợ bị đuổi ra khỏi nhà sao?” YunHo khoá cửa, cười mà như không cười nhìn JaeJoong.

“Em có cần chuyển đi không? Ba anh ở đây chắc không tiện.” JaeJoong hỏi lại.

“Không sao, cứ ở lại, em về nhà trọ một mình anh lại lo.” YunHo kéo cậu vào lòng.

“Em về nhà mình cũng được mà.” JaeJoong rầu rĩ nói.

“Không được. Như thế anh càng không yên tâm.” YunHo cương quyết gạt đi.

“Thế nếu bị ba anh phát hiện phải làm sao?”

“Em sợ bị phát hiện à?” YunHo hỏi lại.

JaeJoong nhìn xuống, “Hay để em chuyển qua phòng cho khách ở, như thế tốt hơn.”

“Dọn dẹp lại phiền lắm, không lẽ em sợ nếu tiếp tục ngủ cùng anh, không chịu được mà nửa đêm ‘tập kích’ anh hả?”

JaeJoong giận, đẩy YunHo ra, “Biến đi! Người không biết tự kiềm chế là anh thì có!”

YunHo cười, lại ôm cậu vào lòng, “Yên tâm, cùng lắm thì anh nói thật với ba anh là được.”

“Liệu ba anh có giận đến mức cắt đứt quan hệ với anh rồi đuổi anh đi không?” JaeJoong lo lắng vì mấy tình huống như vậy rất thường xảy ra.

“Đừng có cả ngày nghĩ mấy thứ linh tinh đấy, rảnh rồi thì cùng anh đi tập Hapkido.” YunHo vò vò tóc cậu.

“Cả lưng cả eo em đau là do ai làm hại?” JaeJoong trừng mắt hất tay anh ra, “Còn dám bảo em đi tập?”

Hai người cứ thế đùa giỡn với nhau, tạm thời quên mất trong nhà còn có người khác.

43. Chương 43

Sáng sớm, ông Jung theo thói quen định tìm YunHo để cùng chạy thể dục, đồng thời tranh thủ hâm nóng tình cảm cha con, lúc ông mở cửa phòng YunHo, liền thấy hai cậu con trai đang ôm nhau ngủ chung một giường.

Nếu nói ông không hoảng sợ là gạt người. Trong nhà rõ ràng có phòng cho khách, nói là lười dọn dẹp nên ngủ cùng nhau xem như chấp nhận được, nhưng dù trời có lạnh thì hai đứa nó cũng không nhất thiết phải ôm chặt nhau như vậy. Cậu bé kia cuộn người rúc vào trong ngực của con trai ông, mà YunHo cũng vòng tay ôm lấy cậu ta như muốn che chở.

Thấy hai người có vẻ ngủ rất say, ông Jung chần chừ định ra ngoài, nhưng vừa động chân thì YunHo bỗng mở mắt.

Thấy cha, phản ứng đầu tiên của YunHo là nhìn sang JaeJoong đang ngủ trong lòng mình, thấy cậu vẫn đang ngủ say, anh mới ngẩng đầu dùng ánh mắt hỏi có việc gì.

Ông Jung khoát tay, ý bảo không có gì, có chút ngưng ngừng rồi đi ra.

Hai người con trai khi ngủ lại thân thiết đến thế sao? Hình như có chút lạ lùng. Vừa nghĩ, ông vừa ngồi xuống sôpha ở phòng khách.

Loay hoay một lúc, cảm thấy sôpha ngồi không được thoải mái, ông Jung luồn tay vào dưới lớp nệm tìm kiếm, lôi ra được một quyển sách, hoá ra nó làm nệm cộm lên.

‘Không thể không yêu anh’?

Đúng thế, chính là quyển sách mà YunHo đã ‘cướp’ từ nhà Shin Bong Sun khiến cô phải đến tiệm sách cho thuê bồi thường, đồng thời cũng là quyển sách mà JaeJoong tìm khắp nhà không thấy, hoá ra là bị YunHo tiện tay nhét vào dưới sôpha.

Hình như là tiểu thuyết ngôn tình, ông Jung nhìn bức tranh bìa vẽ hai người đang ôm nhau, là con trai hay sao? Hay là con gái? Ông không rõ lắm, vì không bao giờ đọc thể loại này. Từ lúc nào thì YunHo có hứng thú với loại sách vớ vẩn này vậy?

Lật lật mấy trang, chưa đọc được gì thì nghe thấy tiếng bước chân, không hiểu sao ông đột nhiên thấy luống cuống mà nhét lại quyển sách vào dưới sôpha.

“Ba muốn chạy bộ phải không?” YunHo đã thay đồ. Thấy sáng nay cha mình mặc đồ thể thao tìm mình là anh đã đoán ra ông định làm gì.

“Bạn của con đâu? Có cùng chạy không?”

“Cậu ấy đang ngủ. Chúng ta đi thôi.”

Sáng sớm không khí trong lành, trên đường cả người lẫn xe đều ít, hai cha con sóng vai chạy từ từ, tuy rằng không nói gì, nhưng cảm giác không khí thật ấm áp.

Cảm thấy tâm trạng của YunHo khá tốt, ông Jung cẩn trọng quan sát sắc mặt của con trai, hay là tranh thủ lúc này nói chuyện đó cho nó biết?

“Khụ khụ.” Ông Jung hắng giọng, “YunHo này...”

YunHo quay sang nhìn ông.

“Có chuyện này...”

YunHo đột nhiên dừng lại.

“Sao thế?” Ông Jung mờ mịt, ông còn chưa kịp nói gì mà!

“Con mua bữa sáng.” YunHo nói xong liền đi vào cửa hàng nhỏ bên đường.

“Trước kia không phải toàn mua ở cửa hàng trước nhà hay sao?” Ông Jung khó hiểu, “Họ chuyển đi rồi à?”

“JaeJoong thích ăn bánh rau trộn ở đây.”

“Thế à!”

Mua xong bánh, hai người tiếp tục chạy.

Ông Jung lại chuẩn bị một chút, vừa định mở miệng, phát hiện đang chạy ngang nhà JunSu, mạch suy nghĩ lại bị ngắt, “Đã lâu không gặp JunSu, trước kia nó thường đến nhà chơi, sau khi con lên Đại học thì ít đến hẳn, bây giờ còn liên hệ không?”

“Vâng, thi thoảng có gặp, JunSu học chung trường với YooChun.”

“À, phải rồi, hai đứa nó học cùng trường. YooChun còn tập Hapkido không?” Ông Jung cũng nhớ ra bạn thân của YunHo.

“Vâng, thi thoảng bên đó có sang thi đấu giao lưu với trường con.”

“Thế à! Hôm nào gọi bọn nó về nhà ăn bữa cơm đi, đã lâu không gặp rồi.”

“Vâng.”

“Gọi cả bạn gái con nữa, ba rất muốn gặp.”

“Vâng.”

Tiếp tục chạy, chạy qua nhà DongHae.

Ông Jung lại sực nhớ ra, “Lúc trước có gọi điện cho mẹ con, mẹ con nói con trai của chồng bà ấy cũng học trường con hả?”

“Vâng.”

“Mẹ con hiện tại có vẻ sống cũng tốt, ba cũng...” Ông Jung nói đến bên miệng lại nuốt xuống. Vốn chưa từng thử qua, ông thật không biết nói chuyện này với con trai đúng là ngại ngùng.

“Sao cơ?”

“Không có gì.” Không biết lúc nào đã về đến nhà, ông Jung hối hận vì đã không nắm lấy cơ hội. Mà thôi, ngày mai nói cũng chưa muộn.

Lúc mở cửa, ông đột nhiên nhớ ra, “Quên mua bữa sáng rồi!”

“JaeJoong sẽ làm ạ.” YunHo thản nhiên nói.

Quả nhiên, trên bàn đã dọn sẵn trứng ốpla thơm phức, sữa nóng cùng bánh mì nướng giòn, JaeJoong đi tới đón lấy hộp đồ ăn trong tay YunHo, “Hoá ra anh với bác chạy thể dục.”

Đặt hộp đồ ăn lên bàn, JaeJoong thấy ông Jung có chút mất tự nhiên, liền nói, “YunHo nói bác không kén ăn, cháu tự chủ trương làm bữa sáng kiểu Âu, không biết có hợp khẩu vị bác không?”

“Nhìn thôi đã thấy muốn ăn rồi.” Ông Jung cười, cầm đũa lên, ăn một miếng xong liền mỉm cười hài lòng, “Tay nghề tốt lắm!”

“Bác thích là được rồi ạ.” JaeJoong yên lòng.

.....

Dùng xong bữa sáng, JaeJoong và YunHo ra khỏi nhà, hình như YooChun gặp rắc rối với JunSu nên hẹn gặp hai người nhờ giúp đỡ.

“Sao thế?” JaeJoong thấy vẻ mặt YooChun đầy ảo não, “Cãi nhau với JunSu à?”

“Cũng không tính là cãi nhau, tôi định hẹn cậu ấy đi đón giao thừa, qua mừng một sẽ đi chơi, nhưng JunSu nói phải đi cùng người nhà, cho nên có chút buồn bực mà thôi.” YooChun giương mắt nhìn hai người trước mặt, khó nén lòng hâm mộ, “Hai cậu thì tốt rồi, có thể ở cùng nhau.”

“Cậu tưởng thế sao? Ba của YunHo về rồi.” JaeJoong thở dài.

“Hả? À ra thế.” YooChun hiểu ra, liền vỗ vỗ vai JaeJoong, “Nếu không hai người cùng cảnh ngộ như tôi với cậu cùng trải qua mấy ngày này cũng được.”

“Chuyện của JaeJoong không cần cậu quan tâm.” YunHo không hề khách khí hất tay YooChun ra.

“Đến hôm đó anh cứ ở cùng ba anh đi, em về nhà với hyung, để hyung khỏi phải đón năm mới một mình.” JaeJoong quay qua nhìn YunHo.

“Hyung em ôm tiểu thuyết của anh ấy mừng năm mới được rồi, không cần trông nom.” YunHo cứ nhắc đến HeeChul là giận.

“Bác sẽ thấy em vẫn ở lại nhà anh là chuyện kỳ quái.” JaeJoong lo lắng.

“Được rồi.” YunHo nắm lấy tay cậu, “Anh sẽ nói thật với ba anh.”

“Anh định làm thật?” JaeJoong giật bản mình.

“Này này, các cậu đến an ủi tôi hay là kích động tôi đấy hả?” YooChun kháng nghị.

“Không bằng cậu trực tiếp đến nhà JunSu nói với bố mẹ cậu ấy ‘Xin hãy giao JunSu cho cháu’ đi.” Sự chú ý của JaeJoong lại quay về phía YooChun, gợi ý cho cậu ta.

“Tôi làm thế mà không bị đuổi đánh mới là lạ.” YooChun trợn mắt.

“Haizzz! Tình nhân bí mật không thể công khai nên không còn cách nào khác, đành phải gọi thì đến vậy thì đi, nhưng chính cậu tự nguyện chứ không phải JunSu ép buộc gì cậu.” JaeJoong bắt đầu dĩ bỏ cuộc.

“Nếu chúng tôi nói ra chắc sẽ bị cha mẹ cắt đứt quan hệ mất.” YooChun cười khổ, cũng không phải cậu ta chưa từng nghĩ đến.

“Đến lúc đó chúng tôi thu nhận hai cậu là được.” JaeJoong nói.

“Nếu thực sự có một ngày như vậy, thì phiền các cậu rồi.”

Lúc này, ông Jung đang ở nhà nhưng không có việc gì làm, lại lôi quyển sách lúc sáng ra xem.

Càng xem càng kinh hãi, thứ nhất là tên nhân vật trong sách giống tên con trai mình, thứ hai là quyển này kể chuyện tình yêu của hai người con trai, còn không thiếu những đoạn miêu tả tình ái rất tỉ mỉ, khiến cho

một người đàn ông trung niên như ông đọc mà còn đỏ mặt, thì mấy đứa trẻ còn thanh niên tràn đầy sức sống kia sao mà chịu được?

Lại nhớ đến tư thế ngủ của hai người mà ông nhìn thấy sáng nay, ông Jung bắt đầu miên man suy nghĩ. Hai đứa này không phải là quan hệ như vậy chứ?

Trước kia YunHo đã từng hẹn hò với mấy cô bé, mặc dù JaeJoong có chút xinh đẹp, nhưng chắc cũng không đến nỗi chuyển sang thích con trai?

Càng nghĩ càng bất an, ông Jung đi qua đi lại trong nhà, cuối cùng đến trước cửa phòng của YunHo.

Vặn tay nắm, cánh cửa bật mở.

Ông Jung nhìn quanh, cũng không phát hiện có gì không ổn.

Thực ra hôm qua JaeJoong đã dọn dẹp cả đêm, đem tất cả những gì có thể tiết lộ quan hệ của hai người cất sạch, cho nên mới có thể thản nhiên không khoá cửa phòng như thế.

Uhm, chắc là chúng nó ôm nhau ngủ chung một giường chẳng qua chỉ là tình cảm anh em đặc biệt tốt mà thôi. Quyển sách kia cũng chỉ là kết quả của một lúc nhất thời tò mò chứ không nói lên được gì. Ông Jung tự nhủ mình như vậy. Hơn nữa YunHo cũng thừa nhận đã có đối tượng hẹn hò, phải nhanh giục nó đưa bạn gái về mới được.

Buổi tối, JaeJoong tắm rửa xong, mặc đồ ngủ chơi trò chơi trên máy tính.

YunHo vào phòng, tiện tay cầm một cái khăn giúp cậu lau tóc, “Nước nhỏ khắp nơi rồi kìa.”

“Ba anh bắt anh đưa bạn gái về, anh định đi đâu tìm?” JaeJoong liếc mắt nhìn anh, khuôn mặt tươi cười như muốn xem kịch vui.

“Không phải là em sao, còn tìm gì nữa?” YunHo không xem đó là chuyện quan trọng.

“Con mắt nào của anh nhìn thấy em là nữ hả?” JaeJoong nhéo vào sườn anh.

“Được rồi, là bạn trai, thế được chưa?” YunHo hôn cậu một cái.

JaeJoong vội đẩy anh ra, “Anh không sợ ba anh đi vào bắt gắp à?” Cậu lo lắng nhìn ra cửa.

“Ba anh ra ngoài rồi, đi uống rượu với bạn cũ.”

“Thế à? Em muốn ra phòng khách xem TV.”

Tối nay JaeJoong rất có hứng xem phim kinh dị, cậu thoải mái tựa vào trong ngực YunHo, tay cầm một bát đậu đỏ đã bào ăn ngon lành, thi thoảng lại đút cho YunHo một miếng.

YunHo không thích đồ ngọt, cũng không hứng thú với phim kinh dị, nhưng JaeJoong không dám xem một mình, nên anh đành phải ngồi cùng.

Nhưng mà người yêu ở trong lòng, khoang mũi tràn ngập mùi hương sau khi tắm rửa của cậu, mắt lại nhìn đến đầu lưỡi hồng hồng thì thoáng vươn ra liếm đậu đỏ trên môi, hơn nữa đã vài ngày không làm, ánh mắt của YunHo dần dần trầm xuống.

Cúi đầu, dễ dàng liếm hôn lên phần cổ trắng nõn.

“A!” JaeJoong quay đầu lại, định kháng nghị anh không được quấy rầy cậu xem TV.

YunHo không thèm giải thích, che luôn miệng JaeJoong lại.

Hơi thở nóng bỏng quen thuộc nhanh chóng khiến JaeJoong vô lực kháng cự, cậu buông chiếc bát trong tay, vòng tay ôm lấy cổ anh, chuyên tâm đáp lại.

Hai người cuồng nhiệt hôn môi, YunHo từ từ đẩy JaeJoong nằm xuống sôpha, một tay luồn vào áo ngủ của cậu, môi lướt dần xuống, cắn nhẹ lên phần xương quai xanh quyến rũ.

Tiếng kêu sợ hãi của nữ diễn viên trong TV hoàn toàn không tác động gì đến hai người.

Thế nên tiếng cửa mở, rồi tiếng chìa khoá rơi xuống đất cũng không khiến hai người chú ý, mãi đến khi có tiếng hét lớn, “Hai đứa đang làm cái gì?”

Hai người vội ngoảnh sang, nhìn thấy ông Jung đang vô cùng tức giận.

44. Chương 44

Ông Jung đi được nửa đường thì phát hiện quên mang ví tiền, nên quay lại nhà lấy, không ngờ vừa mở cửa liền nhìn thấy hai người con trai đang quần lầy nhau. Trong lòng hẫng xuống, bàn tay bắt đầu ứa mồ hôi lạnh, ông giận đến phát nghẹn tiền lại gần hai người kia.

Trời ạ! Ai nói cho ông cái người đang nằm lên cậu bé kia giờ trò không phải con ông đi!

Nổi tức giận không thể khống chế biến thành ngôn ngữ phản nộ phát tiết từ miệng, “Hai đứa đang làm cái gì?”

JaeJoong hoảng hốt, lập tức đẩy YunHo ra, sửa sang lại quần áo, sau đó cúi đầu tránh sau lưng anh.

YunHo thì ngược lại, thản nhiên nhìn thẳng vào cha mình, “Ba.”

Nhìn thấy dáng vẻ e lệ cùng màu đỏ chưa tan trên má JaeJoong, hy vọng yếu ớt cuối cùng của ông Jung rằng hai đứa chỉ đang đùa nhau phút chốc như bị gió lạnh thổi tắt. Nhìn về phía TV, trong đó là ma nữ tóc tai bù xù đầm đìa máu me, rõ ràng là phim kinh dị, sao lại kích động tình dục được?

“Hai đứa... Hai đứa...” Ông Jung run run chỉ vào hai người, vì cú sốc quá lớn nên ông mãi không tìm được lời để nói.

“Chúng con đang hẹn hò.” Nếu đã bị phát hiện thì YunHo cũng thản nhiên thừa nhận, anh vốn cũng không định giấu diếm.

“Cậu ta là con trai!” Ông Jung hét to.

“Con biết. Vậy thì sao?”

“Con hẹn hò với một cậu con trai rồi còn hỏi ba làm sao? Con điên rồi phải không?” Ông Jung càng lúc càng cao giọng chất vấn.

“Con thích ai là chuyện của con.” Ngược lại với sự giận dữ của cha mình, YunHo cực kỳ bình tĩnh.

“Làm sao con lại thích đàn ông được! Rõ ràng con thích phụ nữ!” Ông Jung buồn bực vò đầu, “Không được! Ba không cho phép!”

“Nếu con vẫn muốn tiếp tục?”

“Con dám?” Ông Jung xông lên hai bước, tức giận đến mức muốn vung tay lên, đột nhiên phát hiện đứa con trai đã cao hơn cả mình, lại trông thấy ánh mắt bình tĩnh không chút sợ hãi của con, nhớ tới mình từ trước đến nay vẫn phản đối bạo lực gia đình, bàn tay cuối cùng đành buông thông xuống. Nhưng ông vẫn không cam lòng từ bỏ như vậy, nhất thời chỉ có thể nghĩ đến một điều để uy hiếp, “Con nếu muốn ở bên cậu ta thì đừng xem ba là ba con nữa, ba không có đứa con như con!”

“Một năm về nhà một lần, vài tháng mới gọi một cú điện thoại, con nghĩ ba đã sớm không nhớ rõ mình còn một đứa con trai.” YunHo trả lời đầy mỉa mai.

Ông Jung như tỉnh ra, YunHo đang trách ông ít quan tâm đến nó hay sao? Chẳng lẽ vì để cho ông chú ý nên mới làm loại chuyện khác người này? Bất giác ông nói bằng giọng điệu đàm phán trên thương trường, “Hai đứa muốn thế nào mới chia tay?”

JaeJoong căng thẳng nắm chặt lấy áo YunHo, YunHo hừ lạnh một tiếng, “Chúng con không có ý định chia tay.”

“Không được! Không chia tay không được!” Ông Jung nhìn thấy hai đứa đứng cạnh nhau cảm thấy rất gai mắt, hận không thể xông lên tách hai người ra, “Không được đứng chung một chỗ, tách ra! Tách ra!”

“Chúng ta về phòng.” YunHo nói xong liền lôi JaeJoong đi về phòng mình.

“Hai đứa không được ở chung một phòng!” Ông Jung nổi trận lôi đình ngoài cửa, hét đám lại đá. Có điều cửa này rất chắc, hoàn toàn không bị nứt mẻ gì.

“Tay chắc sẽ rất đau!” JaeJoong nghe thấy những tiếng động liên tiếp bên ngoài.

“Đau sẽ dừng lại thôi.” YunHo nhanh chóng sắp xếp hành lý của hai người.

“Hi hi.” JaeJoong không nhịn nổi cười, “Chúng ta cứ như bị bắt gian tại giường ấy. Tình tiết đúng là cũ rích, còn bỏ trốn nữa.”

“Càng khởi kích động ba anh.” YunHo đeo túi hành lý lên vai, “Đi thôi, mình về.”

Vì thế, ông Jung chỉ biết trơ mắt nhìn con trai mình nắm tay bạn trai đi ra khỏi nhà, hoàn toàn không để ý đến ông đang giận đến phát run, muốn bước lên giữ lại sợ không còn mặt mũi, “Đi đi! Sau này đừng về đây nữa! Ta xem như không có đứa con này!”

Hai người trở lại nhà trọ, mãi đến khi hoàn thành chuyện lúc trước bị cắt ngang, lúc này JaeJoong mới nảy sinh cảm giác áy náy. Khẽ đẩy YunHo cũng đang mệt mỏi nằm bên cạnh, “Ba anh liệu có bị chúng ta làm cho tức chết không? Nếu bác không xem anh là con nữa thì phải làm sao?”

“Ba anh dễ mềm lòng lắm, mẹ anh xin lỗi còn tha thứ mà, em không cần lo.”

“Con người ba anh tốt như vậy... làm em cảm thấy rất tội lỗi, cứ thế mà bắt cóc đứa con bảo bối của bác.”

“Xem ra tinh thần của em còn tốt lắm, vận động chưa đủ phải không?” YunHo trêu, bàn tay không an phận lại lần xuống dưới.

“Á! Em mệt lắm! Ngủ đi! Ngủ!” JaeJoong vội vàng nhắm mắt giả chết.

.....

Một bên là yên yên ôm ấp nhau, bên kia ông Jung lại thức trắng đêm không ngủ, gạt tàn đầy ứ tàn thuốc.

Đủ loại ý nghĩ tràn ngập tâm trí, chen chúc khiến đầu ông như muốn nổ tung.

Vì sao con trai mình lại trở thành đồng tính? Chẳng lẽ là cuộc hôn nhân thất bại của cha mẹ đã tạo thành ám ảnh trong tâm lý, khiến nó mất đi lòng tin đối với phụ nữ? Hay là bởi vì nó học trường nam? Là nó chủ động theo đuổi cậu ta hay là bị quyến rũ? Haizz, lúc trước đáng lẽ không nên cho nó vào học trường đấy. Mình cũng không nên đi Mỹ mà bỏ lại con đang tuổi phát triển dễ dàng xúc động lại dễ dàng chịu hấp dẫn không người sẵn sóc! Lại nói, mẹ nó cũng có phần trách nhiệm, tuy con là do mình nuôi, nhưng dù sao cũng là mẹ đẻ, phải biết quan tâm một chút, làm sao có thể để loại chuyện cấm kỵ thế này phát sinh!

Không được, sự tình nếu đã xảy ra, phải tích cực suy nghĩ nên giải quyết thế nào mới đúng!

Quyết tâm chia rẽ hai đứa nó! Trên TV tình huống này phải làm thế nào nhỉ? Ông Jung cố gắng nhớ lại tình tiết trong bộ phim truyền hình phát lúc 8g tối nhiều năm trước, trong phim cha mẹ muốn chia rẽ con mình với người yêu của nó mà mình không thích là phải làm sao?

Thuê người bắt cóc hãm dọa? Không được, đây là phạm pháp.

Hình như có thể dùng tiền để đuổi người kia đi? Ông Jung hơi nhú mày, không biết nhà JaeJoong có thiếu tiền hay không, mặc dù tài sản của ông không phải quá nhiều, nhưng nếu tiền có thể giải quyết được vấn đề này thì ông sẵn sàng. Không biết cách này có hiệu quả không?

Còn có cách gặp mặt nói chuyện riêng, vừa nói lý vừa nói tình để khiến đối phương chủ động rời đi, cách này có thể thử một lần.

Đúng rồi! Phải nghĩ cách liên hệ với gia đình JaeJoong, cha mẹ hai bên cùng tạo áp lực bắt hai đứa chia tay.

Xem ra phải tìm người để cùng bàn bạc, việc xấu trong nhà không thể để người ngoài biết, không biết mẹ YunHo có biết chuyện này không?

.....

Ngày hôm sau, bà Kang nghe ông Jung kể hết một lượt xong, cả người ngẩn ra, nửa ngày cũng không có phản ứng gì. Mãi một lúc lâu sau mới hỏi lại như thể vẫn chưa tin hẳn, “Thật sự? Chuyện ông nói đều là thật?”

“Xem ra bà chẳng biết chút gì!” Ông Jung cố gắng áp chế cơn giận.

“Thảo nào tôi cứ cảm thấy có gì không ổn lắm.” Bà Kang lẩm bẩm.

“Con của chồng bà không phải học cùng trường với YunHo hay sao? Nó có biết không?”

“Tôi không biết. Nó chẳng nói gì cả.” Bà Kang do dự một chút, “Để tôi về hỏi nó xem thế nào.”

“Chuyện này phải giải quyết nhanh, không lại dè dặt mãi. Bà cũng xem xem có cô gái nào điều kiện tốt tốt, giới thiệu cho YunHo để nó phân tán sự chú ý. Chờ đến khai giảng tôi sẽ lập tức chuyển YunHo sang trường khác học, à không, tôi sẽ đưa nó sang Mỹ luôn!”

“Ừ.”

.....

Bà Kang vừa về đến nhà, lập tức hỏi DongHae chuyện của YunHo với JaeJoong, DongHae biết hai người đã bị phát hiện, cũng không giấu diếm làm gì, “Vâng, YunHo hyung và JaeJoong hyung đã hẹn hò được gần một năm rồi, lúc con nhập học thì họ đã là một đôi.”

“Tại sao con không nói cho mẹ biết?” Bà Kang vừa ngạc nhiên vừa tức giận.

“Con thấy YunHo hyung lúc ở bên JaeJoong hyung rất hạnh phúc. Mẹ, không phải mẹ cũng hy vọng sẽ có người quan tâm chiều chuộng mẹ ấy, thực lòng thương hyung ấy hay sao?” DongHae không trả lời mà hỏi lại.

“Nhưng người đó phải là con gái!” Bà Kang giận đến mức giọng nói trở nên cao vút.

“YunHo hyung thích là được rồi. Con ủng hộ hai người đó.” DongHae thành thật nói, thể hiện lập trường của mình.

“Mấy đứa đều nghĩ cái gì vậy? Trời ạ! Không được! Chúng nó nhất định phải chia tay!” Bà Kang càng tức giận, đột nhiên lại nhìn DongHae đầy nghi ngờ, “Không phải con cũng giống YunHo lén lút hẹn hò với một đứa con trai chứ hả?”

“Con không có.” DongHae nhanh chóng phủ nhận.

Sắc mặt bà Kang dịu đi một chút, nhưng bà lập tức nói tiếp, “Không được, mẹ phải chuyển trường cho con đến trường có cả nam cả nữ mới yên tâm.”

YunHo hyung, JaeJoong hyung, hy vọng hai người có thể kiên trì. DongHae thầm nói trong lòng.

“Con giúp mẹ hẹn cái cậu JaeJoong kia, mẹ cần nói chuyện với cậu ta.”

“Hyung, chuyện của em với YunHo bị ba YunHo phát hiện rồi.” JaeJoong gọi cho HeeChul.

“Hả? Làm sao? Có bị bắt chia tay không?” HeeChul vừa nghe chuyện đã trở nên hào hứng.

“Sao hyung lại cao hứng như thế?” JaeJoong trách HeeChul cười trên nỗi đau của người khác.

“Đâu có.” HeeChul vội vàng điều chỉnh giọng nói để không có vẻ hưng phấn quá độ, “Nói đi, tình hình thế nào?”

“Đương nhiên là muốn chúng em chia tay.”

“Thế YunHo bảo sao?”

“Đương nhiên là không đáp ứng.”

“Thế không phải xong rồi sao, tìm hyung làm gì? Muốn liên hợp để chống thế lực hắc ám hả?” HeeChul hết cả hưng phấn, nói chuyện cũng trở nên uể oải.

“Hyung thực sự là siêu cấp thông minh, tính toán như thần.” Giọng nói của JaeJoong ngọt như mật.

“Chẳng qua là vì nhờ vả mới nói thế chứ gì? Được rồi, đừng nịnh nữa. Bên này hyung sẽ cố gắng chống chọi, mặt khác mấy đứa cũng tìm cách xử lý đi, đừng có trông chờ hyung sẽ thay mấy đứa lo liệu đấy. YunHo nhà em nhìn hyung không vừa mắt, nhưng hyung cũng chẳng vừa mắt cậu ta đâu, chỉ có em thích thôi, hừ!” HeeChul oán giận, có chút nhỏ nhen.

“Ai da, em biết hyung rất thương em mà, không cần thiết phải so đo với YunHo đâu. Tết này em sẽ về thăm hyung. Thế nhé. Bye bye.” JaeJoong ngắt điện thoại, để phòng HeeChul tiếp tục lải nhải.

“Anh đồng ý cho em về nhà dịp Tết bao giờ?” YunHo ngồi bên cạnh xem TV nhưng không nghe sót một chữ, cười như không cười nhìn JaeJoong.

“Đó không phải trọng điểm!” JaeJoong tức giận gác chân lên đùi anh, “Hiện tại phải nghĩ xem ba anh sẽ đối phó chúng ta như thế nào!”

“Sẽ không thuê người bắt cóc em đâu, cùng lắm bắt anh chuyển trường hoặc tìm em nói chuyện để em chủ động rời khỏi anh, thêm nữa là giới thiệu bạn gái cho anh.” YunHo không để tâm, chỉ chú ý vuốt ve chân cậu, anh thừa hiểu những biện pháp cha mẹ có thể sử dụng là gì.

“Đơn giản thế thôi á?” JaeJoong không tin lắm.

“Đơn giản? Rất thực tế đấy chứ!”

“Nah, em tuyệt đối sẽ không chủ động chia tay với anh!” JaeJoong dựa vào ngực anh.

“Ừ, anh biết.” YunHo thản nhiên đáp.

JaeJoong đơ người một lúc, rồi đẩy anh ra, nổi giận, “Tiếp theo không phải là anh cũng nên tỏ thái độ, nói sẽ không chia tay với em hay sao?”

“Haha.” YunHo cười to, hôn nhẹ môi cậu, “Được, anh đáp ứng em.”

“Chết tiệt, anh không biểu hiện tự nguyện một chút được hả?” JaeJoong giận, vớ lấy gối ôm bắt đầu đánh anh.

“Được rồi được rồi.” YunHo ngừng cười, “Anh cam tâm tình nguyện đáp ứng rằng sẽ không chia tay với em, được chưa?”

“Đi chết đi! Không có thành ý gì hết!” JaeJoong càng dùng sức đánh.

“Thôi được rồi mà.” YunHo lại ôm cậu vào lòng, tặng cậu một cơn mưa hôn để trấn an, “Tin anh, được không?”

“Vâng.” JaeJoong cũng dần bình tĩnh lại, quả thực cậu có chút khản trương.

Suy nghĩ trong chốc lát, giọng nói của JaeJoong lại nhẹ nhàng vang lên, “Cho dù anh có chuyển đến trường khác, em cũng sẽ đi theo anh.”

“Kể cả nếu anh đi Mỹ?”

Mỹ ư? JaeJoong sững sốt.

45. Chương 45

Nước Mỹ sao? Cảm giác thật là xa xôi quá! Cậu vốn chưa từng đặt chân đến đó bao giờ. Tuy nói là đi máy bay rất tiện, nhưng cũng phải bay qua tận nửa vòng trái đất, hoàn cảnh sống ở đây cũng khác. Mà điều quan trọng nhất, chính là không có tiền!

JaeJoong buồn khổ chọc chọc món khoai tây nghiền. HeeChul hyung nhất định sẽ không cho cậu số tiền đó đâu, tiền tiết kiệm cộng thêm tiền tiêu vặt của cậu tính đi tính lại cũng không thể tăng thêm một con số 0 đằng sau được. Nếu có thể trúng xổ số thì tốt rồi.

Nhưng mà, nếu YunHo muốn đi Mỹ, cậu đương nhiên cũng phải đi, nếu không chẳng phải mỗi người một nơi sao? Từ giờ trở đi cố gắng làm thêm thì bao nhiêu lâu mới tạm tiết kiệm đủ tiền? Ba tháng? Hay nửa năm?

Phiền chết mất! Tốt nhất đem giấu quách hộ chiếu của YunHo, không cho anh đi là xong!

“Này, khoai tây của em nát như rồi kìa.” YunHo thấy JaeJoong hết nhú mày lại trờm mắt không biết đang nghĩ cái gì, đành phải lên tiếng nhắc.

“Em nghĩ xong rồi!” JaeJoong buông bát, vẻ mặt nghiêm túc ngồi xuống cạnh anh.

“Cái gì?” YunHo không hiểu làm sao.

“Nếu anh đi Mỹ thì em cũng sẽ đi!” JaeJoong lấy khí thế bi tráng của ‘tráng sĩ đoạn oản’ (*) để thông báo.

“Hả? A!” YunHo chợt hiểu ra, “Đừng nói là em vẫn suy nghĩ mãi chuyện này nhé?”

“Lúc trước bạn cùng phòng với em – YoungSaeng theo bạn trai đi Pháp. Em không tưởng tượng được một người ít lời hay ngượng như cậu ấy lại có thể dứt khoát cắt đứt quan hệ với gia đình mà đi. Cậu ấy một câu tiếng Pháp còn không biết, em ít nhiều cũng có thể nói “How are you and Thank you”, làm sao lại thua cậu ấy được?” JaeJoong hùng hồn nói.

“Rất có dũng khí.” YunHo sờ sờ đầu cậu vẻ khen ngợi, “Nhưng mà...” chuyển chủ đề, “Anh nói anh sẽ đi Mỹ lúc nào?”

JaeJoong ngạc nhiên, “Không phải hôm qua anh nói muốn đi Mỹ còn gì?”

“Anh chỉ bảo là ‘Nếu’, tức là chỉ giả định mà thôi.”

“Thì em cũng chỉ bảo là ‘Nếu anh đi thì em cũng đi.’” JaeJoong nhấn mạnh từ ‘nếu’.

“Biết rồi, dù thế nào em cũng phải ở bên anh.” YunHo đành chịu, không tranh cãi nữa.

“Đó là vinh hạnh của anh đấy!” JaeJoong ra vẻ tự đắc.

Điện thoại đột nhiên đổ chuông, trên màn hình xuất hiện cái tên ‘DongHae’.

“Alô?” JaeJoong nghe máy.

“...”

“Mẹ cậu tìm tôi? Nói chuyện riêng?”

YunHo cầm lấy điện thoại, thay cậu trả lời, “Gần đây chúng tôi rất bận, không rảnh đâu.” Nói xong ngắt máy.

JaeJoong nhìn anh, “Sao không cho em đi gặp mẹ anh? Sợ em bị mẹ anh bắt nạt à?”

“Không đúng thời điểm.” YunHo trả lời ngắn gọn.

“Thế lúc nào mới đúng?”

YunHo không đáp, chỉ cười đầy bí hiểm.

Hừ! JaeJoong lén bĩu môi xem thường, đảm bảo là chưa nghĩ ra cách đối phó nên mới không cho cậu đi, lại cứ thích ra vẻ như vậy.

“Không chịu đi gặp bà? Thật đúng là giảo hoạt!” Ông Jung lại hẹn gặp bà Kang cùng bày mưu tính kế chia rẽ đôi trẻ kia.

“Tôi lấy được địa chỉ phòng trọ từ chỗ DongHae đây rồi, chúng ta trực tiếp qua luôn!”

Định bất ngờ xuất hiện, ai ngờ đến nơi chỉ có cánh cửa khoá chặt, Now it’s working time(Đang giờ làm việc mà).

Kế này không thành lại có kế khác, “Hay là, chúng ta đến chỗ chúng nó làm người mẫu nhìn xem?”

Ở văn phòng tạp chí thời trang, đâu đâu cũng thấy những người trẻ tuổi với đủ phong cách ăn mặc cùng đầu tóc xanh đỏ tím vàng. Ông Jung và bà Kang vốn là người lúc nào cũng quy củ, đứng ở cửa nhìn vào bên trong, nhất thời không dám tùy tiện bước vào.

“Hai bác đến có việc gì không ạ?” Một cô gái còn trẻ, tóc ngắn nhuộm nâu, đeo hai vòng lớn ở tai, trời mùa đông lạnh mà còn mặc váy ngắn rồi đi bốt, nhưng có vẻ lịch sự tiến đến hỏi.

“Cho hỏi Jung YunHo làm người mẫu ở đây phải không?” Ông Jung hỏi, còn bà Kang giở tấm ảnh trên tạp chí của YunHo đưa cho cô gái đó xem.

“Hai bác tìm cậu ấy có việc sao?” Cô gái tưởng đây là fan của YunHo, mặt lộ vẻ kinh ngạc.

“Có chút việc thôi. Nó có ở đây không?”

“Cậu ấy đang chụp ảnh. Hay là hai bác đợi một chút?”

“Được rồi.”

Trong khi trò chuyện, ông Jung tinh mắt nhìn đến một người, “Kim JaeJoong!”

JaeJoong đang cùng An Chil Hyun cười cười nói nói, nghe gọi liền quay lại, phút chốc vẻ mặt trở nên cứng đờ. Đã tìm đến tận đây rồi!

Trốn không xong, đành phải qua chào hỏi, “Bác trai, bác gái, sao lại rảnh rỗi đến đây ạ?”

“Không phải vì hai đứa bạn quá hay sao? Muốn gặp mặt một chút cũng chẳng dễ dàng gì.” Bà Kang mắt húng, giọng điệu cũng không khách khí.

“Có cần tôi giúp gì không?” An Chil Hyun vốn thông minh, đoán là có vấn đề liền thấp giọng hỏi JaeJoong.

“Không có việc gì đâu ạ. Đây là cha mẹ của YunHo, em tự mình tiếp là được rồi. Học trưởng bạn việc thì đi đi.” JaeJoong từ chối ý tốt của anh.

Nhìn đồng hồ, JaeJoong áy náy cười với hai vị phụ mẫu, “Nửa giờ nữa cháu phải chụp ảnh, nên không đi xa được. Hai bác đi cùng cháu qua phòng nghỉ bên này.”

Vừa ngồi xuống, bà Kang đã vội vã đi thẳng vào vấn đề, “Phụ huynh nhà cậu có biết chuyện này hay không? Cậu muốn thế nào mới đồng ý chia tay với YunHo nhà chúng tôi?”

“Cha mẹ cháu đã qua đời rồi. Cháu thích YunHo, thương anh ấy, cháu không nghĩ đến chuyện chia tay.” JaeJoong thẳng thắn mà chân thành trả lời.

“Cậu muốn bao nhiêu tiền mới rời khỏi YunHo?” Ông Jung rút ra một tờ chi phiếu.

“Cháu không thiếu tiền.” JaeJoong cảm thấy hơi buồn cười, “Cháu cần nhiều tiền như vậy để làm gì chứ? Cháu đi làm thêm thế này cũng đủ cho vui thôi.”

“Cậu ra giá đi.” Ông Jung vẫn kiên trì.

“YunHo không phải đồ vật, bác là cha anh ấy, càng không nên dùng tiền để định giá anh ấy.” JaeJoong nghiêm túc nói.

Ông Jung nhất thời không nói gì, đến lượt bà Kang lên tiếng, “Hai đứa con trai ở bên nhau thì có kết quả gì hay ho chứ? Cậu có sinh con cho YunHo được không?”

“Bác gái gả cho bác trai là vì để sinh con cho bác trai hay sao ạ? Chứ không phải vì bác yêu bác ấy?” JaeJoong ngay thơ hỏi, “Hơn nữa YunHo không thích trẻ con, anh ấy bảo trẻ con phiền lắm.”

“Thích có thể lấy làm cơm ăn được không? Bọn trẻ bây giờ động chút là cứ luôn miệng nói yêu nói thích, muốn gì làm nấy, xã hội này có thể tùy tiện thích gì được nấy hay sao hả?” Ông Jung tiếp sức.

“Nhưng chúng cháu đâu có thương tổn gì đến những người khác? Cũng không làm chuyện gì có hại với xã hội.”

“Trong mắt người bình thường, đồng tính luyến ái là dị loại, dị loại cậu biết không? Tôi không muốn con trai tôi vì cậu mà bị người khác khinh rẻ coi thường!” Ông Jung dần trở nên kích động.

JaeJoong đen mặt, bác trai có phải vọng tưởng quá không nhỉ? Chẳng lẽ bác không biết con trai bác từ trước đến nay vẫn cứ làm theo ý mình, căn bản không đem cái nhìn của người khác để vào mắt?

“Vâng, nhưng cho tới bây giờ, bạn bè, rồi đồng nghiệp đều biết quan hệ của cháu và YunHo, tất cả mọi người đều rất ủng hộ.”

“Đó chỉ là số ít mà thôi! Đa số vẫn không thể chấp nhận chuyện này! Sau này bước ra xã hội rồi hai đứa sẽ vì thế mà chịu khổ! Đến lúc đó dù hối hận thì cũng đã muộn!” Ông Jung tiếp tục.

“Đúng thế! Hai đứa còn ít tuổi không hiểu chuyện, sau này sẽ biết hai bác là vì nghĩ cho hai đứa, muốn tốt cho hai đứa nên mới khuyên hai đứa chia tay.” Bà Kang phụ họa.

“Cháu tin là hai bác muốn tốt cho chúng cháu. Nhưng mà cháu cũng mong hai bác có thể hiểu, cháu và YunHo là thật lòng yêu nhau, không phải trò đùa. Chúng cháu cũng đã tính hết các trở ngại có thể gặp, tâm lý cũng đã chuẩn bị tốt rồi.” Hô, JaeJoong âm thầm le lưỡi trong lòng, câu này giống lời thoại trong phim quá, có hơi khó đọc.

“Tôi không thể nào hiểu được! Đứa con ngoan ngoãn của tôi không thích phụ nữ lại đi thích đàn ông? Tôi có yêu cầu to tát gì cho cam, chỉ cần nó giống người bình thường, cưới vợ sinh con có gia đình hạnh phúc cũng khó quá hay sao?” Bà Kang bắt đầu không khống chế được âm lượng.

“Giống ba mẹ sao? Kết hôn sinh con xong rồi ngoại tình ly hôn, ý của mẹ là vậy?” Giọng nói của YunHo đột nhiên vang lên.

Hai bậc phụ huynh bị châm đúng tử huyệt, lập tức im lặng, hai mắt nhìn nhau.

YunHo đi vào, đặt tay lên vai JaeJoong, giọng lạnh nhạt, “Con sẽ có trách nhiệm với sự lựa chọn của mình, nếu nhiều năm qua ba mẹ đã yên tâm về con như vậy, thì đừng đột nhiên xuất hiện chỉ trích ra lệnh cho quyết định của con, con không thích.”

Nói rồi kéo JaeJoong đi ra, “Chae Yeon noona đang tìm em để hoá trang, đi thôi.”

Hai vị phụ mẫu không còn lời nào để nói, không những vì cảm giác có lỗi trong lòng, mà còn vì bị khí thế của đứa con đã hoàn toàn trưởng thành đánh bại.

“Ai ai, gian tình của hai đứa bị lộ rồi à? Cha mẹ muốn chia rẽ đôi uyên ương? À không, là uyên uyên.” (Uyen: chim trống; Ương: chim mái)

“Cố lên, các chị sẽ ủng hộ hai đứa!”

“Ừ! Không được bỏ cuộc đâu đấy!”

...

Hai người vừa ra khỏi phòng nghỉ thì đã bị một đám chị gái canh bên ngoài nghe lén vây quanh, rồi mỗi người một câu động viên, mãi một lúc sau mới chịu buông tha.

Thật vất vả mới đột phá được vòng vây, JaeJoong lắc lắc bàn tay của YunHo đang kéo mình đi, “Ba mẹ anh liệu đã hết hy vọng chưa?”

“Chắc là chưa.”

“À...” Cách mạng chưa thành công, đồng chí phải tiếp tục cố gắng.

“Làm sao bây giờ?” Đôi vợ chồng đã ly hôn ủ rũ ngồi trong tiệm café, bàn bạc đối sách tiếp theo.

“Thằng bé kia da mặt thật là dày, cha mẹ lại mất rồi, không biết ai đang bảo hộ nó, xem ra muốn chúng nó chia tay không đơn giản.” Bà Kang thở dài.

“Dù thế cũng không thể bỏ qua như vậy được. Lúc trước tôi đã lơ là quản lý YunHo quá rồi. Không được! Thằng bé này động chút là lôi chuyện ly hôn của chúng ta ra nói, lúc trước nó bình tĩnh chấp nhận hoá ra chỉ là giả vờ! Chẳng lẽ một lần sai lầm thì tôi không có tư cách quản nó hay sao?” Ông Jung giận dữ vỗ bàn.

”Được rồi được rồi, chuyện đã qua không cần nhắc lại, thử nghĩ cách khác đi.” Bà Kang là người có lỗi, nên rất sợ nhắc lại chuyện năm đó.

“Mềm không được thì chỉ có thể phải cứng thôi!” Ông Jung nghiêng răng nói.

Bà Kang lộ vẻ kinh hãi, “Ông định làm gì? Không được làm chuyện phạm pháp đâu đấy!”

“Tôi phải khoá tài khoản ngân hàng của YunHo lại!”

“Có làm được không? Nó có phải trẻ con đâu, mà đi làm người mẫu xem chừng cũng kiếm được không ít tiền.” Bà Kang tỏ vẻ hoài nghi.

Ông Jung nhứt chí, chẳng lẽ không còn biện pháp nào hay sao? Đứa con trai này, lúc cha mẹ vắng mặt đã độc lập trưởng thành, trở thành người đàn ông có thể tự lực cánh sinh.

“Sắp xếp gấp mặt cho nó đi, cố gắng tìm cô bé nào khiến nó hứng thú ấy.” Ông Jung khoát khoát tay, vẫn muốn thử lần cuối.

Bà Kang về đến nhà, cha của DongHae, ông Lee kỳ quái hừ một câu, “Về rồi cơ đấy!”

“Gì cơ?” Bà Kang như lọt vừa giữa đám sương mù, không hiểu tình hình ra làm sao.

“Chồng trước về rồi, mấy ngày nay thường xuyên gặp mặt, tình cũ không rủ cũng tới đấy phỏng?”

“Không phải, là YunHo có chuyện, nên anh ấy mới gặp em bàn cách giải quyết thôi.” Bà Kang giải thích.

“Hừ! Việc lớn đến đâu mà anh ta không thể tự xử lý, phải tìm em bàn bạc?” Ông Lee bán tín bán nghi.

“Ừm... tóm lại bọn em nói chuyện đảng hoàng, anh đừng nghĩ lung tung.” Bà Kang không muốn nói rõ ra chuyện của YunHo, dù sao cũng chẳng phải chuyện về vang gì.

Câu trả lời qua loa như vậy càng khiến người ta sinh nghi, ông Lee bực dọc, “Anh mới là chồng hiện tại của em! Em có nghĩ tới cảm giác của anh hay không?”

“Em biết chứ, anh đừng có giận, nhé.” Bà Kang không tâm trí đâu dây dưa với chồng, thuận miệng đáp cho có.

“Quả nhiên cô không đem tôi để ở trong lòng! Thế thì về đi, về với chồng cũ đi! Tôi không cần!” Ông Lee nói xong liền đóng rầm cửa quay về phòng.

DongHae nghe tiếng động liền đi ra, ngạc nhiên nhìn bà Kang đang xấu hổ.

—

(*) Tráng sĩ đoạn oản: Thành ngữ “tráng sĩ chặt cổ tay”: chỉ dũng sĩ bị rắn hổ mang cắn trúng cổ tay đã thương, liền không chút do dự chặt đứt, để tránh cho độc tính khuếch tán toàn thân. Dùng để ví những việc cần phải quyết đoán kịp thời, không thể chần chừ, nhân nhượng.

Cre: TruongTon.net

46. Chương 46

Sân bay, một nam một nữ kéo hành lý tiến về phía cửa ra. Nam cao lớn anh tuấn, nữ xinh đẹp thanh nhã, khiến người xung quanh vô thức nhìn đi nhìn lại mấy lần.

“Haha, đã lâu không về đây rồi.” Cô gái cười nói.

“Ừ, có thấy thay đổi nhiều không?” Chàng trai còn lại hỏi.

“Cũng được, tự nhiên muốn ăn lẩu kimchi quá.”

“Lẩu kimchi JaeJoong làm ngon lắm, đảm bảo sẽ thích.”

“Rất mong chờ!”

“JaeJoong.”

Nhận được điện thoại của ChangMin, JaeJoong vừa mừng vừa lo, “Về rồi à? Về lúc nào?”

“Vừa về thôi, tranh thủ kỳ nghỉ. Rất nhớ lẩu kimchi của cậu đấy.”

“Không thành vấn đề! Lúc nào làm cho cậu ăn cũng được!” JaeJoong nhanh chóng đáp ứng.

“HeeChul hyung nói cậu bị bắt đến hành tinh khác rồi hả?”

“Haha. Tổ với YunHo thuê phòng ở ngoài, hay là cậu qua đây luôn?”

“Tổ đưa đến một người nữa có phiền không?”

“Đương nhiên không phiền.” Nghỉ một chút, JaeJoong tò mò, “Nam hay nữ?”

“Nữ.”

“Hả? Cậu sang Mỹ tìm được mùa xuân của mình rồi hả? Baby tóc vàng phải không?” JaeJoong hưng phấn.

“Là mỹ nhân, nhưng không phải người ngoại quốc, cậu gặp rồi biết.” ChangMin cố ý úp mở.

.....

“Nào, giới thiệu một chút, đây là đàn chị của tớ, ở Mỹ hay đem tớ theo làm thí nghiệm, rất lợi hại đấy, Han GaIn.” ChangMin quả nhiên đưa một mỹ nữ đến.

Mỹ nữ tóc dài chấm vai, gương mặt không trang điểm, hình mẫu cổ điển rất truyền thống, cử chỉ phóng khoáng, ăn nói tao nhã, đủ biết là tiểu thư khuê các rất có giáo dưỡng. Cô mỉm cười, “Xin chào, chị là Han GaIn, thường nghe ChangMin nhắc đến các em.”

“Chào chị.” JaeJoong lễ phép đáp lại, rồi âm thầm nhéo ChangMin một phát, con mắt của cậu được lắm.

Ánh mắt của Han GaIn chuyển đến YunHo đang khoanh tay dựa tường, “Đây là...”

JaeJoong ngọt ngào ôm lấy YunHo, tự hào giới thiệu, “Cậu ấy là bạn trai của em, Jung YunHo.”

“Jung YunHo?” Han GaIn kinh ngạc, “Cậu có quen Jung Yeon Hoon không?”

“Chị quen ba của em?” YunHo cũng cảm thấy kỳ lạ.

“Haha.” Han GaIn cười rộ lên đầy gần gũi. “Ừ, quen ở Mỹ.”

“Thế à!” YunHo cũng không hứng thú hỏi tiếp.

Bốn người vui vẻ cùng nhau ăn lẩu, nói đủ thứ chuyện trên trời dưới đất. YunHo và JaeJoong phát hiện Han GaIn tính tình khoáng đạt cởi mở, đặc biệt nói rất nhiều, không như vẻ nhả nhận bên ngoài.

“ChangMin nói quá chuẩn, lẩu JaeJoong làm đúng là rất ngon, ăn ở nhà hàng cũng không bằng đâu!” Han GaIn không hề giấu diếm sự thích thú.

“Chị thích là tốt rồi.” JaeJoong đứng lên dọn bát đĩa.

“Để tớ giúp cậu.” ChangMin cầm đỡ một ít đồ đi vào bếp.

“Cậu cứ nói chuyện với chị ấy đi, mình tớ rửa là được.” JaeJoong định đẩy ChangMin ra phòng khách.

“Tớ với chị ấy gặp nhau suốt ngày, chả có gì để nói nữa. Nhưng còn cậu, ở chung thế này xem ra cũng thuận lợi nhỉ.” ChangMin xắn tay áo giúp JaeJoong rửa chén.

“Ừ, cũng không tệ lắm. Có điều gần đây bị cha mẹ YunHo phát hiện rồi, hai bác đang tìm mọi cách để chúng tớ chia tay.”

“Thế á? Vậy các cậu có định chia tay không?” ChangMin cảm thấy rất hứng thú với chuyện này, dừng tay quay sang nhìn chăm chăm JaeJoong.

“Tớ vất vả như vậy mới theo đuổi được anh ấy, đâu dễ dàng chia tay được? Đổi lại là cậu, cậu có cam tâm không?”

“Cậu đúng là thổ phỉ thời hiện đại, chiếm đoạt dân nam. Ha ha ha!” ChangMin cười to, tưởng tượng dáng vẻ vừa tức vừa bất đắc dĩ của cha mẹ YunHo mà không khỏi đồng tình, “YunHo thì sao? Bị kẹp ở giữa định nghe theo bên nào?”

JaeJoong vừa định mở miệng, ChangMin đã cản lại, “Thôi khỏi, nhìn vẻ đắc ý của cậu là biết rồi.”

“Nếu cậu ta thật lòng thích cậu, tớ rất an tâm.” ChangMin ngừng một lát rồi tiếp, “Sau này chắc tớ sẽ định cư ở Mỹ, không quay về đây nữa.”

“Không trở lại sao?” JaeJoong lặp lại, “Thi thoảng về chơi cũng được mà, ở Mĩ không ăn được lẩu kimchi đâu.”

“Ừ.” Khoé miệng ChangMin cong lên mang theo nét cười, nhưng trong mắt đã bắt đầu nhuộm màu buồn bã. Nước Mỹ thật sự rất xa!

JaeJoong kinh ngạc nhìn ChangMin, đột nhiên thấy mũi có chút nhưng nhức, cảm giác này gọi là ‘thương cảm’ phải không?

“Phải biết tự chăm sóc mình đấy.” ChangMin ôm JaeJoong một cái, từ nay về sau, trời nam đất bắc, cậu phải rời xa bạn thân từ thời thơ ấu, bắt đầu cuộc sống mới ở bờ bên kia đại dương.

Kể từ khoảnh khắc cậu đặt quyết tâm, tất cả buồn vui yêu ghét của JaeJoong, đều giao cho người khác phụ trách, cậu chỉ là kẻ bàng quan đứng ngoài, không hề tham dự. Tuy rằng vẫn có chút không đành lòng, tựa như tâm trạng của người cha đứng trong giáo đường, cầm tay con gái giao cho con rể. Nhưng xem tình hình trước mắt, có thể biết đây là một kết cục không tồi, cho nên cậu có thể an tâm rời đi.

“Cậu cũng thế.” JaeJoong ôm chặt ChangMin, tuy lồng ngực này không mạnh mẽ vững chắc như của YunHo, nhưng vô số lần cậu khổ sở đến mức phải khóc thì đây vẫn là nơi an ủi vỗ về cậu. Cảm giác ấm áp này, cậu sẽ vĩnh viễn ghi nhớ trong lòng.

“Chị gái kia được lắm, mắt của cậu từ trước đến nay vẫn rất chuẩn.”

“Tiếc là chị ấy đã có người yêu rồi, cũng sắp kết hôn.”

Tuy rằng vẫn tỏ vẻ thoải mái, nhưng đã quen biết nhiều năm, làm sao JaeJoong lại không nhận ra vẻ hụt hẫng mà ChangMin ra sức che giấu kia, “Ai da.” Võ vờ vai ChangMin, “Phương trời nào không có cỏ cây chứ, sẽ còn cơ hội mà.”

“Đương nhiên.” ChangMin cũng cười, “Đến cậu mà còn gặp được người tốt, việc gì tớ phải lo lắng chứ.”

“Yah! Cậu xem thường tớ hả?” JaeJoong hất mặt vung tay lên.

“Haha, đó gọi là khích lệ mà.” ChangMin nhanh chóng tránh được.

“Cậu nghĩ tớ là đồ ngốc hả?” Hai người đùa giỡn, không khí nặng nề hồi nãy nhanh chóng tiêu tan. Dù sao, cũng không phải sinh ly tử biệt, cười đùa vui vẻ vẫn phù hợp với thói quen ở bên nhau từ trước đến nay hơn.

Phòng khách, Han GaIn đang cùng YunHo trò chuyện.

“Chị cũng không ngờ Hàn Quốc bây giờ lại thoáng như vậy, dù là ở Mỹ, những cặp tình nhân cùng giới dám quang minh chính đại công khai cũng không nhiều đâu.”

“Em không cảm thấy đó là chuyện khiến chúng em không thể gặp người khác.” YunHo liếc GaIn một cái.

“Cha mẹ hai em biết không? Có đồng ý không?” Han GaIn hỏi câu này, đơn thuần chỉ là tò mò.

“Biết. Không đồng ý.” YunHo đáp rất ngắn gọn.

“Hôhồ, vì tình yêu nên đừng cảm đấu tranh phải không? Tuổi trẻ thật tốt.” Han GaIn che miệng cười, “Chị cảm thấy hai em rất xứng đôi.”

“Cám ơn.”

“Không cần khách sáo, chị nói thật lòng. Về sau nếu cần giúp gì cứ tự nhiên mở miệng, chị rất sẵn lòng hỗ trợ.” Han GaIn thẳng thắn nói.

YunHo lại nhìn cô, “Cám ơn chị.”

Ngày hôm sau, JaeJoong đi cùng ChangMin quay về thăm trường cũ, Han GaIn cũng hớn hờ đi theo. YunHo phải làm thêm nên không đi cùng. Lúc chụp ảnh xong, vừa định liên lạc với JaeJoong thì nhận được điện thoại của ông Jung.

Có người quan trọng muốn gặp? YunHo chợt nhớ đến mấy lần ông Jung định nói lại thôi, là người cha thích hay sao? Thế thì đi gặp một lần cũng tốt.

Trong tiệm ăn, ông Jung vừa nhìn thấy YunHo liền vẫy tay.

Đến tận bàn, YunHo mới phát hiện ngoại trừ bà Kang, còn có một cô gái trẻ, thoát nhìn trông khá quen mắt.

“Jung YunHo! Tôi còn tưởng chỉ là trùng tên trùng họ, không ngờ quả đúng là anh!” Về mặt cô gái đầy kinh ngạc, “Anh dám đi xem mắt? Anh chia tay với JaeJoong oppa rồi sao?” Lập tức lộ ra nụ cười chế giễu, “Không phải là bị đá chứ? Tôi đã bảo rồi, JaeJoong oppa làm sao không có mắt mà xem trọng anh chứ?”

“Cô là ai vậy?” YunHo cắt ngang.

Sắc mặt cô gái kia đổi màu đến mấy lần, bàn tay nắm chặt lấy ly nước, “Quả thực tôi chưa từng gặp ai kém cõi như anh!”

“Hai đứa quen nhau à?” Bà Kang thấy tình hình không ổn, vội vàng hoà giải.

“Có phải có hiểu lầm gì không? YunHo, đây là tiểu thư Bae Seul Ki.” Ông Jung giới thiệu.

Thảo nào nhìn như đã gặp qua, hóa ra là bạn gái cũ của JaeJoong, YunHo nghĩ. Anh quay sang ông Jung, “Đây là xem mắt phải không ạ?”

Mới câu nói đầu tiên đã làm méch lòng bên gái, nhìn gương mặt đen như đáy nồi của Bae Seul Ki, bà Kang cảm thấy triển vọng thành công của ngày hôm nay hoàn toàn ảm đạm.

“Cháu về đây! Nhìn mặt anh ta cháu mất hết cả khẩu vị!” Bae Seul Ki thở hổn hển đứng lên.

“Hà? Về sao? Ngồi thêm lát nữa đi, YunHo vừa mới đến mà, hai đứa còn chưa kịp chuyện trò gì.” Ông Jung định giữ Bae Seul Ki lại.

“Không được! Người dám cướp đi bạn trai của cháu, một chút hứng thú cháu cũng không có!”

“Lúc tôi quen cậu ấy thì hai người đã chia tay!” YunHo thản nhiên nhắc cô ta đừng đổi trắng thay đen.

“Chia tay rồi thì không quay lại được hay sao? Nếu không có anh không chừng bây giờ chúng tôi đã kết hôn rồi.” Bae Seul Ki kiêu ngạo hếch cằm.

“Thật sao?” Trong mắt YunHo tràn đầy sự khinh thị.

“Cho nên tôi mới nói ghét nhất là anh! Không bao giờ muốn gặp anh nữa! Hừ!” Bae Seul Ki rút cuộc vẫn không kiềm chế được, cầm lấy ly nước hất về phía YunHo, sau đó xoay người chạy đi.

YunHo hơi khom người, thông thả tránh được.

Ông Jung và bà Kang thấy tình cảnh ấy mà trợn mắt, rõ ràng lúc này còn là một cô gái ngoan ngoãn lễ phép, tại sao lại đột nhiên trở thành hung hăng ngang ngược như vậy?

“Chuyện này rốt cuộc là làm sao?” Bà Kang vô thức hỏi ra.

“Đó là bạn gái cũ của JaeJoong, không có gì đâu ạ.” YunHo giải thích.

“A?” Hai vị phụ huynh nhìn nhau, quan hệ đúng là vừa phức tạp vừa hỗn loạn mà!

Tóm lại, lần đầu đi xem mắt tuyên cáo thất bại!

Điện thoại của YunHo bỗng đổ chuông.

“Alô? JaeJoong à?”

“....”

“Ừ, anh đang ở ngoài, chỗ XXX ấy.”

“....”

“Em cũng đang ở gần đây? Thế thì qua đây đi, anh chờ.” Nói xong ngắt máy.

“JaeJoong và bạn của cậu ấy sắp đến, cùng nhau ăn một bữa cơm.” YunHo tự nhiên nhìn cha mẹ mình.

.....

Vào nhà ăn, JaeJoong rất nhanh tìm thấy YunHo, đang cao hứng đi qua thì phát hiện cha mẹ anh cũng có mặt, đột nhiên đứng sững lại. Mà ChangMin cùng Han GaIn đi ngay sau, không để ý liền va phải cậu.

“Sao đang đi lại dừng?” Hai người oán giận.

YunHo cũng đã trông thấy JaeJoong, vẫy vẫy tay.

Không còn cách nào khác, nước đến thì đất ngăn, JaeJoong đành phải qua.

Cậu thấy ông Jung ngạc nhiên đứng lên, “Sao lại ở đây?”

JaeJoong vừa định trả lời, chợt nghe thấy một giọng nữ, “Hi hi, em định khiến anh ngạc nhiên thôi.”

Quay đầu lại nhìn, thấy Han GaIn đang mỉm cười có phần e lệ.

47. Chương 47

Kết quả, sáu người ngồi chung một bàn. Bên trái ông Jung là bà Kang, bên phải là Han GaIn, mà bên trái YunHo là JaeJoong, rồi kế đó là ChangMin, thành ra JaeJoong cùng ông Jung ngồi đối diện nhau, hình thành một bố cục đầy lúng túng.

“Sao em lại đi cùng mấy đứa trẻ này vậy?” Ông Jung nhìn Han GaIn.

“Đàn em của em muốn về nước, em cũng về, mà cậu ấy quen JaeJoong, cho nên bọn em quen nhau.”

Ông Jung nghiêng đầu phát hiện ánh mắt đánh giá đầy nghi hoặc của bà Kang, rồi lại nhìn qua YunHo, thở dài, “Để tôi chính thức giới thiệu, đây là Han GaIn, đối tượng dự định tái hôn của tôi.”

Con người của bà Kang hơi hơi co rút, vừa trẻ tuổi lại xinh đẹp, Jung Yeon Hoon làm sao lại có diễm phúc này?

“Con đã sớm đoán được rồi.” YunHo vẫn rất bình tĩnh.

“Hả? Hả?” JaeJoong hoảng hốt, người trong mộng của ChangMin sắp trở thành mẹ kế của YunHo, chị ấy chỉ hơn YunHo 8 tuổi thôi mà! Đúng là trâu già gặm cỏ non, khủng bố thật! JaeJoong nhìn nhìn ChangMin, thấy cậu ta vẫn thản nhiên, xem ra đã sớm biết rồi.

“Hy vọng chúng ta có thể hòa hợp.” Han GaIn mỉm cười nhìn YunHo.

“Ba vốn định nói trước với con.” Ông Jung ngượng ngùng sờ mũi, “GaIn nói tuần sau mới về Hàn Quốc, không ngờ lại đột nhiên về sớm vậy.”

“Chúc mừng ba.” YunHo theo phép tắc nói lời chúc phúc.

“Ông cũng tìm được người chăm sóc mình rồi, rất tốt.” Lời Bà Kang có chút khác với những gì bà nghĩ trong lòng.

“Chị và ba em định sau khi kết hôn sẽ định cư ở Mỹ, YunHo có muốn qua đó không? Sống cùng nhau.” Han GaIn nhiệt tình mời.

Ông Jung nhất thời cảm thấy trong lòng có chút không vui, ông vốn cũng định như vậy, nhưng từ miệng Han GaIn nói ra lại thấy như thế có hơi vội vàng.

Ở dưới bàn, JaeJoong lặng lẽ nắm chặt tay YunHo, mười ngón đan nhau.

“Em không đi, em sống ở đây rất tốt.” YunHo từ chối.

“Để em sống ở ngoài một mình ba em sẽ lo lắng, chị cũng vậy, nên em qua Mỹ thì tốt hơn.” Han GaIn cố gắng thuyết phục YunHo.

Sao lại đột nhiên kỳ lạ như vậy? Đây cũng không phải ngày đầu YunHo sống một mình, nhưng trước kia có thấy ba anh lo lắng quá mức đâu? JaeJoong không hiểu ra làm sao, chỉ nhìn đắm đắm ánh mắt tha thiết của Han GaIn.

“Đúng thế, đi theo ba đi con.” Ông Jung cũng phụ họa, nhưng cảm thấy vẻ mặt của mình có hơi sượng sùng.

“Con mà đi không phải làm phiền cuộc sống tân hôn của hai người sao?” YunHo khề nhếch khóe môi.

“Sao mà phiền? Người một nhà không cần phải khách sáo như vậy? Chị rất mong được ở chung với YunHo đấy.” Han GaIn ngây thơ cười.

Tâm lý JaeJoong có hơi chần động, những lời này rất dễ khiến cho người khác hiểu lầm! Hơi nướng mắt lên, phát hiện ông Jung cũng nhử mảy. Không phải ông Jung cũng nghĩ như cậu chứ?

Quả thật trong lòng ông Jung bắt đầu dấy lên một nỗi hoài nghi: Lúc trước cho GaIn xem ảnh YunHo, cô vẫn khen YunHo đẹp trai, khi đó ông không để tâm, còn cảm thấy tự hào. Nhưng hiện tại lại thấy GaIn quá mức niềm nở. Tuy nói đàn ông bốn mươi một tuổi như mặt trời ban trưa, nhưng so với đứa con trai trẻ tuổi anh tuấn, ông có nảy sinh cảm giác tự ti lo lắng cũng là chuyện bình thường.

“Em chưa được ra nước ngoài bao giờ, nếu YunHo đi em cũng muốn đi.” JaeJoong ôm chặt lấy cánh tay YunHo, nũng nịu thay anh trả lời.

“Được, hoan nghênh em.” Han GaIn vẫn tươi cười.

Đưa YunHo đi Mỹ là để chia rẽ hai đứa nó, nếu để JaeJoong theo thì chẳng khác nào cho chúng nó tiền đi du lịch. Làm sao thế được? Ông Jung buồn bực trừng mắt với Han GaIn, “Đừng có tự tiện quyết định như vậy! Trước khi nói cái gì phải dùng đầu óc suy nghĩ một chút!”

Nụ cười trên mặt Han GaIn như bị đông cứng, “Anh bảo em không có đầu óc?”

Nói sai rồi! Ông Jung muốn nhận sai, nhưng lại sợ mất thể diện trước mặt mọi người, nên chỉ chậm rãi nói, “Có một số việc em không biết rõ, không nên nói lung tung.”

“Em nói sai cái gì? Anh không muốn để YunHo đến Mỹ à?” Han GaIn hỏi lại.

“Anh không nói thế.” Ông Jung lâm vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan, trong đầu diễn ra một màn đấu tranh tư tưởng kịch liệt: Nếu đưa YunHo qua Mỹ, khoan nghĩ đến việc nó không đồng ý, cứ cho là nó chịu đi, nhưng để người vợ trẻ tuổi xinh đẹp với đứa con cũng trẻ trung anh tuần sớm chiều gặp mặt, nhờ đâu lâu ngày nảy sinh tình cảm thì phải làm sao? Tại sao lúc trước ông không nghĩ ra vấn đề này? Mà cũng không thể để cha con ở tách ra, đem nó từ ngàn dặm xa xôi lại đây đâu thể mặc kệ nó, hơn nữa lương tâm ông cũng không cho phép. Nhưng nếu không đưa YunHo đi Mỹ, để nó ở lại đảm bảo sẽ tiếp tục quấy rối lấy Kim JaeJoong. YunHo là trách nhiệm của ông, vợ cũ thì đã có gia đình riêng, để bà ấy lo cho YunHo thì đúng là không tiện. Làm thế nào bây giờ? Biện pháp nào để vẹn toàn cả đôi bên?

Thấy vẻ do dự của ông Jung, JaeJoong đột nhiên trở nên tức giận, có vợ rồi thì không cần con nữa hay sao? Cậu lên tiếng chất vấn, “Hai bác đều đã có gia đình mới, cũng không cần YunHo nữa, vì sao còn ngăn cản cháu ở bên anh ấy? Hạnh phúc của hai bác giải quyết xong rồi thì không cho con mình có được hạnh phúc hay sao? Trên đời này có bậc cha mẹ nào như các bác không? Hai bác dựa vào đâu mà kết luận anh ấy sẽ hạnh phúc hơn nếu ở bên một người con gái?”

Những người khác đều sững sốt.

JaeJoong vỗ bàn thật mạnh, “Ngoại trừ ở bên cháu, YunHo sẽ không đi đâu hết. Cháu cũng nhất định không rời bỏ anh ấy!”

Whoa! Dừng cảm thật! ChangMin không nhịn được, suýt nữa huyết sáo tở ỷ tán thưởng JaeJoong.

“Chúng ta đi!” JaeJoong kéo YunHo quay lưng bỏ đi. ChangMin cũng theo sau.

Bà Kang bị khí thế bùng bùng của JaeJoong làm cho ngẩn người, một lúc sau mới hồi phục tinh thần, nhìn sang chồng cũ cũng đang ngỡ ngác, “Làm sao bây giờ? Đứa bé kia thực sự rất nghiêm túc.”

“JaeJoong là đứa bé ngoan, đối với YunHo rất thật lòng.” Han GaIn mỉm cười nói một câu.

“Chính vì thật lòng nên mới rắc rối.” Ông Jung thở dài, “Nếu bọn nó chỉ chơi đùa thôi thì tốt rồi.”

“Vì sao không đồng ý cho hai đứa yêu nhau?” Han GaIn có ý tìm ra mấu chốt của vấn đề.

“Cô đã làm mẹ bao giờ đâu mà hiểu được tâm tình của tôi?” Bà Kang không muốn nhiều lời với Han GaIn.

“Ai mà muốn con của mình trở thành kẻ khác loại trong mắt người khác chứ? Là lỗi của bậc cha mẹ như bọn anh, bọn anh có trách nhiệm, cũng có nghĩa vụ đưa chúng nó quay về con đường đúng đắn.” Ông Jung hùng hồn nói.

Han GaIn đột nhiên phát hiện, hai người trước mắt quả là vợ chồng nhiều năm, ngay cả ý nghĩ cũng giống nhau như vậy, không khỏi trầm lắng trong giây lát, “Em cứ nghĩ anh là người tiến bộ lại biết tôn trọng người khác, hóa ra em sai rồi, căn bản anh vừa cố chấp vừa cố hủ, không dùng lý lẽ được!”

“Đây là chuyện nhà chúng tôi, cô có ở hoàn cảnh này đâu mà biết!” BàKang theo bản năng có địch ý với Han GaIn.

Ba chữ “nhà chúng tôi” như mũi kim đâm vào tim Han GaIn, cô cảm thấy thật khổ sở, nên nhìn về phía ông Jung.

“Chuyện này không cần em nhúng tay vào.” Đáng tiếc ông Jung lại làm cho cô thất vọng.

“Em biết rồi.” Han GaIn cúi đầu, đứng dậy.

“Em định đi đâu?” Ông Jung giữ chặt lấy cô.

“Không cần lo, em có nơi để đi.” Han GaIn thoát khỏi bàn tay ông, khéo môi nhếch lên đầy mỉa mai.

Trên taxi.

ChangMin nhìn qua gương chiếu hậu, thấy JaeJoong như chim nhỏ nép vào bên người YunHo, lập tức rung mình.

“Cậu với chị GaIn từng bàn bạc trước rồi hả? Một tung một hứng, người này vai chính diện người kia vai phản diện, tớ thấy ba mẹ YunHo bị quay cho ngẩn người, không biết hai người còn có chiêu gì chưa xuất, trong đầu tám phần là loạn.”

“Không có. Ai mà biết tự nhiên chị ấy ân cần niềm nở làm cái gì! May mà tớ thông minh nhanh nhẹn khéo léo nhạy bén hiểu ý người khác mới có thể phối hợp ăn ý được...” MÀN TỰ BIÊN TỰ DIỄN CỦA JAEJOONG BỊ MỘT TIẾNG BẬT CƯỜI CỦA YUNHO CẮT NGANG, CẬU TỨC GIẬN NHÉO ANH MỘT CÁI, “CƯỜI CÁI GÌ MÀ CƯỜI, KHÔNG CHO CƯỜI!”

Tiếp theo lại ngẩng đầu nhìn anh, hai mắt long lanh, “Nah, biểu hiện vừa nãy của em có phải rất dũng mãnh phi thường không?”

“Đúng, rất có dáng vẻ hung hăng kiêu ngạo của mấy tên cường hào ác bá.” ChangMin cố nhịn cười.

“Câm miệng! Tớ không hỏi cậu!” JaeJoong vung cánh tay thưởng cho cái gáy ChangMin một chưởng.

YunHo chỉ cười không nói, nghiêng đầu nâng cằm JaeJoong lên, hôn nhẹ lên môi cậu một cái thay lời khen. JaeJoong rất hài lòng, lại quay về tựa sát vào người anh.

ChangMin thấy bàn tay của tài xế hơi trượt đi một chút, nhưng rồi tiếp tục bình tĩnh lái xe, trong lòng không khỏi khâm phục. Quả nhiên là người đi nhiều thấy nhiều, không giống người thường.

Bà Kang về đến nhà, vừa vào cửa đã nghe giọng chất vấn pha chút tức giận của ông Lee, “Em lại đi gặp mặt chồng cũ phải không?”

Sao ông ấy lại biết được? Trong lòng bà Kang hoảng hốt, theo bản năng lập tức phủ nhận, “Không phải. Em chỉ ra ngoài đi siêu thị một chút mà thôi.”

“Em còn định gạt anh?” Ông Lee lại càng giận, “Rõ ràng anh vừa nhìn thấy em cùng ông ta ra khỏi tiệm ăn!”

“Anh đừng hiểu nhầm, em chỉ gặp ông ấy bàn bạc chuyện của con.” BàKang vội vàng giải thích.

“Chuyện gì quan trọng mà phải đi bàn bạc mãi thế? Em nói đi.” Ông Lee quyết truy đến cùng.

“Haizz! Ông ấy sắp tái hôn rồi, anh còn lo lắng gì nữa?” Bà Kang cố tránh chủ đề này.

Ông Lee như đột nhiên hiểu ra, “Hóa ra là thế. Ông ta tái hôn, em bỗng phát hiện trong lòng mình vẫn còn luyến tiếc, có phải thế không?”

“Anh nói bậy gì đó! Không phải như anh nghĩ!” Bà Kang thở gấp, có vẻ hơi khó thở.

“Hừ! Hối hận rồi phải không? Muốn cùng ông ta ôn lại tình xưa, xây lại mộng cũ?” Từng câu nói của ông Lee đều mang hàm ý cay nghiệt.

“Anh đừng bịa đặt! Em với ông ấy cái gì cũng không có! Vì sao anh không tin em?” Đối với sự thiếu tin tưởng của chồng, bà Kang cảm thấy vô cùng thất vọng.

“Muốn anh tin thì em đừng có làm mấy chuyện dễ gây hiểu lầm như thế này! Chính em tự đếm đi, mấy hôm nay em gặp ông ta bao nhiêu lần? Thời gian em ở bên anh ta còn dài hơn thời gian ở bên anh, em lại cái gì cũng không nói, thế em bảo anh phải nghĩ thế nào?” Ông Lee hùng hồn.

Nếu không nói rõ ràng, chỉ sợ sự tình sau này không giải quyết được, bà Kang do dự hai giây, quyết định nói ra, “Thực ra, là vì chuyện của YunHo, nó đang hẹn hò với một nam sinh.”

“Hả?” Ông Lee không phản ứng kịp, “Con em hẹn hò với một đứa con trai?”

“Vâng, nên em và Yeon Hoon rất phiền lòng, phải bàn bạc tìm cách khiến bọn nó chia tay.”

“Sao nó lại đi thích con trai được? Em gạt anh hả?” Ông Lee nửa tin nửa ngờ.

“Là sự thật!” Bà Kang kích động, bà cũng đâu muốn nghĩ đây là thật chứ!

“Vậy em với ông ta định làm sao?” Ông Lee xem như tạm tin.

“Hai đứa nó kiên quyết không chịu, vốn là Yeon Hoon định đưa YunHo đi Mỹ, nhưng ông ấy sắp tái hôn, chỉ sợ không tiện, nên hiện giờ cũng không biết phải làm thế nào mới tốt.”

“Có gì mà không tiện, đó là con của ông ta!” Ông Lee hừ một tiếng.

“Đại khái là ông ấy không muốn vợ sắp cưới tiếp xúc quá nhiều với YunHo.” Bà Kang úp mở đáp.

“Ích kỷ. Thế ông ta định giao con trai cho em à?” Ông Lee quan tâm đến vấn đề này hơn.

“YunHo cứng đầu lắm, căn bản không chịu nghe lời em.” Bà Kang ảo não đáp.

“Nó đã lớn rồi, quản không được đâu.”

“Anh nói thì dễ lắm!” Bà Kang bắt mẫn, “Nếu DongHae hẹn hò với một đứa con trai chẳng lẽ anh cũng mặc kệ nó hay sao?”

“Nó mà dám? Anh đánh gãy chân nó!”

“Phân biệt đối xử!” Bà Kang nhỏ giọng lầm bầm.

“Con em thì để cha nó quản lý, em lo ít thì đỡ mệt đầu, dù sao nó cũng không nghe lời em, để cha nó quản sẽ tốt hơn.” Trở lại vấn đề chính, ông Lee vẫn là không muốn bà Kang tiếp tục gặp gỡ chồng cũ.

Bà Kang không nói gì, nhưng trong lòng quyết định vẫn sẽ để ý đến chuyện này.

48. Chương 48

“GaIn, em nghe anh nói đã!... Alô?” Ông Jung bất đắc dĩ nhìn nhìn ống nghe điện thoại, bị ngắt máy rồi. Mấy hôm nay gọi điện cho GaIn nhưng cô không chịu nghe máy, vất vả đi tìm buống điện thoại công cộng, vừa kết nối được thì ngay cả một câu nói cũng chưa xong đã bị cúp. Thế này không phải là tuyên bố giận dỗi với mình sao? Phụ nữ thật là phiền toái! Ông giáo huấn con trai mình thì có gì không đúng chứ? Đúng thật là... thấy thằng bé trẻ tuổi đẹp trai thì lại mềm lòng, không để ý phải trái đúng sai mà quay sang ủng hộ nó, chẳng lẽ tình cảm là dựa vào vẻ bề ngoài?

Thôi nín giận nín giận, bà xã bỏ chạy chẳng phải vẫn nên tìm về sao? Một người đã chạy rồi, giờ thêm một người nữa thì đúng là chẳng còn sót lại chút sĩ diện nào.

Ông Jung nghĩ, ngoại trừ đàn em tên Shim ChangMin kia, GaIn hẳn không còn người quen nào nữa, nhưng vấn đề là ông không biết cách liên lạc với Shim ChangMin.

Ừm... làm sao bây giờ? À phải rồi! Kim JaeJoong quen cậu ta, chắc hẳn sẽ biết, nhưng muốn ông mở miệng hỏi JaeJoong, cứ như ông chủ động xuống nước thì phải...

Hay rồi, không chỉ con trai, mà đến cả bà xã cũng bị thua mất luôn!

.....

“YunHo à...” Do dự mãi, cuối cùng ông Jung vẫn dày mặt gọi điện thoại.

“Vâng?” YunHo nhận điện, nghĩ thầm không phải cha mình lại sắp xếp gặp mặt nữa chứ?

“Là thế này, nhờ JaeJoong hỏi đàn em của GaIn xem có biết GaIn đang ở đâu không, cô ấy không chịu nghe điện thoại của ba.”

“Chị ấy đang ở chỗ con.” YunHo khẽ liếc mắt sang GaIn đang ngồi trên sôpha xem TV với JaeJoong. GaIn nghe được câu ấy liền quay đầu lại, chứng tỏ cô vẫn chú ý nghe YunHo nói chuyện.

“Để ý cô ấy, ba qua đó ngay!” Ông Jung kích động đập máy.

“Ba em hả?” Dường đầu ngón chân cũng có thể đoán được.

“Vâng.”

“Muốn qua đây?”

“Vâng.”

“Thế chị đi đây!” Han GaIn làm bộ đứng dậy.

“Chị đi đâu cơ?” JaeJoong hỏi.

“Để ChangMin đưa chị đi loanh quanh một vòng.”

JaeJoong có vẻ không vừa lòng, chị bảo sắp lập gia đình cơ mà, sao lại còn làm phiền cậu bạn nhỏ có lòng ngưỡng mộ chị cơ chứ?

“Chị với ba YunHo cãi nhau cái gì thế? Có vấn đề gì cùng nói rõ ra không phải tốt hơn sao?”

“Chị là vì giúp hai em mới cãi nhau với anh ấy, em có biết không hả? Chẳng có lương tâm gì hết!” GaIn đứng chống nạnh, làm bộ trừng mắt với JaeJoong.

“Thế à? Em cảm ơn.” Giọng của JaeJoong có chút miễn cưỡng. Không phải là không cảm kích, nhưng chị gái này ở nhà cậu chính là một cái bóng đèn siêu cấp, hại cậu và YunHo muốn làm cũng không thể làm, tiền chị ấy đi sớm chừng nào tốt chừng ấy.

A? Hai mắt JaeJoong đột nhiên tỏa sáng, nếu như tác hợp hai người họ, nói không chừng ba YunHo sẽ có cảm tình với cậu.

“Chị cứ nghĩ anh ấy tư tưởng cởi mở, tâm tính phóng khoáng, không ngờ bản chất vẫn là ông già cổ hủ!” GaIn tiếp tục oán giận, “Còn không cho chị nhúng tay? Ghét nhất là người gia trưởng!”

“Haizz, trong nước còn bảo thủ hơn, dù sao ba YunHo cũng được mà, ít nhất còn không có phản ứng bạo lực quá khích.” JaeJoong cố gắng nói tốt cho ông Jung.

“Em nói đỡ cho anh ấy?” GaIn khó hiểu nhìn JaeJoong, “Chính anh ấy muốn ép hai đứa chia tay đó! Trời chưa tối em đã nói mớ rồi à?”

“Vì em là người bao dung mà!” JaeJoong đồng dục nói.

YunHo khẽ nhếch khóe môi, lười vạch trần cậu.

“Cho nên mới nói, bọn em đã không so đo thì thôi, chị càng không phải để ý.” JaeJoong vẻ thân thiết vỗ vỗ vai GaIn.

“Cái gì? Chuyện này liên quan đến hạnh phúc nửa đời sau của chị! Chị đương nhiên phải cẩn trọng suy xét chứ!” GaIn tránh cái tay của JaeJoong, lầm bầm, “Để anh ấy không tìm được chị, chị phải tìm nơi yên tĩnh mà suy nghĩ lại mới được.”

Phụ nữ đúng là rất khó trị, đặc biệt là phụ nữ có chỉ số thông minh cao! JaeJoong thàn than.

Đang nói chuyện thì chuông cửa vang lên.

Cửa vừa mở, ông Jung phi vào, GaIn lập tức quay về phòng dành cho khách, ông Jung đến câu chào cũng chưa kịp nói, liền đi theo.

Cửa này cách âm tốt thật, JaeJoong áp tai lên cửa nhưng chẳng nghe thấy gì.

Lạy trời phù hộ, hy vọng hai người này có thể yên ổn trở lại, nếu không thì khéo cậu với YunHo trở thành đối tượng trút giận thay mất.

Cửa mở, Han GaIn giận dữ đẩy ông Jung ra ngoài, rồi lại đóng cửa.

Ông Jung xấu hổ nhìn YunHo với JaeJoong.

Hai người ra vẻ đang xem TV, không để ý.

Ông Jung đột nhiên cảm thấy không được tự nhiên, như thể ông là khách không mời mà xông vào một gia đình ba người ấm áp. Ở nhà người ta, lại bị nhìn thấy bộ dạng chán nản này, dù ông có thần kinh cứng đến mấy, không cũng thế mặt dày lấy quyền cha mẹ yêu cầu hai đứa nó ngồi tách nhau ra một chút. Cũng không cam lòng cứ thế mà đi, vì thế thở dài, ngồi xuống một góc khác của sofa.

Ôi giới! Bóng đèn này sợ là mười vạn von luôn! Còn chói hơn cả mặt trời nữa! JaeJoong lên nhìn ông Jung một cái, thực sự rất muốn ra về ai oán nhào vào trong lòng YunHo làm nũng.

YunHo hiểu cậu đang nghĩ gì, liền vỗ nhẹ lên vai an ủi.

Không phải ba anh sẽ ngồi chờ ở đây cho đến khi chị GaIn xuất hiện chứ? JaeJoong dùng mắt hỏi YunHo.

Anh cũng không biết nữa. YunHo nhún vai.

“Phụ nữ đôi khi giận dữ, nên tạm xa nhau một chút, qua mấy ngày có lẽ sẽ tốt hơn ạ.” JaeJoong thử nói chuyện với ông Jung.

Ông Jung ngẩng đầu nhìn cậu, không nói gì.

JaeJoong lại lùi về bên người YunHo, haizz, xem như cậu chưa nói qua vậy.

“Nhân viên A, rồi kỹ thuật viên B phòng R&D công ty anh còn không phải là đồng tính? Còn có hàng xóm dưới tầng nhà em, cũng là đồng tính, chẳng phải anh cũng biết hay sao? Chính anh là người đã nói tình yêu bất kể giới tính, tuổi tác, quốc tịch, tất cả tình yêu chân thành đều đáng được tôn trọng, đến bây giờ anh vẫn đối xử với những người kia như thường, vì sao chuyện này phát sinh ở trên người con trai anh thì anh lại nghiêm trọng hóa nó lên? Em hoàn toàn không hiểu được!” Lời nói trong lúc tức giận vừa nãy của GaIn lại vang lên trong đầu ông Jung.

Có phải ông cần tỉnh lại không? Bởi vì không liên quan đến mình mới có thể tự nhiên nói ra đạo lý ấy, nhưng khi có liên quan thì sẽ đánh mất chừng mực, trở nên rối loạn, đó chính là điều tối kỵ của thương nhân!

Nhưng mà, đó là đứa con duy nhất của ông, ông vẫn hy vọng nó có thể giống người thường cưới vợ sinh con, có một gia đình nhỏ hạnh phúc, điều đó có gì sai?

Lại liếc nhìn hai đứa bé kia, JaeJoong nửa ngồi nửa tựa vào lòng YunHo, còn YunHo ôm vai nó, quần quýt ngồi cùng một chỗ xem TV, ngoại trừ giới tính của JaeJoong, so với những đôi tình nhân say đắm khác cũng không khác nhiều lắm. Hai đứa nó thật sự yêu nhau? Đến mức không phải người kia thì nhất định không thể?

Thôi thì, ông sẽ cẩn thận suy nghĩ lại.

.....

JaeJoong thầm cảm ơn trời, may mà ông Jung không định ngủ lại đây. GaIn ở trong phòng nghe thấy tiếng đóng cửa liền mở cửa đi ra ngoài.

“Đi rồi?” Cô biết nhưng vẫn hỏi.

“Vâng.”

“Chị đặt vé máy bay rồi, ngày mai chị sẽ quay về Mỹ.” GaIn tuyên bố.

“Hả? Chị lại về?” JaeJoong kinh ngạc.

“Ừ, chị ở bên kia quen rồi, về đó chắc còn thoải mái hơn, dù sao hiện tại chị cũng không có tâm trạng để chơi nữa, về với nơi quen thuộc sẽ tinh tâm được để suy nghĩ.”

“Nhưng mà chỉ còn một tuần nữa là đến năm mới rồi, hay để ra năm chị hãy đi?” JaeJoong giữ lại.

“Chị ở Mỹ nhiều năm rồi, không có thói quen đón Tết nữa, sắp quên mất khái niệm này rồi.” GaIn cười thoải mái.

“Ông ấy biết không ạ?”

“Chị không nói, lười lắm, dù sao chuyện anh ấy quan tâm nhất bây giờ cũng không phải là chị.” GaIn bĩu môi, giọng có vẻ giận dữ, “Trước khi chị đi, không cho hai em báo cho anh ấy biết đâu nhé.”

“Được.” YunHo thản nhiên đáp ứng.

“Nhưng chị phải nói với ChangMin một tiếng, rồi mai bọn em ra sân bay tiễn chị.” Chuyện của người khác cậu không tiện nhúng tay, JaeJoong quyết định mặc kệ.

“Ừ.”

Không ngờ ngày hôm sau, YunHo và JaeJoong tiễn không phải một người, mà là hai người. ChangMin vừa biết GaIn về Mỹ một mình liền đặt luôn vé cùng chuyến bay để đi cùng, lý do là lo lắng GaIn không biết tự chăm sóc mình, nếu không ai để ý sẽ cả ngày vui đùa trong phòng thí nghiệm đến đối ngất luôn.

Thế cũng được, JaeJoong nghĩ, xem như cho ChangMin một cơ hội để thể hiện, biết đâu GaIn sẽ vì thế mà nhận ra ChangMin là một người rất tốt, tuy là bây giờ cô chỉ xem ChangMin như em trai.

“Lần khác chị lại về đây chơi nhé, lúc nào cũng chào đón chị.” JaeJoong nhìn GaIn.

“Ừ, hai em cũng cố gắng nhé, phải thật kiên trì, chị ủng hộ các em!” GaIn làm động tác cổ lên.

“ChangMin, nhớ giữ liên lạc nhé.” JaeJoong ôm cậu ta một cái.

“Đương nhiên! Nếu Jung YunHo bắt nạt cậu, tớ nhất định sẽ dành thời gian nghe cậu khóc lóc kể lể.”

“Đồ miệng quạ!”

Hai người đi rồi, JaeJoong có chút buồn ngủ, “Anh nói xem, rốt cuộc chị GaIn với ba anh có thành đôi không? Hay chị ấy sẽ thích ChangMin? Thực ra ChangMin cũng được đấy chứ, tuy kém tuổi, nhưng cũng đáng để tin cậy.”

“Chuyện này không cần chúng ta quan tâm.” YunHo lười nghĩ.

“Yah! Chị ấy suýt nữa là thành mẹ kế của anh đấy! Anh chẳng quan tâm đến đời sống tình cảm của ba mình gì cả.”

“Ông ấy thích là được rồi, anh không có ý kiến.”

JaeJoong ôm lấy anh, “Nếu ba anh cũng nghĩ giống anh thì tốt rồi.”

Tối đó, ông Jung lại xuất hiện ở nhà của YunHo và JaeJoong.

Biết Han GaIn đã quay về Mỹ, ông hoảng hốt, “Về rồi? Sao không nói với ba?”

Lại biết là cùng ChangMin trở về, ông lại càng sốt ruột, “Đúng là tùy hứng! Không nói gì với ba đã tự mình về!”

Nói rồi quay đầu bước đi.

Về đến nhà, ông Jung bắt đầu suy nghĩ lại, con trai dù thế nào vẫn là của mình, cho dù nó có chạy theo một đứa con trai khác đi nữa, nhưng bà xã chưa cưới được về, nếu chạy mất thì nhất định không dễ tìm. Sự tình nặng nề chậm gấp, ông cân nhắc một lúc, rồi quyết định tạm thời để yên chuyện của YunHo, ông liền gọi cho bà Kang nói qua một chút, để bà theo dõi tình hình, nếu có động thái gì thì liên hệ, còn ông thì sao, ở tuổi này rồi con trai cũng không quan tâm có ông ở bên hay không nữa, ông phải quay về Mỹ trước đã!

Ngăn người nhìn điện thoại, bàn tay bà Kang trở nên lạnh lẽo. Người đàn ông này, nói không quan tâm nữa là mặc kệ luôn sao? Lại đem chuyện lớn như vậy giao hết cho bà! Đúng là thấy người đẹp thì quên mất người thân!

49. Chương 49

Thoảng cái chỉ còn một mình ‘chiến đấu’, bà Kang không thể thích ứng nổi. Rõ ràng điều bà làm là đúng đắn, vì sao chẳng có ai ủng hộ? Con trai không nghe lời, chồng cũ đã buông tay mặc kệ, chồng hiện tại thì cả ngày cảm râm oán giận bà lo chuyện bao đồng. Đó tuyệt đối không phải chuyện bao đồng, nó liên quan đến hạnh phúc cả đời của con trai bà cơ mà!

Thực ra không phải bà không lo lắng, nhờ đâu chuyện này sẽ khiến mối quan hệ với YunHo bị đóng băng trở lại, nhưng trách nhiệm của một người mẹ khiến bà không thể khoanh tay đứng nhìn. Bà vẫn khẳng khái rằng YunHo cần một cô gái xinh đẹp dịu dàng đến cảm hóa trái tim của nó. Tất cả chỉ vì tốt cho nó, nhất định sau này nó sẽ hiểu được nỗi khổ tâm của bà!

Ở nhà trần trụi suy tính rất nhiều phương án để hai đứa chia tay, nhưng vẫn không biết phải làm thế nào.

Tuy có chuyện không yên lòng, nhưng bà vẫn cùng hàng xóm ra khỏi nhà, bởi vì có chương trình khuyến mại Tết rất hấp dẫn mà bà bị kéo đến một siêu thị khá xa, vốn không thường lui tới. Hàng xóm đi cùng vừa đến siêu thị đã bắt gặp một đám đông đua nhau mua sắm, khuyến mại nhiều đến mức mua giống như cho, liền lập tức lấy một cái xe đẩy bắt đầu chiến dịch càn quét, để lại bà đứng một mình. Bà không hứng thú lắm với việc mua bán, cũng chẳng chú ý đến giá cả hàng hóa, chỉ thông thả đi xung quanh chọn lựa, vừa nhắc mắt lại phát hiện một gương mặt rất quen ngay sau khe hở giá hàng đối diện. Kim JaeJoong!

Cậu ta đang nghiêm túc xem xét hai túi bánh quy trên tay. Ý nghĩ đầu tiên của bà là trốn đi không để JaeJoong nhìn thấy, khỏi phải đứng ra chào hỏi.

Nhìn thấy JaeJoong rời khỏi quầy hàng, bà mới rón rén đi theo, lúc này mới phát hiện cậu ta không đi một mình, mà đi cùng một cô gái. JaeJoong đẩy xe, vừa cười vừa nói với cô ta, ra vẻ thân mật, hai cái đầu thì thoảng còn ghé sát vào nhau thảo luận xem mặt hàng này tốt hay xấu.

Cô gái kia là ai? Bà nhíu mày. Còn thằng YunHo đâu?

Bà nép vào một bên, giấu mình sau đám hàng hóa nhìn thấy nửa gương mặt của cô ta, tuổi cũng không lớn, nhìn qua chắc chưa đến ba mươi tuổi, nhan sắc bình thường, đứng cạnh JaeJoong hoàn toàn kém thế.

Cô ta là ai của JaeJoong? Người thân? Bạn bè? Không phải là bạn gái chứ? Trong mắt bà, ngoại trừ giới tính ra, một chút cô ta cũng không thể sánh với YunHo nhà bà.

Không lẽ JaeJoong bắt cả hai tay? Thằng YunHo có biết không? Không phải JaeJoong đang lừa gạt tình cảm của con trai bà chứ?

Tưởng tượng như thế khiến bà đột nhiên cảm thấy phẫn nộ. Thằng YunHo đối tốt với cậu ta, thích cậu ta như vậy, đến cả đi gặp cô gái khác cũng không muốn, cậu ta lại lén lút ở bên một phụ nữ khác?

Vừa định ra bước ngoài, JaeJoong vô tình quay đầu lại, bà theo phản xạ lại nép vào. Sau đó âm thầm tự phê bình, tại sao lại nhát gan như vậy? Cậu ta đâu có ăn thịt người, hơn nữa, cậu ta mới là người đuối lý, chứ bà có gì phải sợ? Ừ, bà phải dùng lý lẽ trách mắng cậu ta không một lòng một dạ với YunHo, sau đó

có thể quang minh chính đại yêu cầu cậu ta rời khỏi YunHo nhà bà, haha! Nếu cậu ta không chịu thì sao, phải rồi, bà phải lưu lại bằng chứng mới được.

Sờ khắp người, phát hiện quên đem theo di động. Làm sao đây?

Phải đi theo! Bà nhìn thấy JaeJoong cùng cô gái kia đã đẩy xe ra quầy thanh toán.

Bà vẫn đi sau hai người họ, hai tay JaeJoong xách hai túi đồ to, đứng ra ven đường, dường như muốn bắt taxi. Lúc này bà lại do dự không biết có nên tiếp tục bám theo không.

Mãi tưởng tượng cảnh bắt gian tại trận, bà không để ý một chiếc xe máy đang lao nhanh về phía mình.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, bà chỉ cảm thấy có người dùng sức kéo tay mình, đến lúc tỉnh táo lại thì đã ngã ngổ trên đất, mờ mịt không biết chuyện gì vừa xảy ra. Giây tiếp theo, bà phát hiện chiếc túi xách đeo ở vai trái đã không cánh mà bay, nó đang nằm trên tay tên thanh niên ngồi sau chiếc xe máy nghiêng ngang phía trước. Lúc này bà mới hiểu đây chính là bọn đi xe máy cướp giật.

Vừa hô “Cướp” vừa hỗn hển đuổi theo, đi được mấy bước thì mắt cá chân phải nhói đau, chắc hẳn lúc này ngã chân bà va vào bậc thang, bắp chân phải cũng xước sát chảy máu.

Trong túi có không ít tiền! Bà cảm thấy mình thật xui xẻo.

.....

Thời điểm nghe có người hô “Cướp”, chiếc xe máy đó vừa lúc lướt qua bên cạnh JaeJoong. Tốc độ của người dù nhanh đến mấy cũng không cản nổi xe, nhưng may mắn phía trước đang đèn đỏ khiến xe cộ phải dừng lại, mấy tên cướp dù muốn vượt cũng không dễ, liền đánh vòng nhưng tốc độ chậm hẳn lại.

Theo tính cách của JaeJoong, cậu dùng luôn chiếc túi đựng đồ vừa mua làm vũ khí công kích mục tiêu, không phải nghĩ.

Có thể tên giật đồ thấy bà Kang ngã trên đất không đứng dậy nổi, cũng chẳng thấy có hiệp sĩ đường phố nào muốn ra tay trợ giúp nên tâm lý có chút sợ ý, đến khi thấy có gió trên mặt đã bị một cú thật mạnh, hai mắt tối sầm, lập tức ngã xuống. Tên ngồi trước thấy có chuyện, vừa quay đầu lại cũng trúng luôn một đập từ cái túi bảo vệ môi trường.

Không đợi hai tên đó đứng lên, JaeJoong đã buông túi xuống, thưởng cho chúng mấy đá, mãi đến khi trong mắt chúng chỉ thấy cảnh đêm đẹp đẽ - ý là sao bay đầy trời - cả người cũng gục hẳn xuống.

“Whoa! Lợi hại thật!” Shin Bong Sun đứng cạnh như xem kịch vui, vỗ tay khen ngợi.

“Chị báo cảnh sát chưa?” JaeJoong vuốt tóc đầy phong độ.

“Rồi.”

JaeJoong cầm chiếc túi bị cướp, quay lại định đưa cho nạn nhân, đi đến trước mặt người đó mới phát hiện hóa ra không phải giống, mà đúng là mẹ của YunHo, bà đang nhìn cậu với vẻ mặt phức tạp.

Sao lại trùng hợp thế này? JaeJoong nhủ thầm.

“Bác, túi của bác đây ạ.” JaeJoong ngồi xuống đưa túi cho bà Kang, thân thiết hỏi, “Bác có sao không? Có bị thương không ạ?”

“Không sao, cảm ơn cậu.” Bà Kang nói cảm ơn, ôm chân phải cố gắng đứng lên.

JaeJoong vội vàng đỡ lấy bà, “Để cháu đưa bác đi bệnh viện.”

Shin Bong Sun lúc này tò mò đi tới, “Hai người biết nhau à?”

“Vâng, bác đây là mẹ của YunHo.”

“Ah, cháu chào bác, cháu là Shin Bong Sun, hàng xóm của hai cậu ấy.” Cô thân thiện chào hỏi.

Hóa ra là hàng xóm. Bà Kang thở ra, không biết là vì thất vọng hay vì nhẹ nhõm.

“Chân bác ấy bị thương, em đưa bác đi bệnh viện, hay chị về trước đi?”

“Dù sao chị cũng không bận gì, để chị đi cùng, biết đâu có gì cần giúp.”

“Vết thương không đáng ngại, chỉ là trật chân, không cần đi bệnh viện, tôi về nhà lấy rượu thuốc xoa bóp là được rồi.” Bà Kang từ chối.

“Hay bác đi bệnh viện chụp X-quang đi ạ, xem có ảnh hưởng đến xương không.” Bong Sun khuyên.

Bà Kang mất hứng liếc cô một cái, “Không cần, chân tôi tôi biết, xương không làm sao cả, chỉ bị trật chân thôi.”

Thấy bà cứ khẳng khẳng, hai người đành phải nhượng bộ, “Để bọn cháu đưa bác về nhà vậy.”

“Bọn cháu?” Bà Kang không thích cách xưng hô thế này. Phải rồi, hàng xóm cũng không thể lơ là được, đâu thiếu chuyện trèo tường chứ, chính bà còn không phải cùng hàng xóm phát triển quan hệ...

...

Trên taxi, JaeJoong ngồi ghế trước, hai người phụ nữ ngồi ghế sau.

“YunHo chắc đang chụp ảnh hả?” Bong Sun dường như vô tình hỏi.

“Không, anh ấy đang tập luyện ở CLB.” JaeJoong trả lời, “Vốn là em muốn đi cùng, nhưng mà anh ấy lại đi trước, một mình em thì lười đi.”

Đúng, chính là như thế, trong đầu bà Kang vang lên tiếng chuông cảnh báo, một người quá bận không thể ở bên người còn lại, người kia vì buồn chán nên tìm kiếm niềm vui ở bên ngoài... Ai da! Đau đầu thật! Tâm lý bà đầy mâu thuẫn, không biết là nên ngăn cản hay nên khuyến khích.

“YunHo có thường xuyên như thế không?” Bà hỏi thăm dò.

“Như thế là thế nào ạ?” JaeJoong không ngờ bà Kang lại chủ động nói chuyện với mình, nên phản ứng không kịp.

“Là để mặc cậu một mình.” Bà giải thích.

“Không sao ạ, anh ấy có chuyện của anh ấy, cháu có chuyện của cháu, cũng có khi cháu để YunHo một mình ấy chứ.” JaeJoong cười.

Bà Kang nghĩ một chút, nói, “Xem ra cậu cũng không yêu YunHo như tôi nghĩ.” Nếu như thực sự rất yêu thì hẳn chỉ mong mỗi giây mỗi phút đều ở bên nhau, không rời xa mới đúng.

“Cháu thực sự yêu YunHo mà.” JaeJoong quay đầu lại, vẻ hơi ngạc nhiên, “Không phải lúc nào cũng quấn quýt lấy nhau mới gọi là yêu.”

Bà Kang nhìn cậu, “Điều kiện của cậu không tồi, vì sao không thích con gái mà lại yêu YunHo?”

JaeJoong nhớ đến ngay lời thoại trong tiểu thuyết của HeeChul, “Thích chính là thích, là một loại tình cảm, không cần lý do. Khi gặp đối phương, có cảm giác tim đập thành thịch, trong nháy mắt đã biết, chính là người ấy, nếu không phải người ấy thì không thể là ai khác! Mà yêu, là thích hơn cả thích, từng động tác nhỏ của người ấy, mỗi cái nhíu mày, mỗi một nụ cười, tất cả những gì thuộc về người ấy, đều không giống như những người khác, chỉ cần người ấy đứng trước mặt, tất cả những cái khác đều chỉ là hư vô.”

Bà Kang lại không nghĩ thế, “Quá lý tưởng hóa, xã hội này mới là hiện thực. Đồng tính luyến ái sẽ bị kỳ thị.”

“Không có đâu ạ, đồng tính cũng là người, lại không làm chuyện gì xấu, cháu không nghĩ là họ khác gì những người thường.” Bong Sun nói chen vào, nhân tiện còn hỏi quan điểm của tài xế taxi, “Chú lái xe, chú nói thử xem.”

“A...” Tự nhiên bị kéo vào cuộc nói chuyện, chú lái xe có hơi mờ mịt, chú đơn giản chỉ là một người bình thường lại hiền lành, đối với loại đề tài này không rành rẽ lắm, vì thế đáp qua loa, “À, không sao cả, à phải, xem như bình thường.”

Trả lời kiểu gì vậy? JaeJoong đen mặt, nhưng vẫn nhìn Bong Sun đầy cảm kích.

“Nghe ý của cô, cô cũng ủng hộ hai đứa nó?” Bà Kang nhìn về phía Bong Sun, bối rối nhận ra trong lòng bỗng dưng nảy sinh cảm giác vừa lòng, hóa ra cô gái này không phải là mối uy hiếp với YunHo, mà cũng đúng, ngoại trừ giới tính là nữ ra, xét trên bất kỳ khía cạnh nào cũng không thể hình thành sự uy hiếp được.

“Vâng, cho dù là các cặp nam nữ yêu nhau bình thường đi nữa, tình cảm được như hai cậu ấy cũng không dễ tìm.” Bong Sun hoàn toàn không biết mình bị người ta thâm đánh giá, còn đáp rất xúc động.

Bà Kang im lặng.

Đưa bà Kang về tận nhà, nhìn thấy đã sắp đến giờ cơm trưa, JaeJoong liền tiện thể xắn tay áo xuống bếp.

Một bàn đồ ăn đủ cả sắc lẫn hương vị khiến bà Kang thật không biết nói gì.

JaeJoong với Bong Sun đi rồi, bà mới cẩn trọng suy nghĩ lại: bạn trai của con trai, mặt mũi thì khỏi phải bàn rồi, cũng biết kính trọng mình; thấy chuyện bất bình trên đường thì ra tay trợ giúp, nếu là nữ thì gặp chuyện hôm nay đảm bảo chỉ biết ôm mình mà run, nghĩ cũng không dám nghĩ đến chuyện lấy cái túi về; nấu nướng lại không thua kém gì mình, theo bà biết thì thời buổi này nhiều cô gái chưa từng bước chân xuống bếp, biết làm việc nhà như JaeJoong là một điểm cộng rõ ràng; nói đến kiếm tiền, tiền công chụp ảnh chắc cũng không kém YunHo; cuối cùng, gia đình đơn giản, chỉ có một anh trai, lại cũng ủng hộ mối quan hệ này... Tính đi tính lại, trừ mỗi điểm “không thể sinh con”, còn lại không thể tìm ra lý do phản đối.

Aiii... nếu thằng bé mà là con gái thì tốt biết bao!

Trong đầu bà, hình ảnh YunHo một tay ôm một cô gái không rõ mặt, một tay ôm đứa bé đáng yêu dần dần sụp đổ, trở thành hình ảnh YunHo cùng JaeJoong mặc võ phục đang nghiêm túc giao đấu.

Sao lại hình dung ra cảnh ấy chứ? Bà Kang bật cười. Tiếng cười này khiến bà đột nhiên thấy thoải mái. Thằng bé YunHo này, từ trước đến nay đều độc lập, tâm sự giấu rất kín, bà làm mẹ nhưng cũng không biết nó nghĩ gì. Nhưng nhớ lại, từ bé đến lớn, con đường nó đi chưa từng xảy ra sai lầm nghiêm trọng gì, lúc này, nên để nó tự quyết định chăng?

.....

“Con cũng ủng hộ YunHo và JaeJoong hả?” DongHae vừa về đến nhà đã bị mẹ đột kích.

Cậu trả lời không chút do dự, “Vâng.”

“Mấy đứa đều ủng hộ nó...” Bà tự nói, chỉ có mình bà làm người xấu hay sao?

“Mẹ, thực ra đây là chuyện rất đơn giản mà, sao mẹ cứ nghĩ xa xôi vậy?” DongHae khuyên, “Thích nhau yêu nhau nên mới ở bên nhau, sau này nếu không thích không yêu nữa, có thể chia tay mà.”

“Mẹ sợ chúng nó bị tổn thương.” Bà Kang yếu ớt giải thích.

“Ở bên một cô gái thì không sợ bị tổn thương hả mẹ?” DongHae không cho là thế.

Câu nói này khiến bà nhớ lại việc mình kiên quyết ly hôn, tạo ảnh hưởng không tốt với YunHo và cả chồng cũ, không thể không thừa nhận DongHae nói đúng.

“Cho nên, không quản hai đứa nó nữa, để chúng tự nhiên yêu tự nhiên hẹn hò phải không?” Bà Kang vẫn chưa dám đặt quyết tâm cuối cùng.

DongHae mỉm cười, còn cách kết quả một bước thôi, để cậu thúc đẩy vậy, “Mẹ, hai anh ấy có phải sẽ chạy trốn không thấy được đâu, không phải chúng ta vẫn ở bên họ sao? Mẹ lo lắng cái gì có thể nhắc nhở mà. Nếu kiên trì phản đối, không chừng còn phản tác dụng, bức hai anh ấy phải bỏ đi.”

Bà Kang tự nhủ, cũng có lý. Thôi, xem như có thêm một đứa con vậy, còn đỡ phải lo lắng xử lý quan hệ với con dâu.

Đợi lát nữa sẽ gọi điện thoại cho ba YunHo, ông ấy đã mặc kệ thì bà cũng không quản nữa. Cứ để tình cảm của hai đứa nó phát triển tự nhiên, bà để mắt trông coi là được.

50. Chương 50

Cứ thế, trong tình hình một bên gia đình ngầm ưng thuận, bên kia thì đồng ý hiển nhiên, YunHo và JaeJoong rốt cuộc cũng bài trừ hết thủy chung ngại, quang minh chính đại công khai với mọi người.

Một thắng lợi vĩ đại, JaeJoong mơ màng nghĩ. Minh đúng là quá giỏi đi! Không chỉ bẻ cong được một người con trai bình thường, còn có được sự tán thành lẫn chúc phúc của tất cả bạn bè người thân nữa.

“Người như em, anh có đốt đèn đi tìm cũng không thấy!” Cậu dựa vào YunHo ngồi cạnh, dày mặt tự sướng.

“Em uống say rồi.” YunHo cầm chai bia trong tay uống mấy ngụm, thản nhiên liếc mắt nhìn cậu.

“Em còn uống được.” JaeJoong bất mãn, quay đầu nhìn YooChun, “Lấy thêm cho tôi một chai.”

“Hết rồi.” YooChun lắc đầu, JunSu đã sớm say, đang gối đầu lên đùi YooChun mà ngủ.

“Ai xuống mua thêm đi chứ?” JaeJoong quét mắt một vòng, DongHae nằm im trên sô pha không nhúc nhích, HyukJae vừa từ WC ra, dáng đi cứ xiêu xiêu vẹo vẹo, Kim HeeChul đang ghéech chân ngồi rất ngênh ngang, nhưng ánh mắt sắc bén bắn ra mấy chữ “Thử nói hyung đi mua xem!”. JaeJoong bĩu môi, Han Kyung hyung có vẻ còn tỉnh táo, nhưng sai hyung đi thì không hay lắm, mà kêu Bong Sun noona đi mua bia giữa đêm hôm khuya khoắt thế này cũng không ổn. Ánh mắt lại chuyển, “YoungWoon, cậu đi đi, cửa hàng tiện lợi dưới lầu có bán đấy.”

Kim YoungWoon uể oải đưa tay ra, “Tiền.”

Khốn! JaeJoong oán thăm, đứng dậy định đi lấy tiền, nhưng bị YunHo kéo vào lòng, “Đủ rồi, đã qua giao thừa, muộn thế này cửa hàng tiện lợi cũng đóng cửa.”

“Nói không chừng vẫn chưa đóng.” JaeJoong không tin.

“Người em toàn mùi rượu rồi.”

“Em còn chưa nói anh nhé! Anh uống còn nhiều hơn em!”

JunSu thấy ồn liền cựa quậy, YooChun nhú mày, “Nói nhỏ thôi, đau đầu quá.”

“Địa bàn của tôi thì phải nghe tôi!” JaeJoong chống nạnh ra oai, “Tôi đã hảo tâm cho mượn nhà làm chỗ tụ tập đón năm mới rồi, cậu còn ý kiến gì?”

“Rồi rồi, là tôi sai.” YooChun trao đổi ánh mắt với YunHo, JaeJoong quả thực say rồi.

“Cũng không còn sớm nữa, ngày mai nếu còn muốn dậy sớm, đêm nay nghỉ lại đây đi.” YunHo uống cạn ngụm bia cuối cùng, đứng dậy tuyên bố.

“Không phải muốn lên núi xem mặt trời mọc sao, giờ mới mười hai rưỡi, còn sớm mà.” JaeJoong không chịu.

“Em không ngủ?” YunHo nhìn cậu.

“Không!” Cho dù cơn buồn ngủ đang kéo đến, JaeJoong vẫn muốn làm trái lời anh.

“Thế anh đi ngủ, mọi người cũng ngủ đi, chỗ này để JaeJoong dọn.” YunHo cười đều, làm bộ quay về phòng.

“Á! YunHo đáng ghét!” JaeJoong giận, tóm lấy gối ôm ném qua.

Kết quả ném trượt, không trúng YunHo mà trúng HyukJae đang ngơ ngẩn, tiền luôn cậu ta vào mộng đẹp.

“Được rồi được rồi.” YunHo bẻ lấy JaeJoong đang đứng gờ chân trên sô pha, “Mọi người cứ thoải mái đi, giường đôi ở phòng ngủ phụ hoặc là sô pha phòng khách tùy chọn. Sáng mai đúng giờ rời giường, muộn hơn không đợi!”

“Ồ.” Những người còn tỉnh đáp tỏ vẻ đã nghe thấy.

“Hyung ngủ phòng phụ, mấy đứa đêm nay đừng có làm ồn đấy.” HeeChul ý vị nhìn JaeJoong.

“Thế còn tôi...” Han Kyung tội nghiệp định xin một chỗ trên cái giường của HeeChul.

“Tôi quen ngủ một mình.” HeeChul cao ngạo hếch mặt đi về phía phòng ngủ, tiếp theo là tiếng cửa đóng, rồi ‘Cạch’, khóa luôn.

“Ngại quá, mọi người thông cảm.” YunHo miệng nói nhưng mặt tỉnh như không, bế JaeJoong về thẳng phòng, cũng đóng cửa, rồi “Cạch”, cũng khóa nốt.

Còn lại YooChun, YoungWoon, Han Kyung ba người đưa mắt nhìn nhau, “Quen nhầm bạn rồi!”, “Lên nhầm thuyền giặc rồi!”

Bong Sun ngượng ngịu một chút, rồi cất giọng then thừng, “Nhà chị cũng có phòng dành cho khách...”

Ba người đồng thanh, “Chúng em nghỉ ở sô pha là được rồi.”

Bong Sung lập tức nhụt chí, nhưng ra đến cửa vẫn cố quay đầu, “Thật sự không sang bên nhà chị?”

“Không cần đâu.” Ba người này lắc đầu quây quây.

Ba nhân vật còn lại trong phòng: JunSu, DongHae, HyukJae thì đang chìm trong mộng đẹp.

Quả là thời khắc đoàn viên đầy ấm áp...

.....

Một năm sau.

“JaeJoong oppa.” Bae Seul Ki trang điểm lộng lẫy gặp JaeJoong ở hành lang nhỏ, mỉm cười chào.

JaeJoong vừa dạy xong lớp Hapkido, vẫn mặc võ phục, đang cầm khăn lau mồ hôi, “Lại đi xem mặt à?”

“Vâng. Dù sao cũng có cơm ăn miễn phí.”

“Em còn trẻ, điều kiện lại tốt, cứ từ từ mà chọn.”

“Biết rồi.” Bae Seul Ki chột nghĩ đến cái gì, bật cười, “Anh còn nhớ Choi DongWook không? Bạn trai cũ của em?”

“Nhớ. Làm sao?” JaeJoong tò mò.

“Hôm đó em đi xem mắt thấy anh ta ngồi bàn bên cạnh, hóa ra anh ta cũng đi xem mặt, đối tượng vẫn là một bà chị không xinh đẹp gì, haha!” Bae Seul Ki che miệng cười đến run cả người.

“Bây giờ xem mặt phổ biến quá nhỉ!” JaeJoong cảm thán, chị Bong Sun hàng xóm có vẻ gần đây cũng hay đi.

“Cho vui thôi, xem nhiều cũng chẳng hại gì. Thôi, em đi đây.” Bae Seul Ki vẫy tay, đôi chân đi giày cao gót thướt tha đi mất.

“JaeJoong!” Kim YoungWoon đã thay quần áo xong, gọi cậu, “Đã lâu không đi uống rượu, hôm nay đi đi, gọi cả YooChun nữa.”

“Này! Cậu không lo lắng à? Ngày kia thi lên đại đen rồi.” JaeJoong giễu.

“Có gì mà lo? Tập với cậu lâu như thế, cũng phải nể mặt cậu chứ.” YoungWoon chẳng hề để ý.

“Cậu đi báo cho YooChun, tôi đi thay quần áo đã.” JaeJoong vỗ vai cậu ta.

Đi qua phòng nghỉ, thấy Shin HyeSung đang ngồi ở trong, liền nhẹ giọng kêu một tiếng, “Hyung!”

HyeSung ngẩng đầu, “JaeJoong à?” Mỉm cười, “Thế nào? Có mệt không?”

Sau khi tốt nghiệp, tạm thời JaeJoong chưa tìm được công việc yêu thích, nên vừa tiếp tục làm người mẫu, vừa nhận lời mời của Shin HyeSung đến làm huấn luyện viên ở võ quán nhà anh, cũng đã được vài tháng.

“Em vẫn ổn ạ.”

“Vậy thì tốt. Có chuyện gì nhất định phải nói cho hyung biết.” HyeSung không quên dặn dò, cứ sợ cậu bị người xấu bắt nạt. Không biết có phải do ảnh hưởng tâm lý hay không, mà HyeSung thấy JaeJoong càng

ngày càng quyến rũ, da mịn hơn, trắng hồng mềm mại, mắt to nhìn người như truyền điện, cười một cái chẳng khác gì gây họa tứ phương, ngay cả người trong vũ quán này đôi lúc nhìn cậu cũng phải ngơ ngẩn.

“Em biết rồi.” JaeJoong cảm thấy buồn cười, xét thân thủ hiện tại của cậu, một mình chấp nhiều người cũng chỉ là chuyện nhỏ, có gì đâu mà sợ, HyeSung hyung quan tâm quá nên có hơi mù quáng.

“Em phải về? YunHo đến à?” HyeSung thường xuyên thấy cảnh JaeJoong được YunHo tới đón.

“Không ạ, hôm nay em ra ngoài chơi.” JaeJoong nghịch ngợm nháy mắt.

“Đi một mình?” HyeSung lại bắt đầu lo lắng.

“Em đi cùng YooChun và YoungWoon.”

HyeSung lúc này mới an tâm, “Ừ, đừng mãi chơi quá.”

“Vâng, em đi đây.”

.....

Cách quán bar không xa có tiệm sách, YooChun nói phải mua giúp JunSu tạp chí bóng đá số mới nhất, thế nên cả ba đi vào.

JaeJoong vô tình liếc nhìn bảng xếp hạng sách bán chạy nhất, vị trí đầu tiên vẫn thuộc về “Tôi đến từ Sao Hỏa”. Bốn tháng rồi mà vẫn được yêu thích như vậy? JaeJoong không hiểu ra làm sao, một cuốn sách linh tinh vớ vẩn lại được đón nhận nhiệt tình như vậy, chả hiểu bây giờ suy nghĩ của mọi người thế nào.

Theo lời Kim HeeChul, một hôm có được linh cảm tuyệt diệu từ trong mơ, hạ bút viết như có thần tượng trợ, hoàn thành bản thảo với tốc độ nhanh nhất từ trước đến giờ. Tuy sau này Han Kyung có lên nói với cậu, lúc đầu anh hoàn toàn không hiểu HeeChul viết gì, biên tập vô cùng vất vả. Nhưng dù sao, sau khi được anh chỉnh sửa thì tác phẩm này vẫn được đăng lên mạng một cách thuận lợi, ngoài dự kiến là nhanh chóng thu hút một lượng lớn fan, số lượng lại không ngừng tăng. Các nhà xuất bản lớn cũng đưa ra nhiều điều kiện ưu đãi để mua bản quyền. Sau đó truyện được in thành sách, chính là quyển sách mà JaeJoong đang ngắm nghía này giờ, bốn tháng liền vẫn giữ nguyên ngôi đầu bảng. Nhìn kỹ lại, cảm thấy thiết kế bìa với tranh minh họa không được như HwangBo noona, tiếc là chị ấy đang nghỉ sinh con, nếu không nhất định càng hoàn hảo hơn nữa, không thể không thừa nhận là có so sánh với người khác mới nhận ra chị ấy quả thực rất có năng lực.

Chợt nhớ ra ngày hôm qua HeeChul hyung có gọi điện, khoe là anh chắc chắn giành được giải thưởng văn học gì gì đó, lúc đó YunHo ngồi bên cạnh, chen vào một câu, “Vẫn theo lệ cũ, hyung ba em bầy.” HeeChul lập tức im miệng. Hình dung cảnh HeeChul giận đến đen mặt giờ chân là đã thấy buồn cười rồi. Ai bảo hyung ấy dốt ba cái chuyện đặt tên, để tên nhân vật là “Jung So Jae” với “Kim So Yun”. Cậu không cãi được hyung ấy, để YunHo đối phó là được rồi. Chỉ tội cho Han Kyung hyung, trở thành nơi trút giận của HeeChul.

...

Ba người uống rượu đến 9 giờ, YooChun nói phải về, vì đã hứa cùng JunSu xem trận bóng lúc 10 giờ. Hai người còn lại cười YooChun là “Nô lệ của vợ” nhưng cậu ta không để ý. Hiện giờ cậu ta và JunSu lấy có công việc để dọn ra ngoài thuê một căn phòng ở chung, cuộc sống gia đình rất ngọt ngào, có điều hai người vẫn chưa công khai. JaeJoong đương nhiên là hết lòng ủng hộ hai người đó.

Về đến nhà, YunHo còn đang bận làm việc trên notebook. Anh làm cho một tập đoàn nước ngoài lớn, tuy là nhân viên mới khá vất vả, nhưng tiền lương tương xứng với công sức, anh cũng vui vẻ chấp nhận thử thách. JaeJoong từng đi cùng anh đến bữa tiệc của công ty một lần, nhìn thấy cái gọi là giới tinh anh, liền cảm thấy tương lai của YunHo vô cùng tươi sáng.

JaeJoong mở máy tính, thấy icon của ChangMin sáng lên trong mạng MSN, liền nhảy vào trò chuyện.

“Dạo này thế nào?” JaeJoong gõ biểu tượng mặt cười.

“Không ổn lắm, ngày nào cũng làm thí nghiệm.” ChangMin trả lời bằng biểu tượng mặt khóc.

“Chị GaIn khỏe không? Cho tớ gửi lời hỏi thăm chị ấy.”

“Chị ấy đã về đâu.”

“Hả, đi châu Phi một năm rồi vẫn chưa chịu về à?” JaeJoong giật mình, một cô gái xinh đẹp hiện đại như chị ấy có thể chịu được hoàn cảnh khắc nghiệt ở châu Phi?

“Ừ. Bác Jung cứ vài ngày lại đến tìm tớ hỏi người đâu.” ChangMin đánh một biểu tượng mặt bắt đắc dĩ.

“Bảo bác ấy qua châu Phi tìm đi.” JaeJoong bày cách rũ bỏ trách nhiệm.

“Nếu biết chị ấy ở đâu thì tớ đã qua rồi, vấn đề là chị ấy cứ chạy lung tung.” Bắt đắc dĩ lần 2.

“Aiiii, dưới bầu trời này chỗ nào chẳng có cỏ cây chứ, rồi cậu sẽ có bạn gái, quên chị ấy đi.” JaeJoong lại đề nghị tiếp.

“Cậu nhầm rồi! Tớ tìm chị ấy là vì chị ấy đi làm toàn bộ công việc đổ xuống đầu tớ, chán lắm.” ChangMin phẫn nộ ở máy tính bên kia.

“Không có ai hỗ trợ à?”

“Có một sinh viên mới đến, cả ngày chơi PSP, không thích nói chuyện, nhưng cũng xem như nhanh nhẹn, khá chăm chỉ, giống cái đuôi nhỏ.”

“Thế cậu ta trông như nào?” JaeJoong tò mò.

“Hỏi làm gì?”

“Thuận miệng hỏi thôi.”

“Cũng không tệ, mặt bánh bao, cười thì mắt nhắm tịt lại.”

“Ừ, nhớ bồi dưỡng cảm tình với người ta nha.”

“Không nghe cậu nói nữa, tớ đi làm thí nghiệm đây.” ChangMin log out.

JaeJoong quay về phía YunHo, “Thảo nào lâu không thấy ba anh gọi điện cho anh, hóa ra là chả có tâm trạng đâu mà gọi. Bác còn chưa tìm được chị GaIn về.”

YunHo gật đầu tỏ vẻ đã nghe thấy, không nói gì lại tiếp tục chăm chú làm việc.

JaeJoong thở dài, ba YunHo cũng thật đáng thương, gương mặt nhìn bà xã sắp tới tay bỏ chạy, hoàn toàn không áy náy rằng chính cậu là thủ phạm gián tiếp gây ra chuyện này.

So ra thì cậu với mẹ YunHo cũng khá hòa hợp, thi thoảng lúc ba DongHae đi vắng, sẽ qua nhà ăn với bà một bữa cơm.

DongHae vẫn chưa tốt nghiệp, đang làm Ký túc xá trưởng, vẫn ở chung phòng với Lee HyukJae. HyukJae đang đi thực tập, hầu như không có thời gian ở trường. Nghe DongHae nói cậu ta rất chăm chỉ làm việc, cũng được công ty đánh giá khá tốt.

“À phải rồi, em có thư.” YunHo đột nhiên lên tiếng, cắt ngang dòng suy nghĩ của cậu.

“YoungSeng gửi phải không?” JaeJoong cầm lấy, quả nhiên là YoungSeng gửi về từ Pháp. Mở thư, bên trong rơi ra tấm bưu thiếp chụp cánh đồng oải hương ở Provence đầy mỹ lệ. Từ khi cùng bạn trai đi Pháp, YoungSeng vẫn thường gửi bưu thiếp phong cảnh của những nơi mình đến về cho JaeJoong. Hình như cậu ấy cũng đang rất hạnh phúc.

“Thích thật, có thể đến một nơi lãng mạn như thế.” JaeJoong nhìn bưu thiếp, trong mắt tràn đầy hâm mộ.

YunHo đáp, “Nếu em đồng ý, anh không ngại lấy tiền để dành mua nhà đem ra đi du lịch.”

“Không được! Phải mua nhà trước!” JaeJoong đã xem trúng cái nhà kia từ rất lâu rồi, ngay cả trang trí nội thất thế nào cũng đã nghĩ thấu đáo.

YunHo nhún vai, vậy hết cách rồi.

“Aiii, trưa không ngủ, giờ mệt quá.” JaeJoong dụi mắt, ngáp một cái.

“Vậy ngủ đi.” YunHo hiểu ý tắt máy tính.

“Mai em phải chụp ảnh, không được để lại dấu vết gì đâu đấy.” JaeJoong nhắc.

“Ừ.” YunHo tắt đèn, lên giường.

Trong bóng đêm, vang lên tiếng thở dốc đầy dục vọng, xen lẫn những tiếng rên rỉ khe khẽ.

.....

Hôm sau.

“JaeJoong, bảo YunHo kiềm chế một chút được không, dấu hôn rõ như vậy làm chị mất công lắm đấy!” ChaeYeon oán giận chỉ vào vết đỏ ở dưới xương quai xanh của JaeJoong.

“Ah, em xin lỗi.” JaeJoong đỏ mặt, tên đáng ghét, nhất định là cố ý, chứ cậu đã dặn rồi mà! Đây tuyệt đối là trả thù, mỗi lần cậu chụp ảnh cùng học trưởng An Chil Hyun là lại giận dữ. Đúng là hay ghen!

“Chưa trang điểm xong à? Họ giục rồi kìa.” An Chil Hyun lộ đầu vào.

“Xong đây ạ.” JaeJoong vội vàng đáp.

Chụp xong vừa lúc đến giờ dùng cơm trưa, JaeJoong thay quần áo xong đi ra, nhìn thấy YunHo đang nói chuyện với mấy chị biên tập.

“Đi thôi.” Thấy JaeJoong đã ra, YunHo tự nhiên nắm lấy tay cậu.

“Hai đứa tình cảm thật tốt, làm cho người ta hâm mộ. Từ khi kết hôn chồng chị chưa bao giờ tới đây đón chị cả.” Chị gái A cảm khái.

“Đúng đúng. Lúc nào cũng như đang trong kỳ trăng mật ý nhỉ, sao chị không gặp được người tuyệt vời như các em chứ!” Chị gái B phụ họa.

Những người khác cũng thốt lên mấy lời ngưỡng mộ.

“Haha, là do em cố gắng giành được đấy.” JaeJoong ôm chặt YunHo, lúm đồng tiền như hoa.

Gương mặt của YunHo tràn đầy ý cười âu yếm.

“Sau này vẫn phải yêu nhau như vậy nhé!” Chị gái C nói.

JaeJoong và YunHo nhìn nhau, mười ngón tay đan chặt, “Đó là điều đương nhiên!”

“Ừ.” YunHo nắm chặt lấy tay cậu.

Chúng ta sẽ cùng nhau cố gắng, chứng minh với tất cả mọi người, trong xã hội hiện đại chỉ biết đến thứ tình yêu chớp nhoáng, hoang tử và hoang tử vẫn có thể sống hạnh phúc bên nhau.

END.

51. Chương 51: Extra: Một Ngày Của Yunho

7 giờ sáng, YunHo đúng giờ mở mắt, gỡ tay chân của JaeJoong đang quấn lấy người anh, đi vào phòng tắm đánh răng rửa mặt.

7 giờ 10, anh sảng khoái ra khỏi phòng tắm, tắt chuông chiếc đồng hồ bên giường đang không ngừng réo, rồi kéo xuống tắm chăn bị JaeJoong trùm lên kín đầu, đưa bàn tay lạnh lẽo vào trong quần áo cậu.

JaeJoong vì bị kích thích mà mơ màng tỉnh, giăng co một hồi, cuối cùng vẫn là đưa tay để YunHo kéo cậu rời giường.

Lúc JaeJoong đi đánh răng rửa mặt, YunHo vào bếp chuẩn bị bữa sáng, đơn giản là mỗi người một ly sữa, ba miếng bánh mì nướng, cùng hai cái bánh rau trộn mua hôm qua.

7 giờ 20, anh vừa phết xong mứt quả mâm xôi lên bánh mì của JaeJoong, thì cậu cũng vừa vận xuất hiện, ngồi xuống bàn ăn.

“Sáng nay có thể em được về sớm, buổi trưa anh muốn ăn gì, em làm cơm đưa qua.” JaeJoong vừa cắn bánh mì vừa nói.

YunHo nghĩ một chút, “Tonkatsu (thịt heo chiên xù), cơm chiên kim chi, canh rong biển đậu phụ.”

“Em biết rồi.”

7 giờ 45, YunHo thay quần áo xong xuôi, chờ JaeJoong đi ra.

Công ty của YunHo khá gần, đi bộ 10 phút là tới. JaeJoong nếu đến võ quán Hapkido, phải chuyển hai tuyến xe điện ngầm, 8 giờ 30 mới phải có mặt, nhưng để được cùng YunHo ăn sáng, cậu sẵn sàng dậy sớm hơn.

7 giờ 55, tiện đường đưa JaeJoong đến trạm xe, rồi YunHo đến công ty.

Gật đầu chào hỏi đồng nghiệp, rồi đi vào phòng làm việc riêng. Đi làm chưa đến bốn năm, YunHo đã lên tới cấp quản lý, thăng tiến nhanh như vậy, cũng vì năng lực xuất sắc cùng công trạng của anh.

Cởi áo khoác, tưới nước cho chậu hoa nhỏ trên bàn, mở máy tính, hứng khởi tinh thần bắt đầu một ngày làm việc.

8 giờ 30, cấp dưới gõ cửa trình kế hoạch, trong lòng sợ hãi chờ nghe phê duyệt.

YunHo nhanh chóng duyệt xong, “Cứ thế đi, chuẩn bị tốt phần trình chiếu, mai đưa ra cho mọi người thảo luận lần nữa.”

Cấp dưới thở phào, cảm thấy hôm nay tâm trạng quản lý rất tốt, vội ôm bản kế hoạch lui ra.

Mười ngón tay YunHo tiếp tục lướt như bay trên bàn phím, làm bản tổng kết hàng năm.

9 giờ, anh vận vận người, đứng dậy chuẩn bị pha một ly cà phê.

Ít đường nhưng sữa phải gấp đôi, đây là khẩu vị của anh, ngược lại JaeJoong chỉ thích uống cà phê đen, không đường không sữa, vậy mà lại uống rất ngon lành, anh cứ thấy thật là lạ.

Uống một hơi hết ly cà phê, một lần nữa cảm khái, hương vị của cà phê xay nhập khẩu JaeJoong đặc biệt mua cho anh quả thực hơn cà phê đóng gói sẵn rất nhiều, thứ chất lỏng tinh túy chậm rãi tràn qua khoang miệng, chảy vào thực quản, khiến người uống cảm thấy thật thỏa mãn.

Tốt, lại tiếp tục làm việc.

10 giờ, cuộc họp hàng tuần bắt đầu.

Từng bộ phận lần lượt báo cáo, YunHo kiên nhẫn lắng nghe, thì thoảng ghi lại những điều cần chú ý.

10 giờ 30, anh điềm tĩnh đứng dậy, bắt đầu bài báo cáo của mình.

10 giờ 50, bài báo cáo kết thúc trong thời gian quy định, anh quay lại chỗ ngồi dưới ánh mắt khen ngợi của tổng giám đốc và ánh nhìn khâm phục của đồng sự.

11 giờ 30, không biết là người của bộ phận PR hay bộ phận truyền thông nói quá dài dòng, đã thế còn chưa có ý định kết thúc, YunHo mặt không biểu cảm khép lại notebook, hai tay khoanh trước ngực ngả lưng ra sau, người thân cận sẽ biết đây là biểu hiện của việc anh bắt đầu thiếu kiên nhẫn.

12 giờ 20, cuộc họp lê thê cuối cùng cũng chấm dứt, YunHo bước vội ra ngoài.

Còn chưa về đến phòng, nhân viên ở ngoài đã lên tiếng, “Quản lý, Kim-sshi đến rồi!” Người ấy của quản lý là đàn ông, khiến đám nhân viên không biết xưng hô thế nào, đành phải gọi cậu là “Kim-sshi”, mà đáng ra phải gọi là “Kim mỹ nhân” mới đúng. Dù giới tính nam, nhưng vừa xinh đẹp vừa nấu ăn ngon, còn ngoan ngoãn đến đây đưa cơm, thời buổi này biết đi đâu tìm được người như vậy? Nhân viên nữ thì mặc cảm,

nhân viên nam thì ghen tị không thôi. Có điều quản lý Jung cũng anh tuấn lịch sự, lại còn trẻ, tương lai đầy hứa hẹn, hai người họ thực sự xứng đôi, đừng nghĩ đến chuyện chen chân, đến ngón tay chen vào đều không lọt.

Bước chân YunHo không chậm lại, chỉ gạt đầu tỏ vẻ đã biết.

Vừa mở cửa đã thấy JaeJoong ngồi trên ghế da làm việc của anh, nhàm chán xoay tới xoay lui, trên bàn trà đã đặt một hộp cơm cùng một bình giữ nhiệt.

“Sao lại tan hộp muộn thế?”

“Đợi lâu sao?” YunHo mở hộp cơm ra ăn. Phù, may đồ ăn còn chưa nguội.

“Ăn chậm thôi, không ai giành ăn với anh đâu.” JaeJoong mỉm cười nhìn YunHo đang ra sức ăn.

“Em ăn rồi à?” YunHo bị phân tâm, ngẩng đầu hỏi.

“Vâng, em ăn trước ở nhà rồi.”

12 giờ 40, YunHo hài lòng đặt hộp cơm sạch bách xuống, cầm lấy khăn JaeJoong đưa để lau miệng.

JaeJoong tiện thể xin phép, “Chiều nay em chụp ảnh xong sẽ cùng nhân viên tòa soạn đi ăn rồi đi hát, chắc sẽ về muộn một chút.”

YunHo hơi nhú mào, “Cũng được.”

JaeJoong mừng rỡ, nhưng rồi lại bắt đầu nghi ngờ, sao lần này đồng ý nhanh vậy, cũng không nhắc giờ giới nghiêm nữa?

YunHo chậm rãi nói, “Hôm qua lúc anh đến đón em, ChaeYeon noona có rủ anh đi, anh không bận gì nên đồng ý.”

“Á? Chị ấy nói với anh? Sao hôm qua anh không bảo em?” JaeJoong đứng bật dậy.

“Hôm nay nói có khác gì đâu?” YunHo nhếch môi, như cười như không, ngón tay nâng cằm cậu, hôn nhẹ lên môi, “Buổi chiều ngoan ngoãn chờ anh qua nhé.”

JaeJoong bấu môi. Cáo già!

1 giờ, JaeJoong rời văn phòng của YunHo.

“Kim-sshi phải về rồi sao?” Nhóm nhân viên đều ngẩng đầu lên từ chỗ ngồi.

“Vâng, tôi về đây, không phiền mọi người làm việc nữa, cố gắng nhé!” JaeJoong mỉm cười.

Chờ đến khi JaeJoong khuất hẳn, mọi người lại bắt đầu cảm thán.

“Aiii, nếu ngày nào Kim mỹ nhân cũng đến thì tốt rồi, mắt được bảo dưỡng!”

“Tôi nhớ món canh tuyết nhĩ anh ấy làm quá, nếu cho tôi ăn lần nữa thì năm nay không tăng tiền thưởng cũng được!”

“Không biết anh ấy có bí quyết làm đẹp gì nhỉ, mỗi lần gặp đều có cảm giác anh ấy đẹp hơn lần trước.”

“Bí quyết tình yêu đấy! Năm nay hai mươi, sang năm mười tám, ngược quy luật sinh trưởng mà!”

...

Kết luận là, “Có được người vợ như thế, nhất định kiếp trước quản lý Jung đã làm trâu làm ngựa vất vả tu luyện mới tạo được phúc lớn cho kiếp này!”

YunHo nhìn ra ngoài qua khe màn cửa sổ, quả nhiên đám nhân viên này đang bận tám chuyện, mỗi lần JaeJoong đến là khiến nhân tâm rối loạn. Nhưng mà nghĩ đến có thể ăn những món ăn ngon lành của cậu lại khiến anh rất khó phản đối. Aiii...

1 giờ 30, giờ làm việc buổi chiều bắt đầu.

YunHo căn cứ nội dung hợp buổi sáng, sắp xếp công việc trong tuần, chú ý những việc gấp cần xử lý trước. Lại định kỳ đứng dậy pha một ly cà phê, vẫn ít đường nhiều sữa.

2 giờ 20, nhận lương. YunHo tính toán một chút, cố gắng hai tháng nữa sẽ xin nghỉ phép đưa JaeJoong du lịch Hà Lan, tiện thể đăng ký kết hôn luôn. Từ khi trả hết khoản vay trả góp nhà và xe, JaeJoong đã nghĩ đến chuyện đi du lịch. Tranh thủ tìm thời gian rảnh rồi đi làm hộ chiếu, đến sinh nhật JaeJoong có thể tặng cậu một bất ngờ.

Nghĩ như vậy, càng có thêm động lực làm việc.

3 giờ 30, gặp khách hàng, thảo luận một số chi tiết cụ thể của việc hợp tác. Trong quá trình gặp mặt, hoàn toàn không để ý đến ánh nhìn nóng bỏng của nữ khách hàng xinh đẹp, nhiều lần làm như vô ý mà khoe vật lấp lánh nằm trên ngón áp út bàn tay trái.

5 giờ, thuận lợi ký hợp đồng. Khéo léo lấy lý do “Tối nay phải về dự sinh nhật bà nội” để từ chối lời mời đi ăn tối.

5 giờ 10, tiền nữ khách hàng đang lưu luyến không muốn rời xong, thu dọn đồ đạc, khóa cửa văn phòng chuẩn bị đi tìm JaeJoong.

YunHo đi xe điện ngầm. Anh và JaeJoong ít khi dùng ô tô, xe vẫn để ở gara, vì JaeJoong thích cảm giác nắm tay anh đi trên đường phố. Chỉ khi nào cần đi xa một chút mới dùng đến.

5 giờ 30, YunHo đến tòa soạn. JaeJoong đang tẩy trang. ChaeYeon len đưa cho anh ảnh chụp mới nhất của JaeJoong, mắt trang điểm tông màu khói, quyến rũ đầy ma mị.

YunHo nhú mày, “Sao lại để cậu ấy mặc loại quần áo này?” Cổ áo kéo dài đến rốn, hai đầu ngực hồng như ẩn như hiện, phần ngực lộ ra trắng đến chói mắt.

ChaeYeon gơ hai tay, “Không liên quan đến chị nhé.” Trong lòng nói thầm, đương nhiên cậu chỉ muốn bọc kín JaeJoong từ đầu đến chân, nhưng độc giả bỏ tiền mua tạp chí lại thích nhìn cậu ấy gợi cảm, biết làm sao được.

Xem ra chỉ có cách kia, YunHo nghĩ, biện pháp duy nhất khiến JaeJoong ngại để lộ cơ thể ra trước mọi người.

“YunHo cũng cùng đi chơi sao?” An Chil Hyun tươi cười tiến lại chào hỏi.

“Vâng, em phải trông chừng JaeJoong, không để cậu ấy uống say làm phiền mọi người.” YunHo cười đáp.

“Tửu lượng của cậu ấy cũng không tệ mà.” An Chil Hyun nhớ cái hôm kỷ niệm 10 năm thành lập tạp chí, mọi người ra ngoài ăn cơm uống rượu, JaeJoong hưng phấn quá mức nên uống nhiều, kết quả ngủ chẳng biết gì, anh và ChaeYeon phải đưa cậu về.

YunHo cũng nhớ lại, từ sau lần đó anh liền hạn chế JaeJoong uống rượu, đồng thời thiết lập giờ giới nghiêm cho cậu.

JaeJoong nhanh chóng đi ra, mọi người câu được câu chăng nói chuyện.

7 giờ, đoàn người đến khách sạn ăn cơm.

8 giờ 30, bàn ăn chỉ còn một đồng chén đĩa, tập đoàn người đã ăn uống no nê chuyển địa điểm sang tiệm karaoke. Tiếp theo, tiếng ca quýt khóc sôi tru cùng giọng hát trời cho hòa lẫn vào nhau, tiếng hô kéo búa bao cùng tiếng chạm cốc vang lên liên tiếp.

10 giờ 30, YunHo uống không ít rượu lẫn bia nhưng ánh mắt vẫn tỉnh táo, kiên quyết ôm lấy JaeJoong bắt đầu mơ màng say, chào tạm biệt mọi người.

Có hai người không thức thời định ngăn cản, nhưng bị YunHo trừng mắt, sợ đến nổi tỉnh cả rượu, vội vàng lùi về một góc.

11 giờ, YunHo xuống taxi, bế JaeJoong đang mơ mơ hồ hồ về nhà.

Vừa vào cửa đã đem cậu vào phòng tắm, đặt vào bồn, cởi đồ, tắm sạch mùi rượu trên người cậu.

Được nước ấm bao phủ, JaeJoong mở to mắt, nhìn rõ tình hình xong lại an tâm ngủ tiếp, để YunHo giúp cậu tắm rửa.

11 giờ 30, YunHo bế JaeJoong đã thay đồ ngủ về giường, tắt đèn, vừa nằm xuống thì thân thể ấm áp kia theo thói quen áp lại gần anh.

YunHo ôm lấy cậu, ngắm gương mặt không thay đổi gì mấy so với lần đầu gặp nhau, nhớ lại câu nói “Tớ thích cậu, chúng ta hẹn hò được không?”... hết thấy kỷ niệm trở nên rõ ràng như ở trước mắt, không vì thời gian mà bị lãng quên, bất giác trong mắt tràn đầy dịu dàng. Từ khi ở bên cậu đến giờ, không biết đến phiên muộn là gì, mỗi ngày đều thi vị.

Phải rồi, sáng mai JaeJoong được nghỉ, anh cũng không vội gì, có thể đi làm muộn một chút.

Hôn lên má cậu một cái, YunHo nhắm mắt lại, hy vọng đêm nay có được giấc mơ đẹp, ngày mai lại là một ngày đáng để chờ mong!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/tran-chien-tinh-yeu>